N. N. OKUYUCU

DARAĞACI KRİSTAL GECE

Otantik

DARAĞACI

KRİSTAL GECE

N. N. Okuyucu

ISBN: 978-625-7394-43-7
© 2021 Otantik Kitap

Kategori / Roman 23

Genel Yayın Yönetmeni
Yasemin Eser Dayıoğlu

Editör
Yusuf Can

Kapak Tasarım
Beyzanur Şen

Yayına Hazırlayan
Kerime Şimşek

Otantik

1. Baskı
İstanbul, Eylül 2021

otantikkitap.com

YayıncıSertifika No
44589

Otantik Kitap
İkitelli OSB Mh. Hürriyet Blv.
Deparko S. S. No: 1/38 K:7
Başakşehir - İSTANBUL
0212 706 40 30
info@otantikkitap.com

Baskı ve Cilt
Coşkun Teknoloji ve
Yayıncılık Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.
Tel : (0212) 807 08 52

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Otantik Kitap'a aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bana kendisi gibi güçlü olmayı öğreten anneme...

Kötü bir barış, savaştan daha iyidir.
(Gaius Cornelius Tacitus)

Birinci Bölüm

O gece darağacı kuruldu.

9 Kasım 1938
Almanya, Hessen
Kristal Gece
(Kasım Kıyımı)

Sam Tinnesz/ Far From Home

"Şeytan en çok tövbe etmiş insanla uğraşır; çünkü kaybettiği bir askerini geri kazanmak ister."[1] Parmağımı sayfanın içine sıkıştırdım ve kitabı yavaşça kapattım. Masanın başköşesinde oturan, gözlüklerini takmış babama baktım. Hemen ilerideki şöminede yanan ateş, yemek masasının üzerine cılız gölgeler bırakıyordu.

"Bana kalırsa." dedi babam bir odunun gürültüyle çatırdadığı bir sırada. "Yazılmış en iyi kitaplardan biri." Elini, az önce içindekilerini yediğimiz tabakların üzerinden bana uzattığında kitabı ona verebilmek için oturduğum sandalyeden hafifçe doğruldum. Babam boynunda asılı olan gözlüklerini taktı ve

1- Dostoyevski, Suç ve Ceza

kitabın sayfalarını birkaç dakika sessizce karıştırdı. Masanın başında bile atkı örebilmek gibi bir yeteneğe sahip olan annem ve onu seyreden ben, babamın dikkatini dağıtmamamız gerektiğini biliyorduk. "Her okuduğumda toplum düzenini yalnızca bir karakter üzerinden sorguluyorum. Raskolnikov..." Dudağını bükerken yüzünde hayranlık ifadesi belirdi. "Ne kadar sürede okudun?"

Oturduğum yerde dikleştim. "İki haftada, baba." Edebiyat profesörü olan babam özellikle ***Suç ve Ceza*** konusunda fazlasıyla hassastı ve onun bu zaafı, ister istemez beni daha dikkatli okumaya yönlendirmişti. Sanki bir kelimesini kaçırırsam koca bir hazineyi yerle bir edecekmişim gibi... "Raskolnikov fakirler için kötü birini öldürdüğünü savunuyor ama bana kalırsa öldürme eylemini kendisi için gerçekleştirdi. Zengin olsaydı muhtemelen umurunda olmayacaktı."

Babamın bakışları annemin yere yuvarlanan ipliğine kaydı bir an. "Sözgelimi, hakikaten de o kadını iyi niyetle öldürdüğünü varsayalım. Sence haklı olur muydu? Diğer insanların iyiliği için kötü bir insan öldürülebilir mi?" Derin bir nefes verdi ve hemen önündeki kahvesinden bir yudum almadan önce devam etti: "Raskolnikov kahraman mıydı, katil mi?"

"Temel sorulardan biri bu, değil mi?" dedim hafifçe gülerek. "Kahramanla katil arasındaki fark. Fakat aslında benziyorlar. Katil de kahraman da kanunları ve normları diledikleri gibi kendilerince şekillendirme hakkını kendilerinde bulurlar." Babam başını usulca salladı, sorusunun cevabını beklediğini anladım. "Belki masum birini öldürmemiş olsaydı haklı görebilirdim fakat o, geride bir kanıt bırakmamak adına zavallı Lizaveta'yı da öldürdü. Bu noktada bencillik etmiş oluyor ve 'iyilik için kötülüğü öldür' ilkesine ters düşüyor. Başta haklıysa bile Lizaveta'yı katlederek gerçek bir katil oldu."

"Peki ya kötü olarak nitelendirdiği tefeci kadın yaşasaydı ve iyi biri olup insanlara faydalı olsaydı? Hâlâ Raskolnikov'a haklı diyebilir miydin?" Babam gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Yüzüne vuran şömine ateşi gözlerindeki heyecandan kaynaklı parıltıya farklı bir ahenk katıyordu. Babam ve ben, her akşam yemeğinden sonra bir kitap hakkında konuşmayı âdet hâline getirmiştik ve benim en keyif aldığım etkinlik de buydu. Son zamanlarda ülkede yaşanan, bizi korkutan olayların gerginliğini bu şekilde üzerimizden atmaya çalışıyorduk.

Babamı dün annemle konuşurken duymuştum. Durumun gittikçe kötüleştiğini anneme söylerken sesi neredeyse çaresizdi.

O anı hatırladığımda ürperdim. "Hayır elbette ama bunun bir kesinliği yok, baba. Gittikçe azgınlaşan bir insan da olabilirdi."

"Sorun da o ya zaten. Kesinliği yok. Aynı da kalabilirdi, zalimleşebilirdi ancak iyi bir insana da dönüşebilirdi. İnsanlar değişebilir kızım, umut kesmemek lazım." dedi babam bardağını masaya kibarca geri bırakırken. Kırlaşmış, kısa, sivri sakalını sıvazladı. Konuşmaya devam edeceğini bakışlarındaki derinlikten anlayınca sessizce bekledim. "Uzun süre kanıt bulamadılar."

"Ama Raskolnikov'un yaşadığı buhran, katil oluşunun verdiği kasvetin en büyük deliliydi." diyerek babamın sözünü tamamladım. Kafasını sallarken sandalyesine geri yaslandı. Yanmış, harsız bir odun şöminenin zeminine düştü. Annem hâlâ kaşlarını çatmış gözlüklerinin altındaki örgüsüne odaklanmıştı, bizi duyduğundan bile emin değildim. "Peki baba sence Raskolnikov romanın sonunda suçunu itiraf ederek kahramana dönüşmüş olabilir mi?"

"Hayır ama pişman olduğu için iyi bir insana dönüşmüş olabilir ve bu, kahraman olmaktan daha önemlidir." Dışarıda esen rüzgâr pencerenin camlarını zorladı. "*Suç ve Ceza* bir kitaptan daha fazlası."

"Sanki insan psikolojisinin çırılçıplak tarihinin tek bir kitapta toplamış bir hazinesi gibi."

Bez çantasına örgüsünü koyan annem derin bir nefes verdi ve ayaklandı. "Şu masayı toplayalım artık. Yardım et, Ezra."

Ben sandalyemi itip ayağa kalkarken babam soğuyan kahvesini kafasına çabucak dikti. "Benim kızımı çok yorma, Hava. Zaten ufak tefek bir şey."

Konunun ağırlığı aniden dağılmış, babamın tüm sıcaklığı içimi ısıtmaya yetmişti. "Aman İzhar. Senin kızın da benim neyim? Hem o annesine seve seve yardım ediyor. Değil mi kızım?"

Güldüm. "Tabii ki anne." Masanın üzerindeki tabakları iç içe geçirdikten sonra annemin peşinden mutfağa gitmeye başladım ama salonun kapısına geldiğimde durup arkama döndüm ve babamın sıkıntıyla çöken yüzüne baktım. Elleriyle yüzünü sıvazladı. Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorlardı. Babam kaçmanın etkili bir çözüm olmayacağını, eğer hükûmetin kötü bir niyeti varsa, ki bana kalırsa vardı, bizi sınırda öldüreceklerini söylüyordu. Tek seçenek vardı: oturup neler olacağını korkuyla beklemek.

Sıkıntıyla nefes alıp verdim ve önüme döndüm. Mutfağa girip bulaşıkları yıkamaya başlayan annemin yanına tabakları koydum. "Ne olacak?" diye fısıldadım. Komşular ülkenin pek çok bölgesinde Nazi hükûmetinin desteğiyle halkın, bizim gibi Polonyalı Yahudilere karşı ambargo uygulamaya başladığını söylüyordu ve bu beni ürpertiyordu. Babamın üniversitedeki görevi elinden alınmıştı ama bu yalnızca babama değil, çoğu Yahudi'ye yapılmış bir uygulamaydı. Güzel günler silikleşiyor, yerini karanlığa bırakıyor gibiydi. Babam, radyo dinlememi yasaklamıştı ve bunu korkmamam için yaptığını bildiğim hâlde daha da çok korkuyordum.

Annem mutfağın kapısına bir bakış atarak "Bilmiyorum." dedi. "Ben gitmemiz gerektiğini savunuyorum ama baban işe yaramaz diyor." Sesini temkinli bir tavırla alçalttı. "İki gün önce Paris'teki Alman diplomat Yahudi bir genç tarafından öldürülmüş." dedikten sonra omuz silkti. "Çocuğun ailesini Alman ordusunun içindeki Waffen-SS Birliği'ndeki[2] askerler öldürmüş."

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi ülkenin başına geldiğinden beri neredeyse her gün büyük bir korkuyla yaşıyorduk ve şimdi bu olay kuvvetle muhtemel kelebek etkisi yaratacaktı. Bize karşı duyulan nefret her gün çığ gibi büyüyordu ve durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ayrıca geçen yıl Japonya'nın Pasifiklerde başlattığı savaşın yanında Alman hükûmetinin bu tutumu da kimse için parlak bir dünya umudu vadetmiyor gibiydi. "Git diğer tabak çanağı da getir. Sana bunları söylediğimi duyarsa baban küplere biner."

Babam bana karşı her zaman hassastı. Annem, babama kalsa beni pamuklara saracağını söyler durur ve bu durumun benim için iyi olmadığını savunurdu fakat neyse ki annemin zannettiğinin aksine babamın kanatlarının altında olsam bile kendi ayaklarım üzerinde de durabilirdim.

Elbisemin üzerine giydiğim hırkamın yakasını düzelterek salona girdiğimde babam yüzünü ellerinin arasından çekti ve bana bakarken gülümsedi. Çatalları çabucak toparlayarak bana uzattı. "Al bakalım, kızım."

"Teşekkür ederim, baba." dedim çatalları saplarından kavrayarak.

2- Waffen-SS: Waffen-SS doğrudan doğruya Adolf Hitler'e bağlılık yemini etmiş gönüllü savaşçılardan oluşmuştur. Bu yönüyle resmi Alman ordusu olan Wehrmacht'ın bir parçası değildi. Bu birlik, elit ve seçkin askerlerden oluşurdu. En üstün silah ve donanımlar ilk olarak Waffen-SS'e verilirdi. Müttefik ordularının en çok korktukları ve çekinerek savaştığı birliklerdi. Çoğu tarihçi Waffen SS Tümenleri, II. Dünya Savaşı'nın en iyi donanıma sahip ve en başarılı birlikleri olduğunu konusunda hemfikir.

Arkamı döndüğüm sıra müthiş bir bağırış duyuldu. Elimdeki çatallar ahşap zemine saçıldı. Önce uzaklardan gelen gürültü giderek yaklaşıyordu. "Baba." dedim korku dolu bir sesle. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki korkunun bilincimi kapatacağından endişelendim. Kulaklarım, ardından da başımın arkası anında uyuştu. Babam önce sanki görebilecekmiş gibi oturduğu yerden pencereden dışarıya baktı. Sonra sandalyesini, yere düşmesine sebep olacak bir hızla geri ittirdi.

Babamın yüzünde gördüğüm saf korkuyla başımdan kaynar sular döküldü. "Geliyorlar!" diye bağırdı babam, yarı bilinçsiz gibi görünmesine sebep olacak bir tavırla. Kolumdan tuttuğu gibi beni çekiştirdiği sırada annem de bembeyaz olmuş bir yüzle yanımıza çıkageldi.

Dışarıdan gelen çığlıklar duyuldu. Hemen yanımızdaki evden geliyordu.

Babam bizi yatak odasına doğru sürükledi ve kapıyı kilitledi. Başımı çevirdiğimde elimle ağzımı kapattım ve şok olmuş hâlde komşularımızın evinden çıkan, karanlık odada titreyişinin yüzümüze vurduğu ateşe baktım. "Baba." derken artık sesim ağlamaklıydı. "Baba, evleri yakıyorlar!"

Babam konuşmak yerine hızla elimize bir çanta tutuşturdu. Ancak "Kaçamayız." diye konuştuğumda ağladığımın farkına varabildim. "Geldiler." Sesim fısıltıdan ibaretti.

Babam pencereyi açtı ve ilk önce benim çıkmama yardım etti. "Çık!" diye bağırdı ama elimde değildi. Vücudumun her parçası titriyordu. "Bizi canlı canlı yakacaklar, çık!"

Evin kapısının gürültüyle kırıldığını ve askerlerin zemine çarpan botlarının sesini, civardaki insanlara ait bağırışların arasından işittiğimizde hızla bahçeye atladım ve korkuyla annemle babamın çıkmasını bekledim. Onlar da çıktığında kendimizi sokağa attık.

Etraf mahşer yerini andırıyordu. Ağlayan insanlar, kaldırım kenarına oturmuş çocuklar, yandığı için çığlık çığlığa bağıran kadının kıyafetlerindeki ateşi söndürmeye çalışan insanlar... Evimizin karşısında durup ne yapacağımıza şaşırır hâlde bekledik. Babamın ilk defa bir fikri yoktu. Annem ağlıyordu, ben ağlıyordum. Herkes dünyadaki cehennemi yaşıyordu. Köşedeki sinagogdan da alevler çıkmaya başladı ve böylece akşamın karanlığını, tepesinden simsiyah dumanlar çıkan kırmızı alevler aydınlattı. Yere düşen gölgelerimiz titreşiyordu.

Az sonra yanmaya başlayan evimizden çıkan, kollarında gamalı haç olan askerler, bizden otuz adım mesafedeki bir aileye doğru silahlarını doğrultup ateş etmeye başladıklarında çığlık attık ve diğerleri gibi koşturmaya başladık. Bir kurşunun kulağımın dibinden geçip önümüzde koşan kadına saplandı ve kadın çocuğunun elini bırakarak yere yüzüstü düştü.

Hemen köşeyi döndük ama koşmaya devam ettik. Dehşet içinde etrafı izlerken ana caddeye çıktık ancak caddenin sonu SS askerleri tarafından kapatılmıştı. Buraya kadardı.

Ailelerinden zorla koparılan çocukların çığlıkları, insanların yalvarışları... Hemen köşede bir askerin, yaşlı bir adamı tekmeleyişi... O gece sanki cehennem yeryüzüne inmişti. Askerler ise yarattıkları cehennemi keyifle izliyorlardı.

Bir kadın kucağındaki ölü çocuğuyla birlikte binaların köşesine sinmişti. Gözleri ve ağzı aralık kalmış kız çocuğunu feryat ederek göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Hızlıca ilerlemeye devam ettik ancak biliyordum ki gördüklerimiz son nefesimize kadar aklımızın bir köşesinde kalıcı izler bırakacaktı.

Bir daha o akşam yemeklerimizin ardından yaptığımız akşam sohbetlerimiz olmayacaktı. Bahçemizdeki çiçekleri sulayamayacaktık. Ailemle bir daha kahvaltı edemeyecek, kitap okuma köşesi yapmak için günlerce düzenlemeye çalıştığım odamı bir daha göremeyecektim. Sağ tarafımda duran

babamla sol tarafımdaki annemin kollarına yapıştım. Ayakta duramayacak hâldeydim.

Caddede yanan Yahudilere ait iş yerlerinden çıkan alevler, yere saçılıp un ufak olmuş cam parçalarını korkunç bir kırmızılığa bürüyordu. Yerler kristallerle kaplanmış gibiydi. Havaya üç el silah atışı yapılınca köşelere kaçıştık ve tahrip edilmiş ama yakılmamış bir iş yerine girdik. Babam bizi masanın altına soktu. "Sakin olun." dedi fakat kendisinin de yüzü korkuyla çarpılmıştı. Birden, annem de babam da on yaş yaşlanmış göründü.

Hıçkırıklarımı susturamıyordum. Annem bana sarıldı ve mümkünmüş gibi daha da şiddetli ağlamaya başladık. Babamın ellerini sırtımda hissettiğimde ilk kez güven duygusunu aradım ama bulamadım. Ölümün eşiğindeydik. "Önceden gitmeliydik!" diye bağırdı annem babama. "Öldürüleceğiz." Gözlerimi sımsıkı yumduğumda yeni bir gözyaşı dizisi eskilerinin yolunu takip ederek yanağımdan aşağıya süzüldü.

"Kaçamazdık Hava. Sınırlara ulaşan Yahudiler öldürüldü. Gitseydik ölmüş olacaktık."

"Bu korkunç geceyi yaşamayacaktık en azından!" Annemin gözlerinde öfkeli bir parıltı belirdi.

İnler gibi bir hıçkırık boğazımdan çıktı. "Yeter." dedim güçsüzce. "Yaşadıklarımız yetmiyor mu?" O esnada bir grup Nazi askeri[3] tabur hâlinde caddeden geçti ve sanki bizim onlara bakmamamız bizi fark etmelerinin önüne geçecekmiş gibi kafalarımızı eğdik.

Görmediler ancak gözümüzü kırpmadığımızdan, korkudan yerimizden kıpırdayamadığımızdan, silahlardan, haykırışlardan, çığlıkların kirlettiği gecenin ardından daha korkunç bir şey oldu: Askerler geldi ve sağ kalan herkesi topladı. Bizi de o masanın altında, korkudan tir tir titrer hâlde buldular ve

3- Waffen-SS askeri, Nazi askeri, SS askeri terimleri ideolojik açıdan aynı anlamı ifade etmektedir.

hoyratça dışarıya attılar. Caddede uzun, geniş bir sıra hâlinde yürürken kenarlarda Nazi askerleri bize eşlik ediyorlardı. Kimliklerimize işaret basmaları yetmezmiş gibi kollarımıza sarı renk, Davud Yıldızlı pazıbent[4] taktılar, böylece Yahudi olduğumuz damgalandı.

O günden sonra Nazilerin soğuk yüzü hepimizi dondurdu.

Anne ve babamdan ayrı bir kampa gönderildim. Vücuduma baktılar, dokundular, güldüler. Midemin çalkalanmasına sebep olacak bir tiksinti duymama rağmen sessiz kalmak zorunda kaldım. Sonuç olarak işe yarar olduğuma, kamplarda çalışabileceğime karar verdiler.

Toplama kamplarının nasıl bir yer olacağını trende, herkesle iç içeyken ve nefes almak neredeyse imkânsızken kafamda tasarlamıştım. Tam beklediğim gibi birçok insanın açlıktan öldüğü yerlerdi. Kampta kalanlardan bazısı, askerlerin kahkaha atabilmesi için gördüğü işkencelerden sonra gözümün önünde öldü ve kampta yayılan salgın hastalıklarla zaman zaman kırımlar yaşandı.

Annemle babamın ne hâlde olduğunu bilmiyordum. Çoğu gün çalışmaktan bitap düşüyordum ama vücudumdaki yaralar ve kendini sürekli hissettiren açlık hissi uyumamı engelliyordu. Yeri kazma ile kazarken bir askerin kolumda söndürdüğü sigaranın sızısı en beteriydi.

Yine de tüm bunların içerisinde en korkunç olanı çalışmaktan yere düşen insanların sorgusuz sualsiz, üzerinde dumanlar tutan, etrafa dayanılmaz bir koku salan binaya götürülmeleriydi. Başta söylenmiyordu ama artık biliyorduk. O binada insanlar diri diri yakılıyordu. Duyduğum çığlıklar yüzünden akıl sağlığımı kaybetmemin eşiğine geldiğimde şarkı mırıldanmaya başladım. Her çığlık duyduğumda annemin bana küçükken

4- Belirli bir amaçla kolan takılan enli kuşak.

öğrettiği bir şarkıyı sessizce mırıldanıyordum. Ancak herkes benim kadar şanslı değildi. Hatta bazı Nazi askerleri bile. Onlar da bu zulme dayanamadı, içlerinden akıllarını kaybedenler oldu.

Korkunçtu. Onların elinden değil olmasa da ölmek istedim. Bir gece o soğuk zemin üzerine uyumak için uzanıp bir daha uyanmamak, zulümden, her gün öldürülmek, işkence edilmek korkusundan kurtulmak istedim. Kemiklerimi artık yalnızca ince bir deri sarıyordu. Yüzümün ne hâlde olduğunu yağmur yağarsa, yerdeki su birikintisinden görebiliyordum. Yeşil gözlerim içe çökmüştü. Mide bulandırıcı görünüyordum. Pembe dudaklarımın, pembe yanaklarımın yerini bir ölünün yüzü almıştı. Saçlarımı elime her atışımda koca bir tutam, kemikten ibaret parmaklarımın arasında kalıyordu.

Sekiz ay... Nazilerin korkusuyla yaşadığım, ölen insanlara karşı artık duyarsızlaştığım, bir parça ekmek için kavga eden insanların arasında, elimde olmadan bayılırsam ve alevlerin içine atılırken gözlerimi açacağım anın dehşetiyle, çalışırken olur da kafamı kaldırırsam yiyeceğim kurşunun hesabını yaparak geçirdiğim koskoca sekiz ay...

Kelimenin tam anlamıyla bir travmaydı. Fiziksel olarak gördüğüm işkenceler umurumda bile değildi. Kollarıma bastırılmış sigara izmaritlerinin yanı sıra ateşte ısıtılmış şişlerin sırtımda bıraktı yaralar en korkunç olanı değildi. Korkularım ve etrafa kokusunu salmış, somutlaşmış vahşetin verdiği acı en beteri ve en katlanılmaz olanıydı. Artık annemle babamı bile düşünemiyordum. Bir dakika sonra beni neyin bekleyeceğinden başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Ahmakçaydı. Tanımadığım bir grup insan benim yaşayıp yaşamayacağıma karar veriyordu. Onlarla bir derdim, bir kavgam yoktu ama onların benimle vardı. Bu yüzden masa başında oturup bizi yok etmek için ellerindeki tüm güçlerini canice kullanıyorlardı.

Ben yalnızca, Almanya'da yaşayan ve seçemediğim bir şekilde Polonyalı Yahudi bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Alman hükümetine göre suçum dünyaya gelmekti. Bir pislik bile değilmişiz, nefes almaya, gülmeye, uyumaya hakkımız yokmuş, onlar öyle söylüyor. Suçum, Hristiyan bir ailede doğmamakmış. Suçum onlar gibi bir insan olmakmış.

Bir trendeydim. Benimle birlikte bir grup Yahudi'yi başka bir toplama kampına aktarıyorlardı ve hiçbirimiz sebebini bilmiyorduk. Bir tedirginlik, dışarıdan gelen yoğun metal ve makine seslerinin arasından ölümü andıran sessiz trenin içinde kol gezdi. Kalabalıktık ama bir sene önce toplama kamplarına getirildiğimiz günkü gibi değildik. Hiçbirimizde konuşacak hâl yoktu, dilimiz sanki ağzımızın içine dönerek harfleri nasıl çıkaracağını unutmuştu.

Aktarma sırasında tuhaf bir şey oldu. Bir Nazi askeri yanıma geldi. Üzerimdeki yılgın hâlsizlik hızla kaybolurken yerini endişe aldı. Kalbim göğsümdeki deriyi parçalamak istiyormuş gibi bir gürültüyle atarken asker beni bir yere götürdü. Neresi olduğunu bilmiyordum ama diğerlerinin yanından uzaklaşmıştık. Ağaçlık bir bölgeydi. Başta sormaya korksam da ormanın içlerine doğru hızla ilerlemeye başlayınca cesaretimi topladım. Tecavüze uğramaktansa tek kurşunun hedefi olmayı tercih ederdim. "Nereye götürüyorsunuz beni?"

"Sus!" dedi asker sadece. Bir an durdu ve kolumu tutarken nereye gideceğine karar vermeye çalışır gibi gözleri ormanın içinde dolaştı. Sağ tarafa saptık. Heybetli bir ağacın gövdesinden tutunduğumda yürümeye devam eden adamın eli kolumdan ayrıldı. Bana döndü. "Seni kurtarıyoruz." dedi yanaşıp kolumdaki Davud Yıldızı sembolünü sökerken.

"Ne?" diyebildim yalnızca. Oyun olmalıydı. Beni deniyorlardı çünkü onların elinden kurtulmanın yolu yoktu. Toplama kampından kaçmaya çalışıp elektrikli dikenlere değerek can

veren onlarca insanın haberini duymuştum. Orası cehennemdi, özgürlüğü ima edecek hiçbir şey yoktu.

"Ben Direniş Örgütü'ndenim. Bizimle gelmen gerek." Ardından ne diyeceğimi beklemeden kolumdan tutup sürüklemeye çalıştı. Şaşkınlıktan dolayı ona engel olmadım. Olamadım çünkü içimde ufacık bir umut doğmuştu ancak yine de her an arkamızdan üzerimize kurşun yağacakmış gibi bir endişe vardı.

Tanrı'ya şükür açık bir alana ulaşabildik. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Zaman algısını toplama kampında kaybetmiş olabileceğimden şüphelendim ama etrafın hâlâ aydınlık olmasına bakılırsa akşam vaktine yaklaşmamıştık. Üzerimdeki ince, yırtık kıyafete rağmen üşümüyordum. Üniformalı bir asker ıslık çaldığında yerimden sıçradım. Seslere karşı böylesine hassaslaşmamın sebebi, kampta çalıştırıldığım dönemlerde aniden patlayan bir silah sesi ve hemen sonrasında birinin ölü bedeniyle karşılaşmamdı.

Ancak tüm bunlara rağmen intikam duygusu beslemedim. Yalnızca huzur istiyordum. Nazilere yakışan hiçbir kötülük içimde yeşeremezdi. Kamptayken bir şeytana ait olabilecek duygular etrafımıza duvar örmüştü ve ben o duvarı daha da kalınlaştırmak değil, yıkmak istiyordum: Nefretten, kötülükten, vicdansızlıktan daha da nefret ettim.

Orada öğrendiğim en önemli şey: İnsan kalabilmenin zor olduğu kadar tarif edilemez derecede kıymetli bir zanaat olduğuydu.

Bir araba, peşinden toz bulutu oluşturarak önümüzde durduğunda düşüncelerimin girdabından sıyrılıp o araca dikkatle baktım. Bu kesinlikle Nazilerin araçlarına benzemiyordu.

"Nereye götüreceksiniz?" diye sordum titrek bir sesle. İçimdeki karanlık dünyaya aniden güneş doğuvermişti. Adam

sorumu cevap vermeye kayda değer bulmadı ve beni aracın içine itti. Tenimdeki yaralar sızladı ama zerrece umursamadım. Yoldayken umudum gittikçe büyüdü. Bir çeşit rüyada olmalıydım. Belki de yine bir askerin tekmesi ile uyanacaktım. Fakat hiçbiri olmadı. İki tarafı da orman olan bölgenin ıssızlaşan, bakımsız otların, yaprakların birbirine girdiği bir tarafa saptık ve iki adam arabadan indiğinde ben de onlarla birlikte indim. Başta ne olduğunu anlayamadım ancak aracı kullanan adam ayaklarıyla iki ağacın ortasındaki yeşillikleri kenara ittirip bir ipi kaldırdığında ne olduğunu anlayabildim. Yeraltına açılan bir dehliz belirdi önümüzde. Asker üniformalı adam girişi kapatan kapağı zorlukla kucaklayıp araladı ve beni içeri çekiştirdi. Toprak olmasına rağmen iyice sağlamlaştırılmış merdivenlerden inince uzun bir tünele ulaştık. Daracık bir labirenti andıran bu tünelin sağlı sollu nemli koridorları ve kapısız küçük odaları vardı. Odacıklardaki insanları gördüğümde burnumun direği sızladı. Hepsi benim gibi kampta işkence görmüş Yahudilerdi. "Bu taraftan." dedi adam, ben odacıkların içine bakmak için gereğinden fazla yavaşlayınca. Onu yorgun adımlarla takip ettim.

Beni içerisinde kimsenin olmadığı, yalnızca yerde bir battaniyeyle saman kalıbından bir yastığın olduğu bir odacığa götürdüğünde sertleştirilmiş topraktan yapılmış duvarlara baktım. "Otur şöyle." dediğinde sessizce, kuru adımlarla battaniyenin üzerine oturdum.

Önüme plastik, sararmış bir tablette yemek koyuldu ve bu görüntü karşısında heyecandan ellerim titredi. "Bana mı getirdiniz?" Titreyen parmaklarımla yanağıma düşen, keçe gibi olmuş sarı saçlarımı geriye ittirmeye çalıştım.

"Evet. Yemeğini ye, uyu. Uyandıktan sonra duş alacaksın ve sana temiz kıyafetler vereceğiz." Adam beni yalnız bıraktığı gibi tahta kaşığı büyük bir iştahla elime aldım ve hızlı hızlı yemeye başladım. Nefes bile alamadığımı ağzımda biriken lokmaların

büyüklüğü yanaklarımı şişirince anladım. Sanki biri önümden yiyeceği kapacak gibi bir iştahla yiyordum. Aylardır öylesine açtım ki elimdeki ekmeği aceleyle ağzıma götürmek isterken düşürdüm ve üzerine bulaşan toprağı silkelemekle bile uğraşmadan lokmayı tekrar ağzıma götürdüm. Dışarıdan biri görse kıtlıktan çıktığımız zannederdi. Gerçekten de öyleydi.

Yemeğimi yedim ama hâlâ ellerim titriyordu. Geriye doğru kaykılıp sırtımı soğuk duvara yasladım. Bir süre boş odayı inceledim ve ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmamasına rağmen ağlamaya başladım. Hıçkırıklarla boğulana, içim çıkana kadar orada dakikalarca ağladım. Ayların biriktirdiği acı yaşanmışlık, korku, kampta bastırdığım tüm duygular aniden patlak vermişti. Battaniyenin üzerinde cenin pozisyonu aldım ve gözlerimin etrafı sızlayana, gözüm akıtacak yaş bulamayıncaya dek ağladım.

Kurtulmuştum. Artık o iğrenç kampta değildim. Ölen insan görmeyecek, mideme açlık yüzünden dayanılmaz kramplar girmeyecekti. En güzeliyse her saniye öldürülme, işkence görme korkusu olmayacaktı. Ben o insanlık dışı kamplardan kurtulmuştum. Şanslıydım.

Öylece uykuya dalmışım ve adamın demesine göre iki güne yakın uyumuşum. Ara sıra uyandığımın bilincindeydim ancak bunun sebebi gördüğüm kâbuslardandı ve kâbusların çoğu, Nazi askerlerinin beni burada bulup ya kampa geri göndermeleriyle ya da öldürmeleri ile sonuçlanıyordu. Sıçrayarak uyanıyor ama uykuya ihtiyaç duyan bünyem yüzünden birkaç dakika sonra yeniden uykuya dalıyordum.

Günler böyle geçmedi elbette. Duş aldım, temiz kıyafetler giyindim ve beni Yeine adındaki çirkef bir kızla eşleştirdiler. Güvenli bir yer olduğu düşünülen ormanın derinliklerinde Yeine ile birlikte atış eğitimine tabi tutulduk. Eski kiloma kavuşamasam da epeyce kilo aldım, yanaklarım ve vücudum

dolmuştu. Eh, en azından gözlerim artık her an gömülme korkusuyla beklediğim bir kuyunun içinde değildi.

Annemle babamı sorduğum ve onları da kurtarmaları için yalvardığım ancak mümkün olmadığı cevabını aldığım Direniş Örgütü'nün idarecisinin yanına çağrıldık.

Mia simsiyah saçlarını savurup dik bir duruşla dururken ben ellerimi önümde birleştirdim. Yaşlı olarak nitelendirilebilecek bir adam tam bir kumandan edasıyla: "Yeine ve Ezra." dedi. Adamlarından birisine bir kaş işareti yaptı. Bunun üzerine daha geçen ay bana beni sevdiğini söyleyen adının Yasef olduğunu bildiğim ve yirmi beşlerinde gösteren adam bana bir kimlik uzattı. "Yeine, artık ismin Mia." Adam kara gözlerini bana çevirdi ve "Senin de Sarah." dedi. Şaşkınlıkla elimdeki kimliğe baktım.

Sarah Meyer...

"Bu ne için, efendim?" diye sordu Yeine benim aksime ağzından ses çıkarmayı başararak.

Adam, kendilerinin kırılmış ve işlenmiş odundan yaptıkları belli olan sandalyesinin koluna hafifçe vururken "Sizi bir göreve tayin ediyorum." dedi.

Mia'nın aksine ben sakindim. Şaşırmadım çünkü tüm o yoğun atış eğitiminin sebepsiz yere verilmediğini ve sığınakta ilerlerken insanların konuşmalarına yanlışlıkla kulak misafiri olduğum sırada anlamıştım. Ama görev verilmeye kayda değer olduğumu hiç düşünmemiştim çünkü eğitmen hep silah kullanmada berbat olduğumu söylüyordu. Bu yüzden "Neden biz?" diye sormakta bir sakınca görmedim.

"Çünkü sizin vücudunuz, uzuvlarınızın Hristiyan bir Almanınkinden farkı yok. Kimlikleriniz değiştirildi ve Nazilerin elinde artık bilgileriniz eksik, buna fotoğraf gibi önemli bir husus da dahil. Dolayısıyla yeni bir kimlikle ve gerçeklerinden

farkı olmayan öz geçmişinizle yepyeni insanlarsınız. Bu görevler için yüzü Nazi belgelerinde olan birilerini seçemezdik herhalde. Derin, sabırsız bir nefes verdi... Ezra ve Yeine artık ölü bir Yahudi." Adamın sert çehresinde hiçbir ifade belirgin değildi. Sanki duygularını göstermesini, ellerindeki dikkat çeken nasır gibi yüzündeki görünmez nasırlar engelliyordu.

O kadar çok Yahudi toplama kampına yaka paça sürülüyordu ki hepsinin kâğıtlara tek tek geçirilmesi mümkün olmayabiliyordu. Kayda geçirilmemiş yüzlerce insan, kayda geçirilemeyecek yüzlerce ölü demekti. Bunun bizim için bir kurtuluş olabileceğini kim söyleyebilirdi ki? "Peki, görev nedir?" Mia neredeyse heyecandan dört köşe olacak gibi duruyordu.

Kimliği parmaklarımın arasında sıkıca kavrarken başımı kaldırdım ve merakla görevimizin ne olduğunu söylemesini bekledim. "Alman ordusundaki SS Teşkilatı'na mensup bir Nazi albayının[5]

evinde çalışan olarak yaşayacaksınız." Gözlerim karardı, tutunacak herhangi bir şey bulmak niyetiyle etrafa bakındım. "Ve bilgi aktarımı tamamlandığında onu öldüreceksiniz." Birlik detayını vermesine gerek yoktu çünkü her ne kadar Alman ordusu Nazilerden olmasa bile onların yaptığı vahşete göz yumdukları, kendilerini ilgilendirmediklerini söyledikleri için onlar kadar suçluydu.

"Hangimiz hangisini yapıyoruz?" Yeine öylesine sevinçliydi ki savaşın bittiğini haber verseler bu denli mutlu olur muydu diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Yeine, sen gereken yerde şifre kıracaksın çünkü belgeler kasa gibi yerlerde saklanıyor. Birlikte evrakları arayın." Gözlerini bana çevirdi, o cümleyi hiç kurmamasını diledim ancak

5- Albay rütbesi, SS subay rütbeleri içerisinde Standartenführer rütbesine denk gelir. Estetik açıdan "albay" demeyi tercih ettim. Ayrıca kitapta bahsi geçen Waffen-SS, Naziler, SS Teşkilatı'na mensup kişiler aynı ideolojiye hizmet eden kişilerdir.

engel de olamadım. "Sen de o evde işimiz bittiğinde albayı öldüreceksin. Tek sahnelik bir iş."

Gözlerimi kapattım ve ağlamak istedim. Kurtulduğumu zannetmiştim fakat benim için ikinci savaş başlıyordu. Görev için bir Nazi albayının evine böylesi bir görev için gönderilmek intiharın başka bir çeşidi olmalıydı.

1 Eylül, 1939

Telsizden cızırtılı bir ses yükseldi.

"Büyükanne öldü!"

Ve savaş başladı.

İkinci Bölüm

Rüzgârın yaprakları yerinden ettiği bir eylül sabahı başladı her şey.

2 Eylül 1939

Almanya, Berlin.

Balmorhea/ The Winter

Dün Polonya işgal edildi ve resmi olarak İkinci Dünya Savaşı'nın başladığı bildirildi. İdareci, savaşın "Büyükanne öldü." parolası ile başladığını söyledi. İki basit kelimeden kurulmuş cümle, sanki dünyaları başıma yıktı.

Haberi aldığımız sırada Yeine ve ben, bize alınan kıyafetleri valize yerleştirmekle meşguldük. O ufak odanın içine bomba düşmüş gibi kulaklarım çınladı. Bitmiyordu, sonu gelmiyordu. Gittikçe şiddetlenen savaş gerçeğiyle yüz yüzeydik ve biz düşmanımızın evinde muhbirlik yapmakla yükümlüydük.

Hayatım ellerimden çalınmıştı ama yine de şükretmeliydim. Ben şanslıydım, kurtarılmıştım. Nefes alıyordum ve bu tünelin içinde özgürdüm. Yaşadığım için cezalandırılmıyordum fakat bizi canavarca katleden bir albayın evinde, ona

hizmet edeceğimiz düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. O lanet olası cani orduya ve hükûmete çalışan bir adamla aynı çatı altında kalacaktım. Benim gibi savunmasız insanları öldüren bir pisliğin evinde kalacak olma fikri içimi kemiriyordu. Bize olan nefretinin evinin duvarlarına sindiğine emindim ve şimdi o havayı sessizce solumak zorundaydım.

Tek hedefim savaş bitene kadar sadece yaşayabilmekti. Özgür bir kuş gibi... Fakat içten içe biliyordum ki kanatları kopmuş bir kuş yaralarını bile saramazdı. O yaralarla ve izleriyle ömür boyu yaşayacaktım.

"Savaş bitince ilk işim o albayı öldürmek olacak." Gözlerimi dikerek bu sözleri söyleyen kader ortağıma baktım. Kinin canlandırdığı mavi gözleri çakmak çakmaktı.

"Öldürmekten bahsetme, Mia. Ölüm kelimesi hiç hoşuma gitmiyor. Ben onlar gibi olmak istemiyorum." Her ne koşulda olursam olayım, insanlığımdan ödün vermek istemiyordum. Direniş'in benden istediğini ben yapamazdım. İsteklerine karşı çıkamadım çünkü itiraz ettiğimde idarecinin gözlerindeki sert ifade beni kampa geri göndereceğini bağırıyordu. Oysa ölü olmak, zalim olmaktan çok daha iyiydi.

"Hadi ama ciddi misin?" diye alayla konuştuğunda göz devirdim. "O zaman ne halt etmeye geldin? Ayağıma bağ olmaya mı?"

Oldukça kısık bir sesle "Unuttun mu Mia?" diye sordum. Birbirimizin ismini kullanmamız artık yasaktı. "Dinimizin ilk öğretisi; öldürmeyeceksin." Etrafta kimsenin olmadığını bilmeme rağmen boş yola ve arkama bakındım.

"Katlediliyoruz. Bu öğreti umurumda bile değil." diye homurdandığında kafamı iki yana salladım. Hep aynı hastalıklı fikirlerini savunuyordu ancak fikrini değiştirmediğini bildiğimden daha fazla muhalefet olmak istemedim. Savaş bizim

içimizdeki potansiyeli de ortaya çıkarmıştı. Nefret bile insandan insana farklılık gösteriyordu. Mia'nın nefretiyle benimkisi birbirinden tamamen farklıydı. İyiler ve kötüler olarak fikirlerimiz uç noktalardaydı.

Belime kadar gövdemi sımsıkı saran, sonra genişleyen kiremit renk montumun cebindeki yumuşaklığa dokununca çıkarıp ne olduğuna baktım. Bir çiçekti. Valizimi dikkatlice yere bıraktım. Örgüte geldikten birkaç gün sonra bana bu kabanı verdikleri gün, ormanda korku dolu bir gezintiye çıktığımda yerde koparılmış hâlde bulmuştum. İris çiçeği... Ölümü ve cenazeyi temsil eden çiçek olduğunu, botanik hakkında bir hayli bilgili olan annemden öğrenmiştim. Ölüm ve cenaze... Yaşadığım ülkenin durumunu ne kadar da net anlatıyordu!

Çiçeği yere atıp ayağımla ezdim. Savaşı hatırlatacak hiçbir şeye tahammülüm yoktu ama maalesef kafamı kaldırdığım her yerde şiddet görüyordum. Sanki yerdeki taşlar bile bir insana zarar vermek için vardı ve şimdi de bize aksi söylenene dek bir Nazi albayını görecektim.

"Lanet olsun, Sarah! Biraz daha hızlı yürüyemez misin?" Dikdörtgen şeklindeki, koyu kahverengi valizimi ufak taş ve toz parçalarının kapladığı yerden kaldırdım ve Mia'nın peşinden hızlandım ancak valizimin ağırlığı hızımı baltalıyordu. Ayağım büyükçe bir taşa takıldığında sendeledim.

"Ayy." dedim parmağımdaki acı kendini belli ettiğinde. Ağrıyı göz ardı etmeye çalışarak adımlarımı yavaşlatmamaya gayret ettim. Yürürken gördüğüm kadarıyla bileğimde biten, bağcıklı botumun ucu delinmişti ve bir kışı böyle geçirecektim. Keşke en büyük sorunum bu olsaydı.

Rüzgâr sertçe estiğinde kabanımın, tamamını kapatamadığı bacaklarım üşüdü. Mia "Daha ne kadar kaldı?" diye sızlanarak sorar sormaz, kısa sürede bunca şikâyeti olduğu için onun yerine ben utandım. Bir savaş mağduruna göre ne kadar da çabuk

ufak şeylere sızlanır olmuştu? Biz şanslı olanlardık. Milyonlarca insan hâlâ o iğrenç kamp koşullarında, kelle koltukta yaşamaya çalışıyordu ve bunu düşünmesi bile sızlanmasını susturabilirdi ancak öte yandan ona kızamıyordum. O hiç toplama kamplarına gönderilmemişti.

Beni duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Biraz daha yürüyelim!" Belki de bu yüzden Mia hep şikâyet ederdi. Saçları kirlendiğinde başına büyük bir iş gelmiş gibi tüneldeki odacığın içinde burnundan solurdu. Uykusunu alamadan bizi uyandırdıklarında ateş püskürürdü. Hatta bir gün, güneşin sanki bilerek onun yüzüne şiddetle vurduğunu iddia ederek eğitim sırasında silahını yere sertçe atmış ve bu davranışı yüzünden eğitmen tarafından azarlanmıştı. Oysa güneş ışığı göremeyen binlerce insan vardı.

"Albay bizi alması için bir araba göndermiş. Sandığımız kadar da zalim değilmiş, ha?" diye iğneleyici bir dille konuştuğunda kafamı yere eğdim ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Bir Nazi albayının zalim olmamak gibi bir imkânı yoktu.

"Yeter, şurada bekleyelim." Valizini yere sertçe koydu ve sıkıntılı bir yüz ifadesiyle etrafa bakındı. "Sence albayın evinde sağ kalabilecek miyiz? Ya bizim bir Yahudi olduğumuzu öğrenirse?" Mia'nın korkularını ilk kez duyuyordum, bu durum ona daha insancıl bir gözle bakmama neden oldu.

Korkularına cevap veremezdim çünkü bu soruları ben de kendime soruyordum. Yanına gider gitmez valizimi yere bıraktım ve boynumdaki ağrıyı hafifletmek adına kabanımın üzerinden omzumu sıktım. "Bilmiyorum. Tek isteğim savaşı sorunsuz atlatmak."

Bana ters ters bakarak "Savaşı nasıl sorunsuz atlatabilirsin ki?" dedi.

"Yaşayarak." Benim bencil olduğumu düşündüğünü biliyordum. Bunu defalarca kez, sanki savaştayken yaşamak için çabalamam ahmaklıkmış gibi yüzüme karşı söylemişti. Ama onun gerçek zulmün ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Savaş, Direniş Örgütü'nün aldığı haberlerden daha şiddetliydi. Mia kadar şanslı değildim, ben annelerinin gözlerinin önünde öldürülen çocuklar görmüştüm. Öldürülmenin eşiğinden dönmüştüm ve yaşamanın, hayatta kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. O bunu anlayamazdı.

Kavisli yolun görünen ucunda askeri bir araç belirdi. Kenarında Nazilerin bayrağı vardı. Üç aydır ne o kara leke gibi damgalı gamalı haçı, ne de o üniformanın içine girmiş taş kalpli SS subaylarını görmüştüm. Gerildim. Yükselen adrenal seviyem yüzünden kalp atışlarım hızlandı. Önümde birleştirdiğim ellerim az evvel buza dokunmuşçasına soğuktu. Derin bir nefes aldım. *Korkacak bir şey yok, Ezra.* Bizi tanımıyorlardı ama... Bu arabayı görmek bile kamp günlerimi hatırlatıyordu. Sanki az sonra önümüzde duracaklar ve bize hakaretler yağdırarak arabaya binmeye zorlayacak, binmezsek de şiddet uyguladıktan sonra bizi kurşun yağmuruna tutacaklardı.

Ancak korktuğum olmadı. Araç önümüzde durduğunda iki asker indi ve şapkalarını çıkartıp selam verdikten sonra elimizdeki valizleri alıp bizi arabaya kibarca bindirdiler. Yine de gerilmeden edemedim, ellerim hâlâ titriyordu, soğuk havaya rağmen terlediğimi hissettim.

Üstü açık ordu arabasının arka koltuğuna yerleşirken acaba Hristiyan bir Alman olsaydım onlar gibi olur muydum fikri geçti fakat biz onların sandığı gibi değildik. Fanatik Yahudiler vardı elbette ve bizim dinimizden olmayanları hor görürlerdi ancak ne ben ne de ailem onlar gibi değildik. Ben öyle yetiştirilmemiştim. Her zaman karşımdakinin bir canlı olduğu bilinciyle hareket etmem gerektiğini söylerdi babam. Konuşamıyor

olsalar da tüm çiçeklerin, hayvanların ruhu vardı. İnsani değerimizi belirleyen nitelikler; ırklarımız, dinlerimiz, mezheplerimiz, mesleklerimiz değildi. İnsan dünyanın neresinde olursa olsun insandı. Değerimizi arttıran yegâne erdem, kalbimizde canlılara karşı taşıdığımız merhametti.

Korku dolu bakışlarla önde oturan askerlerin arkadan görünümünü inceledim. Omuzlarında rütbesini belli eden apoletine bakınca henüz daha er olduklarını anladım. Ordu, erleri genellikle ayak işlerinde kullanırdı çünkü onlara göre pek bir değerleri yoktu. Bu yüzden, kendilerini ispatlamak için Yahudilere daha çok zulmeden erler görmüştüm. Hepsi, bir üst mertebeye ulaşmak için onlarca insanın canını gözlerini kırpmadan alan canilerdi. Bakışlarımı kaçırırcasına yanımdan hızla akan yola baktım. Yolun kenarları kahverengi yapraklarla doluydu ve hava ayaz kokuyordu. Böyle havaları savaştan önce çok severdim ancak şimdi bana kötü hatıralarımı canlandıran bir filmin tüyler ürpertici sahnesini hatırlatıyordu.

Yanağımı avucumun içine yasladım, dirseğimi kapının üst tarafına yerleştirdim ve içimde giderek artan hüzünle birlikte kasvetli yolu seyre daldım.

Beni o evde nelerin beklediğini hayal etmeye çalıştıkça korku kat sayım artıyordu. Direniş Örgütü işini eksiksiz yapmış mıydı, onlara tam olarak güvenebilir miydim, bilmiyorum. Her şey içinde bilinmezliğin girdabını taşıyordu. Tüm insanlar gibi benim de geleceğim, bir sis duvarının arkasındaydı. Ayrıca insanlara karşı derin bir güvensizlik duyuyordum. Sanki inandığım kişi orduya hizmet eden biri çıkacakmış gibi tedirginlik vardı. Kahretsin ki mantıklı göründüğü kadar hastalıklı bir düşünce olduğunu da biliyordum. Beni yıpratacak kadar paranoyak bir insana dönüşmüştüm. Bunu aşmak için çırpınıyordum ancak pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Mia yanıma kıvrılıp kulağıma yaklaştı ve neredeyse benim bile zor duyacağım bir sesle "Çok korkuyorum, Sarah. Sence vazgeçmeli miyiz?" diye sordu. Rüzgârın uğultusu sayesinde askerlerin bizi duyması mümkün değildi.

Ona dönüp aynı fısıltıyla "Artık olmaz, biliyorsun." diye örgütü kastettim. "Oraya gidip işimizi yapacağız." Yine de üzeri kapalı konuşmakta fayda vardı. Sustum ve aldığım derin bir nefes havaya karıştı.

Benim bile zor duyacağım bir sesle "En eğlenceli kısmı için can atmadığımı iddia etsem yalan söylemiş olurum." diye devam ettiğinde gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Albayı öldürmekten bahsediyordu. Şunu tekrarlayıp durması beni öfkelendiriyordu. Öldürmeden, yalnızca belgeleri vererek barışı sağlamaya katkıda bulunabilirdik ama öldürürsek, savaşın tarafında olacaktık.

"İlk görevimize odaklanalım." Bakışlarımı Mia'dan ayırıp önümüzde uzanan yola, ardından askerlere baktım. "Konuşmak için hava çok soğuk değil mi, Mia?" diye sordum imayla. Susması gerekiyordu, sessiz ve üzeri kapalı konuşmamız kesin bir çözüm olmayabilirdi, eğer bizi duyarlarsa kurşuna dizmeleri saniyelerini almazdı.

"İstedikleri her neyse seve seve yaparım, seve seve..." Bakışlarımı kucağıma indirdim ve ofladım.

"Mia, lütfen kes şunu!" dedim neredeyse yalvarırcasına. Hızla giden araba yüzünden soğuk hava yüzümüzü sertçe yalıyordu ancak nefesimi kesen şey soğuk havanın hızla suratımıza vurması değil, Mia'nın kendini bilmezce ulu orta yerde konuşmasıydı.

Ben Mia gibi değildim. Eğer benden bir insana zarar vermemi isteyeceklerse bunu yapamazdım. O zaman kendime yabancılaşırdım. Şimdiye dek bir çiçeği dalından koparmamışken, bir insanın canına nasıl kıyabilirdim ki?

"Seninle de hiç sohbet edilmiyor." Hışımla önüne döndüğünde onu duymamış gibi yaptım. Kendimle baş başa kalmak istiyordum. Mia'nın nefreti azıcık kalmış hayat sevincimi de kurutuyordu. Eğer mümkün olsaydı onunla hiç sohbet etmemeyi dilerdim.

Araba durunca Mia ile ilgili düşüncelerimin arasından sıyrılıp karşımızdaki eve baktım. Beyaz renkli, üç katlı bir köşktü. Demek ki devlet, Yahudilerin yaşam hakkından kısıtlayıp askerlerinin ceplerini dolduruyordu. İçime aniden dolan öfkeyle eve bir kez daha bakınca güzel olmasına karşın gözüme iğrenç göründü. Bu evi insanları öldürerek hak etmişti. Bizim gibi insanları öldürerek.

"Buyrun, hanımefendi." dedi şoför koltuğundaki asker. Bakışlarımı evden çektim ve normal bir hâle bürünmeye çalıştım. Arabadan çıkıp valizlere yöneldiğimde asker beni engelledi.

"Siz geçin. Eşyalarınız odanıza götürülecek." Mia ile birbirimize kaçamak bir bakış attık. Anladığım kadarıyla ikimizin valizinde de bizi ele verecek bir şey yoktu.

Beyaz köşkün gösterişli kapısına doğru yürürken gözlerim etraftaki askerlere kaydı. Bir tabur er, albayın evinin çevresinde nöbet tutuyordu. Albaylar, subaylar, komutanlar ordu için önemliydi ve hepsini koruyan bir asker güruhu olurdu. Arabaya yaslanmış iki asker sigara içerlerken bir diğerine dürtüp bizi işaret etti. SS'in soğuk yüzünü takınmış askerlerinden bakışlarımı çekmeden önce son gördüğüm, bir askerin gözetleme kulesinde beklediğiydi. Nazilerin koyu yeşil üniformalarına bürünmüş erkekler bana her zaman, tüm duyguları kalbinden sökülüp alınmış gibi gelirdi. Sanki asıl insan olmayan onlardı.

Mia yine dibime sokulup söylenmeye başlayınca göz devirdim. Beni kısa bir süreliğine yalnız bıraksa en büyük iyiliği yapmış olurdu doğrusu. Fakat kapıya kadarki ufacık mesafeyi birlikte kat ettik. Elimi kaldırıp aslan başlıklı, altındanmış gibi

görünen kapı tokmağını kapıya vurduğumda kalbim de bu ritme uyum sağlamak niyetiyle göğüs kafesimi ve tenimi zorlayarak atmaya başladı.

Önceden, heyecanlanınca ya da korkunca tuvaleti gelen bir insandım ama neyse ki kampta bunu aşmak zorunda kalmıştım. Şu an bunun için oldukça mutluydum çünkü hiç sırası değildi.

Mia'ya baktığımda benden bir farkının olmadığını, ondan beklediğimin aksine beni şaşırtarak yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. Demek ki Mia'nın biyolojisi hâlâ insanlığını korkuyordu.

Gergin bir bekleyişin ardından kapı genç bir kadın tarafından açıldı ve gayet resmi bir ifadeyle bizi içeriye aldı. Evdeki kasveti somutlaştırmaya niyetli gibi görünen giriş karanlıktı. Zemin, duvarlar ve yüksek tavan koyu kahve, ustaca cilalanmış ahşaptandı.

"Kabanlarınızı alayım." dediğinde girişi inceleyen gözlerimi duvardaki büyük tablodan ayırıp kadının dediğini yaptım. Kadın kapının yanındaki metal, uzunluğu kapıyla yarışan askıya kabanlarımızı ve şallarımızı astı. Ardından çıkış kapısının tam karşısındaki devasa ahşap kapıyı açtı, âdeta dilim tutuldu. Dudak uçuklatacak büyüklükteki salon, paha biçilemez antikalarla dekore edilmişti. Kahverenginin ve altın renginin birbiriyle uyumunu ilk kez böylesine gösterişli buldum. Mia da benim gibi neredeyse ağzı açık hâlde salona bakıyordu.

Şöminenin önünde tekerlekli sandalyede bir adam duruyordu ve arkasını bize dönmüştü. Yoksa albay bu muydu?

Mia "Merhaba." diye seslendiğinde odaya son kez kısa bir bakış atıp gözlerimi yaşlı adama tekrar çevirdim. Adam ellerini sandalyesinin tekerleklerine koyup ağır hareketlerle arkasını döndüğünde sinirim bozulur gibi oldu. Öylesine yavaştı ki az kalsın gidip sandalyesini ben çevirecektim.

Nihayetinde yüzünü görebildik. Yüzü yeni tıraş olmuş gibi tertemizdi fakat saçları, arkasından da gördüğümüz gibi bembeyazdı. "Biz iş için gelmiştik, efendim." Mia'nın kibarlığına mı yoksa adamın yüzüne peyda olan sıcacık gülümsemeye mi şaşırsam, bilemedim.

"Ah, evet." dedi yaşlı adam titrek sesiyle. Çaprazındaki koltuğu işaret ederek "Şöyle oturun." dedi. Bize gösterdiği yere yavaşça otururken beklemediğim bir suçluluk duygusu yüreğime bastırdı. Sanki katledilmiş binlerce insanın ruhuna ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

Yaşlı adam "Çekinmene gerek yok." dediğinde kime dediğini kavrayamadığım için gözlerimi kaldırıp baktım. Evet, bana demişti. Gülümsemeye çalıştım.

"Nerelisiniz?" diye sorduğunda kalbim tekrar hızlandı ve nefesimi kesti. "Berlin." dedi Mia. "İkimiz de Berlinliyiz." Şimdiye kadar Mia'ya hiç bu kadar minnet duyduğumu hatırlamıyordum. Oysa daha dün önümüze çıkabilecek tüm replikleri kelimesi kelimesine ezberlemiştik. O tedirginliğin ve korkunun arasında ben konuşsaydım şayet, ağzımdan çıkan ilk sözcük; Biz Yahudi'yiz, olurdu. Sanki yakalanmışız da suçumuzu ispat ediyormuş gibi.

Adam anladığını belli etmek için kafasını ağır ağır salladı. "Berlinliler iyi insanlardır. Gayet kibar ve görgülüler." Tebessüm etti. "Tıpkı sizin gibi." Mia adama nazikçe teşekkür etti. Bu rolü gerçekten beceriyordu. O esnada, bu işin sonunda evden sağ çıkacak biri varsa o kişi Mia'dır, diye geçirdim içimden.

"Siz de albay olmalısınız." diye devam etti. Yaşlı adam beklemediğimiz bir anda kulak tırmalayıcı bir sesle kahkaha attı. Cansız bedeni yeniden can bulmuştu âdeta.

"Hayır, ben eski Almanya'nın emekli komutanıyım." dediğinde bir öylece kalakaldım. Yüzümü ellerimin arasına gömüp

şaşkınlığım geçene kadar beklemek istedim. Lanet olsun, bizi üst düzey askerlerin olduğu bir eve mi göndermişlerdi?

"Albay olan oğlum, şu an görevde olduğu için size merhaba diyemedi. Malumunuz, Alman ordusu Polonya'yı dün işgal etti." Benden başka kimsenin fark edemeyeceği bir sessizlikle nefes alıp verdim. Bir Nazi albayının, emekli komutan babasının böylesine kibar olması inandırıcı gelmiyordu. "Oğlum biraz sert mizaçlıdır. Onun misafirperverliğinden pek iş çıkmazdı zaten." Dudaklarını titrek bir hareketle ıslattı. "Kendim de bir zamanlar asker olmamış olsaydım, mizacını asker olmasına bağlardım fakat ben her zaman güler yüzlü bir asker oldum." Adamın askerlik anılarını anlatmaya başlamadan önce bizim kalkmış olmamızı diledim. Bir Alman komutanının askerlik hatıralarını dinlemek en son isteyeceğim şeydi. "Ailenizin mesleği ne?" diye sorunca bu kez, Mia cevaplayana kadar kendimi hazırladım.

"Benim ailem terzilik yapıyordu. Onları özlüyorum. Kötü bir kaza beni onlardan ayırdı."

Mia beni koluyla dürtünce sıranın bende olduğunu anladım. "Fabrikada işçiydiler ve ben de ailemi kaybettim." dedim ve hüzünlü bir yüz ifadesi takındım. Şimdi kampta olup olmadıklarını bile bilmediğim ailemi düşününce bunu yapmak hiç de zor olmadı. Annem, babam ve ben... Bir savaş bizi birbirimizden öylesine ayırmıştı ki sağ olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Onların vücudu ağır çalıştırılmaya dayanamazdı. Öyleyse Naziler onlara ne yapmış olabilirdi? Yutkundum ve gözlerimi sımsıkı yumup açarak boğazımın tam ortasına oturan yumruyu yok saymaya çalıştım.

Yalan söylemeye alışmam gerekiyordu. Şimdiye dek yalan söyleyeceğim hiçbir durum olmamıştı. Annem ve babam her zaman yalanın kötü bir erdem olduğunu söylerdi ve bu yüzden beni hiç yalan söylememem konusunda yönlendirmiş ve

dürüst biri olarak eğitmişlerdi. Fakat yaşam koşulları insanı bambaşka bir hayata taşıyabiliyordu. Günün birinde bu duruma düşeceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Yaşlı adam kaşlarını çatıp "İkinizin ailesi de mi öldü?" diye sordu ancak sesinde kuşku değil, şaşkınlık vardı.

"Evet, biz de bu vesileyle tanıştık." Benim konuştuğumu cümlemi tamamladığımda idrak ettim. Bunları ben mi söylemiştim? Can korkusuydu işte.

Kafasını anlayışla salladığında artık soru sormamasını diledim. "Küçük Hanım, bunları öğrenmek durumundayım. Gönderdiğiniz belgeler detaylıca incelendi." Bu kadar mı belli etmiştim? Adamın yüzüne bakarken ağzımı iki kez açıp kapattım ancak ne demem gerektiğini bilmediğimden susup önüme bakmaya karar verdim. Korkumun surat ifademden belli olmadığını umuyordum. Mia'nın da yanımda gerildiğini, yerinde hafifçe kıpırdayışından anladım. Vücudumdaki kanın katılaştığını zannettim.

"Siciliniz tertemiz olsa da sizinle bir diyalog kurmam gerekiyor." Tanrı şahidim olsun, o an sesli bir rahatlama nefesi verme şansım olsaydı bunu en yüksek sesle yapardım.

Mia gülümsedi. "Elbette efendim, bizi tanımak en büyük hakkınız." Tekrar beni dürtünce konuştum. "Tabii ki." diye cılız bir sesle Mia'yı tasdikledim. Ne yani, bu kadar mıydı? Kendi kendime hayıflandım.

"Emily!" Adamın, zayıf ve yaşlı bedeninden beklemediğim bir güçle bağırmasıyla yerimden sıçradım ve eş zamanlı olarak elimi kalbime koydum. Yine o kulak tırmalayıcı kahkahayla gözlerimi açtım. "Seni korkutmak istememiştim." dedi kahkahasını zorlukla susturup.

Komik bir durum değil, demek istesem de elbette diyemezdim. Gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil."

Az evvel bize kapıyı açan kız, adının Emily olduğunu öğrenmiştim, salona geldi ve adamın karşısında saygıyla dikildi. O sıkı topuzun başını ağrıtıp ağrıtmadığını sormak dilimin ucuna kadar geldi. "Bu hanımlara odasını göster. Bugün yalnızca görevlerini anlat. Gidip istirahat etsinler." Bu ince düşünceli emekli Alman komutanına teşekkür mü etmem gerekiyordu? Ayrıca unutmadan, ırkımı öldüren bir oğlan yetiştirdiği için de teşekkür etmeliydim(!).

Koltuktan kalkınca Mia da benimle birlikte ayaklandı ve adama kısaca teşekkür edip Emily'yi takip ettik. Bizi salonun sağ duvarındaki bir ahşap kapıdan geçirdi. Bu evdeki her girişin kapısı, evin içi gibi devasa mıydı acaba?

Emily dik bir yürüyüşle bizi mutfağa götürdü. Mutfağı, bana ailemle küçükken gittiğimiz bir otelin mutfağını andırdı. "Öncelikle. Lütfen beyefendiye karşı daha saygılı olun." dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Aklımı kurcaladım ancak saygısızlık yaptığımızı düşündüğüm bir harekette bulunmadığımız kanısına vardım. Ayaklarını öpmeyi falan mı unutmuştuk?

Artık suratımda nasıl bir ifade varsa Emily tek kaşını kaldırarak açıklama yaptı. "Yüz ifadeniz hiç hoş değildi." diye bana hitaben konuştuğunda tam ağzımı açmıştım ki kendime engel oldum. "Tabii." dedim kısaca ve dudaklarıma çarpık bir tebessüm kondurdum.

"Siz Bayan Berger." dedi tavrından zerrece taviz vermeden. "Temizlikten sorumlusunuz. Sadece giriş katın temizliği." diye eklemeseydi Mia kalp krizi geçirebilirdi.

Bana döndü. "Siz servislerden sorumlusunuz. Albayın ve beyefendinin sabah, akşam yemeklerini ve ayrıca isterlerse odalarına servislerini yapacaksınız." Kafamı salladım. O adamın yüzünü günde iki kez görmek yerine tüm evi temizleyebilirdim oysaki... Emily arkasını dönünce Mia yumruklarını sıkıp

öfkeyle kızın arkasından baktı. "Hadi beni takip edin, sizi odanıza götüreyim." Kız bizi salondan tekrar geçirerek bodrum kata indirdi. Salondan geçtiğimiz sırada yaşlı adamın az evvel durduğu yerde olmadığını gördüm.

Aşağı kat daha loştu ve ince bir holde karşı karşıya dizilmiş toplam sekiz kapı vardı. Bizi koridorun en sonundaki odaya götürüp elindeki anahtarla kapıyı açtı. "Burası ikinizin odası." dediğinde Mia benden önce içeriye atıldı. Hâlinden epey memnun görünüyordu. Elbette memnun olacaktı. Onun kafasını birisi konuşarak şişirmiyordu sonuçta. Pekâlâ, işin olumlu tarafına odaklanmalıydım zira kimliğimizin sahte olduğu anlaşılmamıştı ve hâlâ hayattaydık.

Emily kapıyı çekerek bizi yalnız bıraktığında iç çektim ve sabah olmasına rağmen karanlık olan odanın içine bir bakış attım. Kasım Kıyımından beri böylesine lüks bir oda görmemiştim. Işığı yakıp usulca odanın ortasına doğru ilerledim. Burası bir Nazi albayının evi olmasaydı cennete düştüğümü zannedebilirdim. Küçük, tek kişilik yatağın ayak ve başucu kısımlarında demir parmaklıklar vardı. Benim yatağım pencerenin kenarında olduğunu Mia "Oradan bana soğuk vurur." diyerek duvar kenarındaki yataklığı alınca anladım. Umursayacak en son konu bile olmadığı için tepkisiz kalarak yatağımın üzerine oturdum.

O kadar yorgundum ki önceden askerler tarafından getirilen valizimi yatağın altındaki geniş boşluğa ittim. Odanın köşesindeki küçük dolaba eşyalarımı daha sonra yerleştirecektim. Benim yatağımın tam karşısında kapı vardı fakat bu kapı küçüktü. Kapının hemen yanında üzeri boş, aynası tozlanmış makyaj masası vardı. Karanlık odayı tepedeki küçük, koyu sarı ışık yayan ampul aydınlatmaya pek yetmiyordu. Ben severdim loş yerleri fakat Mia'nın surat ifadesine bakılırsa o ne ışığı ne de odayı beğenmişti. Az evvelki memnuniyeti toz bulutu gibi kaybolmuştu.

"Ne bekliyordun? Bize albayın odasının yanında bir oda mı verselerdi?" Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzandığımda yatak gıcırdadı. Uzattığım ayaklarıma baktım. Annem ve babam ayaklarımın minnacık olduğunu söylerlerdi. Doğruydu çünkü ufak ayak numarasına sahip ayakkabı bile büyük oluyordu. Haddinden fazla minyon tipliydim.

"Kes sesini, Sarah." Ufacık bir tepki dahi vermedim. Mia her zaman saygısız davranan bir insan olmuştu. Sadece bana karşı değil, gücünün yettiği herkese karşı böyleydi. Onu defalarca kullandığı kelimeler konusunda uyarmıştım ama kalın kafası asla almamıştı. Ben de en sonunda çabalamaktan vazgeçtim.

Kapı çalınınca yatağımdan istemsizce doğruldum ve kapının aralanıp Emily'nin kafasını içeriye uzatmasını bekledim. Uçuk mavi gözlerinin radarında ben vardım. "Senin bugün çalışman gerek. Yemeği hazırlayan kadın geç kalacakmış. Dolayısıyla ben hem yemeği hem de servisi hazırlayacağım, sen de götüreceksin." Yerimden kalkmadan önce kafamı salladım.

"Şimdi değil, akşama doğru hazır ol. Önce benim yanıma gel, giymen için önlük vereceğim." deyip karşılık beklemeden kapıyı ardından örttü. İnleyerek kendimi yatağa bırakıp tavana baktım. Sadece birazcık, azıcık uyumama fırsat verselerdi yeterliydi. Dün geceden beri gözümü kırpmamak bir yana, yolculuk yormuştu.

"Albay ile tanışacaksın. Heyecanlı mısın?" Mia'nın yine alaycı konuşmasına karşılık sustum. Üzerindeki kıyafetten bir çırpıda kurtulup yatağının ayakucundaki demire atmaya çalıştı ancak hedefi oturtamayınca elbisesi yeri boyladı.

Tabii, o kadar heyecanlıydım ki yerimde zor duruyordum... SS askeri[6] ve aynı zamanda artık evinde kalacağım katille tanışacaktım.

6-*Burada SS Teşkilatı'nın iki askeri kolundan biri olan Waffen-SS askeri olduğu kastedilmektedir.

Üçüncü Bölüm

Tommee Profitt/ Enemy

Birkaç saat dinlenmek bile vücudumdaki tüm kasların gevşemesine yetmişti. Şimdi, buraya geldiğim gün işbaşı yapmayı sorun etmiyordum. Atkuyruğu bağladığım saçlarımdan çıkan tutamlar yüzüme değdiğinde huylanınca kenara ittim ve kapısını açtığımda salonda oturan komutanı gördüm.

"Merhaba efendim." dedim gülümseyerek. İlk tanışmanın vermiş olduğu gerginliği atlatmış olmak kendimi tüy kadar hafifletmiş hissettiriyordu.

Kucağındaki fotoğraf yığınlarının arasından başını kaldırdı. "Ah, günaydın." dedi benim gibi neşeyle. Evet, mutlu sayılırdım çünkü babam bana, ne kadar kötü şeyler yaşamış olursam olayım kendimden daha zor durumdaki insanların olduğunu aklıma getirmemi söylemişti. "Kendinden yükseğe bakarsan başın döner, tökezlersin." demişti babam annemin çiçeklerini sulamasına yardım ederken. Evimizin bahçesindeydik ve hava oldukça güzeldi. Toplama kampındayken bile babamın bu

sözü kulağımda çınlardı. İnsan yeter ki nankör olmasın, şükredecek pek çok şey bulurdu.

Dehşet verici kötülükler görmüştüm ancak dünyada yaşayan milyarlarca insanın içinde en büyük darbeyi ben almamıştım. Bir şekilde, bu evde geçici bir süre yaşamımı idame etmek zorundaydım. Benden istenen katillik görevini yapamayacağımı bilsem de yapabildiğim en iyi şekilde muhbirlik yapabilirdim. Kötülüğü yenmek için illaki silah kullanmak gerekmezdi.

Adımlarımı hızlandırıp salonun diğer karşısındaki, mutfağa ve birkaç odaya daha açılan kapısını açtım ve mutfağa doğru ilerledim. Emily büyük mermer tezgâha bir sürü tabak dizmiş, önüne çektiği tabağı süslüyordu. Bu kadar uğraşması gerekir miydi? Sonuçta süslense de süslenmese de mideye giden aynı yemekti.

"Merhaba." diye mırıldandım yanına yaklaşırken. Buz mavisi gözleri kadar soğuk olan bu kızdansa, yaşlı komutana kanım daha çok ısınmıştı. En azından komutan gülümsemeyi biliyordu. Benim gevşekçe bağlanmış saçlarımın aksine onun sımsıkı topuzu, disiplinli bir insan olduğunun dışarıdan bir görünümüydü sanki. Ki tavırlarına bakılınca bu görünümünü destekleyecek hareketlere sahipti.

Evin her yeri gibi kahverengi olan dolaba doğru yürüdü, altın rengi kulpundan tutup çekmecesini açtı ve içinden beyaz bir bez çıkardı. Bana uzattığında bunun önlük olduğunu gördüm. Kafama geçirdim ve belime bağladıktan sonra uçlarından tutup kupür desenlerine dokundum.

"Henüz her şey hazır değil, Sarah. Ben hazırlayana kadar biraz etrafı dolaşabilirsin." dedi parmağıyla arkadaki kapıyı göstererek. Bilincimin açılmasına iyi gelecek bir fikirdi. Kısaca teşekkürümü edip camdan yapılmış kapıya yöneldim. Daha kapıyı açmadan muhteşem bir doğa beni karşıladı. Kapıyı arkamdan örterken çevreme hayretle bakınıyordum. Evin ön tarafına

kıyasla öylesine bağımsız bir el değmemişliği vardı ki saatlerce dikilip yeşil dağı ve yerlerdeki kahverengi yaprakları seyredebilirdim. Hemen ileride bir kamelya vardı, normal olanlarına göre bunun çatısı bir hayli genişti ve bunu kamelyanın içini yağmurdan veya kardan korumak için yaptıklarını düşündüm. Oradan da ileride berrak suyla akan bir dere ve derenin de ilerisinde yaklaşan kışa inat yemyeşil, başı sisle örtülmüş yüksek bir dağ vardı. Dağlar hariç sonbahar yeşilliklere rengini vermiş ve etraf havanın da artık kararmaya başlamasıyla olduğundan daha koyu kahverengiliğe bürünmüştü. Tanrım, bu manzara tıpkı okuduğum romanlardaki gibiydi.

Derenin kenarına doğru yürürken temizlenmemesi derenin etrafına ayrı bir güzellik katan yapraklar botlarımın altında çıtırdadı. Dereden gelen sert rüzgâr tenime değdiğinde soğuktan hiç etkilenmemiş gibi eğildim ve kenarlarda başlarını çıkarmış az sayıdaki çiçeğe hafifçe dokundum. Demek ki bir yerlerde çiçekler savaşa rağmen hâlâ açıyordu. Toplama kampında çiçekler hiç açmazdı. Ben de onların kirlenmiş insanlığa küstüğünü düşünmüştüm.

İkinci rüzgâr esintisi tenime daha sert çarpınca titredim ve çabucak çardağın içine girip minderlere oturana kadar hızımı azaltmadan yürüdüm.

O kadar mükemmeldi ki saatlerce kıpırdamadan bu manzarayı izleyebilirdim. Gözlerimi yumdum ve başlamak üzere olan kıştan kaçıp sıcak yerlere göç eden kuş sürüsünün şarkısını dinledim. Aylardır silah sesi duymaktan yorulan kulaklarım sanki doğanın sesleriyle tedavi ediliyordu. İnsan kışa yaklaştıkça üşümez miydi? Ben üşümüyordum. Hayatımda herhangi bir mekândan bu kadar etkilendiğim hiç olmamıştı. Ölen insanlar yok, barut kokusu yok, ateş yok, derilerde açan ve tedavi edilmediği için kurtlanan yaralar yok, çığlık yok, insanlık dramı yok... Sanki albay gibi zalimlerden birinin bahçesine kötülük hiç uğramamış gibiydi.

Bu tatlı sefahat dakikalarım Emily'nin sesiyle paramparça oldu. "Sarah, hadi gel!" Mızıldanmamaya çalışarak gönülsüzce oturduğum yerden kalktım ve paytak adımlarla ona doğru ilerledim. "Hızlı ol!" diye ikinci kere bağırdığında kapının girişinde beni hâlâ beklediğini gördüm ve koşar adım mutfağa girdim. "Bir daha sakın o kamelyaya oturma. Albay görürse neler olur düşünemiyorum." diye tehlikeli bir hata yapmışım gibi fısıltıyla konuştuğunda gözlerimi kocaman açıp "Ne olmuş yani?" dedim. "Sadece oturuyordum."

"O kamelyaya beyefendi bile albayın izni olmadan gitmeye çekiniyor." Kafasını kaldırdı ve devlet sırrı verir gibi tavırdan en nihayetinde kurtuldu.

"Ne yani, etrafında bile dolaşamaz mıyız?" Tıpkı yaramaz bir kız çocuğu gibi çıkan sesime Emily ilk kez gülünce şaşırdım. Zannedersem kızın mimik yapma yetisine sahip kaslarının olmadığını düşünmüştüm.

"Hayır, tabi ki ama kamelyanın içine girme." dedi, az önceki ketum tavrına bürünüp tezgâha doğru ilerlerken.

Emily'nin yanında bittim. "Peki, sebebi ne?"

Pratik bir cevapla "Bu kadar meraklı olma." dediğinde dudağımı büzdüm ancak geri çekilmek üzereydim ki Emily konuşmaya başladı. "Ah, pekâlâ. Annesi günün çoğu saatini orada geçiriyordu ve albay, annesi öldüğünden beri kendisi hariç oraya kimseyi sokmuyor. Özellikle de kadınları."

Kaşlarımı yavaşça çattım. Şaşkınlığım albayın annesinin ölmesine değil, oraya özellikle kadınları almamak gibi bir huy edinmesineydi. Kim oraya ne yapacaktı ki?

"Öyle bakma, Sarah. Senin özel alanına saygı duyulmasa hoşuna gider mi?" Cevabım belli olduğu için yanıt vermedim.

Emily tabakların üzerinde son bir kez düzenleme yapıp elime kocaman tepsiyi tutuşturmadan önce son sorumu sordum. "Peki albayın ismi ne?"

"Julian." diye yanıtladı. "Albay Julian Müller."

Elimdeki tepsiyi salonun yemek bölümü tarafına götürdüm. Yaşlı adamı az önce nasıl bırakmışsam aynı şekilde buldum. Hâlâ battaniye örttüğü bacaklarının üzerindeki fotoğraflara bakıyordu. Gözlüklerinin üzerinden bana kısa bir bakış attıktan sonra kitabını tekrar okumaya devam etti. Yüklü tepsiyi nihayet masanın üzerine koyduğumda derin bir nefes verdim. Ardından hemen tabakları dizmeye koyuldum. Tam olarak üç kez gidip gelmiştim. Eskiden olsa bileklerim çabucak ağrırdı ama şimdi, kampta ağır işlerde çalışmaktan ellerim nasırlaşmıştı. Şükür ki bu durum sicilimde yazdığı gibi, senelerdir benim gibi çalışan insanlarda da görünen fiziksel bir pürüzdü.

Masaya şöyle bir baktığımda kendimi tebrik ettim. Harika bir iş çıkarmıştım. "Sen bu işten hiç anlamıyorsun." Yakınımdan gelen ses beni korkuttu. Komutanın yüzüne baktığımda sınıttığını gördüm.

Beklemediğim yorumu karşısında moralim aniden bozuldu. Alt dudağım istemsizce sarktı. "Gerçekten mi? Oysaki ben çok güzel olduğunu düşünmüştüm."

Masaya tekrar baktı ve omuz silkti. "Pekâlâ, fena değil." dese de bir şekilde bunu beni üzmemek için söylediğine emindim. "Ama oğlum zaten böyle şeylere takılmaz, ben de takılmadığıma göre sorun yok." Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp odayı inceledim. Bir evi, bir de adamın dediğini tartan biri, durumla sözünün arasındaki çelişkiyi kolayca anlardı. Bununla birlikte Emily'nin tabakları istikrarla süslemesine bakarak masayı düzenlerken görünüşüne takılacaklarını düşünmüştüm.

Adam düşüncelerimi okumuş olmalıydı ki "Bu evi eşim seçti ve eşyaları bizzat kendisi özel olarak yaptırdı." dedi.

"Anlıyorum." diye mırıldandım ve bir an komutanın eşi olan kadının nasıl biri olacağını düşündüm. Her nedense bende sürekli şakalaşan, birbirlerini kırmayan, güler yüzlü bir çift izlenimi uyandırmıştı.

Kapının tokmağının sertçe vurulduğunu, iki kapalı kapı ardından da olsa net bir şekilde duydum. Başta umursamadım çünkü bunun başkasının işi olduğunu düşünerek çatalları ve bıçakları dizmeye devam ettim. Komutan "Oğlum kapının içinden geçen bir hayalet değil, kızım. Sanırım kapıyı açman gerekecek." deyince hemen silkinip hareketlendim ve özür mahiyetinde birkaç söz mırıldandıktan sonra koşarak kapıya ilerledim.

Bir Nazi albayının, hemen önümdeki kapının ardında olduğu gerçeği mideme sağlam bir yumruk indirdi. Aklım derhâl felaket senaryoları çizdi. Onca esir insan içinden beni hatırlaması pek olası görünmese de içime bir kurt düştü. Ya beni o toplama kampında gören askerlerden biri de oysa? Lanet olsun, böyle bir durumda hem beni hem de Mia'yı anında öldürürdü. Tokmak kapıya ikinci defa gürültüyle indiğinde yerimde sıçradım ve elimi kapıdan çekerek açmadan önce şüphelerimin yönlendirişiyle kafamı eğdim. Bu, deve kuşunun kafasını toprağa gömmesine benzemişti. Nereye kadar kafamı eğip yüzümü korkuyla saklamaya devam edebilirdim ki? Kapının kulpunu indirip gerginlikle bekledim. Albayın tok sesini işittiğimde tepeden tırnağa titrediğimi hissettim. "Önümden çekilecek misin?"

Beni eninde sonunda görecekti zaten. Korkunun ecele faydası yoktu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda upuzun ve heybetli bir adamı karşımda görmeyi nedense beklemiyordum. Heybeti, neredeyse üniformasının üzerinden bile belli olan kaslarından kaynaklanıyordu. Hemen omuzlarındaki apoletler yirmilerinin sonunda görünen genç bir adama rağmen üst

rütbe olduğunu gösteriyordu. Belki de şaşkınlığımın asıl kaynağı buydu. Koyu mavi gözlerinin ifadesiz oluşuna rağmen kemikli yüz hatları oldukça sertti. Şapkasını çıkarıp elime tutuşturduğunda saçlarının da gözleri gibi koyu tonda sarı olduğunu gördüm. Botları ahşap zeminde tok sesler çıkararak ilerledi. İçimde garip bir his bırakmıştı. Neydi bu? Korku mu, nefret mi? Hangisi olursa olsun normaldi çünkü o, katil bir ordunun askeriydi. Yüzüme doğru düzgün bakmamıştı bile ama yine de ben rahatlayarak derin bir nefes verdim. Beni önceden görmüş olsaydı anında hatırlardı.

Hükûmet ordusu, askerini özenle seçerdi. Onlara göre gerçek Alman sarışın ve mavi gözlü olmalıydı. Yani onların değimiyle ari ırk. Tüm bu savaş kendi ırkları içindi. Muhteşem, kutsal, yenilmez Alman ırkı(!). Avusturyalı, Germen bir adam hükûmetin başına geçti ve dünyanın dengesi sarsıldı.

Düşüncelerimin arasından sıyrılıp elimdeki şapkaya baktım. Üzerinde ordunun simgelerinden biri olan çift başlı kartal vardı ve bu sembol bile midemi bulandırmaya yetti. Şapkayı askılığın çengeline tutturduktan sonra kalbimin çarpıntısını biraz da olsa dindirerek mutfağa gittim.

Emily telaşla "Sarah burada ne işin var?" diye sordu ve neredeyse beni mutfaktan kışkışladı. "Onlar yemek yerken masanın köşesinde beklemelisin."

"Tamam, bir bardak su içeyim." diye bahane uydurdum, ne kadar geç gitsem o kadar iyiydi. O adamla aynı havayı solumak bile beni korkutuyordu.

Beni kolumdan itip "Tanrım, git hadi." dedi ve mutfağın kapısına kadar sürükledi. Ne kadar da kabaydı!

Onun zorlamasından kurtulmak için suratımı asıp yemek odasına girdim ve kendimi sabretmem konusunda telkin ettim ancak üniformasını görmek bile kâbus gibiydi. "Bir daha

girerken kapıya vur lütfen." dedi albay yüzüme yine bakmadan. Babası bana bakıp omuz silkti.

Başımı hafifçe eğdim. "Affedersiniz, efendim."

"Ekmeği uzatır mısın?" dedi ve kaşığını kâsesinin kenarına koydu. Telaşa kapılarak masanın en uç köşesindeki ekmek sepetini ona uzatırken az kalsın düşürüyordum. Bu kez kafasını kaldırıp yine o ifadesiz gözlerle bana baktı.

"Her an seni öldürecekmişim gibi davranma." dedi ters ters. Bakışlarını önüne çekerken aceleci davranmadı. Gözlerindeki mavi tonu daha önce kimsede görmediğimi o an fark ettim. Güzeldi ama bir katile aitti.

Kâsesini kenara alıp pirzolasını önüne çekti ve eti tek hamlede bıçakla ikiye ayırdı. Yutkundum, albayın her hareketi korkutucuydu. Bu adam bu vahşi ordu için paha biçilemez bir kaftandı. Tüm tavırları, insan öldürecek bir potansiyele sahip olduğunu bağırıyordu ya da ben öyle sanıyordum.

Masadan uzaklaşarak kapının yanına gittim ve ayakta dikilmeye başladım. Hareketsizlik beni dakikalar geçtikçe yormaya, gözlerim karşıdaki kanepeye sık sık kaymaya başladı. Orada birazcık otursam ne olurdu sanki? "Bugünün nasıl geçti?" Komutanın sorusu odağımı onlara yeniden çevirmeme neden oldu.

"Sıradan." dedi albay dümdüz bir sesle. Cevap verebilmek için ağzındaki lokmayı bitirmesini beklediğini anladım. Sıradan neydi? Sıradan adamları öldürdüğü monoton bir günden mi bahsediyordu? Sıradan yalvarışlar, ağlayışlar, ölümler... Vahşetlerini şimdi de bu kalıba mı sokar olmuşlardı?

"Durumlar nasıl?" diye babası yeni bir soru daha sorduğunda albay derin bir nefes aldı. "Savaş nasıl gidiyor?"

Babasına kaşlarının üzerinden baktı. "Bir savaş nasıl gidebilir, baba?"

"Savaş yeni başlamadı oğlum. Alışamadın mı hâlâ?" dedi komutan olağan bir konuyu konuşur gibi sakince. Savaşa alışmak... Kulağa bundan daha az korkunç gelen ne vardı? Yüzümü ifadesiz tutmak için içi boş şöminenin etrafındaki taşlara baktım.

"Asıl savaş daha yeni başladı." dediğinde itiraz etmek ve asıl savaşın Kristal Gece'de başladığını söylemek istedim ancak elbisemin eteklerini avuçlarımda toplayarak bu niyetime engel oldum. "Polonya'da daha şimdiden pek çok insan öldü." Ağzındakini yutup babasına bir anlığına baktı. "Sadece iki günde." Tabağındaki yemeğe bu kez isteksizce çatalını sapladı ama vazgeçerek bıraktı ve çatalını tabağının yanına koydu. "Toplama kampına getirilen Yahudilerin sayısı gün geçtikçe artıyor." Albayın cümleleri can bularak kalbimi parmaklarının arasında sıkıştırdı. Bulanık görmeye başlayan gözlerimi zemine indirdim. Tanrım, lütfen onlara yardım et, dayanma gücü ver.

"Yıllardır asker olarak görev yaptım. Savaş bazen bir asker için bile zordur." dedi yaşlı adam. Sesi geçmişe ait gibiydi.

"Savaşmak için can atmasam da görevim bu, baba. Ordunun istediği şey ülkemize hizmet etmemiz. Ve ben de elimden geleni yapıyorum." Gülümseyen yüz ifadesine rağmen çehresinde en ufak bir neşe belirtisi yoktu. "Tıpkı senin öğrettiğin gibi." Bakışlarımı albaya çevirdiğimde içimde bir nefret kabardı. Elinden geldiğince insan kıyımı yapıyordu yani. İşte, yere batasıca insanlıkları böylesine ucuz bir istekle satın alınabiliyordu. Gözlerim Julian'ın gözleriyle buluşunca bakışlarımı hemen kaçırdım.

"Suçluların olduğu yerde çalışmak sana iyi geliyor mu oğlum? Toplama kampından iyidir." Adamın titrek sesi soruyu sormaya çekindiğini gösteriyordu. Demek albay toplama kampında değildi...

"Annem Direnişçi örgüt tarafından öldürüldü. Bu yüzden o birimde çalışmaktan memnunum." Kafamın içine yıldırım düştü. Zorlukla yutkundum ve ifadelerimi saklamaya çalıştım.

"Biliyorum." dedi yaşlı adam. Bir süre, ne demesi gerektiğini bilmiyormuş gibi oğluna baktı. "Annenin başına gelen olaydan sonra bu kadar askeri kapıya diktin. Bunu benim için yaptığını da biliyorum ama geçmişi unutmalısın oğlum. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Sen ne yaptın bugün, baba?" diye çelik gibi bir ifadeyle babasını duymazlığa verdi. Albay kenardaki mendille ağzını sildi, yüzü belli belirsiz kararmıştı.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. "Ayaklarım felç kaldığından beri ne yapıyorsam onu yaptım." dedi sitemle. Sanki bu soruyu sormasını artık istemiyormuş gibiydi. Aralarındaki bağı merak ettim. Bu baba ve oğul birbirine ne kadar yakındı? Çünkü Julian kimseye sevgi beslemeyen bir adam gibi duruyordu ve buradan bakılınca babasına da aynı tavrı sergiliyordu. Bu sebeple annesinin ölümünü hâlâ atlatamamış olmasına, evin önüne askerleri konuşlandırmasına, kamelyaya kimseyi oturtmamasına şaşırmıştım. Sanki annesinin ölüm haberini aldığında "Tamam, yapacak bir şey yok. Önümüze bakmalıyız." diyecek bir insan potansiyeline sahipti. Mizacının bana yansıttığı buydu.

Albay heykel gibi bir duruşla dikildi ve ne kadar duygu yoksunu olunabilirse o kadar oldu. "Sen ayaklarını kaybettin, ben annemi." Julian'a baktım. Babasının kırgın yüzünden geçen kelimelerini gördüm. "Bu kadar sızlanmaya hakkın yok." Aklım hâlâ az önceki konuşmaya takılmıştı. Direniş Örgütü'nün annesini öldürdüğünü söylemişti. Örgütün tek amacının ellerinden geldiğinde Yahudileri kurtarmak olmasını istiyordum. Ancak yalnızca böyle bir amaca hizmet eden bir direnişe seve seve yardım edebilirdim. Aksi zorunluluk hissiyle yapılmış bir minnet borcundan öteye geçmezdi. Albay sandalyesini itip

kalkmadan önce elindeki mendili masaya bıraktı. "Seninle bir kahve içeriz, değil mi baba?" Sanki az önceki patavatsızlığından ötürü babasının gönlünü almak ister gibiydi.

"İlkini bensiz iç evlat. İkincisine yetişirim." Komutan sandalyesinin tekerleklerini geriye doğru çevirdi. Masayı toparlamak için ilerlerken albayın omuz silktiğini gördüm. O esnada buz gibi bakışları gözlerime dokundu, kafamı aceleyle çevirdim. Neden olduğunu bilmiyordum ama gözlerine bakınca garip hissediyordum. Sanki ölen o kadar insanın cesedini gözlerinin maviliğinde saklıyordu.

Albay salona geçmek için hareketlenirken dibimden geçti ve burnuma dolan koku beni afallattı. Daha önce hiçbir askerden böyle bir koku almamıştım. Biz ne zaman çalışsak gelip yanımıza sokularak bizi tüfeklerinin ucuyla itip kalkarlardı ve o askerlerden yayılan en belirgin koku iğrenç sigara kokusu olurdu. Albayınkinin öyle olmaması beni iyice şaşırttı. Hem erkeksiliği hem de yumuşaklığı andıran bir tezatlığı vardı. Belki de evdeki her şey gibi parfümü de özeldi.

Sonuçta o asil(!) ordunun, asil(!) askeriydi. Her şeyi özel olmalıydı, herkes onlara hizmet etmeli, onlar için üretmeliydi. Ne de olsa onların yaşam hakkı bizimkinin aksine kutsaldı.

Hemen işime döndüm. Burayı çabucak toparlayıp uyumak istiyordum. Son tabakları da mutfağa taşıdığımda Emily'nin bana "Albayın kahvesini götür lütfen." demesiyle büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Bana uzattığı küçük, gümüş tepsiyle birlikte istemeye istemeye salona doğru yol aldım. Salonun kapısını dirseğimle açınca biraz fazlaca bir ses çıktı ve dudağımı ısırarak başımı yavaşça kaldırıp albaya baktım. Neyse ki benimle değil, temizlediği silahıyla ilgileniyordu. Silahı onun elinde görünce olduğum yerde kaldım. On ay önce, kasım ayında ordunun eline düştüğümde, üzerime doğrultulan, yedi ay boyunca da her gün başıma dayatılan o silahlar ve askerler gözümün önüne geldi.

"Bir sorun mu var?" Albayın meraklı, tok sesini duyduğumda zor da olsa gözlerimi silahın üzerinden çekebildim. Bu silahın ucunda kaç insan can vermişti?

"Hayır." dedim üzerime çullanan lanet hatıraları atmaya çalışırken. Tepkimi yumuşatmak için kendimi zorlayarak güldüm ama bir an, az kalsın hıçkırıklara boğularak ağlayacağımı sandım. "Ben silahları pek sevmem de."

Tepki vermeden silahını tekrar temizlemeye koyuldu. "Artık bir askerin evinde çalışıyorsun. Buna alışsan iyi edersin." Beni görmese de kafamı salladım. Haklıydı, önceki hayatım yoktu. Ortasında yaşamaya mecbur bırakıldığım hayatın baş malzemesi silahtı.

Yeniden harekete geçtim ve kahveyi albaya vermek için uzandım. Lanet olsun, korkunç bir şey oldu. Ben tam bir adım atıp kahveyi önündeki sehpaya koyacaktım ki albayın ayağını son anda gördüm ancak kendimi toparlayamayıp takıldım. Hay, aksi! Sıcak kahve üzerine döküldü. Dudağımı ısırıp gözlerimi yavaşça açtığımda tam anlamıyla korktuğumun başıma geldiğini gördüm. *Aptal Ezra, ne diye kahveyi yakınından götürürsün ki?* Ellerini yana doğru açıp pantolonunun kahveyle ıslanmış ve duman tüten diz tarafına baktı, işlerini sıkarak öfkeyle ayağa kalktı. Kahretsin, daha ilk günden yiyeceğim azarın büyüklüğünü kafamda tartmaya çalıştım.

Utançla "Özür dilerim, ayağınızı uzattığınızı göremedim." diye suçsuzluğumu ispatlamaya çalıştım. Tanrım, bütün kan yanaklarıma toplanmış olabilirdi.

"Sen gözüme gözükme." dedi dişlerinin arasından, kafasını eğip pantolonuna yeniden baktı. "Unut gitsin, benimle gel." dedi ve hızla yürümeye başladı. Ona yetişebilmek için neredeyse koştum. Yemek odasının kapısının karşısındaki merdivenlerden ikişer adım çıktı. Ben ise çoktan nefes nefese kalmıştım. Sağ tarafta birçok oda vardı, solumda ise metal

tırabzanlar. Tırabzanların modeli bir sanatkârın elinden çıkmış gibi duruyordu. Bu acelenin içinde kabartmalarını net olarak seçemesem de otantik olduğu kısa bir bakıştan bile anlaşılıyordu. Etrafa bakmayı kesip koyu kırmızı renk halının üzerinde koştum. Odalara giden ince uzun yerin hepsi bu halıyla kaplıydı. Odası olarak düşündüğüm yere geldiğimizde kapıyı açmak için aniden durunca göğsüm albayın sırtına çarptı ve bu durum üzerine albay, ikinci defa dişlerini sıkarak tısladı. "Biraz dikkatli olsana, seni kim işe aldı?"

Normalde sakar olan bir insan değildim. Yoğun konsantrasyona sahip ve oldukça dikkatli biriydim fakat yolculuğun yorgunluğundan ziyade albayın korkusundan elim ayağım birbirine giriyordu. Azarlayacağından emindim ama yine de kalbimin kırıldığını hissettim ve oracıkta kafamı eğdim. Hayvan herif kapıyı kırarcasına suratıma kapattı. Her ne kadar aylarca azar, küfür işitmiş olsam da pek alışılacak bir durum olmadığından her duyduğumda inciniyordum çünkü böyle yetiştirilmemiştim. Anlamını dahi bilmediğim küfürlere bağışıklık kazanmak zordu. Sadece mucizevî bir şekilde Mia'nın aşağılamalarına alışmıştım.

Birkaç adım geriye gidip tırabzana yaslandım ve ne yapacağına bakmak için beklemeye koyuldum. Bir ara gidip gitmemek konusunda tereddütte kalsam da anı düşünerek yarın alacağım tepkiyi göz ardı edemezdim. Çok öfkeliydi; kapıyı açtığında beni bulamazsa neler olurdu bilmiyorum. Gereksiz bir tepki olduğunu kendisi de fark etmiş miydi? Bu yüzden birine bağırılır mıydı? Alt tarafı ayağını göremediğimden dolayı kahve dökmüştüm yani. Biraz anlayışlı olsa ne olurdu sanki? Hakikaten abartıyordu.

Aradan dakikalar geçmişti ama hâlâ ses seda yoktu. Ayaklarım ve belim ayakta dikilmekten sancılanmaya başlamıştı. Vaktin daha hızlı geçmesine katkı sağlamak niyetiyle halıya

baktım. Gayet temiz görünüyordu. Belimi oynatarak ağrısının hafiflemesi için nafile birkaç çaba verdikten sonra pes ederek bağdaş kurup oturdum ve elbisemin yakasındaki beyaz fiyonkla oynamaya başladım.

Nihayet kapının açılma sesini duyunca ani bir refleksle ayağa kalktım. Julian'ın çıplak gövdesine kayan gözlerim kocaman açıldı. Beline bağladığı havlu düştü düşecek gibiydi. Bu manzaraya şahit olmamak adına bana uzattığı üniformaları hemen aldım.

Alçak herif beni burada öylece dikerken içeri girip rahat rahat duşunu mu almıştı? Bu albay bozuntusu evde olduğu ve benim ona servis yapmakla yükümlü olduğum sürece sinirlerim epey yıpranacağa benziyordu.

Gözlerini yüzüme dikti. "Yıka, kurut ve ütüle. Tek bir kırışık olmayacak." Öfkeli alevlerin çıktığı düşüncelerimden ayrılıp suratına baktım. Tam kapıyı kapatacakken vazgeçip tekrar araladı. "Ha, bunu bizzat sen yapacaksın. Başkasının yaptığını duyarsam hoş olmaz." Kapı yüzüme kapandı. Garip, ilk defa bu kadar uzun konuşmuştu. Elimdeki üniformaya baktım. Ve elimdeyken bile burnuma dolan kokusunun hiç de kötü olmamasına rağmen yüzümü buruşturdum. Forma Julian'ın yanımdan geçtiğindeki kokusuyla aynıydı fakat birazdan yıkayıp ütüleyince, ütünün o kötü kokusu kokacaktı. Ütü kokusu bir Nazi'nin kendisine has kokusundan daha cezbediciydi.

Kafamı iki yana sallayıp düşüncelerimi dağıttım ve dikkatimi vermem gereken konuya odaklanıp çözüm bulmaya çalıştım çünkü ben ütü yapmayı bilmiyordum. Evde annem yapardı, kampta da Direniş Örgütü'nde de elbette ütü işi yoktu. Belki Emily'den gizlice yardım alabilirdim. Bu fikir zihnimin içinde birkaç saniye dolaştıktan sonra kafam iyice yattı. Hâlâ daha albayın kapısının önündeyken bakışlarımı yüksek tavana çevirdim ve sabır dilenircesine ofladım. Tanrım, bana albaya karşı dayanma gücü ver.

Dördüncü Bölüm

Ashe/ Moral Of The Story

Julian'ın yıkadığım koyu yeşil üniformalarını ufak bir sepete koyarken omuzlarındaki rütbe armasının çıkıp çıkmadığından emin olmayarak sökmeye çalıştım ancak inatla yapışmış gibi göründüğü ve ben de bir de rütbesini belli eden armasına zarar vermek adına uğraşmaktan vazgeçtim. Sepeti koltuğumun altına yerleştirip Emily'nin mutfakta olmasını ümit ederek yürümeye başladım. Kapıyı araladığımda onu yine bir şeyler hazırlarken buldum. Bu evde birileri sürekli yemek mi yiyordu?

"Emily." Sepeti gereğinden fazla sıkıştırdığım için kolum ağrımıştı. Cümlemin devamını getirmeden hemen önce sepeti ayaklarımın ucuna bıraktım.

Beni görünce kaşlarını çattı ve elindeki bıçağı bırakıp karşıma dikildi. "Bu ne?" Sabahtan beri saçından bir tutam dahi firar etmemişken, benim saçlarım karman çorman olmuştu. Bunun için şaşırmayı daha sonraya erteledim.

"Albayın üzerine kahve döktüm de." derken sesimdeki tonlama, yaramazlık yaparken yakalanan küçük çocuk bir çocuğa ait gibiydi.

Tam Emily'den yardım isteyecekken üslubu beni duraksattı. "Ne yaptım ne yaptım dedin?"

Bu abartı şaşkınlığı üzerine "Sende mi?" dedim suçumu bastırmak için doğru kelimeli arayarak ama sadece "Ne olmuş yani?" diyebildim.

Bıkkınlıkla nefes verirken uçuk mavi gözlerini devirdi. "Çamaşırlarla ilgilenen biri var zaten. Sen neden burnunu sokuyorsun ki?"

Onu taklit ederek göz devirdim ve "Ben de albayın üniformasını yıkamak için can atmıyorum herhâlde." dedim ve hemen ekledim. "Ceza verdi."

"Ceza mı verdi?" Sarı, silik kaşları çatıldı. Başımı salladıktan sonra benimle ilgilenmeyip işinin başına döndü. Yüzüme bakmadan "Mutfaktaki kapıdan çıkınca sola dön. Evin kuzey cephesine yani, çamaşırlar o tarafta asılıyor." dediğinde kendimi hazırladım.

"Düşündüm de belki kuruduktan sonra ütülememe yardım edebilirsin?" Ağır bir hareketle başını çevirdikten sonra yüzünü buruşturdu. "Bak, ben pek ütü yapamam. Yıllarca deneme yaptım ama bir şekilde olmuyor, gerçekten." Durdum ve iki saniye kadar ifadesini tarttım. Kafamı yana eğdim. "Lütfen, Emily."

"İşim var, Sarah. Zor bir şey değil." Hazırladığı şeyin bir meyve tabağı olduğunu o anda fark edebildim. Omuzlarım düşse de daha fazla ısrar edemedim çünkü bir samimiyetimiz bile yokken ondan böyle bir şeyi rica etmek bile benim için zordu. Eğilerek sepeti ayaklarımın dibinden kaldırdım ve kucakladım, mutfağın bahçeye açılan kapısına doğru ilerledim.

Kapıyı açar açmaz soğumak için erkenden kararan havayı bekleyen rüzgâr saçlarımı savurdu. İliklerime kadar titredim. Adımlarımı hızlandırarak işimi olabildiğince çabuk bitirmeye çalıştım. Sol tarafa döner dönmez birbirinden uzak iki direğe bağlanan çamaşır ipleri gördüm. Sepeti dikkatlice yere bıraktım. Vücudumdaki titremeyi bastırmaya çalışsam da boş bir çabaydı. Dudaklarımı büzüp öne uzattım ve burnuma değdirmeye çalıştım, ucu buz gibiydi. Muhtemelen her zaman üşüdüğümde olduğu gibi kıpkırmızı olmuştu. "Merhaba."

Albayın üniformasını sepetten kaldırdığım sırada beklenmedik sesten dolayı yerimden sıçrayınca üniforma da sepetin içine geri düştü. Güneşin yerini aya devretmeye hazırlanmış gökyüzü yüzünden bana doğru yaklaşan askerin yüzünü seçememiştim. Ta ki yanıma gelene kadar. Dudaklarının kenarları var gücüyle yukarıya doğru kıvrılmıştı ve zayıf yanaklarındaki gamzeleri minik bir çukuru andırıyordu. "Merhaba." diye mırıldandım. İstesem de gülümseyemedim çünkü pek keyfim yoktu.

"Siz eve yeni geldiniz, değil mi?" Sırtındaki tüfeğin kayan ipini başparmağıyla düzeltti. "Albay önceden söylemişti ancak bugün geleceğinizi bilmiyordum." Omzuna baktım, erlerden biriydi ve albayın neden ona bizim geleceğimiz hakkında bilgi verdiğini anlamadım.

Sepetten üniformayı çıkarırken "Artık biliyorsunuz." diye isteksizce mırıldandım. Daha birkaç ay önce yanımda biten bir Nazi askeri yalnızca darp etmek için gelirdi, şimdi bir Alman kimliği sayesinde insan oluvermiştim ve bu gerçek bir kez daha canımı yaktı.

Güldü, gülüşü oldukça içtendi. "Evet, artık biliyorum. Adın ne?"

Üniformayı asmak için üniformanın yakalarını sabitlerken yavaşladım ve dilimi alt dişlerimde dolaştırıp yalnız kalmak

istediğimi belli etmesini umduğum derin bir nefes aldım, ağzımdan cılız bir duman çıktı. "Sarah."

"Ben de Alexander." dedi asker hiç azalmayan bir enerjiyle. Göz ucuyla elini uzattığını gördüm, başta görmemiş gibi davranmayı düşünsem de elini istikrarlı bir şekilde uzatmaya devam ettiğini fark edince gözlerimi sımsıkı yumup açtım ve yanıma dönüp uzattığı eli sıktım. "Memnun oldum."

Elini bıraktım. "Ben de." dedim fakat sesimin tonu sözlerimin aksini kanıtlıyordu.

"Ben tanışmak istedim sadece. Albayın yardımcısıyım."

Üniformanın üst kısmını astım. "Anlıyorum ama albay burada yok." İpin üzerine uzanmış kolumun üzerinden kısa bir bakış attım. "Evde."

"Sen seninle arkadaş olanlara böyle mi davranırsın?" diye sordu ancak bozulduğuna dair bir iz yoktu. *Hayır ama insanları inançları yüzünden öldüren bir orduya mensup askerlerle arkadaş olmak istemem.*

Tabii bu cümleyi kurmak büyük bir aptallık olurdu. "Hayır, sadece iş yaparken ikinci bir şeye odaklanamıyorum. Alınmanı istemem." diye bir yalan söyledim.

"Pekâlâ." Omzundaki tüfeği yeniden düzeltti. "O zaman müsait olduğun bir zaman konuşuruz. Hoşça kal." Yanıt vermeden gitmesini beklerken üniformanın kalan parçalarını da ipe astım. Ellerim, botlarımın içindeki ayaklarım ve yüzüm neredeyse donmak üzereydi. Uyuştuğumu hissediyordum.

İşim bittiğinde boşalan sepeti tek elimle tuttum ve yolu uzatmamak adına evin kuzey cephesindeki kapıya seri adımlarla yürürken ısıtacakmış gibi dudaklarımı yukarıya doğru büzüp soğuk burnumun ucuna dokundurdum. "Alexander'la tanıştın." Neyse ki elimdeki sepeti düşürmemiştim ama ufak bir çığlık attım. Dalgınlığıma denk gelmesinden ziyade albayın

verandanın karanlık tarafına yerleştirilmiş koltuğa oturduğunu görmemiştim. Hatta sesi gelmesine rağmen hâlâ daha karanlığın içindeki bir gölgeydi. *Bu adam ne zamandan beri oradaydı? Ve neden bu evdeki herkes beni korkutmayı vazife edinmiş gibiydi?* Verandanın ahşap zemininde ayağa kalktı. Üzerine oturan, siyah renkli bir kazak giyinmişti. "Evet, efendim. Ütüyü benim yapmam için zorladığınız üniformaları asarken tanıştık." Az önceki saçma hareketimi görmemiş olmasını umdum.

"Evet, tanıştığınızı gördüm." dedikten sonra beni tepeden aşağı süzdü. "Havanın soğuk olduğunun farkında mısın?" Zaten kalın olan sesine bir de sert bir üslup ekleyince bir an ne demem gerektiğini düşündüm. Üniformasız çıplak gibi duruyordu ancak böyle görünmesi benim için daha tercih edilesiydi.

"Evet, farkındayım ve üşüyorum. İzninizle, içeriye gireyim." Julian başka şeyler de söylememi bekler gibi nefes alıp verirken gözlerime baktı. Ancak ben ekleyeceğim bir şey olmadığı için arkamı dönerken, onun beni çatık kaşlarla izlediğinden emindim. Verandadaki kapıyı açarak içeri girdiğimde buranın bir kütüphane olduğunu gördüm. Yerden yükselen, benim boyumun neredeyse iki katı uzunluğundaki kitaplıkların üst raflarına albayın kolayca erişebileceğine hiç şüphem yoktu. Karıştırmamak, kitaplara tek tek bakmamak için kendimi zor tuttum. Aklıma evimizdeki tüm kitapların yangında yakıldığı gelince ürperdim. Kitapları yakmaları, insanları öldürmeleri kadar acı vericiydi. Odaya olan hayranlığım, zihnimin kara perdesine hücum eden lekelerle aniden soldu ve neredeyse koşar adımlarla odadan çıkıp mutfağa gittim. Emily'yi hayret verecek şekilde mutfakta bulamayınca üniformalar kuruyana kadar dinlenmek için alt kata, odama indim.

"Biraz sessiz ol." Mia'nın kafasına çektiği yorganın arasından gelen sesi boğuktu.

"Sadece kapıyı açtım." diye fısıldadım uykusu dağılmasın diye. Yorganı kafasından çekip uykulu gözlerle bana baktı.

"Odaya baskın yapar gibi girmek yerine bağırsaydın da aynı etkiyi yaratırdın." derken üzerime atılıp beni parçalayacakmışım gibi bir ifadesi vardı.

"Böyle erkenden uyuduğunu bilseydim daha dikkatli olurdum, affedersin." Önlüğümü çıkarıp yatağın kenarındaki demire astım. Yorganı seslice çekip tekrar az önceki hâline büründü. Botlarımı çıkarıp yatağın içine girdim. Üniforma kuruyana kadar birazcık uyumak istiyordum. Tabii, Emily beni servis için uyandırmazsa.

Yatağın içi sıcak, vücudum buz gibiydi. Kafamı yastığa koyduğum an uyuyabileceğimi zannettim ama gözlerimi kapatır kapatmaz zihnim, uçuruma açılan kapıya giden yolu hızla kat etti. Ben buradaydım, muhbirlik yapıyordum. Bir şekilde yaşıyordum ve diğer insanlara kıyasla özgürdüm. Annem ve babam... Onları her düşündüğümde beni çıkışa götürecek ayak izleri silikleşiyordu. Neredeydiler, sağ mıydılar? Kurtulmaları için her şeyi yapabilirdim. İzinsizce alınmış eski hayatımı artık rüyalarımda bile görmüyorken, o zamanlara dönmek için varımı yoğumu verebilirdim. Belki de bu konuyu örgütle yeniden konuşmam gerekiyordu.

Bir gün kendimi düşmanımın evinde uyurken bulabileceğimi tahmin bile edemezdim. Kötü sonla biten kitapları okurken, kendi sonum için akıl almaz senaryolar çizmiştim ama hiçbirinde dinim yüzünden öldürüleceğimi düşünmedim. Bir insanı inancı sebebi ile vahşice katledileceği bir günün geleceğini, toprakların insan kanıyla kirleneceğini, insanlığın böyle kolayca yok olacağını düşünemezdim. Sıkışan kalbim aldığım nefesleri sıklaştırınca gözlerimi sımsıkı kapadım. Babamın sözleri geldi aklıma fakat artık onun öğrettiği gibi dünyayı güzelliklerle dolu göremiyordum. En azından eskisi kadar iyim-

ser değildim. O kadar çok ölüm gördüm ki insana olan tüm inancım ve ümidim paramparça oldu. Yalnızca karanlık vardı ve daha kötüsü sonu hiç gelmeyecek gibiydi. Evlerimizin yakılıp yıkıldığı o gece ışık sonsuza dek kesilmişti...

"Sarah! Uyan, acele et. Meyve ve tatlı servisini yapman gerekiyor." Gözlerimi yavaşça açtığımda görüş alanıma tavan girdi. Evet, tam da tahmin ettiğim gibi Emily gelmişti.

"Beş dakika daha tembellik yapamaz mıyım?" diye muzip bir ifadeyle sorduğumda aldığım cevap oldukça kısa ve netti: "Hayır."

Neyse ki Mia ve albayın bizi yakalamasıyla biten kâbuslarım bir saatlik uykumu yeterince mahvetmişti. Yani yataktan kalkmak çok da zor gelmiyordu. Emily kapıyı çekip gitti. Yorganı ayaklarımla itip ayaklarımı yataktan sarkıttım ve botlarımı giyip iplerini bağladım. "Lanet olsun, Sarah. İğrençsin. Elbisenle mi yattın?" Karşılık vermek yerine ofladım. Bana kapıyı sesli açtığım için kızıp kendisinin sürekli yaptığı gürültüden dolayı sinirlerimi yeterince zorlamıştı. *Bir şeyden hoşlanmıyorsan aynısını karşı tarafa yapmazdın, öyle değil mi?*

İş yapmaktan ziyade düşüncülerimin ağrıttığı kaslarım yatağımı düzeltmek için davrandığımda zorlandı ancak yine de hızımı düşürmedim. Tahmin ettiğim gibi tuvalet ve banyo buradaydı. Geldiğimden beri tuvalet ihtiyacım olmadığı için yerini henüz keşfetmiştim. Kuşkusuz bu ufacık, şirin yerde keşfedilecek şey bu yerse eğer.

İhtiyacımı karşıladıktan sonra yüzümü yıkayıp kurulurken aynada kendime baktım. Yorgunluğum yüzüme nakış nakış işlenmişti. Yeşil gözlerim kanlıydı ve saçlarım sağdan soldan bağımsızlığını ilan etmişti. Tokamı aşağı sıyırıp tekrar tepeden

atkuyruğu yaptım. Sarı, düz saçlarım oldukça inatçıydı ve her daim özgür olmak istediklerini gösterircesine sık sık bozulurdu.

Banyodan çıktığımda Mia kıyafetlerini yerleştiriyordu. "Neyin var senin?" dedi elindeki askılığı dolaba koyarken.

Kapıyı açıp çıkmadan önce "Yorgunum Mia." dedim. Dünden beri yolculuk yaptığımız hınç edici vakit haricinde oturmaya dahi fırsatım olmamıştı. Mia bir şey söyledi ancak kapıyı kapattığımda çıkan ses son cümlesini yutunca ne dediğini duyamadım, öğrenmek için herhangi bir girişimde de bulunmadım. Loş koridoru geçip salonun kapısına vardığımda durdum. Mutfağa gitmek için salondan geçmek fikri bana kalırsa kötü bir mimari hatasıydı. Albay bozuntusunu görmemek için dua ettim.

Kapıyı gergince açtım. Şükür ki bu defa işler yolunda gitmişti ve salonda kimse yoktu. Kapıyı arkamdan yavaşça örtüp mutfağa varabilmek için ikinci kapıdan geçtim. "Selam." diye mırıldandım.

Emily bana şöyle bir baktı. "Üzerinden araba geçmiş gibi." diye karşılık verince ellerimi iki yana açıp geri bıraktım.

"Doğru söze ne denir." dedim ve bitkin bir hâlde güldüm. Ardından tertemiz mutfağa kısa bir bakış attım. "Bu evde kaç kişi çalışıyor?" Geldiğimden beri mutfakta Emily'den başka birini görmemiştim.

"Aşçı, sen, ben, Mia, ara sıra gelen bahçıvan, Alexander ve bahçedeki bir tabur asker." Omuz silkti. "Aşçı yarın ancak gelirmiş."

Ben meyve tabaklarını almak için hareketlenmiştim ki Emily "Sarah?" diye aniden soru tonlamasıyla ismimi söyleyince durdum. "Sen Hristiyan mısın?" Sesinin tonunu düşürmüştü.

İrkildim ve gözlerimi Emily'ye kaldırmaya korkarak yutkundum. "Anlamadım?" diye sorduktan sonra gülmeye çalıştım. Daha az önceki rahatlığımın yerinde yeller esiyordu. "Elbette Hristiyan'ım. Neden sordun?" Sanki bu ülkede Yahudi ve Müslüman veya başka bir dine mensup olmaya ya da olmamaya hakkım varmış gibi...

Boynundaki zincirin ucunu çıkarıp beyaz gömleğinin üzerine koydu ve "Haç takmıyorsun, odanızda da olmayınca." diyerek dudak büktü. "Belki bir dine inanmıyorsundur diye sordum."

Ani ruhsal değişimimi fark edemesin diye kaşınmamasına rağmen şakağımı kaşıdım. "Ah, hayır. İnanıyorum tabii. Haçım var ama henüz valizin içinden eşyalarımızı çıkarmadığımız için o da içinde kaldı."

Memnun olmuşçasına gülümsedi. "Anlıyorum." dedi ve iki tabağı tezgâhtan alıp elime verdi, ellerimin titreyişini fark edemesin diye tabakları aldığım gibi arkama döndüm.

Mutfaktan çıktığımda kalbim hâlâ delicesine çırpınıyordu. Tabaklar zangırdayan elimden kaymaması için daha sıkı kavramak zorunda kaldım. Nefes alışverişimin hırıltıları kulağımda yankılanırken, neredeyse yırtıcı bir tona bürünüyordu. Mümkün olsaydı bir kenara oturup sakinleşmeyi beklerdim ancak hem birine kendimi sakinleştirmeye çalışırken yakalanmamak adına hem de biraz duraksarsam hiç şüphesiz, feri kesilmiş dizlerimin üzerine çökeceğimden bekleyemedim. Komutanı, masanın üzerindeki satrançla oynarken buldum. Kapıyı açar açmaz bana döndü ve gözlüklerinin üzerinden baktı fakat önündeki oyuna öylesine dalmıştı ki yüzünden sanki beni tanıması birkaç saniyesini almış gibi bir ifade gelip geçti. "Meyvelerinizi getirdim."

"Getir, kızım. Ben de Julian'ı beklerken önceden alıştırma yapayım dedim. Gerçi hiçbir türlü şansım yok ama." dedi ve boğazından yükselen hırıltıyla birlikte güldü.

Gülümsedim. "Çok zevkli bir oyun, babam ve ben de oynardık bazen." Kurduğum cümlenin ağırlığı mideme oturdu, ağır bir soluk alıp verdim.

"Sen biliyor musun?" diye sordu kaşlarını çatıp gözlüklerinin üzerinden bakarak.

Neden bu kadar şaşırdığına anlam veremeyerek "Eee, evet." dedim. "Önceden oynamayı çok severdim."

"Önceden mi? Yoksa hep kaybettiğin için oynamaktan mı vazgeçtin?" diye sordu eğlenerek ancak sesinde samimiyet vardı.

Boğazımı temizledim. "Hayır, aslında..." Ne demem gerektiğini kestiremedim. *Naziler evimizi yakıp yıktı, hayatımızı mahvetti. Babamla oynayacak ne satrancım kaldı ne neşemiz, mi?* Daha doğrusu, oynayacak bir babam görünüşe göre kalmamıştı. Kalbim sıkıştı. "Babamın ve annemin vefat ettiğini söylemiştim galiba."

"Ah." dedi sorduğuna bin pişman olmuş gibi. "Üzgünüm kızım, Julian gelene kadar benimle satranç oynamak istersin belki." Bir an tereddüt ettim ama en sonunda bir zararının dokunmayacağını düşünüp karşısındaki sandalyeyi çekingen bir tavırla çektim ve oturdum. Komutan kendi tarafındaki taşları dizerken ben de beyazları dizdim. "İlk önce beyazlar." dedi hafifçe titreyen eliyle başlamaya teşvik ederek. Masaya koyduğum kolumu kaldırıp piyonumu oynattım. O da aynı hamleyi yaptı. Bir sonraki adımda babamla oynarken kurduğum işe yarar taktiği uyguladım. Komutan birkaç saniye düşündükten sonra atını ileriye sürdü.

O esnada kapı vurulmadan açılınca başımı çevirdim. Julian'ın bana değen gözleri belli belirsiz bir şaşkınlıkla kısıldı ancak ses çıkarmadan, az sonra babasıyla satranç oynayacağı için yanımdaki sandalyeye oturdu. Gerildiğimi belli etmemek için yerimden kıpırdamadım bile. Önümdeki oyuna odaklanmak

için bir dakikaya yakın taşlara baktım. Az evvel çıkardığım taş önemli taşlarından birini hedef alıyordu ama komutan fark etti ve taşını kurtardı, filimi yedi ancak bir sonraki hamlemden kaçamayınca kalesini yedim. "Tanrım." diye mırıldandı. "Kale benim için çok önemliydi." Julian parmaklarıyla çenesini kavramış, göz ucuyla gördüğüm kadarıyla taşlara bakıyordu.

"O zaman önemli olanı korumanız gerekirdi." dedim gülerek. "Umarım şaha da kaleye verdiğiniz önemi göstermezsiniz." Hamlesini yapmak için taşlarına bakınırken sarsılarak güldü, beyaz sakalını kaşırken gülüşü durdu ve hareketini yaptı. Ancak komutan şaşırtıcı bir şekilde büyük bir hata yapmıştı, görmezden gelemeden hamlemi yaptım.

Hamlemi fark eder etmez derin bir nefes verip arkasına yaslandı. "Oynamaya gerek var mı?"

Omuz silktim. "Şahınızı yıkmak isterim, lütfen." Tekrar gülüp boşu boşuna taşını oynattı ve şahını indirdim. "Şah mat." dedim kocaman gülümseyerek. Julian'ın hafifçe güldüğünü duyduğumda istemsizce dönüp baktım. Tek düşündüğüm, dudakları kıvrıldığında bambaşka bir insana dönüştüğüydü. Belki daha çekilebilir bir adama...

"Tebrikler." dedi komutan dudağını büzüp şaşırdığını belli ederek. "Sadece kuralları bildiğini düşünmüştüm." Julian'a döndü. "Sarah'la oyna bakalım, evlat. Beni senden daha kısa sürede yendi." Kaşlarımı endişeyle çattım çünkü albayla satranç oynamak istemiyordum.

"Elbette yenerim, baba. Ben senin canın sıkılmasın diye oyunu uzatıyorum." Julian'la oynamamak adına kalkmak için yeltendim ama komutan beni durdurdu.

"Kaçma, Sarah. Yoksa yenilgiden korktuğunu düşüneceğim." Gözümün önüne düşen uzun bir tutam saçı aceleyle kulağımın arkasına ittim.

"Hayır, aslında benim işim vardı." Başparmağımla kapıyı işaret ederek ikna edecekmiş gibi gösterdim. "Tatlılarınızı getirmedim. Emily sinirlenebilir."

"Emily birazdan gelir ve ben ona durumu açıklarım. Otur bakalım, iyi satranç oynayan birini bulmuşken Julian'ın boyunun ölçüsünü aldırtmadan bırakmam." Julian tüm bu ısrar süresi boyunca sessizliğini korumuştu.

"Peki." deyip masanın karşı tarafına geçmek için hareketlenmişken Julian çevik bir hareketle oturduğu yerden kalktı.

"Ben geçerim." dedi yüzüme bakmadan. Komutan tekerlekli sandalyesini yana çekip Julian'ın karşıma oturabilmesi için yer açtı. Albay kaşlarının üzerinden bana bir saniyeden de az baktı. Taşlarımı dizmeden önce terleyen avuç içlerimle elbisemin eteğini sıktım, komutanla oynarken çok daha rahattım. Bir albayla satranç oynamak hayallerimin de isteklerimin de çok ötesinde bir eylemdi ancak sürüklendiğim ortam tam olarak bunu yansıtıyordu.

Julian söylemeden ben ilk taşımı oynadım. Benzer hamleleri yapmak bu kez işe yaramadı. Julian oldukça iyi gözlemciydi ve kısa süre içinde daha mantıklı kararlar alarak hareket ediyordu. Oyun süresince ikimiz de birbirimize bakmak oyunu kaybetmemize yol açacakmış gibi başımızı kaldırmaktan itinayla kaçındık. Julian en fazla bir dakika düşünüyordu ama ben onun aksine birkaç dakika düşünmek zorunda kalıyordum. Hamleleri o kadar değişikti ki daha önce babamla oynarken hiç karşılaşmamıştım. İki kalemi, iki filimi de kaybettikten sonra vezirimi de kaybettim.

Julian'ınsa bir kalesi, iki fili ve iki atı kenardaydı. Benden öndeydi, ki zaten son hamlesi oyunu bitirdi ama hatalıydı. "Şah mat." dedi duygusuz bir yükleme eklediği sesle.

"Hayır, şah mat değil. Öyle bir hamle yapamazsınız. Kurallara aykırı." diye itiraz ettim.

"Hayır, değil. Hiç mi takip etmiyorsun?" Benim aksime daha sakindi ve bu sinirimi daha da bozdu.

"O taşa dokundunuz ve diğerine de. Bunu yapamazsınız." Gözlerimi koyu mavi gözlerine diktim. Ardından komutana döndüm. "Öyle değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp ağzına fermuar çekmiş gibi yaptı, oyun tahtasını yere fırlatmamak için irademe hâkim oldum. "Yaptım ve gördüğün gibi kazandım." dedi albay eliyle satranç tahtasını göstererek.

Derin bir nefes alıp tartışmaya hazırlandım ancak birden işe yaramayacağı aklıma dank edince sustum. Yanağımın içini ısırırken kollarımı masadan usulca çekip kucağımda birleştirdim. Koyu mavi gözleri üzerimdeydi, bir cesaret bakışlarımı ona kaldırdım. "Tebrik ederim." dedim ve gülümsemeye çalıştım fakat başarısız oldum. "Ama hileyle kazandığınızı söylemek isterim."

"Hadi ama Sarah, hile değildi. Adil bir oyun oldu ve kazandım."

"Adalet kavramımız pek uyuşmuyor o zaman." Bana asırlar gibi gelen ama ancak birkaç saniye sessizlik yaşandı. Kalkmak için yine bir girişimde bulundum ve yine durduruldum. Bu kez Julian tarafından. "Sen de meyve ye." dedi ama bana bakmakla değil, meyve tabağını ortaya çekmekle meşguldü.

"Teşekkür ederim, size afiyet olsun." Kendimi ısrarlara hazırlayarak kesin bir tonda reddettim. Ne olursa olsun, hiçbir şey yokmuş, dışarıda insanlar kıyma gibi doğranmıyormuşçasına onunla aynı masada meyve yiyemezdim.

"Otur, kızım. Oğlumu kırma." diye araya girdi komutan. Kafamın içinde hizaya koyduğum birkaç ret cevabı daha dilimin

ucuna geldi ancak odanın kapısı tıklatıldıktan sonra açılıp içeriye Emily ve Alexander girince geri yutmak zorunda kaldım.

Emily "Tatlılarınızı getirdim, üzgünüm beyefendi. Sarah galiba unuttu." dedi ve masaya tatlıları bıraktı.

"Aslında hayır." Komutan ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Satranç oynadık. Kalan işleri senin yapman sıkıntı olmamıştır umarım."

Emily kısaca sıkıntı olmadığını dile getirirken, ne zaman yanıma geldiğini anlamadığım Alexander fısıltıyla olmasa da kısık bir sesle "İşin yokmuş işte, mutfakta meyve yememek için bir bahane uyduramazsın." dedi ancak o sırada bir sessizlik olunca herkes tarafından duyuldu. Emily salondan ayrılmıştı bile.

Alexander'la aynı evde çalışıyorduk ve görünen oydu ki kaçışım yoktu. "Tamam." dedim. Julian kaşlarını kaldırarak neredeyse alayla baktı. Onun bakışlarından kaçınıp komutana "İzninizle, efendim." dedim.

"Neden bizimle meyve yemediğin anlaşıldı." dedi ve manalı manalı güldü. Ağzım açık kaldı fakat itiraz etmek gözüme çok yersiz göründüğünden ve burada kalma süremi daha fazla uzatmamak adına sustum. "Gidebilirsin."

"On dakika sonra kahveleri getirmeni rica ediyorum." Arkama dönmüştüm ki albayın isteğine karşılık omzumun üzerinden ona baktım. Kaşığını tatlısına umursamazca daldırdı.

Gudubet herif. "Elbette." Ben çıkmak için hazırlanırken Alexander "Albay'ım, gece sizi birimden bekliyorlar." deyince adımlarım istemsizce yavaşladı. Kulak kabartmayı salondan çıktıktan sonraya bıraktım. Kapı dinlemek gibi görgüsüzce bir hareket yapmak en son yapacağım işti ama bu kocakarı türündeki meraktan değil, bana verilen görevdendi.

Julian'ın "Neden çağırdıklarına dair bir bilgi verildi mi?" diye sorduğunu duydum.

Alexander gür bir sesle "Bir grup direnişçi yakalanmış." dedi. Bir anlığına nefesim boğazımdan yukarıya tırmanıp dışarıya çıkamadı.

Bir şeyler demesini bekledim fakat albay yalnızca "Tamam, teşekkürler." dedi.

Elimi kapının yanındaki duvardan ayırıp mutfağa doğru koşar adım ilerlerken üzüntüm göğsümden yukarıda kalakalmıştı. Yakalanan insanlara neler yapacaklarını tahmin edebiliyordum. Tünelde yaşarken bize anlatırlardı. Günlerce, yakalananlar artık öldürmeleri için yalvarana kadar işkence ediyorlarmış. Kendimi onların yerine koyarak hissettikleri korkuyu en içten şekilde hissetim ancak tam anlamıyla anlayamayacağımı biliyordum ve bu beni üzüyordu.

Mutfağa girdim. Alexander'ın çok geçmeden arkadan geldiğini işittim. Emily de masadaki meyvelerden yemekle meşguldü. Alexander "Merhaba." diye şen şakrak konuşmaya direkt daldı. Sanki az önce verdiği haber çok güzelmiş gibi... Elbette onlar açısından mükemmel olmalıydı. Yanıt vermek istemedim.

"Meyve yemeyeceğim ama başka bir şeyler yiyebilirim." dedim hüzünlü bir ses tonuyla. Parmaklarımın üzerinde yükselip dolabın üzerinde üst kısmı gözüken, gece gündüz yemekten sıkılmayacağım kurabiyeleri işaret ettim. "Orada bir şeyler var galiba."

Emily işaret ettiğim yere baktı. "Evet, yiyebilirsin."

Boyum yetişmeyince Alexander oturduğu yerden kalkıp bana kurabiyelerin olduğu tabağı verdi. Bu kez sırtında tüfeği yoktu. "Teşekkür ederim." dedim ama iki basit kelime, telaffuz ederken başıma iş açtı ve dilim dolandı. Alexander komik

bulmuş olsa gerekti ki güldü. İkisi uzun masanın iki ayrı uç tarafına oturmuştu, ben de ortaya oturdum. Kurabiyelerden bir tanesini ağzıma attım ancak düşündüğüm kadar iştahımın olmadığını fark ettim. Oysaki sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Lokmam ağzımda büyüdükçe büyüdü. Alexander konuşmaya başladı fakat ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Zihnim hâlâ az önce verilen haberde ve yarattığı duygu karmaşasının ortasındaydı. Hatta bir ara her ne sorduğunu zannettiysem "Evet." diye yanıtladım.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye şaşkınlıkla sorunca başımı kurabiye tabağından kaldırıp şaşkın hâlde bakan Emily'ye ve Alexander'a baktım. Kaşlarım çatıldı.

"Neyi öyle mi düşünüyorum?"

"Seni çok bunaltıyorum galiba, dedim. Sen de evet dedin." Pekâlâ, pek yanlış bir cevap sayılmazdı ancak büyük kabalık etmiş olduğum gerçeği beni utandırdı.

"Açıkçası ben seni dinlemiyordum. Kafam biraz dalgın, kusura bakma lütfen." Tabağı geri ittikten sonra sandalyeden yavaşça kalktım. "Belki başka bir zaman." dedikten sonra çabucak düzelttim. "Yorgun olmadığım bir zaman, konuşuruz. Şimdi albaya kahve yapmam gerek." Arkama dönene kadar bölük pörçük bir tebessümü dudaklarıma yerleştirdim. Emily'ye malzemelerin yerini sorduktan sonra kahveyi hazırladım ve çabucak, bugünlük işimi bitirip uyuma hayaliyle kahveyi salona götürmek için koridora saptım. Albayı görmek istemiyordum. Ne zaman yanında olsam çığlık atma isteği büyüyordu ama benim işim buydu, böyle düşünmeye devam ederek kendime eziyet etmeye bir son vermeye karar verdim çünkü aynı şeyleri kendi içimde tekrar etmek beni bir çıkışa götürmüyordu, tam tersi beni kendimle bir boğuşmanın içine sürüklüyordu.

Salona girdiğimde komutanın ve albayın bakışları kısacık bir an bana döndü. Ardından tekrar önlerindeki satranç

oyununa devam ettiler. Birden aklıma Albay Julian'ın bacağına döktüğüm kahve geldi. Elbette yanığın ne derece olduğunu ve iyileşip iyileşmeyeceğini asla öğrenemeyecektim ancak sebep olduğum olayın durumunu da bilmek isterdim. Ya çok fazla yanmamıştı ya da albay acısını çok iyi saklıyordu.

Julian'ın sesini duyduğumda aniden gerildim. "Üniformalarımı getirdikten sonra bugünlük gidip dinlenebilirsin." Başımı salladım ve bugünlük son konuşmamız bu oldu. Pekâlâ, üniformaları özenle ütülemenin bir yolunu bulmalıydım. Ne kadar zor olabilirdi ki? Ütü ısınıyor, sonra da üniformanın üzerinde gezdiriyorsun ve işte bu kadar.

"Afiyet olsun, baba." dedi kahvesini eline alırken. Ayağa kalkıp önüne bakarak yanımdan geçip gitti. Komutanla baş başa kaldığımda az da olsa gevşedim.

"Gece gece göreve gidecek, insan şaşırıyor doğrusu." Bana bakmadığını bilerek odanın içinde boş bakışlarımı gezdirdim. Evet, sorguya çektikten sonra işkence emrini vereceği bir göreve gidecekti. "Oğlumun özgür iradesi olsaydı adaletli davranırdı." Durdu, düşündü ve sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Sonuçta, Nazilerin en nefret ettiği iki kelime; özgürlük ve adalettir."

Başta şaşırdım, birkaç saniye sonra anladım ki komutan, Hitler gelmeden evvel Almanya'ya hükmetmiş Weimar Cumhuriyeti'ni döneminin savunucularındandı. Dolayısıyla Adolf Hitler'i ve yardakçılarını sevmediği anlaşılıyordu. "Oğlum kan istemez." diye cümlesini sonlandırdı. Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım fakat sessiz kaldım. "Ancak gereğini yapmazsa, başı belaya girer." Tüm bunları bana değil, daha çok kendi kendine söylüyor gibiydi. Gidip birilerine anlatırım diye bir endişesi yoktu çünkü görünmez de olsa sınıflara ayrılmış Nazi Almanya'sında[7] bir hizmetçinin değil, Nazi Albayı babası olan

7-Nazi Almanya'sı: Nazi Almanya'sı, Almanya'nın 1933 ile 1945 yılları arasında, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP) idaresi altında, tek parti rejimine dayalı yönetim sistemiyle, hükûmet Adolf Hitler'in liderliğinde egemenlik sürdüğü döneme verilen isim.

emekli komutanın sözüne güvenirlerdi. Kafamı kaldırıp tavana baktım ve sıkıntımı giderecekmiş gibi derin bir nefes çektim.

Kan istemezmiş oğulcuğu. İçimde nahoş duygular kabardıkça kabarıyordu. Tanrı aşkına, eğer öyleyse neden öyle bir ordunun askeri olmayı tercih etmişti? "Eğer söylediğiniz gibiyse Waffen-SS birliğine girmek yerine Alman ordusuna katılmak onun için daha sağlıklı olmaz mıydı?" Sesimi olabildiğince umursamaz, soru sormak için sormuş gibi bir tonlamada dengelemeyi başardım.

Ensesini kaşıdı ve gerçekten de üzgün göründü. "Julian, hükûmetin başına Naziler geçtikten sonra asker olduğu için ona pek seçme hakkı bırakmadılar." Omuz silkti. "Sanırım bunların bir önemi kalmadı artık. Masayı toparlayabilirsin."

Yorumsuz kalarak masaya doğru ilerledim ancak üzerindeki malzemeleri toplarken titrediğini fark etmediğim ellerimin arasından meyve tabağı düştü ve cam parçaları yere dağıldı. Gözlerime yaşlar ansızın hücum etti, bir sinir nöbeti geçirdiğimin farkındaydım ama sırası değildi. Hem de hiç. "Özür dilerim." dedim çabucak. "Hemen temizleyeceğim."

Komutan başını anlayışla salladı. "Önemli değil, ben de uyumaya gidiyordum zaten." Sandalyesini çevirdi ve kapıya doğru hareketlendi.

"İyi geceler." derken sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Kan istemiyormuş. SS askeri kan istemeyecekti, öyle mi? Eğer başka seçeneği yoksa bir katil olmaktansa asker olma isteğine veda edebilirdi.

Elimdeki malzemeleri mutfağa bırakırken Emily'den yeri silmek için malzeme istedim, şükür ki yüzüme bakmamıştı, bir de ona yalan uydurmakla uğraşmak en son isteyeceğim şeydi. Tarif ettiği depoya benzer yerden gerekli olan malzemeleri aldım ve salona gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Görüş alanım

bulanıktı çünkü her şeyin üst üste geldiğini hissediyordum. *Neden buradaydım? Neden başka şekilde görevlendirilmemiştim?* Diğer insanların şartları düşünüldüğünde elbette isyan etmeye hakkım yoktu ama buradayken şakağımızın bir yanında silah vardı. Her an yakalanıp öldürülebilirdik. Ufacık bir hata... Küçücük...

Görüş alanım daha da bulanıklaştı ve bu yüzden elime cam parçası battı. Dirseğimin iç tarafına yüzümü gömdüm. Öylesine öfkeliydim ki her şeye, dudaklarımı ısırıp ağlamaya başladım. Benden asıl istenen şeyi görmezden gelmeye çalışıyordum: albayı öldürmeyi. Bir savaşta neden iki taraf da öldürmek zorundaydı? O zaman bizim masumiyetimizin ne anlamı kalıyordu ki? Üstelik biz onları öldürdükçe Nazilerin masum insanları öldürmek için bahaneleri de artıyordu. İki pisliğin arasında kalmış gibi hissediyordum. Öldürmeye gerek yoktu. Barışa giden yol savaşmaktan geçmiyordu. Neden amacımız Nazi hükûmetini yıkmak değil de öldürerek özgürlüğümüzü geri kazanmaktı? Bu mantıklı değildi. Bazen daha fazla düşünemeyecek hâle geliyordum. Tıpkı şimdiki gibi.

Akan burnumu çektim ve nefeslendim. Parmağımdan bir damla kan yere düştü. Dudaklarımı ıslattım, kolumun tersiyle yanaklarımdaki yaşı sildim ve nefes alışverişimi, ağladığım için hızlanan kalp atışlarımı düzene soktuktan sonra kalan kısımları da temizleyip doğruldum. Tam işim bitti sanırken albayın üniformaları aklıma geldi. Oflamamaya çalıştım.

Şükret, Ezra. Nefes alabildiğin için, karnın tok olduğu için ve en önemlisi onların elinde olmadığın için şükret.

Bu kez üniformaları almak için dışarı çıkmadan önce kabanımı giyindim. Gecenin soğuğundan beni koruyamasa da çıplak olmaktan daha iyiydi. Ellerimle üniformaya dokundum. Hâlâ nemliydi fakat albaya birazdan teslim etmiş olmam gerekiyordu. Islak kısımları ütüyle kurutmaya çalışmalıydım.

Askılıktan dikkatle aldım ve çamaşır yıkadığım yerin yanındaki ütü odasına gittim. Emily dâhil kimse ortalıkta görünmüyordu. Tek ses benim ayak seslerime aitti.

Yalnızlıktan, yalnızlık hissinin verdiği her duygudan korkardım. Belli bir yaşa gelene kadar annem ben uyuyuncaya kadar yanımda bekler, sabah benim uyanma saatimden evvel yanıma gelirdi. Olur da erken uyanıp annemi yanımda göremezsem evde kızılca kıyamet koparırdım. Ama yaş aldıkça bu alışkanlığımı terk etmiştim. Yine de bende hâlâ bir etki olarak kalmıştı.

Metal ütünün ısınmasını beklerken küçük birkaç ibresiyle oynadım. Hayatımda bir kere bile ütü yapmamıştım ve bu karmaşık ifade edilmiş derecelerden de anladığım söylenemezdi.

Anne ve babam böyle şeylere hiçbir zaman izin vermemiş, sadece eğitimime ehemmiyet vermişlerdi. Evde eğitim görmüştüm. Eğer bir gün böyle bir duruma düşeceğimizi, bir grup insan tarafından yok edilmesi gereken bir hedef hâline geleceğimizi bilselerdi, beni daha farklı alanlarda donanım sahibi yaparlardı. Direniş Örgütü'ne gerek bile duymazdım belki. Hayat buydu işte: sürprizler silsilesi.

İlk önce pantolonu aldım ve büyükçe olan ütü masasına güzelce serdim. Ütüyü büyük bir dikkatle pantolona bastırdım. Sorun yoktu. Hatta ısısı azdı bile. İbresini yüksek dereceye oynattım. Pantolonu zor da olsa bitirdim. Bir tarafını ütülesem arka tarafı kırışıyordu. Neredeyse yarım saat kadar bununla uğraşıyordum ve artık dizlerim titriyordu. Üniformanın üst kısmına geldiğimde neredeyse albaya hakaret edecek kıvama gelmiştim. Ütüyü bastırdığımda doğru düzgün ütülemedi çünkü üniformanın üst tarafı pantolona göre daha kalın yapıdaydı. Bu kez ibreyi en yüksek dereceye aldım ve ütünün ısınmasını beklerken Emily ütü odasına daldı. "Hah." dedi beni bulduğu için rahatlamış görünerek. "Ütü yaptıktan sonra beyefendiye

ilaçlarını götürmeyi unutma. Mutfakta masanın üzerine koydum zaten. Benim çabucak halletmem gereken işlerim var." Cümlesinin sonuna doğru yavaşladı, ardından burnunu kırıştırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi durdu ve gözleri ütü masasına gittiğinde feryat kopardı. "Aman Tanrım, Sarah! Üniformayı yaktın, lanet olsun."

Gözlerimi hızlıca ütü masasına çevirdim. "Hayır hayır." diye şok içinde bağırdım.

"Tanrım, ne kadar da dikkatsizsin! Albay gece işe gidecekti!"

Emily'ye bakmadım bile. "Beni işimi yaparken lafa tutan sensin, Emily." diye büyük bir öfkeyle söylendim. Zaten yeterince korku içindeyken bir de suçlamalarını dinleyemezdim. Kalbim korkuyla büzüştü. Sanki ütü yalnızca üniformaya değil, benim derime de basıldı. Koku bariz bir şekilde yandığını belli etse de dualar ederek son bir çaba ütüyü üniformanın üzerinden telaşla kaldırmak istediğimde kalkmadı. Gözlerim kocaman açıldı ve üniformaya elimle bastırıp ütüyü bezden ayırınca ortadaki manzara kocaman delikli bir üniforma kalıntısıydı. Hayır, elbette bu sadece ufacık bir kâbustu. *Ne demeliydi? "Üzgünüm, galiba üniformanızı yaktım ve inanın bana, pek giyilecek gibi değil."*

Ne? Hayır. Tabi ki şöyle demeliydim: "Gerçekten elimden geldiğince dikkatli olmaya çalıştım ama başaramadım."

"Sarah, ameliyat masasında kalan hasta yakınına bakar gibi bakıyorsun." diyen Emily'ye içimden geçenleri susturup şöyle cevap verdim: "Hayır ama ütü masasında kalan üniformanın sahibine gerekli açıklamayı yapıyorum. Birazdan işe gidecek, Emily." diye dehşetle mırıldandım. Avucumun içiyle alnıma vurdum. Sen koca bir yeteneksizsin. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

"Dinle, tamam bir hata yaptın ama albay gaddar biri değildir, anlayışla karşılayacaktır." dedi ancak cümlesini, ona attığım sert bakış kesti. *Gaddar değilmişmiş.*

Yüzümü ellerime gömdüm. Mantıklı karar vermek için bir süre duruldum ve düşünmeye çalıştım. Yapacak bir şey yoktu. Ne dersem diyeyim albay sadece üniformasının yanık olmasıyla ilgilenecekti. Ütüyü yerine koyduktan sonra üniformaları elime aldım. Emily köşede sessizce bekliyordu. Ona olan sinirim çabucak geçti. Tamamen benim dikkatsizliğimdi, onu suçlayamazdım. "Şans dile." dedim ütü odasından evin içine açılan kapıdan çıkmadan önce. Uğuldayan kulaklarım yüzünden Emily'nin ne dediğini işitemedim.

Merdivenleri çıkarken mümkünmüş gibi daha fazla gerildim. Kapıyı tıklatmak için elimi yumruk yapıp kaldırdım fakat tam vuracakken durdum. Derin nefesler aldım. Cesaretimi bir gayret topladım ve en sonunda o tehlikeli işi yaptım. İçeriden "Gir!" dediğini duyunca kapının kolunu yavaşça indirdim. Odasının ışığı sönüktü ve koridoru aydınlatan ışık odasının girişinden içeriye boylu boyunca uzandı. Görüş alanıma tekli koltukta oturan albay girdi. Arkasında devasa bir pencere vardı ve sırtına vuran ay ışığı, yüzünün gölgede kalmasına sebep olmuştu. Yalnızca çıplak omuzları parlıyordu.

"Hallettin mi?" dediğinde kalbim boğazımda atmaya başladı, ne diyeceğimi bilemedim. Konuşmaya çalışıyordum fakat dudaklarım kıpırdamıyordu. Ben öylece kapının ağzında dikilince ayağa kalktı. Bana doğru gelmeye başladığında bir adım atarak ışıklı koridora çıktım. Hemen dibimde durdu, gözlerine bakmayı reddedip aptal gibi alnına düşen birkaç tutam saça baktım. Ama yine de kaşlarının yavaş yavaş çatıldığını, gözlerinin kuşkuyla kısıldığını görebiliyordum. Üniformalarını uzatınca bakışlarını usulca ellerimin arasındaki üniformaya çevirdi. "Neden askıya asmadın?" dedi nedenini anlamadığım bir

sakinlikle. Yüzünü buruşturdu ve bir şeyin kokusunu anlamaya çalışır gibi kokladı. "Umarım bana üniformamı yaktığını söylemezsin." *Eh, en azından bunu benim itiraf etmeme gerek kalmamıştı.* "Sarah." diye neredeyse tıslamaya benzer ses çıkardı. Az önceki sakinliğinin yavaştan duman olduğunu sezdim.

"Tam olarak tahmin ettiğiniz şey oldu ama yemin ederim isteyerek değildi." Sanki bir an bile duraksarsam kötü şeyler olacakmışcasına nefes bile almadan kendimi izah ettim.

Kafasını havaya kaldırıp gözlerini kapattı ve alt dudağını dişledi. Daha sonra bana bakmadan çenesini sıvazladı. Soluk alışı sert ve sıktı. Kafamı eğdim. "Elin kanamış." deyince elime baktım. Ah, ben yaramı temizlemeyi tamamen unutmuştum. "Yaktığın yetmiyormuş gibi bir de kan lekesi bulaştırmışsın." *Buna alışık olmalısın, albay...*

"Üzgünüm, gerçekten." Sesim zar zor çıkıyordu çünkü itiraf edeyim, hatalıydım.

"Hayır hayır, benim aptallığım. Sana ne diye bu işi verdiysem, altından kalkamayacağın belliydi." Gittikçe gürleşen sesi dizlerimi titretiyordu. "Ne halt yiyeceğim şimdi? Lanet olsun, Sarah..."

Dilimin ucuna bir Nazi albayına söylemeye cesaret edemediğim cümleler geldi: Kimseden yardım istemeden ütülememi emrettiğini, çabuk olmamı o söylemişti. "Üzgünüm." dedim omuz silkerek.

Sesli bir nefes aldığını duydum. "Tamam, çık git." dedi azarlar gibi eliyle kışkışlayarak. En çok da bu sözünden sonra orada bir saniye bile durmak istemediğim için arkama döndüm ve odadan hızla çıktım. Ağlamak istiyordum, *aptal herif, aptal, aptal, aptal...*

Toplama kamplarında gördüğüm, albayın söylediklerinin yanından geçmeyecek kadar ağırdı ama bu, albay beni

azarladığında kulak ardı edeceğim anlamına gelmiyordu. İnsan gururu en hafif darbede bile kırılabiliyordu.

Merdivenleri nasıl indiğimi, odaya nasıl gittiğimi bilmiyorum. Gururum öylesine incinmişti ki Mia "Ne oldu?" diye umursamazca sorduğunda yanıtım "Kes sesini." oldu. Belki de beni ilk kez böyle gördüğü için şaşırdı ve yatmak için kaldırdığı yorganı elinde kalakaldı. Valizimden geceliklerimi çıkartırken, ihtiyacımı görürken, banyoya girip üzerimi değiştirirken, dişlerimi fırçalarken boğazımdaki kocaman yumru bana eşlik etti. Mia'ya iyi geceler bile demeden yatağıma girdim. Gözlerimin etrafına biber sürülmüş gibi sızlayana kadar ağladım. Bu ufacık konu, peşine diğer acılarımı da kattı. Mesela annemi ve babamı ve daha yeni başladığı söylenen savaşı... Hepsi üzerime gülle gibi oturdu. Sanki tek başıma bütün dünya telaşesini omuzlarımda taşıyordum. Bitmek tükenmek bilmeyen dünya sancısı her zamanki yerine, kalbimin ortasına oturdu. Ne kadar süre başparmağımı ısırarak sessizce ağladığımı bilmiyorum. Bütün yorgunluğun ardından müthiş bir uyku bedenime kara bulut gibi çöktü.

Sabah uyandığımda Mia odada yoktu. Bu da demek oluyordu ki dün gece yaşadığım duygu patlamasından sonra gün güzel başlamıştı. Tabi albayın beni dün gece yerin dibine soktuğunu göz önünde bulundurmazsam. Sırtımı yataktan ayırıp oturur pozisyona geçtim ve uykumun açılmasını bekledim. Tam esnerken kapı çalındı. "Gir!" dedim uykulu bir sesle. İnsanlar uyuyunca dinlenirdi ancak ben sanki daha da yorulmuştum.

Albay yeni üniformasıyla birlikte kapının aralığından belirdi. Kaşlarımı çatarak suratına baktım. "Mia gelip göstermeseydi tüm odalara girecektim." İfadesiz bir şekilde bakmaya devam ettim. Kaşlarını kaldırdı ve etrafa bakındı. "Günaydın."

Yataktan yavaşça kalkıp terliklerimi ayağıma geçirirken "Günaydın." diye karşılık verdim. Açık, sarı saçlarım yüzüme düştü ama aldırmadım. Albaydan saklanmak için güzel bir perde görevini görüyorlardı.

"Nasılsın?" Ne kadar ukala bir adamdı. Dün gece aşağılık gibi davranan o değilmiş gibi.

Karşındakinin kim olduğunu unutma, diye kendimi telkin ettim. Azarlarsam en iyi ihtimalle işimden olurdum. Bu da demek oluyordu ki örgüt beni kampa geri gönderebilirdi veya daha tehlikeli bir göreve verebilirdi. "İyiyim."

Odanın içine davetsizce girdi. Başında şapkası yoktu ve geriye yatırdığı saçları sarı ışığın altında oldukça yumuşak görünüyordu. "Ben de iyiyim." dedi iğneler gibi. Sonra bakışları elime kaydı. "Hâlâ sarmamışsın."

Dün gece yatmadan önce kanı yıkamış ve avucumun arasına aldığım peçeteyle yatarak kanamayı durdurmaya çalışmıştım ancak elimde kuruyan kan başarısız olduğumu gösteriyordu. Gözlerimi yatağa çevirdim ve çarşafıma bulaşmadığı için rahatladım. "Gerek yoktu, ben de sarmadım. Siz de yeni üniforma bulmuşsunuz." Dudaklarımı ıslattım ve vazgeçmemek adına çabucak konuştum. "Demek ki kalp kırmaya değecek bir şey değilmiş."

Kafasını eğip güldü. "Biraz fazla tepki verdim." Sessiz kalarak cümlesini onaylamış oldum. Boğazını temizledi ve sanki birisi başına silah dayamış gibi zorlukla ve bir çırpıda "Özür dilemek için geldim." dedi.

Gözlerimi kısıp hayretle "Ne için gelmiştiniz?" diye sordum.

İki saniye kadar alt dudağının kenarını ısırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Özür dilemek için."

"Ah." dedim neredeyse gülerek. Pekâlâ, bu asla beklemediğim bir şeydi. Özellikle de Julian'dan böylesine insancıl bir davranış görmek beni bir hayli tökezletmişti.

"Daha ne kadar eğlenebilirsin, merak ediyorum doğrusu." Başını hafifçe geriye atarak bana bakmaya devam etti.

"Hayır, eğlenmiyorum." Durup doğru kelimeleri aradım fakat bulamayınca omuz silktim. "Tamam, önemli değil."

"Bu kadar mı?" Gözlerimi kısarak başka ne demek gerektiğini düşünürken bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım.

"Ne demem gerektiğini bilmiyorum."

"Belki sen de özür dilersin diye düşünmüştüm." Bir süre duraksadı. "Hani üniformama kahve döktün ve ardından da yaktın ya."

Kaşımın üzerini kaşıdım. "Eee, evet." Öksürdüm. "Özür dilerim ama bilerek yapmadığımı bilmenizi isterim. Gerçekten çok üzgünüm." Saniyeler süren, rahatsız edici bir sessizlik yaşandı. "Şey." dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. Hemen ekledim. "Üzerimi değiştireceğim."

Bakışlarını yüzümde odakladı. "Sorun yok?" Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. "Güzel." diye mırıldandı. Ardından ağır adımlarla odadan ayrıldı. Yüzümü avuçlarıma gömüp özür dilerken takındığı yüz ifadesini hayal ettim ve sessizce güldüm. Gururumu tazelemezdi ancak hatasını anlamış olması benim için yeterliydi. Kendimi yatağın üzerine sırt üstü atıp bir süre iyi, kötü düşüncelerin arasında öylece kaldım. Boşa geçen dakikalarımın ardından yanaklarımı şişire şişire yattığım yerden doğrulup banyoya gittim. Kıyafetlerimi sıyırıp çıkardıktan sonra suyun altına girip çabucak bir duş aldım.

Tanrım, bu öylesine iyi gelmişti ki. Sanki taş kesilen kaslarım sıcak suyun altında çözülüyordu. İşim bittiğinde sarındığım havlumla beraber valizimi açtım ve içinden krem rengindeki

jilemi çıkardım. Altına da beyaz kazağımı giydim. Saçlarımdaki suyu havluyla elimden geldiğince sıkmaya çalışırken hâlâ daha albayın odama kadar gelip benden özür dileyecek kadar kibarlaşmasına şaşırıyordum. Hatta öyle ki dakikalardır hayal görmediğim konusunda kendimi telkin etmekle uğraştım.

Alt taraftaki saçlarımı serbest bırakıp yalnızca üst kısmını bağladım ve daha fazla oturamayacağım için odamdan çıkıp kahvaltı servisini hazır etmek için mutfağa gidecektim ki Mia odaya girdi. Kapıyı kapatıp döndü ve hararetle konuştu. "Sarah, Direniş Örgütü ile görüştüm." Haftanın belirli günleri bize tarif ettikleri yere gitme konusunda sözleştiğimiz için şaşırmadım ancak bana da haber vermesi gerekirdi. "Artık bir yerden başlamamızı istiyorlar."

İçime aniden bir sıkıntı çöktü. "Bugün belki albay işe gitmez. Dün gece Direnişçi örgütten birkaç kişi yakalanmış, onun için gece gitmişti."

Kısa, huzursuz edici bir sessizlik yaşandı. Mia "En azından bizimkiler değil." dediğinde öfkelenerek yüzüne baktım.

"Ne demek, en azından bizimkiler değil?" diye sorarken inledim. Söylediği aptalca sözler bazen tahammül sınırımı aşıyordu. "Fark eder mi?"

"İnsanları tek bir örgütün etrafında toplayamayız. Muhtemelen, bu işi birilerini öldürmeden halledeceğimizi düşünen taraftan yakalananlar olmuştur. Bizim taraftan olsaydı bana az önce söylerlerdi." Bu beni Mia kadar sevindirmedi. Hatta hiç sevindirmedi.

"Öyle bir tarafın olduğunu bilmiyordum." dedim şüpheyle. Eğer doğruysa onlar için hizmet etmek Mia'nın zihniyetinde olanlara göre mükemmel bir çıkış kapısıydı. Sevinsem de bir tarafım, kendi içimizde bile bölündüğümüz için başarıya ulaşamayacağımızı düşündüğünden hayal kırıklığına uğramıştı.

Kollarını göğsünde birleştirdi ve burnunun üzerinden bana baktı. "Sakın bana o tarafa hizmet etmek istediğini söyleme. Hepsi bir avuç salak ve gördüğün gibi yaka paça yakalanıyorlar."

Derin bir nefes verdim. Bu fikri en azından şimdilik rafa kaldırmak zorundaydım çünkü onlara nasıl ulaşabileceğimi bile bilmiyordum. "Albay işe giderse odasına gidebiliriz. Birimiz etrafı gözetler, diğerimiz odasını araştırır. Belgeleri mutlaka odasındaki bir kasada saklıyor olmalı."

Heyecanlı ve memnun bir şekilde başını salladı. "Dilerim bir şeyler buluruz."

Odadan çıkmak için hareketlendim. "Kolay olmayacak, Mia. Burada böyle rahat yaşamamız zaten olanaksızdı ve artık asıl sorunumuz başlıyor."

Etraf oldukça sessizdi. Emily'nin ve komutanın henüz uyanıp uyanmadığını bilmiyordum ancak salondaki yemek masasını kahvaltıya hazır etmek için salona hızla girdiğimde albayı içi boş şöminenin yanındaki kanepeye oturmuş, ayağını da ortadaki sehpaya koymuş hâlde buldum. İşaret ve başparmağını, göz kenarlarında bastırmışken benim içeri girişimle elini indirdi, başını kaldırdı. "Özür dilerim, burada olduğunuzu bilmiyordum." dedim.

Ayağını sehpadan indirdi. "Mühim değil."

Masaya doğru ilerleyip üzerindeki örtüyü dikkatle kaldırarak katlarken odanın içinde belirgin bir gerginlik yayıldı ve bir an patlayacağımı sandım. "İşe gidecek misiniz?" diye sordum ve sorum şüphe çekmediği hâlde ekledim. "Kahvaltıyı ona göre hazır ederim."

"Gideceğim." dedi fakat sesi kulağa oldukça yorgun geliyordu. Tamam, bu da demek oluyordu ki Mia ve ben odasına küçük bir keşfe çıkacaktık. Salondan, başka bir şey demeden ayrılıp mutfağa gittim.

Emily'nin sımsıkı topuzu ve kırışıksız giysileriyle mutfakta bulmak beni hiç şaşırtmadı. Yürürken aklıma gelmiş olan soruyu yanına gider gitmez "Komutanın adı ne?" diye sordum.

Mutfakta başka birini görünce toparlanarak gülümsedim. Sorumu Emily değil, kırklı yaşlarının ortasında görünen bu kadın cevapladı. "Geert Müller."

"Merhaba." dedim utangaç bir ifadeyle.

"Merhaba." diye karşılık verdi ocağın üzerindeki şeyi karıştırarak. Sonra alnında biriken teri bir peçete yardımıyla silip "İsmin nedir?" diye sordu.

"Sarah Meyer." Aynı soruyu ona sordum.

"Anna. Soyadıma gerek yoktur herhâlde." dediğinde güldüm.

"Galiba gerek yok." Görüş alanıma Emily'nin uzattığı tepsi girince kahvaltı yerine ne verdiğini merak ederek ne olduğuna baktım. Bir çeşit bitki çayı ve ilaç vardı. "Bunları beyefendinin odasına götür. Bugün kendini iyi hissetmiyor, kahvaltıya inmeyecek."

Tepsiyi elimde dengelerken "Odası nerede?" diye sordum.

Sanki buradan görebilecekmişim gibi uzun, ince işaret parmağı ile kapıyı gösterdi. "Yukarı çıktığında hemen ilk oda."

Kafamı salladıktan sonra kadına "Kolay gelsin." diye seslendiğimde Anna bana gülümsedi. Komutanın odasıyla Julian'ın odası arasında beş oda vardı. Komutan Geert'in odası en başta, albayınki ise koridorun en sonundaydı. Kapısının önüne geldiğimde duraksadım ve kapıya vurdum. "Gel." diye seslendiğini duyunca kapıyı açtım. Odası oldukça aydınlıktı. Albayın

odasındaki pencere gibi bu odanınki de büyüktü ama oğlunun aksine Geert, tüm perdeyi açmıştı. Soğuk bir günün ışıkları odayı dolduruyordu.

Kafamı eğip tepsiyi kocaman yatağının yanındaki komodine bıraktım. Geert sırtını yataktan ayırıp doğruldu. Yüzüne bakamadan "Bunu size Emily gönderdi." dedim.

"Teşekkür ederim." Sesi tumturaklıydı.

"Neyiniz var?" diye sordum merakla. Burnunun kenarları kıpkırmızı olmuştu.

"Soğuk almışım galiba. Yaşlıların vücudu hassastır." dediğinde gülümsedim. Babam da hava değişiminden çabucak etkilenir, annem ve bana kıyasla hastalığını daha ağır geçirirdi. "İnce perdeyi çeker misin?"

Pencereye doğru yürürken "Çok da yaşlı sayılmazsınız." dedim kısık bir sesle. Camın tamamen örtülebilmesi için on adım atmak zorunda kaldım.

"Yani demek ki biraz da olsa yaşlı sayılırım?" Perdeyle işim bittiğinde ona döndüm. Yüzü oldukça solgun görünüyordu.

"Hayır hayır." diye hararetle itiraz ettim. "Öyle demek istemedim."

Güçsüz bir kahkaha attı. "Sadece seninle eğleniyordum."

O esnada kapı tıklatılınca konuşmamız yarıda kesildi. "Günaydın, efendim. Nasılsınız?" Başımı, kapının girişinde dikilen Emily'ye çevirdim.

Geert, bardağındaki bitki çayından bir yudum aldıktan sonra "Teşekkür ederim, Emily." dedi. İtiraf etmeliydim ki komutan çalışanlarına karşı oldukça babacandı.

Emily "Sarah, sen albayın kahvaltı masasını hazırlar mısın?" dediğinde aslında bunun bir soru olmadığını biliyordum.

Komutana "Geçmiş olsun." dedim ve çıkmak için arkamı döndüm. O sırada Geert'in Emily'ye "Gel bakalım, Emily. Uzun zamandır seninle konuşamıyorduk." dediğini duydum.

Kapıyı kapattığım anda koridorun sonunda odasından çıkan albayla göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırıp hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiğimde arkamdan geldiğini biliyordum. "Düşeceksin." diye seslenince istemsiz olarak yavaşladım.

"Üzgünüm, kahvaltınızı henüz hazırlayamadım." dedim yarım bir hareketle ona dönerken. "Babanıza ilaçlarını götürmem gerekti."

"Sorun değil, masaya çok bir şey getirme, lütfen." Kafamı sallarken o salona girdi, bense mutfakta tezgâhın üzerine hazırlanarak bırakılmış tepsiyi aldım ve yanına geri gittim. Tüm malzemeleri masaya özenle dizdim. Önüne koyduğum çayını eline alıp bir yudum içti. Boğazındaki âdem elması yukarı çıkıp tekrar aşağı indi. Kafasını indirdiğinde bakışlarımız birbirine değdi ve ben önüme döndüm. "Biraz sıcaktı." derken sanki çayın kaynar sıcaklığı boğazımı yakmış gibi yüzümü buruşturmuştum.

Uzun süre sessiz kalınca cevap vermeyeceğini düşündüm ama sonunda konuştu. "Her zaman böyle içerim." İri eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur, lütfen. Öylece dikilmen hoşuma gitmiyor. Yani tepemde dikilen herhangi biri olduğunda hoşuma gitmiyor."

Kaşlarımı kaldırıp suratına baktım. "Benim için sorun değil, efendim."

"Benim için sorun." dedi çatal ve bıçağını eline alıp. Garip bir şekilde birbirimize aynı anda bakmaktan kaçınıyorduk. Ben ona baktığımda o bana bakmıyordu. O bana baktığında ise ben ona bakmıyordum. Tesadüfen gözlerimiz buluşunca da kafamı eğiyordum ama bu kez istediğini yapmadığım için

gözlerini gözlerime mühürler gibi dikti. "Otur, Sarah. Lütfen." diye ekledi ancak tonlaması hiç de rica gibi durmuyordu.

Eğer dikilmemden rahatsızlık duyuyorsa odadan çıkmayı isteyebilirdim ancak kulağa çok ukalaca geldiği için vazgeçerek hareketlendim fakat işaret ettiği gibi tam karşısına değil, çaprazına oturdum. Ağzına siyah zeytin atarken ben onu seyrettim. Acaba saçlarına ne kadar vakit harcıyordu? Çünkü oldukça özenli ve düzgün duruyordu.

"Yemek yerken izlenilmeyi de sevmem." dediğinde onu dikizlediğimi fark edip utançla kafamı eğdim. "Bu yüzden sen de yersen beni izlemezsin."

"Hayır, efendim." Israr etmesine olanak vermeyecek bir netlikte, hatta biraz da sertçe konuşmuştum.

"Neden?" diye sordu ağzındakini yuttuktan sonra. Beyaz fincanındaki çaydan bir yudum içti. "Alexander'la kahvaltı edeceksen söyleyebilirsin, müsaade veririm."

Ağzımı bir kez açıp kapattım ve başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece sabahları pek iştahım olmuyor." Tanrı aşkına, neden benimle konuşuyordu ki? Masaya oturmak yerine gitmemi söyleyebilirdi. Böylece ikimize de eziyet etmekten vazgeçerdi. Daha dün onun SS Teşkilatı için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyorken şimdi bir Nazi'ye yakışmayacak kadar kibardı ve bunun işleri daha da zorlaştırdığını fark ettim.

Yüzüme bakmadan beni süzdü. "Genel olarak pek iştahın yok gibi. Küçücük bir şeysin." Tabağındaki peyniri dilimledi. "Kaç yaşındasın?"

Gerildim. Tavırlarındaki bu değişikliğin sebebi tam olarak neydi bilmiyordum ama bir an, gerçek kimliğimizi öğrenmiş olmasından endişe ettim. "Yirmi iki." diye yanıtlarken gerginliğim sesime de yansımıştı. Sonra saçmaladığımı düşündüm. Belki Julian da babasına benziyordu ama tek farkları Julian'ın

ilk gördüğü insanlara karşı ters oluşuydu. Böyle olan pek çok insanla tanışmıştım. Kendimi böylece rahatlattım. Aklımdan ona bir sürü soru sormak geçiyordu. Bunların hepsi orduyla ilgiliydi. Neden bizi katlediyorlardı, işkence ediyorlardı? Onlara bir zararımız dokunmamıştı. Nasıl oluyor da gözlerini kırpmadan bir insanın canına kıyabiliyorlardı? Göz ucuyla albaya baktım ve birini öldürürken hayal ettim. Yüzüm acıyla kasıldı. Bu konuları düşünmemem gerekiyordu ama çoğu zaman göz ardı etmeye çalışsam da hâliyle zaman zaman buna engel olamıyordum.

Biz bunu hak etmiyorduk. Hiç kimse hak etmezdi. Hiçbir insan suçsuz yere öldürülmeyi hak etmezdi. "Toplama kamplarında mı çalışıyorsunuz?" diye sorduğumda hemen pişman oldum. Neden çenemi kapalı tutmuyordum ki?

"Hayır, suçlularla veya şüphelilerle ilgilenen bir bölükte." dedi sertçe. Ah, evet. Tamamıyla aklımdan çıkmıştı.

"Peki, orada ne yapıyorsunuz?" diye kendimi durduramayıp yine soru sorduğumda elindeki çatalı bırakıp bana baktı. "Ben sadece merak ettim. Bilirsiniz, benim gibi çoğu insan orayı görmediği için merak eder." diye yalan söyledim.

"Daha çok Direnişçi örgütten yakalananlarla ilgileniyoruz. Ya da şüpheli ajanlarla." İlgileniyoruz demesinden kastının ne olduğunu çok iyi biliyordum. "Ben oranın cinayet kolundayım." dediğinde merakla suratına baktım. Nefes almak o an öylesine zor gelmişti ki kafamın uyuştuğunu hissettim. Ben kabullenmek istemedikçe gerçekler yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

"Örgüt çok fazla kişiyi öldürüyor mu?" Zorlukla sorduğum sorunun cevabını duymak istemiyordum.

"İntikam alma yöntemleri bu. Kısasa kısas." Kalbimi metal bir kafesin arasında sıkıştırıyorlarmış gibiydi. "Ama Naziler kadar ellerinde olanak yok."

"Yahudiler ne kadar da alçak." dedim neredeyse fısıltıyla. Sadece fikrini öğrenmenin bir yoluydu.

"Bir savaştayız." dedi. Beni dikkatle incelediğini hissedebiliyordum. "Elbette kendilerini koruyacaklar. Bu, savaşta olan kaçınılmaz durumlardan biri." Verdiği cevaba şaşırdım. Onlara karşı mücadele etse de bir nevi haklı buluyordu. Ama bana göre bir canlıyı öldürmenin haklı bir sebebi yoktu. Tabii eğer suçsuz bir insanı öldürmüşlerse. Ve anladığım kadarıyla albay yüzünden annesini örgüt öldürmüştü. Oğlundan intikam almak isterken masum bir kadına kıymışlardı. Yani haklı değillerdi. Bir şekilde örgütün diğer koluyla iletişime geçmeliydim. Benim ideolojime uyan tarafla, daha insancıl olanla. "Bu konunun açılmasından pek hoşlanmam." dedi sandalyesini itip ayaklanırken. Kızgın değildi fakat bu konuşmadan hazzetmediğini açık bir şekilde belli etmişti. "İşteyken yeterince görüyorum zaten."

Ardından tok ayak seslerini bırakıp yemek odasından çıktığında kapattığı kapıya baktım. Ruhuma bir ağırlıktır ki çöktü kaldı. Elimle sandalyeden destek alarak kalktım. Koskoca dünya tarihinde Nazi Almanya'sına denk gelmek, üstelik hedef alınan taraf olmak büyük talihsizlikti. Ve ben bu psikolojiye daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Beşinci Bölüm

Hozier/ Take Me To Church

Evin içinden bile duyulan rüzgârın ıslık sesi, pencereleri zorluyordu. Dışarıda müthiş bir fırtına vardı. Oturduğum ufak yemek masasının yanındaki pencereden dışarıyı seyrettim. Yaprakların kahverengiliğini saymazsak her yer siyah beyaz gibiydi. Dışarıda rüzgâr, önünde bulduğu her şeyi girdabına katarak uzaklara sürüklüyordu. Son lokmamı ağzıma attığımda dışarıdaki rüzgârı içimde hissedince ani bir ürpertiyle titredim. Ellerimi yıkamak için Emily'nin sebzeleri yıkadığı lavaboya ilerledim. "Kahvaltın bittiyse biraz dinlenebilirsin. Çok değil, bir saat sonra burada ol. Beyefendiye götürmen gereken şeyler var." dediğinde başımla onayladım.

Ellerimi havluyla kuruladıktan sonra mutfaktan çıktım ve Mia'yı gördüm. Yerleri siliyordu. "Sana da günaydın." dedi imayla.

"Günaydın, işin biter bitmez yanıma gel." diye mırıldanıp yanından geçtim. Örgütün yaptıklarıyla ilgili onunla

konuşmanın ve diğer koluyla çalışmamızın daha sağlıklı olacağını söylesem de boşa olacağını biliyordum. Ona, onların da katil olduğunu söylediğimde umurunda bile olmayacaktı.

Tünelde kaldığım süre boyunca harika insanlarla tanışmıştım. Örgüte hizmet eden ama bunu tamamen iyi niyetiyle yapan güzel insanlardı. Ölümden haberleri yoktu. Oradaki çoğu kişi şüphelenseler de ya umursamıyorlardı ya da olanak vermiyorlardı. Bizim masum olduğumuzu söyledikten sonra ellerini kana bulamaya hakları yoktu. Ama yaptıkları şey buydu ve işin özünde Nazilerin yaptığından pek de bir farkı yoktu. Albayın dedikleri... Kendimizi bir şekilde savunmak zorundaydık elbette. Sonuçta oturup başka ülkelerin duruma dur demesini beklemek sadece bir intihardı. Fakat bunu suçsuz insanları öldürerek yapamazlardı. Albayın annesinin ne gibi bir suçu olabilirdi ki? Müthiş bir hayal kırıklığı duyuyordum. Aylarca bile isteye kulak tıkadığım tatsız gerçekler ben istemedikçe önüme koyuluyordu. Elbette az çok biliyordum. Bir keresinde örgütün başlarından birinin ötekine dediği şeyleri duyduğumda kanım donsa da bana yaptıkları konuşma o an ikna edici görünmüştü. Ve şimdi de bana albayı öldürme görevi vermişlerdi.

"Nazi askeri olup olmadığı umurumda değil, onların da bir şekilde canı yanacak." demişti siyah uzun sakallı olan. Bu, tüm durumu özetliyordu.

Sonra benim gölgemi görüp yanıma gelmişlerdi. Huylarına gittiğimiz sürece bize karşı çok kibardılar. Onlara kimi öldüreceklerini dehşetle sorduğumda bana "Nazi askeri değil ama onlara yardım eden biri." diye zoraki bir yalan uydurmuşlardı. Şimdi görüyordum ki iki tarafta da iyiler ve kötüler vardı ancak ne yazık ki bu ikisini birbirinden ayırt etmek çok zordu. Mia'ya anlatsam cevabı netti: "Onlar milyonlarca insanı suçsuz yere öldürdü. Onların da bunu yaşaması gerek." İyi de onlar caniydi. Biz de mi öyle olacaktık? Kurtuluş böyle olmamalıydı.

Mia gelene kadar uzandım ancak bu süreç zarfında zihnim sürekli birazdan yapacağımız işle meşguldü. Bu defa kendimi işe odaklamam için korku ve hüzünle dolu düşünce akışına zor da olsa dur diyebilmiştim. Asırlar gibi gelen süreden sonra Mia nihayetinde gelebildi. "Ne oldu?" dedi kapıyı arkasından örterken.

"Albay işe gitti. Gidip halledelim şu işi." Bir an önce gerilimi atlatmak istiyordum. "Benim bir saatten daha az zamanım var. Komutan aşağıda değil, odasında. Albayla aynı katta kalıyor yani."

Omuzlarında biten siyah saçını kaba bir hareketle geriye itti. "Pekâlâ." diye mırıldandı ve dolabına doğru ilerletip kıyafetlerinin arasından bir şey çıkardı.

Silahı gördüğümde dilim tutuldu. "Sen kafayı mı yedin?" diye şok içinde ayağa fırlarken kan beynime sıçramıştı. "Aman Tanrım, onu bulurlarsa ne olur, Mia, hiç düşündün mü?"

Göz devirdi yalnızca. "Nasıl bulacaklar, aptal?"

Saçlarımı iki elimle geriye atıp ellerimi başımın üzerinde sabitledim ve sakinleşmek adına soluk alıp verdim. "Tek bir şüpheleri gelip odamızı aramaları için yeterli, Mia. Bizi darağacına çıkaracaksın. Onu gizli bir yere koymalıyız. Kimsenin bulamayacağı bir yere. Şimdi yerine geri koy ve yukarı çıkalım." İtiraz etmeye kalktı. "Sakın Mia, sakın o silahı yukarı çıkarmayı düşüneyim deme. Ellerine kanıtı bizzat kendin koymuş olursun."

Yüzümdeki ifade onu durdurdu ve kısa bir an duraksasa da silahı istemeye yerine koydu. "Plan yapalım." dedi sanki silah ellerinde toz bırakmışcasına silkeleyerek.

"Sen odasını arayacaksın, ben de koridorda bekleyeceğim." Kaşlarını kaldırarak sorgularcasına bakınca açıklama yaptım. "Çünkü koridorda seni görürlerse şüphelenirler. Senin üst katla bir işin yok ama beni görseler servisle ilgili bahaneler bulabilirim, Mia."

Kibirli bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Tamam o hâlde. Yapalım şu işi."

Yanımdan geçiyordu ki kolunun üst tarafını kavrayarak durdurdum. "Dağıttığın yerleri bıraktığın gibi toparlamak zorundasın, Mia, unutma. Biz bu eve yeni geldik ve şüphe çekecek bir şey bulurlarsa ilk hedef biz oluruz. Dikkatli davranmak zorundasın."

Kolunu çekti ve göz devirdi. "Senin kadar aptal değilim, merak etme. Şimdi bana akıl vermeyi kes de şu işi halledelim." Mia önde, ben arkada insana git gide daralıyormuş hissi veren koridoru adımlayıp üst kata varana kadar etrafa kulak kabarttık. Duyacağımız en ufak sese karşı fazlasıyla hassastım. Parmak uçlarımıza basarak üst kata çıktık ve özellikle komutan Geert'in odasının önünden geçerken titizlik sergiledik. Mia Julian'ın odasının kapısını açmadan önce ben tıklattım, ses çıkmayınca içeri girip lavabosuna, ardından bende hayranlık uyandırdığı kadar şaşırmama da sebebiyet veren, üzerinde keman olan piyano ve bazı müzik enstrümanların olduğu, yerlere beste kâğıtlarının saçıldığı küçük bir odaya girdim ancak yoktu.

Bir el hareketiyle eşikte dikilen Mia'yı içeriye çağırdım ve ben odadan çıktım. Gergin bir şekilde beklerken neredeyse kanım donmuş gibi durduğuma yemin edebilirdim. Saniyeler toplama kampında olduğu gibi bir yavaşlıkla geçiyordu. Ufacık bir ses duyarsam ne yapacağıma iyice karar vermiş ve kendimi hazırlamıştım. Saniyeler dakikaları zorlukla doğurdu, koridorda volta atmamak için kâh önümdeki tırabzanlara tutundum kâh desensiz, kırmızı halıyı inceledim.

Ve en nihayetinde, artık nefesimin daralmaya başladığı, korkumun en üst noktaya tırmandığı bir anda Mia Julian'ın kapısını dikkatle açtı. "Hiçbir şey yok." dedi dişlerinin arasından. "Mutlaka kasası olmalı ama muhtemelen tehlikeye karşı bir yere gizlemiş olmalı. Ne yapıp edip yerini öğrenmemiz veya

bulmamız gerekiyor." O tehlike bizdik ve görünen oydu ki saklaması kendi açısından çok mantıklı bir karardı.

Tam o esnada aşağıda salonun kapısının açıldığını, birinin çalışanların olduğu dört basamaklık bodrum katına indiğini duyduk. "Tamam." diye fısıldadım korkuyla. "Sen çabuk in." Mia tepki dahi vermeden parmak uçlarına basarak hızla merdivenlere yöneldi. Bense dudaklarımı ıslatıp ne yapacağımı düşündüm ve komutanın yanına gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmenin en mantıklı olduğuna karar verdim.

Kapısını çalıp bekledim ve neredeyse belli belirsiz "Gir." dediğini işittim.

"Nasıl oldunuz?"

Yastığın üzerinde pervasızca yatan başını bana doğru çevirdi, dudaklarına büyük bir yavaşlıkla bir tebessüm yerleştirdi. "Gördüğün gibiyim. Uyuyamıyorum da canım sıkılıyor. İşin yoksa benimle biraz otur."

Kapıyı arkamdan örterken ışığın tüm gücüyle dolduğu odanın içinde ilerledim ve yaşlı komutanın yatağının yanına çekilmiş kanepeye tam oturduğum sırada uzaklardan, rüzgâr sesinin arasından bir savaş uçağının sesi duyuldu. Sanki gök yarılıp parçalara bölünüyormuş gibiydi, çok alçaktan, görüp ürpereceğimiz kadar yakından geçmiş olmalıydı. O esnada ikimizin gözü de pencereden dışarıya, gökyüzüne kaydığını fark ettim. Sanki uçak görebileceğimiz bir yerde uçuyormuş gibi. Oysa görememiştik ancak verdiği korku odanın içinde neredeyse kendisine somut bir beden kazandırmıştı. Aramızda ikimizin de dillendirmek istemediği, ruhsal bir konuşma geçti. Onun aklından geçenleri işitemiyordum ama okuyabiliyordum. Bu dillendirilmemiş konuşma saniyeler sürse de oldukça güçlüydü. "Gene bir yerleri işgal etmek için hazırlık yapıyorlar." dedi komutan. Ben ise dilime ket vurmayı tercih ettim. Ağzımı açarsam tehlikeli şeyler olabilirdi. Tiksinerek baktığım

gökyüzünden bakışlarımı ayırdım. Gözlerimi Geert'e tekrar çevirdim. Omuz silkti ve konuyu değiştirdi. Ne diyebilirdi ki? Sonuçta biricik(!) yöneticileri her şeyi onlar için yapıyordu. Almanlar dünyayı yönetebilsin diyeydi tüm zulümler.

Mutlu olabilmek için çabalıyordum. Mantığım sürekli kalbimle konuşuyor ve umursamazlık için onu ikna etmeye çalışıyordu. Her şeye burun kıvırmak, mızmızlanmak istemiyordum. Ama bu, bir savaştayken dünyanın en zor işiydi. Yine bir canlıyı öldürmek için gökyüzünü yararak geçen uçakların sesini duymak, en katlanılmaz şeylerden biriydi. "Emily ile nasıl geçiniyorsun?" diye beklemediğim bir soru sorduğunda afalladım ve az önceki uçağın ürkütücü sesinin verdiği tedirginliği üzerimden atmaya çalıştım.

"Sanırım iyi." diye cevap verdiğimde kelimelerim bir türlü odağını bulamamıştı.

"Onu kendi kızım gibi görürüm." Bakışları uzaklara daldı. "Sekiz senedir bizimle çalışıyor." Bir tepki vermiş olmak için başımı salladım. "O da sizin gibi çok zor şeyler yaşadı." dediğinde komutanın dedikleri aniden dikkatimi çekti. "Çok saygılıdır fakat şu verdiği ilaçları içmezsem beni kendi elleriyle öldürebilir." dedi ve yine o kendine has kahkahasını attı. Sesine, şiddetlenen rüzgârın camları zorlarken çıkardığı ıslık sesi karıştı. İlk günler kulak tırmalayıcı bulduğum kahkahası, henüz birkaç gün geçmesine rağmen, şimdi hoş buluyordum. Savaş olmadan bu yaşlı adamla yollarımız kesişseydi nasıl olacağını düşündüm. Komşumuz olabilirlerdi mesela. Bu fikir zihnime düşünce ister istemez Julian'la komşu olsak nasıl olurdu diye hayal ettim. Muhtemelen annem ve babam, selam vermedikleri için onu kaba bulurlardı. Bense ukala bulurdum, eh, şimdi de öyle buluyordum ama kader o şekilde yollarımız birleştirseydi ben komutanın yanına sohbet etmek için sık sık gider, hatta belki ona kitap bile okuyabilirdim. Ama şimdi bu babacan

adamla her şey normalmiş gibi sohbet ederken, derinlerde bir yerlerde bastırmaya çalıştığım suçluluk duygusu gün yüzüne çıkıyordu. Sanki bunu yapmamam gerekiyormuş gibi.

"Neden yüzün düştü kızım?" Kucağımdaki ellerime sabitlenen bakışlarım, komutanın sorusuyla ona yöneldi.

"Böyle havalar beni biraz üzer." diye bir şeyler uydurdum. Bu kadar kısa sürede yalan söylemeye alışmam canımı yaktı. Keşke bunlara hiç gerek kalmasaydı...

"Kendin dışındaki hiçbir etkenin seni üzmesine izin verme." dedi sanki içimdeki derin yarayı biliyor gibi. "En kötü anında bile kendini üzme. Çünkü kötü anlar büyümek için senin üzülmeni bekler." Komutanın ela rengi gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. Kapı çalmadan açılınca kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Albayın odaya girer girmez attığı bakış, savaşı daha az önce hatırlatan uçağın da etkisiyle bir iki saniye süren içsel titrememe sebep oldu. Hemen önüme dönüp ayağa kalktığım sırada Julian'ın arkasından, boyu onunkine denk bir adam girdi. Üniformasının omzundaki işaretler Julian'ınkiyle aynıydı. *Daha demin sabahtı, vakit ne çabuk öğlene yaklaşmıştı?* "Ah, Brandon." diye şakıdı komutan. Sanki aniden iyileşmiş gibi doğrulup oturdu.

"Zahmet etme, Geert." dedi şapkasını çıkarıp eline alırken "Bugün erkenden paydos verince seni ziyarete gelmek istedim."

"Çok iyi düşünmüşsün." dedi Komutan Geert memnuniyet dolu bir tebessümle. Julian tam benim yanımda dikildiğinde tuhaf bakışlarla ona baktım ama o beni umursamadan kaşlarını çatıp babasına baktı. Kaşları hep çatıktı. Sanki her şey onu sinirlendiriyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Saçlarına nazaran daha koyu olan kaşları hafif kavisliydi. Dudakları ne çok kalın ne de inceydi. Biçimli burnunun hatları sertti. Ona aşağıdan ve bu kadar yakından ilk defa bakınca sarı kirpiklerinin ne

kadar uzun olduğunu fark ettim. Sebebini bilmesem de insan albayın yüzüne bakınca, bir resmi anlatır gibi onun fiziki özelliklerini anlatmak istiyordu. Onu anlatmak tıpkı bir heykeli anlatmak gibiydi. Ve yine o kokusu... Üniformasını yıkasa da değiştirse de hep aynı kokuyordu. Bir an bu kokunun bedeniyle bütünleşmiş olduğunu düşündüm.

"Daha iyi misin? Julian kendini iyi hissetmediğini söyledi." Brandon'ın saçları ve gözleri bir Alman'ın genel dış görünüşe ters bir şekilde koyu renkti.

"İyiyim iyiyim, hava değişimi yaramıyor bana ama birkaç güne geçer." Fakat komutanın yanakları alev almış gibi kıpkırmızıydı. Söylediği kadar çabuk atlatabileceğini düşünmüyordum.

"Ben seni daha fazla yormayayım." dedi Brandon ve çıkmadan önce Julian'a bir bakış attı. Bu bir 'aşağıda bekliyorum' bakışıydı.

Arkadaşı çıktıktan sonra albayın dikkatli bakışları babasına yöneldi. "Nasılsın baba?" Sesi böyle dibimdeyken daha tok ve daha gür duyuluyordu. Fark ettirmemeye çalışarak yana doğru bir adım atıp az da olsa uzaklaştım. Albay herhangi bir benzetme yapamadığım bakışlara sahipti. Ona bakarken sadece benim değil, çoğu kişinin tedirgin olduğunu düşünüyordum ama tuhaf bir şekilde bakışları onda dikkatli ve zeki biri izlenimini yaratıyordu. Bu yaşında albay olmasına bakılırsa, öyleydi de.

"İyiyim oğlum." dedi komutan fincanı tepsinin içine koyarken. Komutan, oğlundan bakışlarını çekip yorganını düzeltmekle uğraştığı sırada yine o yoğunluğu hissettim. Üzerimdeki gözleri beni kaskatı kesiyordu. Ardından Geert oğluna tekrar döndüğünde bana bakmayı kesti.

"Neden erken geldiniz?"

"Bugün oldukça sakindi. Bir durum olursa gideceğiz." dediğinde odayı değişmez bir sessizlik esir aldı. Ordu böyleydi. Mensup olan kişiler diğer insanlara karşı serbest davranırlardı ve kimseye bunun için hesap vermezlerdi. Hele ki Julian kadar üst rütbeye sahip askerlere hemen hemen hiç karışılmazdı. Ama zaten genelde onun gibiler görevlerine bağlı olurlardı. Sıradan erler gibi gevşek davranmazlardı. Onlar bu koşullarda çalışırken, Yahudi bir işçi belini birkaç saniye dinlendirmek için doğrulsa, darp edilebilir, hatta daha sapkın birine denk gelirse öldürülebilirdi.

"Ee evlat?" Komutanın sırıtması karşılığında Julian kaşlarını kaldırarak babasına baktı. "Ayağındaki yanık iyileşti mi?"

Göz ucuyla albayın göz devirdiğini gördüm. Bana bakarak "Gayet iyi durumdayım." dediğinde gerildim ve yeri yarıp sessizce içine giresim geldi.

Yüzüm aniden asılsa da komutanın hâlâ gülümseyen yüzünü görünce gülme isteği oluştu. Albay odaya hâkim olan havadan sıkılmış gibi bir nefes verdi ve kolundaki saate baktı. "Rica etsem bize bir kahve getirir misin?" Kafamı belli belirsiz salladım. Kapıyı kapatmak için döndüğümde albayın, babasının yatağının kenarına oturduğunu gördüm. Odadan çıktığımda kendimi ne kadar kasmış olduğumu fark ettim. Özellikle boynumdaki ve çenemdeki kaslar acıyordu. Kasten yavaş inerek mutfağa gittim.

Tuhaftır ki bu evde bana en iyi gelen kişi Mia, kader ortağım, değil, komutan Geert'ti. Çoğu zaman moralimin bozuk olduğunu biliyormuş gibi neşelendiriyor, savaşın kör kütük gerçekliğinden biraz da olsa sıyrılmama vesile oluyordu. Kendime inkâr etmek durumu gerçekçi kılmadığından itiraf ettim. Yaşlı komutanın babacan tavırlarını seviyordum. Mutfağa girdiğimde Emily'yi göremeyince şaşırdım. Anna vardı ama yine de mutfak sanki Emily'siz bomboş gibiydi.

"Merhaba." dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Merhaba." diye karşılık verdiğinde "Albay kahve istedi." dedim.

Ocağı ve üzerindeki dolabı işaret ederek "Ocakta kaynamış su var, hemen dolabın yukarısında da kahve var. Beyaz, büyük fincanı al ve yap." dedi Anna emir kipleriyle ve bir o kadar da sevimlilikle.

Son zamanlarda sakarlığım üzerimde olduğundan büyük bir dikkatle dediklerini yaptım ve işim bittiğinde "Şeker istiyor muydu?" diye sordum. Hatırlamaya çalıştım ama bir türlü anımsayamamıştım.

"Hayır." dedi karıştırdığı yemeğin üzerinden bana kısa, boş bir bakış atarak. Tüm dikkatini önündeki yemeğe vermişti.

Hazırladığım kahveyi tepsiye koyup çıktım ve o esnada Mia'yı karşımda buldum. Anlaşılan albayın odasında hiçbir şey bulamamasının acısını yerleri silerek çıkarıyordu. O beni duymuyordu ama ben onun yaptığı işe söylendiğini duyabiliyordum. "Bu kadar homurdanma." dediğimde yerinden sıçrayınca istemsizce güldüm. Demek ki komutan beni korkuttuğunda boşuna gülmüyordu. Komik görünüyormuş. Arkamdan bir şeyler dese de umursamadan salona geçtim. Kahvenin soğumayacağını bilsem, biraz daha geç girebilmek için salonda oyalanırdım fakat el mahkûm...

Tam Brandon'ın oturup gazete karıştırdığı salondan çıkıp merdivenlere doğrulduğum anda bir el silah sesi ve akabinde kırılan cam parçalarının gürültüsünü işittim, elimdeki tepsi çığlığım eşliğinde yere düştü. Fakat bir tek benden ses çıkmamıştı. Dışarıda fırtınanın sesini bile bastıran bir gürültü koptu. Kalbim kaburgalarımı hızla döverken vücuduma yayılan adrenalin buz kesilmeme sebep olmakla kalmamış, aynı zamanda müthiş bir titremeye de yol açmıştı. Öylesine korkmuştum ki

sanki biri dizlerimden ve ellerimden canı kesmiş gibiydi. Tutunacak bir yer aradım.

Brandon salondan hızla çıkarken albay da merdivenlere sertçe basarak indi. Yol açmak niyetiyle kenara çekildim. "Neler oluyor?" diye sordu Brandon.

Julian yere düşürdüğüm tepsinin ve kahvesi dökülmüş fincanın üzerinden geçerek arkadaşının yanına ulaştı. Sesindeki katılık durumun ciddiyetini özetliyordu. "Bakacağız." İkisi de elinde silahlarıyla, sanki ben hiç orada yokmuşum gibi yanımdan geçip koşarak dışarı çıktılar. Müthiş bir uğultu vardı. Bahçedeki askerler bağırıyor, bir araba motorunun homurtusu evin içinden işitiliyordu. Ben de albayın gittiği yöne, dış kapıya gittim fakat kapının orada durdum, dışarı çıkmadım. Askerler etrafta dört dönüyor, birbirlerine emirler yağdırıyordu. Hâlâ kalbim hızla çarpıyordu. Mia yanımda bitti. "Bu da neyin nesi?" Yüzünden tüm kanı çekilmişti.

"Bilmiyorum." diye mırıldandığımda sesimin titrediğini fark ettim. Albayın bağırdığını duydum.

"Ne oldu?" Julian yakınlarda bir yerde olmalıydı çünkü sesi netti.

Askerlerden biri "Birileri arka taraftan ilerleyip evin camını indirmiş. Yakalayamadık çünkü arabadaydılar ve biz arabayı çalıştırana kadar onlar çoktan toz oldular." diye bir çırpıda açıklama yaptı. Sesinde garip bir korku vardı. "Yine de her ihtimale karşı bir araç takibe çıktı."

"Etrafta aval aval dolaşmayın. İşiniz boş boş sigara içmek değil! Arabanın içinde hazır birlikler olsun. Ve evin etrafını iyice sarın." Bu ses Brandon'a aitti ve fazlasıyla hırçındı. "Bir de takviye isteyin."

Ardından bir seslik oldu, sonra iki kişi arasında kelimeleri seçemediğim bir konuşma geçti. Albay tek başına içeriye

girerek kapıyı gürültüyle kapattı. Mia "Kimmiş?" diye sorduğunda albay yüzümüze büyük tahta kapıyı kapatmadan önce "Direniş Örgütü." diye cevap verdi. Nefesim boğazımda sıkışıp kaldı. Ansızın durdu ve bana bakarak "Sakın dışarıya çıkmayın." diye çoğul olarak uyarıda bulundu. Mia ile birbirimize baktığımızda, ikimizin de suratında büyük bir korku vardı. Tüm olasılıklar hızla beynime akın ederken hiçbirini bir sıraya koyamadım. Emin olduğum tek şey, içimi rahatlatacak hiçbir olasılığın bulunmadığıydı. *Direniş Örgütü ne yapmaya çalışıyordu? Ve albay bize bu emri hangi niyetle vermişti?*

Altıncı Bölüm

Mariage d'Amour/ Paul de Sennevilee

Sonraki birkaç gün olaysız geçmişti. Albay, güvenlik önlemlerini iyice arttırsa da evin içinde belirgin bir huzursuzluk kol geziyordu. Korku, endişe, gerginlik... Bilhassa gecenin çöküşüyle birlikte tüneyen karanlık hava, evin eksilmez bir parçası hâline gelmişti. Neyse ki evin içindeki kimseye zarar gelmemiş, albay bizimle ilgili bir şeylerden şüphelenmemişti ama biz hâlâ örgütün neden böylesine gereksiz bir risk aldığını bilmiyor, boş varsayımlar ürettikten sonra ulaşılamayan çözümlerle günü sonlandırıyorduk.

Askerler önceki gibi aylaklık yapmıyor, etrafta sürekli devriyeler geziyordu. Bu durum evdeki gerilimi iyiden iyiye tırmandırıyordu. Babası Julian için, Julian ise babası için endişeleniyordu. Dillendirmese de albayın içten içe annesini öldürdükleri gibi babasını da öldüreceklerinden korktuğunu hissediyordum. Tüm buna rağmen kendi canından zerre kadar korkmadığı açıktı. Garip bir şekilde onun yapayalnız olduğunu

düşünüyordum. Eve her geldiğinde babasının yanına uğruyor, ardından odasına kapanıyordu. Komutanın odasına gittiğim her defasında gözüm onun odasının kapısına takılıyordu. İçeride ne yaptığını merak ediyordum. Gördüğüm o odasında enstrüman çalıyor muydu yoksa asker olduğundan beri tek hobisi silahlar hâline mi gelmişti?

Şimdi, ona ağrı kesici götürmek için kapısının önüne geldiğimde içeriden gelen piyano sesi sorumun bir kısmını yanıtladı. Öylesine mükemmel bir melodiydi ki delicesine bir şaşkınlık bedenimi ele geçirdi. Hani hiç aklınızın ucundan geçmeyen, size imkânsız gibi görünen şey gerçekleşir de insan neye uğrağını şaşırırdı ya, işte öyle olmuştum. Kapıya vurduğumda beni duymadı. İkinci kere, bu kez daha güçlü vurdum, yine duymadı. İçeriye sessizce girdiğimde önce, boş ve ışıksız odasına yayılmış kokusu beni karşıladı. Bulutların, parlaması için engellediği cılız ay ışığı sanki yalnızca bu köhne yeri değil, aynı zamanda albayın karanlığını da aydınlatmak için çabalıyor gibiydi. Üniformaları, yatağın üzerine özensizce atılmıştı. Piyano sesi Mia ile belge bulmak umuduyla geldiğimizde keşfettiğim kapının hemen ardından geliyordu. Tereddütlü adımlarla, hatta biraz da ürkekçe oraya vardım. Açıp açmamakta kararsızlık yaşadım fakat ilacı vermemek gibi bir olanağım yoktu. Kapıya başta yavaşça, sonra duyulmadığından emin olup hızla vurduğumda piyano sesi birden kesildi, ayak sesinin ardından kapı açıldı.

Altına beli hafifçe aşağı düşmüş, rengini ayırt edemediğim bir pijama, üzerineyse beyaz, kısa kollu bir üst giyinmişti. "İlacınızı getirdim, efendim." Tepsinin içindeki ilacı görebilsin diye ona doğru uzattım. Yine o çatık kaşlarla beni incelediğini biliyordum. Sanki ona bakmam için inadına bunu yapıyordu, ben de böyle anlarda gözlerine bakamadığımdan kafamı ısrarla eğmeye devam ettim. Kapıyı ardından örttü ve yanımdan

geçip üzerine minder koyduğu tahta sandalyesine oturdu. Göz devirip ilacı bu defa da oturduğu yere götürdüm. Suyla birlikte ilacı içtiğinde tepsiyi indirdim çünkü bardağı elinde tutmaya devam etti. Müsaade vermesini beklesem de o bunu inatla yapmıyordu.

Sessizlikten sıkılınca "Neyiniz var?" diye sordum. İlgiden yoksun, tamamen sessizliği doldurmak niyetiyle yönlendirilmiş bir soruydu.

Her zaman olduğu gibi geç cevap verdi. Bunun sebebinin şiddetli ağrısı olduğunu tahmin ettim. "Başım ağrıyor."

Gölgesine baktım. Parmakları sağ şakağının üzerindeki bir noktayı ovalıyordu. "Piyano çalarsanız daha çok ağrır. Sessiz ve karanlık bir ortamda dinlenmeniz gerek." derken odanın her zaman karanlık olmasının nedeninin baş ağrıları olup olmadığını merak ettim.

"O zaman benim işten gelince hep sessiz ve karanlık bir yerde beklemem gerekiyor." dedi, kafasını geriye yasladı ve tahminim doğrulandı. Uzun boynunun sergilediği âdem elması boğazının tam ortasındaydı. "Ah, bu çok sıkıcı."

"Odanız hep sessiz ve karanlık zaten." Kaşlarım yukarı kalktı. "Başınız her gün mü ağrıyor?"

İlk yorumuma karşılık, gözlerini tavanda sabitlemiş hâlde yorgunca güldü. "Hemen hemen her gün."

Böyle karanlıktayken ince ama sık telleri olan ve doğallıkla parlayan saçlarının tonu belli olmuyordu. Ama ben, çoğu Alman askerlerine göre sarışınlığının daha koyu olduğunu biliyordum. Sonra kafasını yana eğerek bana baktı. "İsmin Sarah'tı, değil mi?"

Beklemediğim soru karşısında afallayarak "Evet." diye kekeledim. Adımı zaten bildiğini düşünmüştüm.

"Burada neden çalışmaya başladın?" Bu bir soru değildi. Sanki beni işe aldığına pişmanmış gibi konuşmuştu. Tabi, üniformasını mahvettiğim yetmezmiş gibi bir de yakarsam böyle düşünürdü.

"Çünkü buna ihtiyacım vardı." dedim imasını anlamazlıktan gelerek.

"Ailen neden öldü?" Kendimi bir an sorguya çekiliyormuş gibi hissettim, tedirginleştim.

"Eğer mahzuru yoksa bu konuyu konuşmak istemiyorum, işe başlamadan önce konuşulmuştu zaten." dedim ve sert bir şekilde yutkunduktan sonra "Umarım anlayışla karşılarsınız." diye de ekledim. Karanlıkta tam olarak görmesem de dikkatle beni izlediğini biliyordum. Bakışlarının değdiği yer kurşun gibi ağırlaşıyordu. Pencere onun arkasında kaldığı için bedeninin ön tarafını siyaha boyamıştı. Bende ise durum tam tersiydi. Pencere tam karşımda olduğum için albay beni rahatça görebiliyordu. Bu beni daha da tedirgin etti. Sanki bir hayaletle konuşuyormuş gibi bir hisli.

"Mia ile anlaşabiliyor musunuz?" diye bilmem kaçıncı sorusunu sıraladı. Bardağı parmaklarının arasından çevirdiğini seçebiliyordum.

"Evet, ikimizin de ailesi yok ve bu bizi birbirimize bağlıyor." Ailemizin iyi birer Alman vatandaşı olduğunu eklemek dilimin ucunda geldiyse de çabucak vazgeçtim çünkü gereksiz açıklamam şüphe çekebilirdi. Ki zaten yalan söylemeye mecbur bırakılmaktan nefret ediyordum. Sürekli söylenen yalanlar, insanın zihnine zehir gibi yayılıyordu. Başka insanları kandırıp inandırdığımız gibi kendi söylediğimiz yalana bir zaman sonra gerçekmiş gibi inanıyorduk. Bu tehlikeli bir şeydi benim gözümde.

"Emin misin?" *Bu adam neden benimle böyle konuşuyordu ki?* Diğer zamanlarda yüzüme bakmaya bile tenezzül etmezken şimdi neden benim hakkımda sorular soruyordu? İşkillenince ellerim buz kesti. "Yani iyi anlaştığınızdan?"

Saçmalama, Ezra. Anlasaydı şu an ölü bedenin bilinmeyen bir yerlerde olurdu.

"Evet." Sustum, bu soruya verilecek pek bir cevabım yoktu.

"Almansın ama buna rağmen kendine özgü bir yüzün var. Genelde birilerini hep birilerine benzetirdim." Kafamı eğdim, bu konuşmanın bitmesini istiyordum çünkü hiçbir anlamı yoktu.

Ayağı kalktığında tekrar ona bakıp her hareketini inceledim. Yavaş olsa da aramızdaki mesafenin azlığından dolayı çabucak yanıma geldi. Tepsiye bardağını koydu. Oldukça ağır hareket etmesi kasılmama neden oluyordu. Bana doğru iyice yaklaştığında boynundan yükselen sıcaklık ve kendine has o farklı kokusu burnuma doldu. Aptal gibi gözlerim kapandı ve nefesim kesildi. "Gidebilirsin." diye neredeyse fısıldadığında gözlerindeki boşluğu gördüm, kendinde olup olmadığını anlayamadım.

Zaten benimle bu kadar ilgilenmesi normal değildi. O umursamaz, içten içe kendini beğenmiş bir adamın tekiydi. Bir adım geri çekildiğimde bakışları hâlâ üzerimdeydi. Arkama hızla dönüp kapıya ilerledim. Kendimi onun odasından dışarı atınca ıssız bir güven hissi etrafıma dolandı. Kapıyı ardımdan kapatmadan önce son kez Julian'a baktım. Koridorun ışığının aydınlattığı yüzünde, birinin sanki özenle dağıttığı saçlarını gördüm. Bu hâliyle bile tuhaf biçimde bir kız için can yakıcı olabilirdi. Yüzüne, kendine has o sırıtışını yayıp "Sabah görüşmek üzere." dediğinde yabani gibi karşılık vermeden kapıyı aceleyle kapattım.

Nihayet Albay Julian'ı ve anlamsız değişimini kafamdan attığımda aklıma yine anne ve babam geldi. Mia, Direniş Örgütü ile görüşüyorsa, annem ve babam hakkında bilgi alabilirdi. Hatta bir dahaki görüşmeye kendim bizzat gidecek, gerekirse bunun için yalvaracaktım. Ne durumda olduklarını bilmiyordum. Öldürülmüş olamazlardı, bu kötü düşünceyi aklıma getirmek dahi istemiyordum. Yalnızca sağlıklarının yerinde olduğunu öğrenmek istiyordum. Tabi o insanlık dışı toplama kamplarında bu mümkünse eğer... *Keşke onları görebilseydim,* diye geçirdim içimden. Bu yabancı yerde, hiç tanımadığım insanlarla yaşamak beni zorluyordu. Hani küçük bir kız çocuğu misafirliğe gider de anne babasını bir daha göremeyecekmiş gibi gece gizli gizli ağlardı ya. Ben de o kız çocuğuna dönmüştüm. Ailemle olan mutlu hayatım baltalanmış, hayal bile etmediğim bir yere gelmiştim. Annemin her sabah bize kahvaltı hazırlayışını ve babamın kahvaltı masasında bize gazeteden ilginç bulduğu haberleri seslice okuyuşunu özlüyordum. Daha sonra babamla, beraber okuduğumuz kitaplar hakkında fikirlerimizi söylediğimiz o sıcak akşamları özledim. Annemin okuduğu türler daha farklı olduğu için bize pek katılmazdı. Fakat o da bazen kendi okuduğu kitabı elindeki örgüyü yaparken anlatır, içten içe okumamızı istediği için olduğundan daha fazla mükemmelleştirirdi.

Bana olan koşulsuz sevgilerinin yerini dolduran boşluk hissi canımı yaktı. Ağlamamak için kendimi tuttum, bu defa da boğazım ağrıdı. Ailem dışında hiç kimse beni koşulsuz sevmeyecekti. Ben de onları sevdiğim kadar birini sevmeyecektim. Bir daha eski hayatıma dönebilir miydim, bilmiyorum. Dileğim o lüks hayatıma dönmek değildi. Ailemle derme çatma bir kulübede bile yaşardım, yeter ki yeniden onların sıcacık kalbini hissedebileyim.

Yatağıma girdiğimde açlıktan midemin ağrıdığını hissettim fakat tekrardan ayaklanıp mutfağa gitmek zor gelmişti. Uyumak o an daha çekici göründü gözüme. Uyumadan önce bilinçsizce ağladığımı, anne ve babamın gülümseyen yüzlerini gördüm. Sanki beni mutlu olmam konusunda telkin ediyor gibiydiler. Hemen uyandım, bu kadarcık bir rüya bile burnumun direğini sızlattı. Ardından sabaha doğru gözlerimi tekrar kapatabildim.

Sabah kemiklerime işlemiş yorgunluğumla beraber uyandığımda ilk işim Mia ile konuşmak oldu.

"Anne ve babam hakkında bilgi almalarını istediğimi söylediğimde destek olur musun?" diye sorar sormaz itiraz etmeden kabul edince sarılmamak için kendimi zor tuttum. Her ne kadar karşılığında isteyebileceklerini hesaplayıp ürksem de annemle ve babamla ilgili tek bilgi bana dünyaları verebilirdi. Hem birini öldürmemi istemedikleri sürece örgütün istediklerini de yapmaktan kaçınmazdım. Esasen hiç itirazsız kabul etmesi beni işkillendirmedi desem yeriyle yalan olurdu. Gerçi toplama kampına gönderildiğim ilk günden beri her şeyden işkilleniyordum. Bu iyiliği yaptıktan sonra benden olmadık şey isteyebilirdi ki Mia söz konusu olunca bu büyük bir olasılıktı. Ama ne olursa olsun umurumda değildi. Anne ve babamdan haber almak istiyordum.

"Teşekkür ederim, Mia." diye minnet dolu bir sesle mırıldandım.

Geçiştirici bir tebessümle karşılık verdi ve "Şimdi işe dönmemiz gerekiyor. Emily denen kız kendini patron sanıyor ve beni azarlamaya kalkarsa bu defa sabırlı olamam." diye homurdandı. Söyledikleri kısmen doğruydu. Kim bilir, belki de

evdeki çalışanlardan Emily sorumluydu. Fakat bu durumdan Mia kadar rahatsız olmamıştım. Eğer yapması gereken buysa, sınırını geçmeden yapabilirdi.

Mia odadan çıkarken ardından baktığımda içimi bir acıma duygusu kapladı. Küçüklükten beri ailesi yoktu. Her ne kadar kabalığından şikâyet etsem de bunu onun anne baba eğitiminden yoksun kalmasına bağlıyordum. Hayata, insanlara karşı bu yüzden hırçındı belki de. Gece, tüneldeki odacıkta yalnız kaldığımız bir esnada anlattığına göre olmasını arzuladığı şeyler hiçbir zaman istediği gibi olmamış. Kendine özel bir odası, her zaman ona ait olan bir yatağı, oyuncağı dahi hiç olmamış. Bu yüzden benden de diğer insanlardan da hoşlanmıyordu. Onun hayatını çalan bizlermişiz gibi mesnetsiz fikirlere kapılıyordu. Direnişçi örgüt ise onu alıp gaddar Nazi askerlerinin eline düşmekten kurtarmış ve kısmen de olsa ona özel bir alan vermişlerdi. Bu yüzden onlara körü körüne bağlıydı. Onu anlıyordum ancak bir türlü ona hak veremiyordum.

Kendimi toparlayıp önlüğümü kafamdan geçirdikten sonra işimin başına döndüm. Benim işim çok da yorucu değildi fakat bir Yahudi olarak sürekli bir Nazi albayının yanında çalışmak beni geriyordu. Günün sonunda kaslarımdaki ağrının sebebi gün boyunca kasılmamdı.

Her sabah olduğu gibi sofrayı hazırladım ve bir sandalye çekerek soluklandım. O esnada kapının kulpu sertçe indirilince gürültüyle açıldı ve ben sanki suç işlemişim gibi yerimden sıçrayarak kalktım. Ama albay oturduğumu görmüştü. Birkaç saniyeliğine göz göze gelsek de o bakışlarını önüne çevirerek her zaman oturduğu yere geçti. Benimle tek kelime etmeden kahvaltılıklardan yemeye başladı. İradeyi baltalayan etkenlerin insana ne kadar da farklı şeyler yaptırdığını düşündüm. Açıkçası, toplama kampında gizlice içen birkaç asker dışında sarhoş birini hiç görmemiştim. Çoğu kendinde olmadığı için insanlara

daha fazla eziyet ediyorlardı. Alkol insanı her zaman olduğu karakterinden nasıl da soyutladığına dün bir kez daha şahit olmuştum. Belki de filmlerde ve kitaplarda kendinde olmayan insanın bilinçaltında gizlediği şeyleri açığa vurduğu doğruydu. Ama albayın bilinçaltında yatanlar onlar olamazdı. O kendinden başka kimseyi merak etmeyen, kendini beğenmiş gibi duran, hep çatık kaşlarla dolanıp insanlara tepeden bakan bir adamdı. Tıpkı öteki Waffen-SS askerleri gibi. Bu ordunun pek çok mensubu birbirine benziyordu çünkü tek bir zihniyete hizmet ediyorlardı. Üstün Alman ırkına. Onlar mükemmel insanlardı ve dünyaya kendilerinin hüküm sürmesi gerekiyordu(!). İdeolojilerine göre diğer ırklar yok edilmeli, dünyada bir tek kendileri olmalıydı. Ve bu soykırıma bizden başlamışlardı. Tüm bunları düşününce yine müthiş bir kinle doldum ve damarlarımdan akan kanın yoğunluğunun arttığını hissettim. Bir silah bu albayı ve babasını yok etmeye yeterdi. Dışarıdaki devriyeler olmasa sadece birkaç dakikamı alırdı. İşte öldürmek bu kadar basitti, zor olan önce kalpteki merhameti çürütmekti.

Düşündüğüm şey beni dehşete uğrattı ve benliğimi tanıyamadım. Vahşice ve bu kadar insanlık dışı bir şey düşündüğüm için suçluluk hissettim. Savaş böyleydi, siz isteseniz de istemeseniz de insanı bir şekilde değiştirirdi, zalim biri yapardı. Eğer kendinizi kontrol edebilirseniz, eski kişiliğiniz zedelenmeyebilirdi. Fakat ufacık bir öfke parıltınız, sizi bir katile dönüştürürdü.

Julian bardağına su doldurmaya başlayınca kendime geldim. Benimle tek kelime etmeyişine, beni görmezlikten gelişine memnun olmam gerekiyordu fakat bu defa canım sıkıldı. Neyse ki dün geceyle bir alakası yoktu, albayın genel tavrıydı. Tabii dün geceden utanç duyuyor olması da ihtimal dâhilindeydi. Bana soru sorması, benimle ilgili bir şeyleri merak ettiğini göstermesi gururunu yaralamış olabilirdi. Neden böyle davrandığını bilmesem de dengesiz olduğu aşikârdı.

Julian aniden konuşunca irkildim. "Oturabilirsin." Yine aynı cümle ve yine aynı gerginlik... İtiraz edip konuyu gereksiz yere uzatmamak daha mantıklı geldi çünkü kendimi laf dalaşına girecek kadar enerjik hissetmiyordum. Sonra az önce oturduğum masanın sandalyesine oturdum. Julian yemek masasının diğer ucunda kalıyordu. Şapkasını masaya bırakmıştı. Üniforması her zaman olduğu gibi özenli duruyordu. Sakal izleri belli olmuyordu çünkü orduda çalışan bir asker kirli sakal bırakamazdı. En azından ben hiç görmemiştim.

Asker olmasaydı acaba bu kadar düzenli biri olur muydu diye düşündüm. Ardından da bir sevgilisinin olup olmadığını. Ama ben ordudaki askerlerin bir kadına bağlı olabileceğini düşünmüyordum. Gözüme, cani ordularından başka bir şeye sadakat beslemeyecek kadar bağnaz geliyorlardı. Bir diğer etmen ise toplama kampındaki erlerin sık sık cinsellikten konuştuklarını duymamdı. Alçak herifler, güzel buldukları herhangi bir Yahudi kızını taciz edebiliyorlardı. "Sana bir şey sormak istiyorum." Hafifçe doğruldum ve merakla, gözlerimi bana bakmayan albaya çevirdim.

"Tabii." derken sesimde açık bir tereddüt vardı. Şahsi sorular sormamasını umuyordum çünkü şüpheye düşüyor, korkuyordum.

"Sen savaşla ilgili ne düşünüyorsun?" Ağzım açık kalakaldım. Sorusu, içimde bir dehşet duygusu kabarttı. Dışarıda havlayan köpeğin susmasını beklemek, biraz da olsa zaman kazandırıyordu. Esasen soru açıktı ama bu soruyu bir askerin sorması ve benim Yahudi olmam işin rengini değiştiriyordu. Evet, şimdi duygularımın ve hakiki düşüncelerimin üzerine kara bir örtü örtüp en gerçekçi yalanlarımı sıralamam gerekiyordu. *Ama benim gibi biri bu işi nasıl kusursuz yapabilirdi ki?*

Rahatsızca yerimde kıpırdandım ve zihnimi hızlıca kuracağım cümlelere hazırlamaya çalıştım. "Ben böyle şeylerden pek

anlamam." Ne güzel yalan uyduruyordum öyle! "Ama herhâlde bunun yapılması gerekiyordu." dedim dilimi zorlayarak. Bir süre havayı teneffüs edemedim. Sanki içime çektiğim oksijen ciğerlerime kılçık gibi batacaktı.

"Yapılması gerekiyor diye savaş mı olmalı? Basit bir şey için?" Julian'ın dikkatli bakışları üzerimdeydi. Sanki asıl fikirlerimi öğrenmek için beni test ediyor gibiydi. Olumsuz bir şey söylememi, ardından da beni tutuklatmayı bekliyormuş gibi. Belki de bu düşüncem yalnızca bir kuşkudan ibaretti.

"Hükûmetimiz basit bir durum için savaş açmaz." dedim başımı dikleştirerek. Hükûmetimiz... İnsanları inancından ötürü acımasızca katleden ve basit de olsa hiçbir sebebi olmadan bunu yapan gözü kararmış katiller... "Mutlaka sebepleri vardır." dediğimde sesim kısılmıştı. Albay önüne döndüğünde, uzun süre nefes alamayan birinin aniden havaya kavuşması gibi rahatladım.

"Çıkabilirsin." Her cümlesi sanki hayal kırıklığına bulandıktan sonra birleşmişti. Rahatlama, yerini tedirginliğe bıraktı. Cümlelerimi gözden geçirdim. Yanlış olan bir şey söylememiştim. Hatta aksine kendimden beklemediğim bir performans sergilemiştim. "Mutfakta kahvaltını yap." Kısa bir zaman diliminde bunca duyguyu yaşamak beni yordu. Albayın sesi sert değil, tepkisiz çıkmıştı. Kaslarıma yapışan tedirginliği silkeleyerek ayağa kalktım fakat sanki her yerim tutulmuşçasına zorlandım.

"Afiyet olsun." dedim ve dediğini yapıp odadan çıktım. Mutfağa gittiğimde Emily'nin koca bir tabağa kurabiyeler dizdiğini gördüm. Bu görüntü karşısında karnım guruldayınca acıktığımı fark ettim.

Kurabiyelere bayılırdım. Az evvelki gerginliğim çoktan tuzla buz olmuştu. "Bir tane alabilir miyim?" deyip Emily'ye yaklaştım.

"Üzgünüm, Sarah. Bunlar, akşam gelecek misafirler için." diyerek reddetti.

Bozulduğumu belli etmemeye çalıştım. "Öyle mi, akşam kim gelecek?"

"Komutanın askerlik arkadaşı ve ailesi." dedi ve kutudaki son kurabiyeyi de tabağa koydu. Ortaya güzel bir görüntü çıktığında Emily'nin bu işten anladığını fark ettim.

"Komutan hasta değil miydi?" Bakışlarımı kurabiyelerden çekemiyordum. Ne olurdu bir tane yeseydim.

"Hasta olduğu için onu ziyarete geliyorlar işte." Emily'nin kafasını yana eğip bana baktığını göz ucuyla görünce ona döndüm. "Sarah, bu kadar canın çekiyorsa albaya rica et, giderken seni pastaneye götürsün."

Dudağımı ısırıp bir an düşündükten sonra hüsranla omuz silktim. "Götürmez ki."

"Keyfi yerindeyse götürür. İşimiz olduğunda albaya rica ederiz ve albay da şoförlerinden biriyle bizi çarşıya gönderir." Emily'nin önerisini birkaç saniye düşündüm. Gidip söylesem ne olabilirdi ki? En fazla kabul etmezdi. Göz ardı edemeyeceğim kadar iştahım kabarmıştı.

Dış kapının gürültüyle kapandığını duyunca gözlerim kocaman açıldı. Emily'ye hiçbir şey söylemeden kapıya koştum. Kabanımı elime aldım ve kapıyı açtım. Albay, şoför koltuğunda bir askerin oturduğu ordu arabasına doğru gidiyordu. Hava kapalıydı, kar taneleri ince ince süzülüyordu. Onun hızlı adımlarına yetişemeyince "Efendim!" diye seslendim. Durdu ve ağır bir şekilde bana döndü. Kaşları sorgularcasına havalanmıştı. Hareketlenerek yanına yaklaştım. "Eğer size uygunsa pastaneye gitmek için sizinle gelebilir miyim?" dedim soluk soluğa. Koşmamın yanı sıra, aniden gelen kış rüzgârı da nefesimi kesmişti. Soğuktan koruyacakmış gibi gözlerimi kısmıştım. Albay sanki soğuktan hiç etkilenmiyordu.

Hiçbir şey demeden önüne döndüğünde hayal kırıklığına uğradım ve hafiften dudak büzerek olduğum yerde kaldım. Arabaya bindi ve kapıyı örterken "Gel." dedi bıkkınlıkla nefes verip. Yüzüm aniden güldü, kabanımın diğer kolunu telaşla giydim ve hızla diğer tarafa, albaydan uzak köşeye oturdum. Önde iki asker, arkada ben ve Julian yola çıktık. Soğuktan sıcağa hızlı bir geçiş yapınca yanaklarım sızlamaya, gözlerim sulanmaya başladı. Pastanenin çok uzakta olmamasını umdum çünkü uyuyakalmaktan korkuyordum.

Yol boyunca albay hiç konuşmadı. Dirseğini kapıya yasladı ve parmaklarıyla çenesini hafifçe tutarak yanından akıp giden yolu izledi. Eğer Julian arabada olmasaydı askerler sohbet edecekti ama şimdi buna cesaret edemiyorlardı. Bu izlenimi kaskatı olmuş duruşlarından edindim.

Kar şiddetini arttırmış ve yollar çoktan beyaz pamukla kaplanmaya başlamıştı. Yaklaşık yarım saat süren yolculuktan sonra Julian arabayı süren askere "Dur!" diye komut verdi. Hemen etrafa bakınca hana benzeyen ahşap bir mekânın az ilerimizde olduğunu gördüm. Ufacık bir yere benziyordu ve muhtemelen kurabiye çeşidi azdı. Ama bunu hiç umursamadım. Kapıyı açar açmaz burnuma kış ayazının ve karın kokusu geldi. Aklıma gelen şeyle birlikte avucumu alnıma vurunca albay bana tuhaf tuhaf baktı. Boğazımı seslice temizledim ama neyse ki açık havada duyulmadı. "Ücret..." Belki utanmam yersizdi ama gene de mahcup oldum.

Bakışlarını benden çekerken "Sen sadece al." dedi "Ve kasada adımı söyle." diye de ekledi.

Mahcup bir hareketle arkama dönünce başka bir askeri arabanın daha olduğunu fark ettim. Kapıyı kapatırken albaya teşekkürlerimi sundum ama o duymazlığa verip "İşini halledince arkadaki erler seni eve götürecek." dedi. Arabanın motorunun yeniden çalıştığını duyunca birkaç adım geriledim. Araç hızla

ileri atılıp beyazlığın arasına karıştığında hareketlendim. Ellerimi cebime iyice soktum ve kafamı boynuma doğru eğdim. Cebimde sızlayan ellerime bakılırsa çatlayacaklardı. Kendime bir eldiven almayı aklımın bir kenarına not ettim.

Kurabiyeyi alacağım yer hafif bir çıkıntının üzerindeydi. Tümseği mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde çıktığımda giriş kapısının hemen üzerine konulmuş tabelayı gördüm. "HAN PASTANESİ." Boşuna hana benzetmemişim... Demek ki kasten böyle yapılmıştı. Kapıyı omzumla ittiğimde içerideki sesleri bastıracak kadar gürültüyle gıcırdadı. Kapıdan girer girmez mükemmel bir sıcaklık ve enfes kurabiye, pasta kokuları beni sarmaladı. Bu yer o kadar güzel kokuyordu ki hayalperest biri olsaydım buranın masal diyarından fırlamış olabileceğini düşünürdüm. Dışarıdaki soğuğa, savaşa rağmen pastanenin içi rengârenkti. Tüm eşyalar ağaçtan ve sadeydi. Üzerlerine koydukları aksesuarlarda ise pembe, mor, kırmızı renk tonları ağırlıktaydı. Birçok kurabiyenin dizildiği bacak boyundaki cam vitrinlerin arkasındaki etine dolgun bir kadın beni gördü ve cıvıl cıvıl bir sesle "Hoş geldiniz, buyurun." diye bağırdı. Sesi gür ve kalındı ama aynı zamanda pek sevecen görünüyordu. Kalın dudağına sürdüğü kıpkırmızı ruj, kafasına bağladığı kurdeleyle uyum içindeydi. Kırk beşinden fazla değildi.

Az evvelki gibi, soğuktan sıcağa girmenin etkisiyle sulanan gözlerimi, ortaya çıkan kulak ağrımı görmezden gelip "Merhaba." dedim ve kurabiyelerin önünde durdum. Rengârenk, çeşit çeşit kurabiyelere bakıp sabırsızlıkla iç çektim.

"Ne tür seversin?" dedi kadın ilgiyle.

Ağzımın kulaklarıma kadar varması istemsizdi. "Meyveli."

"Tabii." dedi ve kalınca parmağıyla tek tek işaret edip hangisinin neyli olduğunu söyledi. Gözüm, orman meyveli olan açık kırmızı kurabiyelere takıldı. Tam onlardan istediğimi söyleyecektim ki fiyatını görünce gözlerim kocaman açıldı.

Kurabiyelerin fiyatları, bu eski mekânın sade görünüşüne rağmen oldukça pahalıydı. Kaba bir hesap yapıp görece en ucuz olan çileklisinden az miktarda istedim. Kadın hiç burun kıvırmadan, memnuniyetsizlik belirtisi göstermeden aynı neşeli tavırla kurabiyeleri paketledi.

Arkamda kalan kapının açıldığını ve bir askerin "Hanımefendi, sabaha kadar sizi bekleyemeyiz." dediğini duydum. Bana dediğini bildiğim için kadının uzattığı paketi aceleyle aldım ve "Hesabı Albay Julian Müller ödeyecek." dedim.

Kısa bir an kadının yüzüne hüzün dolduğunu fakat hemen toparlandığını gördüm. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Tamam, hoşça kal." dedi ve ben çıkıp kapıyı örtmeden evvel el salladı. Doğrusu, vaktim olsaydı kadınla muhabbet etmek isterdim. Benim için büyük bir değişiklik olurdu ve az da olsa kafam dağılırdı. Fakat beni eve götürmek için bekleyen askerler varken bu mümkün değildi.

O sıcak ve mis kokulu mekândan istemeye istemeye çıktım, kafamı eğip kör edici beyazlığa baktım. Önümde yürüyen askerin ayaklarından ve benim ayaklarımdan henüz yağmakta olan yumuşak kar tabakası üzerinde izler kalıyordu. Soğuk bir rüzgâr yerdeki minik kar tanelerini beraberinde sürükleyerek esince tepeden tırnağa ürperdim. Kar, önü hafif delik olan botumdan içeri sızarak ayağımın ön kısmını uyuşturdu. Isınma çabasıyla ellerime nefesimin sıcaklığını verdim ama boşaydı.

Sıkıcı bir yolculuğun ardından sonunda eve vardığımızda rahatlama duygusuyla koştum ve aslan başlıklı kapı tokmağını beyaz kapıya vurdum. Kısa sürede kapı açılsa da bana bir asır gibi gelmişti. Hemen içeriye girdim ve kabanımı astıktan sonra Emily'ye yalvaran gözlerle baktım. Emily sanki ne istediğimi biliyor gibi usançla baktı. Sessizce konuşmamızı bozarak "Sadece bir saat." dedim. Derin bir nefes verip kabul etti. Odama gidip kurabiyelerimi büyük bir iştahla yedikten sonra

yatağımın içinde ısınmaya çalıştım. Ardından evde akşam için hazırlık yaptık. Anna misafirler için bir sürü şey hazırlamıştı. Biri görse sanki bir aile değil de ordu gelecekmiş sanırdı. Herkesin işinin çoğunluğu bitse de benimki saatler sonra bile hâlâ bitmemişti. Benim işkencem yeni başlıyordu.

Tüm servisleri Emily ile birlikte yerleştirdik. Aslında bunu benim tek başıma yapmam gerekiyordu fakat beceremeyince Emily el attı. Masanın her köşesine çeşitli içecekler koyduk. Ortada büyükçe bir şamdan vardı. Yemek masası her nasıl yapıldıysa büyütülmüş, iki katına çıkarılmıştı. "Mumları yakalım." dedi Emily. "Birazdan gelirler. Mutfaktan kibrit getirir misin? Ocağın üzerinde bir sürü var." dediğinde kafamı salladım ve odadan çıktım.

Dış hole açılan kapı aniden açıldı ve albay önümde belirdi. Deri eldivenlerini çıkarırken bir saniyeliğine bana baktı ve benimle konuşmadan aksi yöne, muhtemelen odasına, hızla ilerledi. Davet için ne giyeceğini çok merak ediyordum.

Ortalıktan kaybolan Julian'ın arkasından hâlâ bakmakta olduğumu fark edince silkelenip kendime geldim. Emily'nin dediğini yapıp yanına gittiğimde şamdandaki mumları hemen yaktı. Oda loş ışıklıydı ve fazlasıyla romantik görünüyordu.

Salonun kapısı usulca açılınca komutanın sırıtan suratını gördüm. Saçlarını yana taramış, yaşlılar için uygun olan bir takım elbise giymişti. Yaşına göre oldukça yakışıklıydı. "Nasılım?" diye sordu tekerlekli sandalyesini sürerken.

"Harika görünüyorsunuz." İlk methiyeyi ben dizmiştim. Sözümü tamamlayınca benim de komutan gibi sırıttığımı fark ettim.

"Her zamanki gibi şıksınız, efendim." dedi Emily hafifçe tebessüm ederek.

O esnada kapı paldır küldür açıldı ve "Öldüm yorgunluktan." diyerek yakınan Mia odaya daldı. Sonra komutanı görünce anlamsız bir şaşkınlığa uğradı. "Affedersiniz. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Önemli değil, kızım." dedi ve bana dönüp "Julian nerede?" diye sordu. Görevimin Julian'ın bakıcılığını yapmak olmadığını bildiğim için bir an afalladım.

"Az önce eve girdiğini gördüm. Şimdi odasında olmalı." Kaba herif bana bir kelime bile etmeden yanımdan geçip gitmişti.

"Gidip acele etmesini söyler misin? Ha bir de. Sizde gidip hazırlanırsanız sevinirim." dediğinde yüzüm düştü. Hazırlıktan kastı neydi bilmiyorum çünkü zaten hazır hâlim buydu ama elimden geldiğince şık olmak için çabalayacaktım.

Merdivenleri hızlıca tırmanıp ince koridorda hızla ilerledikten sonra albayın kapısını çaldım. "Efendim?" diye bağırdığında sesi boğuk gelse de huysuz olduğu çok iyi anlaşılıyordu.

"Girebilir miyim acaba?"

Tereddütle sorduğum soruma saniyelerce yanıt gelmedi. "Gir." diyebildi nihayet.

Kapıyı açtım ve onu beyaz gömleğinin açık kalmış son iki düğmesini iliklerken buldum. "Babanız acele etmenizi söylüyor." dediğimde bir sonraki konuşmaya kendimi hazırladığım için sesim kuru çıkmıştı.

"Tamam, gidebilirsin." Sesi ve hareketleri epey uyuşuk ve aynı zamanda isteksizdi.

"Komutan acele etmenizi istedi." diye tekrarlarken niyetim komutanın isteğini yerine getirmekti. Ses çıkarmadan aynadaki aksine bakarak saçlarını düzeltmeye devam ettiğinde bunun sessiz bir onaylama olduğunu anladım ve odasından çıkıp çalışanların odasına ve salona giden merdivenleri hızlıca indim.

Mia çoktan gelip elbisesini giymişti. "Geldin mi?" diye sordu. Baloya gidiyormuş gibi kıpkırmızı bir elbise giymişti ve dudağını da kırmızıya boyuyordu.

Şaşkın şaşkın ona bakmayı kesip dolabımı açıp giyeceğim uygun bir şeyler aradım. "Gördüğün gibi Mia." Dizlerimin hemen altında biten, göğsün üst tarafı ve kolları tül olan, tüllerinde de kiraz desenleri olan yavruağzı elbisemi seçtim.

"Sarah, albayın ağzından laf almamız gerekiyor." dedi kısık sesle. Kulağına ne zaman aldığını bilmediğim bir küpe takıyordu.

"Niye, intihar etmek için mi?" Seçtim kıyafeti dolaptan dikkatlice çıkardım. Normal günlerde giydiğim elbiseye nazaran oldukça şık görünüyordu. Zaten çok elbisem de yoktu.

Elini beline yerleştirip meydan okurcasına bana baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Albay elbet yine gece görevine çıkacak, Mia. O zaman detaylıca arama fırsatımız olur." Cümlemi tamamladığım esnada koridorda ayak sesi duyunca sustuk ve bekledik. Az sonra bir kapı açılıp kapandığında derin bir nefes verdim. "Biraz daha sessiz ve dikkatli konuşalım, Mia. Kimin, nasıl duyacağı belli olmaz." Tepkisine bakmadan elbisemi kollarımın arasına alıp banyoya gittim ve hızlıca giyindim. Aynanın karşısına, Mia'nın yanına geçtim fakat Mia tüm aynayı esir almıştı ve bana yer açmaya niyeti de yoktu. "Yer açar mısın, Mia?" Memnuniyetsizliğini açıkça göstererek kenara kaydığında lastikle saçımı yukarıdan sıkıca atkuyruğu yaptım. "Sarah, hadi sana da ruj sürelim."

"Hayır, teşekkür ederim." dedim çatık kaşlarla.

"Hadi lütfen." dedi şeftali renk bir ruju burnumun dibine sokarak. "Neye benzeyeceğini merak ediyorum."

"Hayır." dedim ısrarla. "Dudaklarıma bir şey sürünce mi değişeceğim?"

"Elbisen oldukça şık, Sarah. Yüzün soluk kaçıyor. Hadi şunu sür." Bu ısrar etmeli, reddetmeli savaş canımı sıkmaya yetecek kadar uzayınca çaresiz bir hâlde kabul ettim.

"Sadece ruj." dedim. Mia zaferle sırıttı ve kafasını salladı. Ruju dikkatle sürdüm fakat bu güzel görünmeme sebep olmamıştı. *Ne değişmişti ki şimdi?*

Beklediği gibi olmamış olacak ki dudağını memnuniyetsizce büzdü. "En azından bir renk geldi." dedi ve uğraştığı işine geri döndü. Ona hiçbir şey söylemeden tamamen hazırlanıp yukarıya çıktım. Emily de hazırlanmıştı ama yine her zamanki gibiydi. Diz kapaklarının altında biten, boydan siyah elbisesi uzun, ince vücuduna oturmuştu. Saçları yine tepesinde sımsıkı topuz hâlindeydi. Değişen tek şey önündeki bembeyaz, lekesiz önlüğüydü. Ayakkabılarımı görünce kaşlarını çattı. "Sarah, bunlarla çıkamazsın."

Bozulduğumu belli etmemeye çalışarak "Ama bundan başka ayakkabım yok ki." dedim.

Beni şöyle bir süzdükten sonra derin, sesli bir nefes bıraktı. "Benimle gel." deyip önümden yürüdü ve alt kata indirdi. Emily'nin odası en baştaydı. İçeri girdiğimizde onun odada tek kaldığını gördüm. Dolabının en altındaki kutudan siyah, bilekte biten, kurdele bağcıklı bir çift ayakkabı çıkardı.

"Ama ben yetişkinlerde en ufak numarayı giyiyorum." dedim üzülerek.

"Önüne, arkasına pamuk koy, Sarah. Bugün böyle idare etmelisin." dediğinde dudağımı bükerek uzattığı ayakkabıyı aldım.

"Teşekkür ederim, Emily." Ayakkabıların büyüklüğüne bakınca ayağımdaki botların kalmasını isteyecek gibi oldum ancak reddedeceğini bildiğimden vazgeçtim. Zar zor bulduğum pamuğu ayakkabının biraz önüne, biraz arkasına

sıkıştırıp giydiğimde oldukça rahatsız hissetsem de yapacak bir şey yoktu. Merdivenin tırabzanına tutunmuş ayakkabımın içindeki pamuğu düzeltmeye çalışırken merdivenlerde ayak sesi duyunca kafamı kaldırdım ve Julian'a bakakaldım. Tamamen hazırlanmıştı. Siyah bir takım elbise giymiş ve saçlarını geriye taramıştı. Bir eli cebinde inerken kokusu daha şimdiden burnuma doldu.

Bu kez aramızda kısa değil, uzun bir bakışma geçti. "Bana hayran kaldığını bu kadar belli etmeseydin keşke." diyerek alayla sırıttı.

Kendime geldim ama karşılık olarak bir şey söylemek saygısızlık olabilirdi. Hem kıytırık bir yalan beni daha da komik duruma düşürürdü. "Şık görünüyorsunuz, efendim." demekle yetindim.

Yemek salonun kapısını açmadan önce "Sen de öyle." dediğini duydum ve kendimi uzun süre toparlanamamama sebep olan bir şaşkınlığa uğradım. *Galiba azıcık, çok azıcık kibar bir adam olabilirdi.*

Kapının tokmağının sesi tüm evi doldurduğunda bu işin bana ait olduğunu hatırlayarak hole doğru hızlıca ilerledim. Kapıyı açıp dişlerimi gösterecek şekilde, yapmacık durmamasına özen göstererek gülümsedim. "Hoş geldiniz." dedim dördüne de ayrı ayrı. Benim yaşlarıma yakın olan bir oğlan ve doğal durmayan sapsarı saçlı bir kız, anneleri ve babaları mı yoksa büyükannesi, büyükbabası mı olduklarına emin olamadığım yaşlı bir çiftin ardından girdiler. Elbette hizmetçi olduğum için bana tepeden baktılar. Merak etmeyin, ben de zengindim ama bakın, hayat insanı nereye getiriyor, demek istedim. Yüzümün asılmasını engellemeye çalıştım. O an komutanın ve albayın aslında ne kadar nazik olduklarını idrak ettim. Hiçbir zaman bizi aşağıladıklarını hissettirmemişlerdi.

Misafirlerin kabanlarını tek tek aldım ve vestiyere astım. Emily gelip onları yemek salonuna geçirirken ben en arkadan takip ettim. Odaya girdiğimizde Julian ifadesiz bir suratla ayağa kalktı. Komutan neşeyle cıvıldadı. "Hoş geldiniz." dedi. Adama bakıp ona "Hoş geldin, dostum. Hoş geldin, Maria. Harika görünüyorsun." dedi. Onlarla ufak bir sohbet ettikten sonra benim yaşlarımda olan oğlanla kıza baktı. "Siz de hoş geldiniz. Görmeyeli epey büyümüşsünüz."

Albay, babasının misafirperverliğinin aksine herkese hitaben "Hoş geldiniz." dedi ve misafirler oturduktan sonra oturdu. Ardından sarışın, masmavi gözlere sahip kız, albaya doğru ilerledi. Julian gözlerini dikerek kızın ne yaptığını anlamaya çalıştı. Kız albayın yanındaki sandalyeyi çekti ve oturup "Nasılsın, Julian?" dedi abartılı bir cilveyle. Biraz daha ağzım açık kalsaydı sinek kaçacaktı.

Albayın ne tepki vereceğine dikkatle baktım. Yapmacık bir gülümsemeyle "İyiyim, Christina. Sen nasılsın?" dedi. Avucunu çenesine bastırarak albayı izledi. Sülüklere benziyordu. Göz devirerek onlara bakmayı kestim. Aptal kız.

Masanın diğer karşısında Mia vardı. Bugün o da benimle birlikte servis işinde çalışacaktı. Üzerimde bir yoğunluk hissedince birinin beni izlediği izlenimine kapıldım. Bakışlarımı dolaştırdığımda gerçekten de misafir olan oğlan bana bakıyordu. Düzeltmem gerek, rahatsız edici şekilde bakıyordu. Sanki beni yiyecek gibi. Sonra gözlerimiz Julian'la buluştu. Bakışlarımın rotasını Mia'ya çevirdim. Komutandan az daha genç gözüken adam "Torunum ismini değiştirdi." dedi gururla. Bu vesileyle, ikisinin de torunları olduğunu öğrenmiş oldum.

"Öyle mi?" dedi komutan ağzındaki lokmasını yutarken. "Ne yaptı peki?"

"Adolf." dediğinde kalbimin ritmi değişti. Nefretle doldum ve eğik başımın üstünden adama nefretle baktım. Fakat

yalnızca ben değil, Julian ve Mia da aynı ölçüde şaşırmışlardı. Bunu gururla söylüyordu, adi herif. Adolf Hitler, bizim ölümümüze sebep olan baş şeytandı. Hükûmetin başında o vardı ve tüm kötülüğün buluşma noktası gibiydi.

Komutanın yüzü bir saniyeliğine değişti. Daha çok kal gelmiş gibiydi. "Eğer kendi istediyse sorun yok."

"İstemek mi? Adolf Hitler'e tapıyorum. Kusursuz bir adam değil mi? Alman tarihi onun gibi bir adamı zor bulur bir daha." Başını iki yana hayranlıkla salladı. "Gerçek bir kahraman." Önümde birleştirdiğim ellerimi istemsizce sıktım. Salonun havası sanki aniden ısınmıştı ve ensemden aşağıya bir damla ter süzüldüğünde ürperdim. Burada durmak istemiyordum. Umarım dediği gibi bir daha öyle bir adam zor bulunurdu.

Albay, çocuğun sözlerine karşı göz devirdi fakat bunu yalnızca ben gördüm. Konuşma boyunca babasının yüzü hariç kimsenin yüzüne bakmıyordu. "Hâlâ ordudaki birliğe katılamadın mı?" dedi Julian sırtını sandalyeye yaslayarak. Sesinde bariz bir alay vardı.

Adolf "Hayır." diye karşılık verdi. "Ama yakında gireceğim." Julian'ın bunu bilerek yaptığını anladım. Bu sapkın, canavar devlete ve ordusuna çok bağlıydı. Julian'ın dediğine bakılırsa da çocuğun amacı ordudaki Nazi ideolojili o birliğe[8] girmekti. Adolf'un moralinin bozulması benim keyfimi yerine getirdi. Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Ama albay bunu gördü ve çocuğa sırıtarak döndü.

"Tabii, rüyanda falan neden olmasın?" Çocuk çatalını boş bir öfkeyle masaya vurdu.

Komutan gergin bir yüz ifadesiyle araya girdi ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Ee, sen ne yapıyorsun Christina?"

8- Waffen-SS

Christina sarışın buklelerini savurduktan sonra "Modellik için Amerika'ya gidiyorum." dedi. O da az önde tırmanmaya başlayan gerilimden nasibini almış gibiydi. "Biliyorsunuz, Amerika yükselen bir yıldız." Bu aile tam bir gösteriş ve kibir budalasıydı.

Mia şamdanda sönen bir mumu yakabilmek için odadan ayrıldı. O esnada adam bana dönüp "İçecek getirir misin?" dedi. Ama bunu söylerken bile bana, kendimi bir böcekmişim gibi hissettirdi. Ardından komutana döndü ve "Hafif olsun, diğerleri dokunuyor." diye açıklama yaptı.

Bu iş bana düşmek zorunda mıydı? Albay sanki beni kurtaracakmış gibi ona döndüm ancak bana bakmıyordu. Lanet olsun, nasıl bir içecek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İçeceklerin dizildiği rafa ilerledim ve tek tek şişelerinin üstünü okuyarak bulmaya çalıştım. Gerginlik diz kapaklarımdan yukarıya doğru hızla tırmanıyordu. Anlamadığımı anlarlarsa Yahudi olabileceğimi tahmin edebilirlerdi.

"Nerede kaldı?" dedi adam gürleyerek. Yerimden sıçradım ve gözlerimi sabırla yumup açtım. Pekâlâ, buralarda bir yerlerde olmalıydı. Peki ama hangisiydi?

Bulamadım. Arkamı döndüğümde albayın öfkeyle sandalyesini itip yanıma geldiğini gördüm. Yine öfkelenmişti fakat bu benim sorunum değildi ki. Raflardan bir şişeyi alıp bana kısa bir bakış attı ve şişeyi adamın masasına gürültüyle koydu. Birkaç saniyelik sessizlik yaşandı. "Benim evimde çalışanlarımı azarlayamazsın." dedi. Ben dâhil herkes şaşkınlıkla kalakaldı. Oysaki öfkesinin bana olduğunu sanmıştım.

Anında odadaki hava gözle görülür şekilde gerginleşti. Komutanın beti benzi atmıştı. "Oğlum." diye ihtar etti. Gülümseyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı ama öylesine kasılmıştı ki yarım yamalak tebessümü dudaklarında dondu kaldı. "Lütfen otur, Julian."

Julian adamın gözlerinin içine bakarak "Afiyet olsun size." dedi ve salondan çıkıp gitti. Geldiklerinden beri takındığı tavırdan misafirleri sevmediği anlaşılıyordu. Görünen oydu ki ben de ona kurtulması için gereken tartışmanın kıvılcımını ateşlemiştim.

Komutan bana baktı ve "Sen gidebilirsin kızım. Emily'yi gönder." dedi. Memnun bir hâlde odadan hızla çıktıktan sonra kapının önünde durup elimi kalbimin üzerine koydum, derin bir nefes alıp verdim. Mia yanımdan geçti ama acelesi olduğundan göz ucuyla bakmakla yetindi.

İnsanların içinde böyle azarlanıp kötü duruma düşmek çok utanç vericiydi. Neyse ki yemek boyunca onlarla aynı havayı solumayacaktım ve bu yüzden komutana bir teşekkür borçluydum. Mutfağa gittiğimde Julian'ı orada görünce duraksadım, sonra Emily'ye döndüm. "Emily, komutan benim yerime senin orada olmanı istiyor." dedim. Albay orada olduğundan sorgulamadan dediğimi yapınca Julian'la baş başa kaldım.

Tezgâhın üzerindeki kurabiyeden alıp ağzına attı. Yaslandığı tezgâhtan ayrılarak bir kurabiye aldı ve tam karşıma dikildi. Ona nasıl baktıysam elindeki kurabiyeyi uzattı. Utançla birlikte tüm kaslarım tutuldu ve ne yapacağımı bilemedim. "Al." dediğinde tereddütle dediğini yaptım. Şansıma, kurabiye orman meyveliydi. Arkasını dönüp tezgâha yürümesini fırsat bilerek ağzıma attım. "O cahil insanların dediğine bakma. Onlar insan olmaktan mahrumlar." dedi Nazi askeri. Bana böyle davranmasına mı şaşırsaydım yoksa bir albay olarak, orduya ve hükûmete bu kadar bağlı insanları cahil diye nitelendirmesine mi?

Albayda çözemediğim farklı bir şeyler vardı. Onunla konuşurken kendimi zifiri karanlık bir ormanda geziyormuşum gibi hissediyordum. Sürprizlerle doluydu ve karşıma neyle çıkacağını kestiremiyordum. İşin en tuhaf yanı Nazi albayı olduğu için ona karşı duvarlaşan ön yargımı yavaşça yıkıyordu.

Onda doğru olan bir şeyler vardı... Julian Müller, sırlarla dolu kocaman bir kutuydu ve ben bu kutunun anahtarını bulmak istiyordum.

Yedinci Bölüm

XXXTENTACION/ Changes

Bugün her şey olağanüstü derecede farklı gibiydi. Yani tuhaftı. Sanki Julian'ın ruhunu başka biri, belki de bir melek ele geçirmişti. Dengesiz biri olduğunu zaten anlamıştım, o esnada keyfi nasıl isterse insanlara öyle muamele ediyordu fakat buna alışmam pek kolay değildi. Yalnızca benim için değil, etrafındakiler için bu oldukça zordu çünkü moralinin iyi olup olmadığını çözemiyordunuz. Kaşları sürekli çatıktı ama ağzından her zaman zehir çıkmıyordu.

İçeride oturmuş, bahçede kahvesini içen Julian'a dalgınca bakıyordum ki Emily'nin ve Adolf denen çocuğun sesini duyunca silkinip kendime geldim. Ve isteksizliğimi fazlaca belli ederek sandalyeden kalktım. Adolf'un gözleri bana kayınca kafamı yana, bahçeye doğru çevirdim. Bana bakmasını hissetmek bile mide bulandırıcıydı. Emily "Bu taraftaki bahçede sigaranızı içebilirsiniz. Başka bir isteğiniz var mı?" dedi resmi bir tavırla.

"Hayır." diye kestirip attığında Emily'nin uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Adolf tam önümde durunca kafamı ona doğru çevirdim ama yüzüne bakmayı katiyetle reddettim. "Adın ne?"

Dilimi ısırdım ve olmadık cümlelerin firar etmesini böylece engellemiş oldum. "Sarah." dedim çabucak. Bir an önce defolup gitmesini istiyordum.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sorduğunda zekâsından şüphe ettim.

Kaşlarımı kaldırdım ve sorusunda ciddi olup olmadığını sorguladım. Gayet ciddiydi. "Gördüğünüz gibi."

Güldü, hayır kişnedi. "Çok şakacısın güzel kız." deyip elini yanağıma uzattığı anda refleksle geri atıldım. O esnada bahçenin kapısı sertçe açıldı ve Julian'ın sesini duymak anlamsız bir şekilde güven verdi. Sessizce iç geçirdim. "Bir sorun mu var?"

Adolf "Hayır, sadece konuşuyorduk." diyerek atıldı.

Ama albay bu soruyu ona değil, basbayağı bana sormuştu ve benden bir cevap bekliyordu. Tam cevap verecekken Adolf bahçenin kapısına yöneldi ve ben de derin bir nefes aldım. "Bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum." dediğimde Julian'ın kaşları çatıldı.

Neyse ki o esnada Mia mutfağa geldi. Albayı görünce adımları gözle görülür şekilde yavaşladı. "Sarah, acilen bakar mısın?" Kimseye bakmadan, hızla mutfağın çıkışına gittim. Mia hole bakındıktan sonra elime bir kâğıt tutuşturdu. "Bunu onlar gönderdi, şimdi gidiyorum, beni salonda bekliyorlar." dedi. Koşar adım holden ayrılınca sormam gereken hiçbir şeyi soramadım. Mia gibi etrafı kolaçan ettikten sonra yüzümü duvara dönüp kâğıdı açtım. Ellerimin titrediğini o an fark ettim.

'Evin 100 metre ilerisi, kulübenin yanındaki ağaçlıklar. Yarın saat öğlen on ikiyi vurduğunda orada ol.'

Kaşlarımı çatarak bakakaldım fakat bir yerden 'pat' diye bir ses duyunca kâğıdı çarçabuk toparlandım. Örgüt bunu neden yapıyordu? Burada kalmamız yeterince tehlikeliyken neden bizi ölüme daha çok yaklaştırıyorlardı? Çok dikkatli olmak zorundaydım. Yakalanırsak Mia da ben de en korkunç şekilde öldürülürdük. Albay gözünü kırpmadan bizi kurşuna dizerdi. Nefes alabilmek için tüm bu saçmalıklara katlanırken, bir dikkatsizlik uğruna ölemezdim.

Birden albayın bağırışını, ardından yere sert bir şeyin düştüğünü duydum ve bacaklarım istemsizce önce mutfak kapısında, ardından da bahçeye açılan kapıya yöneldi. Soğuk rüzgâr büyük bir hırçınlıkla karşıladı beni. Adolf yerde yatıyordu ve elinin tersi burnunun hemen altındaydı. Albay "Alçak herif!" diye bağırdı ve karnına birkaç tekme savurdu. Kavganın tam olarak ne zaman başladığı belirsizdi.

Adolf karlı zeminde iki büklüm oldu ve "Ah." diye acıyla inledi. Zannedersem evdeki herkes benim gibi, Julian'ın bağırışını duyunca bahçe kapısının oraya doluşmuştu. Adolf'un büyükannesi ve büyükbabası öfkeyle haykırarak torunlarının yanına ulaştılar. Oğlanın koltuk altına girip güç bela ayağa kaldırdılar. "Ne oldu oğlum?" diye sordu yaşlı kadın endişeyle. Adolf büyüklerinin orada olmasından cesaret bularak "Bu piç herif bana saldırdı." dediğinde Julian yeniden ileri atıldı ama Christina elini onun göğsüne koyarak bunu engelledi. "Hem de bu hizmetçi sürtüğü için." deyip beni gösterdiğinde herkesin bakışları bana kaydı. Nasıl olduysa Adolf büyükannesi ve büyükbabasından kendini ayırıp ileri atılarak albaya olan tüm hırsını benden çıkarmak istercesine burnuma vurdu, derin bir acıyla yere düştüm. İlk birkaç saniye acı dışında ne olduğunu anlamadım. Julian'ın beni kaldırdığını burnuma dolan kokusuyla kavradım ve soğumuş tenimin üzerinde burnumdan akan sıcacık bir sıvının süzüldüğünü hissettim. Albay beni

Emily'ye yasladı. Arkasını döner dönmez büyükbabasının bir adım gerisine sinmiş olan Adolf'u yakasından tuttuğu gibi alnını onun burnuna geçirdi. Zaten ayakta zor durduğu için yere yığıldı, Julian durmayarak üzerine eğildi ve ardı ardına, beş asker gelip onu tutup geri çekene kadar vurmaya devam ettiyse de aldığı darbelerin etkisiyle Adolf'un bilinci kapanmıştı.

Komutan dehşetle çarpılmış bir yüzle "Oğlum sen ne yaptın?" diye fısıldadı.

Julian öfkeden çılgına dönmüş hâlde nefes nefese "Ne mi yaptım? Görmedin mi yaptığını? Bu da yetmezmiş gibi şerefsiz herif bana Sarah'la yatıp yatmadığımı sorduğu gibi ondan tüm askerlerin de faydalanması gerektiğini söyledi!" diye bağırdı tiksintiyle.

"Bu yüzden mi dövdün?" En az Adolf kadar tiksindirici olan büyükbabasının dediğini duyduğumda nevrim döndü. Nazilere böylesine bağlı insanlardan nasıl bir tutum bekliyordum ki?

Christina albaya dönüp hayal kırıklığıyla "Bu kız için mi yaptın?" dedi parmağıyla beni gösterip. "Bir hizmetçi için?"

Albayın ne diyeceğini bekledim ama o hiçbir şey söylemedi. Sanki insanlara anlamayacaklarını bile bile açıklama yapmak onu yoruyormuşçasına. Dizlerim, Adolf'un çirkin imasıyla kırılan gururumun ağırlaştırdığı gövdemi taşıyamıyor gibi titriyordu. Hareketsiz kalırsam düşeceğimden ve biri soru sorarsa öfkem yüzünden ağlayacağımdan korktuğum için saniyeler içinde bahçeden mutfağa oradan da odama gittim. Odamın kapısını ardımdan kapatana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Yatağın içine girdim ve kendimi tutmayı bırakıp hıçkırarak ağladım. Bu duruma düşmek o kadar iğrençti ki... Yahudi olduğum için şiddet görmekten kurtulsam, sınıf farklılığı yüzünden aşağılanıyor, iğrenç kalıplara sokuluyordum.

Çok geçmedi ki hıçkırıklarım arasında kapının dövüldüğünü duydum. Mia yatağıma bir çanta fırlattı. "Burnuna ve dudağına pansuman yap, patlamış." dedi ve odadan aceleyle çıktı. Anlaşılan yukarıda işi vardı. Şu an tek sevindiğim şey de bu oldu. Burnumun acısından dudağımın patladığını hissetmemiştim. Ben çantaya boş boş bakarak ağlamaya devam ederken kapı çaldı. "Of, ne var, Mia?" diye sızlandığım sırada albayın sesini duymamla şaşkına döndüm.

"Sarah?" Bakışlarımı kaldırıp göz bebeğime biriken sular yüzünden puslu görünen albayın yüzünü netleştirmeye çalıştım.

Ayağa kalkıp "Buyurun, efendim." dedim. Hafifçe yana dönüp yanağımdaki ıslaklığı çabucak sildim.

"Dudağını temizlemen gerek, kuruduktan sonra daha çok canın yanabilir." diye az önce hiçbir şey olmamış gibi öğüt verdi. Ancak sanki başka şeyler de söylemek istiyordu.

Kendimi tutamayıp "Bunu yapmamanız gerekirdi." dedim. "Mide bulandırıcı imasını duymazlığa vermeniz gerekirdi. Herkes bunu basit bir hizmetçi kız için yaptığınızı düşünüyor." Abartı bir vurgulamayla konuştuğumu sonradan fark ettim. Sustum ve kısık bir sesle ekledim. "Öyle sanmakta haklılar da."

"Hayır, haklı değiller." dedi sert bir üslupla. "Benim yanımda kimse birine karşı bu yakıştırmayı yapamaz."

Gülümsemeye çalıştım ama yüz buruşturmaktan öteye gidemedim. "Teşekkür ederim, çok kibarsınız." Bu konuşmayı uzatmak istemiyordum. Eğilip yatağın üstündeki çantayı aldım ve banyoya doğru ilerledim. Albay kolumu aniden ama nazikçe tutunca afallayarak arkama döndüm. Julian ile birbirimize fazlasıyla yakındık fakat uzaklaşmak için ikimiz de herhangi bir girişimde bulunmadık.

"Bak, ailen nasıl başarmış bilmiyorum ama senin erkeklerin kafa yapısından haberin yok, kötü alışkanlıkların da yok.

Elbette bunlar seni cahil ya da masum biri de yapmaz. Fakat bazı şeyleri yaşamadığın için söylüyorum. Bazı erkekler uçkuru için her şeyi yapabilir, her erkeğe güvenme. Hatta her insana da güvenme. Belki güvenmiyorsundur ancak öyle bir izlenim veriyorsun." Ah, bunu savaş en iyi şekilde öğretmişti zaten. "Saygısızlık etme korkusuyla boyun eğme. Bir başka asker ya da herhangi biri senden, seni rahatsız edebilecek bir şey isterse, yapmazsan ben kızarım diye yapmaya kalkma. İstemiyorsan, bitmiştir. Görevin işini yapmak, köle olmak değil."

Kafamı salladım ama biraz gücendiğimi saklamayacaktım. "Dışarıdan bakılınca kolayca kandırılabilecek birine mi benziyorum bilmiyorum ama tavsiyeleriniz için teşekkür ederim." Belki gereksiz bir çıkıştı ama az önce yaşanan çirkin olayın üzerine başka türlü tepki veremiyordum.

Göz devirdi ve derin bir nefes verip "Ben sadece uyardım." dedi. "Sadece her anlamda kendine dikkat et." Hiç beklemediğim cümlesine karşılık sıcak bastı, utançla kızarıverdim.

Gözlerini sıkıca kapattığında yüzünü buruşturdu. Kısa bir an acı çekmiş gibi kavruldu hatları. "Saf bir güzelliğin var ve kullanmak istediği için sinsice yaklaşanlar olacaktır, inan bana insanları çok iyi tanırım. Seninle olacak kişi, kalbine değer biri olur umarım." Kolumu bıraktı ve öylece çekip gitmeden önce "Olanları unut, dinlen." dedi. Odadan çıkışını seyrettikten sonra ne yapacağımı bilemeden odanın ortasında bir süre öylece kalakaldım.

Ardından toparlanıp banyoya giderek yaramı ve burnumdan akan kanı temizledim. Odaya geçer geçmez tekrar kapı çalındı, içeriye bu defa Emily girdi. "Komutan seni çağırıyor." dedi. Yüzünde bana karşı gizlemediği, anlayışla dolu bir üzüntü vardı. Kendime çeki düzen verip çabucak yukarı çıktım. Komutanın karşısına geçtiğimde mahcubiyet duygusuyla kıvrandım. O konuşmaya başlamadan "Özür dilerim, efendim." dedim.

Bunu yapmak zorundasın, Ezra. En azından buradaki işin bitene kadar...

Beni azarlamasını beklerken o tam tersini yaptı. "Hayır, kızım. Senin bir suçun yok. Julian çocukluğundan beri Adolf'tan da o aileden de nefret eder. Yakaladığı ilk fırsatta bunu yapacağını hep biliyordum ve sonunda bir bahane buldu." Komutanın sözleri beni aptal gibi incitti. Bunu, bana arka çıkmak için yapmamıştı. "Asıl ben onlar adına üzgünüm. Bir kadını bu tarz konuşmalara dâhil etmek mide bulandırıcı." söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımı tartmak için yavaşça konuşmasını gözden geçirdim. Buruk bir tebessümle ilave etti: "Gecenin şanssızı sensin."

Kafamı eğerek güldüm. "Hayır, sorun değil."

Derin bir soluk bıraktı. "Odana gidebilirsin. Bugünlük bu kadar yeter." dediğinde teşekkür edip arkama dönerek salondan çıktım. Çalışanların odasına inen birkaç basamaklık merdivenlerin başında Mia ile karşılaştık ve hiç konuşmadan beraberce odamıza girdik. Girer girmez "Albaydan uzak dur!" dediğinde gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Ne saçmalıyorsun, Mia?" dedim kısık sesle.

"Yakınlaşmanızı görmediğimi mi sanıyorsun?"

Hayretle ona baktım ve sinirle güldükten sonra "Mia ben albayın ve komutanın kişisel isteklerinden de sorumluyum. Odalarına kahve götürüyorum ve bazen benimle muhabbet ediyorlar. Ben yalnızca görevimi yapıyorum." dedim. Şüpheyle gözlerini kıstı. Kendini bilmezce konuşuyordu.

"Bak, Mia. Ne düşündüğün umurumda bile değil ama bir düşman askerine gönlümü kaptıracak değilim."

Doğrulurken yüzündeki kuşkusu da yavaşça dağıldı. Yatağına doğru ilerledi, konuyu aniden bambaşka bir yöne çekti. "Kâğıtta yazan adrese yarın gitmen gerekiyor."

Kâğıt mı? Tabii ya, ben onu unutmuştum! Elimi cebime attım, boşlukla karşılaştım. Gözlerim irileşti. Bu kez daha hızlı ve daha sert hareketlerle ceplerimi karıştırdım. Lanet olası kâğıt parçası neredeydi? Kendi etrafımda dönerek odanın zeminine bakındım. Kapıyı açıp uzun, dar koridora baktım, yoktu. Dehşetle "Mia ben onu kaybettim galiba." dedim, en son nerede elimde olduğunu hatırlamaya çalışarak. Sanki aniden tüm kan yüzümden çekildi, yerini ateşten bir sıvı aldı. Tam ayakkabısını çıkartıyordu ki beni duyunca korku dolu gözlerle bana döndü.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle?"

"Hayır." dedim yüzümü sıvazlayıp. Bir an gözlerim kararıp, beynim uyuşur gibi oldu. Ardından hızla odadan çıktım. Hiçbir şeyi hatırlamıyordum, salonda olamazdı çünkü orada pek durmamıştım. Holün her köşesine baktım. Mutfağa koşar adım ilerledim ve koca mutfağı talan ettim. En dibe köşeye baktıysam da bulamadım. Ayakta dikilerek hızlı hareket etmekten belime ağrılar girmişti. Doğrulup belimi tuttum ve nefes verdim. Mia da benimle birlikte arıyor, aynı zamanda bana sessiz hakaretler yağdırıyordu. Yanıma gelip "Aptalın, geri zekâlının tekisin, Sarah. Onu başkası bulup yarın oraya giderse ne halt edeceğiz? Direniş Örgütü'nden biri olduğu hemen anlaşılır ve tak, öldürülür. Tabii biz de öldürülebiliriz." diye fısır fısır konuştu. "Bulamazsak buradan kaçmak zorundayız." Kâğıt o kadar yanlış zamanlama da elime ulaşmıştı ki... Tam bir kaos ortamı vardı ve ölümcül bir dikkatsizlik sergilemiştim. Kâğıdı en olmadık zamanda elimde tutuşturan Mia'dan çok kendime hayıflandım.

Devam eden hakaretlerine aldırmayıp mutfaktan hızla çıktım. Komutanın ve albayın odalarına çıkan merdiveni, holü didik didik aradım ama kahretsin ki hiçbir yerde yoktu. Doğrulup elimi alnıma koyarak "Nerede bu ya?" diye isyan ettim. Üzerime toprağını atan korku çok tazeydi.

"Bunu mu arıyorsun?" diye tok bir ses duyduğumda yerimde öylece kalakaldım ve ağır bir şekilde arkama döndüm. Albay Julian elinde o kâğıtla bana bakıyordu. Suratında da çelik kadar sert bir ifade vardı.

Sekizinci Bölüm

Eurielle/ Hate Me

Yalancı, geçici bir kurtuluşun varlığına inanmak zaman alıyordu ama o kurtuluş sandığımız durumun yerle bir olması işte böyle bir saniye sürüyordu. İnsanların inançlarının bir hiçmiş gibi çiğnendiği bir yerde özgürlüğü böylesine kolayca elde ettiğim hayaline kapılmak tamamen hezeyandı. Öyle bir noktadaydım ki önüm çaresizlik, arkam umutsuzluktu. Bir avuç insan bir avuç insanı silahlarıyla kapana kıstırmıştı ve sonuç, herkesin sandığından daha feciydi. Albayın elindeki kâğıda bakarken işte ben de olası sonumu düşündüm. Kapana kısıldığımı ve nefes alamadığımı hissediyordum. Ne yazıyordu o kâğıtta? Bir yer yazıyordu fakat örgütten gelip gelmediğine dair bir yazı var mıydı hatırlayamıyordum.

"Evet." derken kekelememeye, tereddüt etmemeye dikkat ettim. Sonuçta yanıtlamamak bana bir artı kazandırmayacaktı.

Merdivenlere uzanan heybetli gölgesi basamakları indikçe gözden kayboldu. Karşıma geldiğinde durup kâğıdı bana verdi

ve benim ilk işim buruş buruş olmuş kâğıdı açıp kargacık burgacık notu okumak oldu. Kalp atışlarımı Julian'ın duyacağından korktum. Ellerimin titreyişini saklamak demek, gereksiz bir şüpheyi üzerime çekmek demek olduğu için gizleyemedim. Tanrı'ya şükür, sadece yer ve zaman yazıyordu. "Galiba kendine birini çoktan bulmuşsun." dediğinde itiraz etmek için ağzımı açmıştım ki sonradan bunun da şüphe çekeceğini düşündüm. Bir kız ajan değilse, böyle bir kâğıt yalnızca sevgilisinden gelebilirdi. Utangaç bir şekilde gülümsemeye çalıştığımda neredeyse dramatik bir tavırla "İyi geceler." dediğinde ürperdim ve kaşlarımı çatarak albaya baktım ama o, çoktan merdivenleri ikişer adım çıkmış odasına doğru yol almıştı bile. Derin bir nefes verdim.

Odaya iner inmez Mia'nın dibinde bittim. Kâğıdı, hâlâ titreyen parmaklarımın arasına alarak ona uzattım. "Mia, notu albay bulmuş. Git ve bir şekilde buluşma yerini değiştir ya da iptal et. İptal etmen daha iyi olur. Onları istediğimiz zaman nasıl ve nerede bulacağımızı ben bilmiyorum."

Mia yalnızca ilk dediğime odaklandı. "Kim bulmuş dedin?" diye ufak, sessiz bir çığlık attı. Yüzünün rengi korkudan, öfkeden dolayı anında kıpkırmızı oldu ama buna rağmen dudaklarındaki tüm kan çekilmiş, ancak bir ölüye ait olabilecek hâlde renksizleşmişti.

"Korkma." dedim yatağın üstüne neredeyse yığılarak otururken. İnsanı en çok yoran şeylerden biri, duyguları yoğun ve hızlı yaşamaktı. "Benim aşığımdan falan geldiğini sandı."

Gerginliğin yerini rahatlamaya bırakırken bu çabuk değişimi yüzüne de yansıdı. "O zaman iptal etmek gibi bir şey söz konusu değil." dediğinde onunla tartışacak gücüm yoktu. Örgütün benden malum isteğinden sonra bu kez ne isteyeceğini deli gibi merak ediyordum fakat panik duygusu ağır basıyordu.

"O zaman yerini değiştir." dedim omuzlarımı silkerek.

"Gerek yok. Senin yaşlarında örgütten birini göndermelerini söylerim. Bir de şöyle zengin gözüktü mü tamamdır. Kim görse sevgilin zanneder ve umursamaz. Hem albay öğrenmiş, sanmam ama merak edip gelir bakarsa ve sizi göremezse kuşkulanabilir." Söylediklerini birkaç dakika sessiz kalarak ölçüp biçtim. Haklıydı.

"Tamam öyleyse, haber ver de Yahudi tipli biri gelmesin." Örgütteki pek çok Yahudi, önceleri sakallı olduklarını ve siyah giyindiklerini söylese de holokost[9] döneminden beri, yakalanmayan hiçbir Yahudi böyle giyinmeye cesaret edemezdi. Çünkü bu, onların Yahudi olduğunu apaçık gösteren bir kılıktı.

Yatağımdan kalktım ve geceliklerimi giymek için hareketlendim. Ben banyodan yatış saatine hazırlanmış bir hâlde çıktığımda Mia çoktan başucundaki lambayı söndürmekle kalmamış, yorganın tümünü başından yukarıya geçirmişti. Kesik kesik bir uykunun koynuna girmeden önce Tanrı'ya, babamın öğrettiği şekilde, tüm samimiyetimle dua ettim. Başka şeyler de istemek istedim ama aklıma savaşın bitmesi için yalvarmaktan başka bir şey gelmedi.

O gece yatağımdan sıçrayarak uyandım. Uyuyabildiğim pek söylenemezdi ama ne zaman gözümü kapatıp uykuya dalsam tıpkı az önceki gibi korkunç bir kâbus görüyordum: konusu hep aynıydı. Ya Mia ile ben yakalanıp kurşuna dizilmek için dizlerimizin önüne çöktürülüyorduk ya da annemle babamı

9- Holokost, (Yahudi Soykırımı/ Ha Şoa)
"Holokost" Yunan kökenli bir sözcük olup "ateş başında kurban etme" anlamına gelir. Almanya'da Ocak 1933'te iktidara gelen Naziler, Almanların "ırksal anlamda üstün" olduğuna inanıyor Yahudileri, Alman toplumuna karşı bir tehdit olarak görüyorlardı. Bu nedenle Adolf Hitler'in yönettiği Nazi Almanya'sında, liderliğini Heinrich Himmler'in yaptığı SS güçlerince işgal edilen topraklarda milyonlarca Yahudi'nin sistemli bir şekilde öldürüldüğü soykırım. Holokost döneminde, Alman yetkililer ayrıca diğer bazı grupları da hedef aldılar: Romanlar (Çingeneler), engelliler ve bazı Slav halkları (Lehler, Ruslar ve diğerleri) hedef alınan gruplar arasındaydı. Bu gruplar siyasi, ideolojik nedenlerle ve davranışlarına bakılarak hapsedildiler.

gözlerimin önünde öldürüyorlardı. Dilim damağım birbirine yapışmıştı. Saç diplerimden, boynumdan çıkan ter omurgam boyunca aşağı sızmış, üzerimdeki pijamanın tenime yapışmasına neden olmuştu. Sakinleşmek için üstün bir çaba sarf ederek komodinimin üzerindeki suyu kafama diktim. Her ne kadar tekrar uyumayı denesem de başaramadım. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirip baktığımda gün doğmak üzereydi.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve bir süre öylece bekledim. Zihnimin kara perdesinde bir diğer gördüğüm kâbus belirdi. Rüyamda albayı görmüştüm. Her yeri kan içindeydi ancak buna rağmen şaşırtıcı derecede sağlıklı görünüyordu. Yarısına kadar açık olan kırmızıya dönmüş beyaz gömleği, bozulmamış saçlarıyla karşımda dikilmiş, bu defa kaşlarını çatmadan karşımda duruyordu. Hatta hafiften gülümsüyordu. Sonra anlamadığım bir şey oldu: öksürdü, öksürdü. Üçüncü defa da öksürdüğünde ağzından kan sızdı. Daha sonra ise beyaz gömleğinin temiz olan ufak kısmı da yavaştan kana bulandı. Vücudu şiddetle sarsıldı ve ben onu tutamadan yere düştü. Sonrası yoktu, sıçrayarak uyandım.

İnce parmaklarımı terden ıslanmış saç diplerime daldırdım ve Mia'yı rahatsız etmeyecek nefesler alıp verdim. Az da olsa kendime geldiğimde yorganı ayaklarımla ittim ve havlumu, kıyafetlerimi alarak banyoya girdim. Güneş tamamen doğana kadar da banyodan çıkmadım. Üzerimi giyip önlüğü kafamdan geçirdiğimde bağladığım saçımın ucundan sular damlıyordu. Mümkün mertebe havlu ile sıkmaya çalıştım ama sonuç takdire şayan sayılmazdı. Yukarı çıkarak her sabah yapmam gereken işlerin başına koyuldum. Albayın kahvaltısını ayrı, komutanınkini ayrı servis yaptım.

Albay kapının önünde kabanını giyerken ben elimde şapkasını tutuyordum. "Sevgilinle buluşmak için fazla sadesin." dedi elimdeki şapkasını alıp başına özenle takarken. Mavi

gözlerinin derinlerinden, tıpkı duruşunda olduğu gibi büyük bir güç akıyordu.

"Beni seven bu hâlimle de sever." dedim gülümseyerek. Soğuk bakışlar atıp dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım. Başka bir şey demeden kapıyı çekip gittiğinde salonu, ardından komutanın odasındaki tabağı çanağı da topladım. Alexander, komutanı sabah erkenden hastaneye götürmüş. Öyle dedi Emily, servis tabaklarını alabilmem için tezgâhta ileriye doğru iterken.

Ev bomboştu ve insanı rahatsız eden bir sessizlik kol geziyordu. Öğlen olana kadar dinlenmek istesem de Mia yardım istediği için dinlenmekten vazgeçip ona yardım ettim. Saat on ikiye az kaldığında Mia'ya yaklaşıp "Şu kulübe nerede?" diye sordum fısıltıyla.

Elindeki bezi bakır kovadaki köpüklü suyun içine attı. "Evden çıktığında çapraz sola doğru dümdüz git, kulübeyi göreceksin."

Kafamı salladım ve sanki kulübeyi görebilecekmişim gibi pencerenin ardındaki bahçeye baktım. "Emily sorarsa bir süre idare et." dediğimde kısa bir baş hareketiyle onayladı. Eğer örgüt için değil de başka bir işim çıksaydı asla idare etmeyeceğini çok iyi biliyordum. Kabanımı giyinip kendimi dışarıya attım. Islak saçlarım yüzünden soğuk daha çok üşümeme sebep oldu.

Azıcık yürümüştüm ki titremekten sırtıma kramplar girmişti bile. Adımlarımı daha da hızlandırarak askerlerin olduğu evin bahçesinden ve çevresinden hızla uzaklaştım. Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi dursa da sonunda kulübeyi ve hemen ağaçların arasındaki o karartıyı gördüm. "Hey!" diye seslendiğimde karartı kıpırdadı, bana usulca döndü.

"Seni mi gönderdiler?" dedim şaşkınlıkla. Bozulduğumu belli etmemek için kabanımın yakalarını yukarıya çektim ve yüzümün yarısını sakladım.

"Evet." deyip omuz silkti. Yasef, örgütte kalırken bana âşık olduğunu söyleyen oğlandı. Çok sessiz ve inanılmaz soğuk bir tipti. Yakışıklı denebilecek bir tipi olsa da ben ona hiç o gözle bakmamıştım. Gerçi ben, hiç kimseye o gözle bakmamıştım.

Sağımı solumu kolaçan ettikten sonra "Evet, getirdiğin haber nedir?" diye sordum aceleyle.

Siyah kabanının iç kısmından bir paket çıkardığında tek kaşımı kaldırdım. "İçinde silah var." dedi belli belirsiz. Gözlerim yuvalarından oynadı. "Çok basit." dedi kaslarımın katılaşmasına neden olan bir bakışla. Avucumu açtı ve kare şeklindeki paketlenmiş kutuyu koydu. Ağzım açık elimdekine bakakaldım. "Belgelere daha hızlı ulaşmanız ve Albay Julian Müller'i öldürmeniz için. Örgüt yeterince yaşadığını düşünüyor." Birbiri ardına sıraladığı sözcükler bir araya geldiğinde hiçbir şey ifade etmiyordu. Oysaki bizi albayın evine göndermeden önce bunu söylemişlerdi. Şimdi kulağa o zamankinden daha dehşet verici, kulak tırmalayıcı geliyordu. İstediklerini yapacak kapasitenin bende olmadığını görmek mi istemiyorlardı yoksa beni mi deniyorlardı? Fakat benim fikrim hâlâ sabitti: Katliam, barış gemisinin yelkeni olamazdı.

Bana bir kâğıt uzattığında düğmeme basılmış gibi kendime geldim. Notu almak için elime uzanırken ağırlaşıp daha da soğuklaşmış hava sanki derimi yırtıp geçti. "Bu mektubu sana gönderdiler." Önce Yasef'e, sonra kâğıda tereddütlü bir bakış atıp en nihayetinde açtım.

Orada neler yaşadığınızı biliyorum. Sizi hissediyoruz, sizin yanınızdayız. Orada aşağılanıp hakarete uğradığınızı da onların yüzüne her baktığınızda tiksindiğinizi de biliyoruz. Ama dayanmak zorundasınız Ezra. Umuyoruz ki kurtuluşumuz yakındır.

Okuduğum kelimelerin arasında ruhum bir süre tutsak kaldı. Yoğun bir suçluluk duygusu kıymık gibi zihnimin duvarlarına saplandı. Onların yüzüne bakarken tiksinmiyordum

çünkü aşağılanmıyordum. Aksine, bize karşı o kadar kibardılar ki onların düşman tarafında olduğunu bazen unutuyordum. Yine de onlardan iğrenmem gerekiyordu. Öyleyse sorun neydi? Kafamın içinde babamın sesi yankılandı sanki. "Bir savaştayken mücadele verilmesi gereken tek şey, insan kalabilmektir."

Dudaklarımı yalayıp bakışlarımı satırlardan çekmeyi başardığımda "Gerçekten mi?" dedim kırılgan bir tavırla. "Alman belgelerinden bizi silecek kadar gücünüz varken, neden sorunu öldürerek çözmeye çalışıyorsunuz?" Cevabını çok iyi biliyordum. Çünkü bizi öldürüyorlarsa onların da ölmeleri gerekiyordu. Onlara göre bir ipin ucu vahşetse, diğer ucunda çiçekler bitemezdi. Terazinin çökmesini istemiyorlarsa bundan başka hiçbir şey dengede tutamazdı. O gün, o dehlizde bu göreve gönderilmeden önce söyleyememiştim ama şimdi kendimde söyleyebilecek cesareti buluyordum. Bir rüzgârın uğuldayış süresince kendimi daha da yüreklendirdim ve hızlıca "Unutun gitsin, ben kimseyi öldürmem." deyiverdim.

Havanın gitgide daha mı soğuk olduğunu yoksa benim mi üşümeye başladığımı kestiremedim fakat her hâlükârda titriyordum. "Aslında bakarsan." dedi alaycı bir gülüşle. "Bu bir istek değil."

"Öyle mi?" dedim onunki gibi tehlikeli bir gülüş takınmaya çalışarak. Ama korku ateşinden çıkan bir kıvılcım içime düştü. "Yapmazsam ne olur?"

"Korkarım seni Nazilere geri verirler. Yani..." dedi ve sahte bir üzüntüyle nefes alıp geri bıraktı. "Ölürsün."

Odanın kapısını sertçe açtığımda Mia yerinden sıçradı. "Ahıra mı giriyorsun?"

İşaret parmağımı Mia'ya salladım. "İstekleri konusunda aynı tavrı sergilememiz gerek." Odanın ortasında volta atmaya

başladım. "Bu delilik!" diye bağırdım ve birinin duyup gelmesi korkusuyla aniden duruldum. Mia'ya yaklaştım ve en düşük tonda "Birini öldürmemizi istiyorlar." dedim. "Bir katil olmamı istiyorlar." Sesim dehşetler içerisinde kaldığımın en büyük deliliydi.

Mia göz devirdi. "Evet bu yeni bir şey değil." dedi ve ayak ayak üstüne atıp yatağının üzerindeki tarağı eline aldı ve saçlarını taramaya başladı. Yeni bir şey olmadığını biliyorum. Bu tepkimin sebebi kuyruğumun sıkışması, vaktimizin daralmasıydı. İki elimle birden yüzümü sıvazladım. Odanın içindeki hava nefes alabilecek kadar yeterli gelmiyordu. Sınırını aşan nabzımı düzene sokabilmek için dinlenmeye çalıştım. "Sen ne dedin onlara?" diye sorduğunda sesindeki hayal kırıklığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

"Yapamayacağımı."

Bir süre odanın içinde Mia'nın saç tarayışından çıkan hırıltı sesi işitildi. Benim aksime onun sakinliği, örgütün her istediğini yapabilmenin verdiği rahatlıktan kaynaklanıyordu. "Ee, haberci ne dedi?"

Kafamı ağır bir şekilde kaldırdım ve kasılan çenemi gevşetmeye çalıştım. "Yapmazsam beni Nazilere vereceklerini."

Tek kaşını kaldırıp "Beklenen cevap." dedi. "O zaman isteklerini yerine getirmekten başka çaren yok. Biliyorum senin gibi el bebek gül bebek yetiştirilmiş zengin bir kızdan böylesi istenmez ama işte, ne yaparsın?" Neşesini saklamayı bile denemeyecek kadar duyarsızlığı beni afallattı. "Pardon artık ailenin göz bebeği değil, yalnızca bir kurbansın."

"Bu kadar insanlıktan yoksun kalmış olamazsın." dedim sessizce. Mia her zaman kabaydı ancak artık onun kabalıklarını, hoşgörüsüzlüğünü ve batırdığı iğnelerine şahit olmak istemiyordum.

"Ah, savaşta insanlığımı kaybetmezsem hayatta kalamazdım, melek Sarah." Yüzüne onu anlamaya çalışarak baktım.

"Hayatta kalmak için insanlığımı kaybetmem gerekiyorsa, kalsın. Ölmek daha mantıklı geliyor kulağa."

"Mantık mı?" dedi ve uzun bir kahkaha attı. "Senin mantığın yok ki. Tüm kararları kalbin veriyor."

Karşısında dikildiğim an tüm konuşma boyunca volta attığımı fark ettim. Tavanın tam ortasındaki ara sıra hafifçe cızırdayan lambanın altında durdum. "Keşke senin de karar verebilecek kalbin olsaydı. O zaman daha çekilebilir bir insan olurdun."

Canının yandığını yüz çizgilerinin aldığı şekilden görebiliyordum. "Mantığını da duygularını da kontrol altına almasını, hangisini ne zaman kullanacağını bilmezsen ne olur biliyor musun?" Gözlerini kısıp bana baktı. "Ya aptal olursun ya katil."

Mia'nın suratını inceledim ve ardından geri çekildim. "Sen katil olmak üzeresin." Arkamı döndüm. Gözlerimi sıkıca kapattım. Daha fazla ölüm istemiyordum. Savaşı hiç yaşamamış, çiçeklerin rengârenk açtığı, savaş uçağı görmemiş gökyüzünün, bomba düşmemiş toprağın olduğu, düşüncelerimizi dilimize kolayca akıtabileceğimiz bir yerde yaşamak istiyordum.

"Aptal olmayacağıma göre." dedi ve odaya derin bir sessizlik çöktü. "Katil olacağım demektir."

"Bunu yapamaman için elimden geleni yapacağım."

Sözlerimi dikkate almadan "Örgüt neden beni değil de seni seçti öldürmek için?" diye sordu kendine. Sorusu, çoğalan öfkesini havada gülle gibi ağır hâlde asılı bıraktı.

"Gerçekten de merak ettiğin şey bu mu?" Bir elimi alnıma, ötekini bel boşluğuma koydum. "Mia, az önceki lafımı geri alıyorum. Aptal olmak üzeresin."

"Kes sesini!" diye en sonunda patladı. Yüzü gibi gözlerine de kan çökmüşçesine kızarmıştı.

Dişlerimi birbirine sımsıkı bastırıp tek kaşımı kaldırdım. "Yoksa ne yaparsın?" Başka zaman olsaydı onu duymazlığa verir, uğraşmazdım fakat o kadar öfkeliydim ki kavga etmemek için kendimi durdurmaya yeltenemiyordum.

"Seni gebertirim." diye patlayıp üzerime saldırmak üzereyken onu ittim, geriye doğru sendeledi ve sonra ayakları yatağına değince yatağın üzerine düştü. Sanki ikimiz de bu eylemi bekliyormuşuz gibi aniden Mia da ben de durulup sessizliğe gömüldük. Ani patlama geldiği gibi yerini ani durgunluğa bıraktı. Yatağımın üzerine çökerek sırt üstü uzandım. "Tekliflerini bir daha düşün. Hayatından ne için vazgeçeceğini hesapla." dedi Mia ayaklanıp banyoya gitmeden önce. Bir süre söylediğini düşündüm. Julian'ı öldürmezsem ne için kamplara geri gönderilecektim? Üstelik gönderildiğim zaman oradan kaçtığım anlaşılacaktı, öldürmeden önce yapacakları eziyetleri düşününce kanım dondu. Nefesim ciğerlerime takılı kaldı. İşkencelerini istemsizce hayal ettiğimde o dakika içerisinde saç diplerimden şakağıma bir ter süzüldü. Bir süre kendimi durduramayarak olabilecekleri düşünmeye devam ettim. Kimseyi öldüremezdim. Ama öldürmem gerekiyordu. Bana sunulan seçeneğin ikisi de korkunçtu. Ya öldürecektim ya ölecektim. Aradan belki bir saat geçti ve ben hâlâ yatağın üzerinde, dehşetli bir ifadeyle uyuşmuş hâlde bekliyordum. Mia banyodan çıktığında fısıltıyla "Albayı öldürmeyeceksin." dedim. Sesimdeki duygusuzluk beni bile korkuttu.

Adımlarının duraksadığını duydum. "Ah, nedenmiş o?" Sinir bozucu bir ucube olmayı öylesine iyi başarıyordu ki. İnadına konuşmasından, düşüncesizliğinden bazen tiksinecek boyuta geliyordum.

Gözlerim tavanda bir noktada asılı kaldı. "Çünkü ben öldüreceğim."

Mutfağa girdiğimde Emily'nin iki ayrı tepsi hazırladığını görünce kaşlarımı çattım. "Biri komutanı ziyarete mi geldi?"

"Sana da merhaba, Sarah." dedi, yandan bir bakış eşliğinde iğneleyici bir tavırla.

"Affedersin. Merhaba." dedim utançla kabalığımı telafi etmeye çalıştım. Her zamanki gibi disiplinli görünüyordu.

"Hayır, kimse gelmedi. Albay da bugün yemeğini odasında yiyecekmiş." dedi meyve tabağını da özenle tepsiye yerleştirirken.

Ellerimi tezgâhın kenarına koydum. "Neden?" dedim hayretle.

"Sormadım." Sesinde beni ikaz eder gibi bir tını vardı. "Bugün çenen düşmüş, Sarah."

Kaşlarımı çattım. "Sorularımdan bunaldığını daha farklı şekilde ifade edebilirdin." Bazen insan, birisi "kenara kay" dese gücenecek, kırılacak kıvama geliyordu.

Emily şaşırmış gibi görünüyordu. "Üzgünüm. Kabalık etmek istememiştim."

"Sorun değil." dedim kelimelerimi yumuşatmak için gülümseyerek. Ara sıra gelen bu alınganlığı aşmam gerekiyordu. Mia gittikçe hırçınlaşıyorken, ben onun aksine daha çok kırılganlaşıyordum.

Tepsiyi uzatıp "Al." dedi. "Bu komutanın."

"Tamam, teşekkürler." dedim tepsinin içine kısa bir bakış atarken. Hızlı olmaya ve yemekleri halıya boca etmemeye çalışarak komutanın odasına çıktım. Tepsiyi dizime koyup öteki elimle kapıyı tıklattım. "Gel!"

Dirseğimle kapıyı açar açmaz görüş alanıma hâlsiz hâlde yatan komutan girdi. "Siz tekrardan hasta mı oldunuz?"

"Hiç iyileşemedim ki. Tam iyiyim diyecekken tekrar salgın yakaladı." dedi burnunu çekip. "Yemeği sehpaya koyabilirsin, teşekkür ederim." dediğinde odadan çıkabileceğimi anladım. Konuşmaya bile hâli yok gibiydi.

Sıra albayın yemeğini götürmekteydi. Onun yemeğini de alıp odasına girdiğimde zaman kavramını kaybedecek gibi oldum. Boş odasının kalın perdeleri, gün ışığının odaya girmesini engellemek istercesine sonuna kadar kapalıydı. Albay Julian'ın aynalı masasının üzerindeki fotoğraf karesi kısa bir anlığına beni duraksattı. Ona bu kadar benzemesine bakılırsa annesi olmalıydı. Daha fazla incelemek için yanıp tutuşsam da elimdekini bir an önce teslim etmem gerektiği bilinciyle hareketlendim. Müzik odası olan yerden de herhangi bir ses çıkmıyordu ama ben, orada olma ihtimaline karşılık tepsiyi komodinin üzerine bırakıp kapıya tıklattım. Bir karşılık gelmeyince kulpu yavaşça indirdim. Geçen gün derli toplu gördüğüm odası bu kez darmadağındı. Yerlerde buruşturulup top hâline getirilmiş eskiz kâğıtları vardı ve albay, üzerindeki üniformasıyla birlikte bir tabureye oturmuş, bir elindeki kömür kalemi kullanarak şövaleye yerleştirilmiş tuval kâğıdına bir şeyler karalıyordu. Geniş omuzlarının kapattığı resmi ancak birkaç adım atınca görebildim. Geldiğimi biliyor fakat hiçbir tepki vermiyordu. Kâğıda bir kafesin üst kısmını çizmişti ve çizgileri oldukça keskin, profesyoneldi. Albay sesini çıkarmadan çizmeye devam ederken "Yemeğinizi getirdim, efendim." dedim. Ben ne olduğunu anlamadan kâğıdı hışımla çekip ortadan ikiye yırttı ve buruşturup yere fırlattı. Bu ani çıkışı karşısında üç adım geriledim ve ne olduğunu anlamayarak kaşlarını çattım.

Düşüncelerimi okumuş gibi "Çizemiyorum." dedi ve ayağa kalktı.

Alnına düşmüş saçlarının daha da güzelleştirdiği yüzüne bakarken başta ne demem gerektiğini bilemedim. "Akşam dönünce denersiniz." dedim bakışlarımı ondan alıp yere indirirken. Ne kadar süredir aynı çizim üzerinde çalıştığını bilmeden böyle bir yorumda bulunmak yakışıksız kaçtıysa da çok geçti.

Bana bakmadan yanımdan geçip gitti. Sanki ancak o zaman odanın içine bakma fırsatı yakalamışım gibi odaya göz gezdirdim ve bir hayranlık duygusu damarlarıma sızdı. Geçen gün tüm bunları hiç fark etmemiştim. Küçücük odada sanatın renklendirip büyüttüğü koca bir dünya vardı. Ufak pencerenin dibinde bir kanepe, camın önüne dizilmiş çok sayıda kitap ve kanepenin az ilerisinde üzeri tozlanmış piyano, odanın karanlık ucunda bazılarının adını bile bilmediğim enstrümanlar, koyu yeşil duvarın üzerinde çok sayıda küçük tablolar vardı. Neredeyse hepsini biliyordum: Çığlık, aynı ressama ait Ölü Anne ve Çocuk, Piyano Çalan Kadın, Patates Yiyenler, Son Akşam Yemeği... Hepsi insanın içine karanlık bir huzur veriyordu. Bir Nazi askerinin içinde sanatın çiçeklerinin açtığına şahit oldum. Oysaki savaşın, güzel olan ne varsa öldürdüğünü sanıyordum ama şimdi bu odaya baktığımda duvarlarında, pencere kenarında, zemininde, yaşama sarılmaya çalışan bir ruh görüyordum. Sanki somuttu, canlıydı ve bedenimi sarmalıyordu. Julian'ın yanımda olduğunu ancak resimlerden başımı alabilince gördüm. "En sevdiğiniz ressam var mı?"

Gözleri direkt Edvard Munch'un tablolarına kaydı. Çığlık, Ölü Anne ve Çocuk. "Bu tarz şeylerde taraf olmayı tercih etmem ama dürüst olmak gerekirse Munch'un tabloları bende her zaman daha tesirli olmuştur. Psikolojik şeyler var." Çenesiyle Çığlık tablosunu gösterdi. "Umutsuzluğu, korkuyu, çaresizliği anlatmıyor mu? Baksana, cinsiyeti belli bile değil ama insan tablodan içeriye girip yardım etmek istiyor."

"Bu daha üzüntü verici." dedim Ölü Anne ve Çocuk tablosunu işaret parmağımla gösterip. "Belki tablonun ana fikri çok açık fakat yine de bu, ruhuna dokunmamış, bozmamış." Julian derin bir iç çekti. Bana baktığını hissedince yanıma döndüm ve başımı kaldırdım. Bakışları öylesine yoğundu ki beni tablolara bakmaya zorladı.

"Peki ya senin en sevdiğin ressam kim?"

Tereddüt etmedim. "Michelangelo. Munch'un verdiği kadar duygu yoğunluğu vermiyor ancak her baktığımda yeteneğine hayran kalıyorum." dedim sakince. Sanatla ilgili ne konuşsam sesimin tonunun değiştiğini söylerdi babam. "Çok saygılısın kızım." derdi ve gülümserdi.

Julian bir yorumda bulunmadı. "Kimsenin bu odayı dikkatli incelemesinden hoşlanmam." dedi ve hareketlenmeden önce ekledi. "Çünkü burada olan her şey ruhumun bir kalıntısı."

"Özür dilerim." Utangaçlığım kelimelerimi titretti. "Keşke baştan söyleseydiniz."

Ama o çoktan içeriye gitmişti. "Sorun değil, görmeni istemeseydim müsaade etmezdim." dediğini duydum. Bunun üzerinde düşünmeme fırsat kalmadan seslendi: "Nasıldı?" İçeriden gelen sesle vücudumu hızla kapıya çevirdim ve kendimi birinin ruhuna izinsiz girmişim gibi korktum. Hareketlenen ayaklarım beni albayın yanına götürdü.

"Anlamadım?" dedim, gerçekten de anlamadığım ve az evvelki manzaranın etkisinden çıkamadığım için kekeleyerek.

Tane tane "Sevgilinle görüşmen nasıldı?" dedi ve birbirine kenetlediği ellerini açıp yüzüme baktı. Albay evindeki çalışanların özel hayatıyla böyle ilgilenir miydi?

İç geçirdim. "İyiydi." Beklemediğim bir soruydu ve cevabını verirken şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışmıştım.

"Biliyor musun?" Yine o bakışlarını üzerime sabitledi. Sanki tüm zihnimi okuyabiliyormuş gibi. "Hiç iyi bir yalancı değilsin." dediğinde bir şok dalgası tüm bedenimde titreşti ve kalbim gümbürdemeye başladı.

Bu da ne demekti şimdi?

Boğazımı temizlememeye, kekelememeye gayret ettim. "Anlamadım?"

"Sevgili değilsiniz, yalan söylüyorsun." dedi üzerine basa basa ve yavaşça ayağa kalktı. Eğer mümkün olsaydı hızla odayı terk ederdim. "Çocuk sana âşık. Gördüm, sana bir paket verdi. Fakat sen ona paketi geri verdin ve aynı zamanda senin evden çıkarken ki yüzünde beliren isteksiz ifadeyi de gördüm." Durdu ve bana gözlerini dikip dudak büktü. "Sen ona âşık değilsin." diye tekrarladı.

Rahatlamanın etkisiyle derin bir nefes verdim. "İyi gözlem. Ama hatalı."

Kaşlarını çattı. "Hayır, gözlem falan yapmadım. Tek bakışta yüzünden okunuyordu ve hatalı olmadığına eminim."

Dudak büküp "Eminim öyledir." diye kendi kendime fısıldadım. "Ama hiçbir şey hissetmediğim bir adamla neden görüşmeye gideyim ki?"

"Tabi ki öyle." diye kızgınlıkla çıkıştı. "Sen daha kendini tanımıyorsun. Duyguların ne olduğunu bilmiyorsun."

"Siz mi biliyorsunuz?" Sorumdaki iğnelemeye rağmen ses tonum ziyadesiyle kibar ve saygı doluydu. "Yani en az benim kadar bu tarz şeylere yabancı durduğunuzu kastettim." Kafamın içinde dolaşan bir şey vardı. Albay beni takip etmiş ve her şeyi görmüştü. Tanrı'm, ya Yahudi olduğumuzu ele verecek bir hareket yapsaydık? Güven sorunu yaşadığı ve evinde çalışanları göz hapsinde tuttuğu çıkarımı beni daha dikkatli olmamız gerektiği sonucuna ulaştırdı. Örgütle yüz yüze konuşmak gibi

bir saçmalığa tekrar girişmemeliydik. "Hem kimse ilk görüşte âşık olmaz. Zamanla âşık olur." dediğimde gözlerini kısıp bana baktı.

"Çok doğru." dedi sanki hayatımın en iyi tespitini yapmışım gibi takdir dolu bir tınıyla. "Yani ona âşık olmayı deneyeceksin?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Bence siz de benim yaptığımı yapmalısınız."

Böylece canınız sıkıldığında evdeki çalışanlara değil, sevgilinize sararsınız...

"Neyi?" Sorumu anladığına o kadar emindim ki. Fakat yine de anlamazlığa veriyordu.

"Âşık olmayı." dedim açıkça. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak ayağa kalktı ve yatağın yanındaki komodinine doğru ilerledi. Üzerindeki saati sürterek aldığında içimi gıdıklayan bir ses çıktı.

"O taraflarda bezim yok. Nazi askeri olduğuma göre, kalbim olmasa gerek." dedi imayla, dudaklarında yarım yamalak bir görüş vardı ve koluna saati takmakla uğraşıyordu. Neden bilinmez, dediği şey karşısında dilim tutuldu.

"Bence âşık olmaktan korkuyorsunuz." dedim sivri dilli olmamaya özen göstererek. "Görevinize o kadar bağlısınız ki başka bir şeye yer bırakmıyorsunuz."

Dudak büktü, başını kaldırıp gözlerini gözlerime kenetledi. "Bu hayatta yapabileceğin en büyük hata duygularını devreye sokmaktır." *Bugünün konusu bu muydu, duygu ve mantık?* "Aşk aptalcadır." Odada ilerleyip tam karşımda durdu. Gözlerinin maviliğinin ortasındaki göz bebeğini seçebiliyordum. "Sürekli hata yaptırır, gerçeklerin üzerine perde örter. Aşk salgını dünyayı yeterince ele geçirmiş zaten. Aşk kitapları, aşk filmleri, aşk müzikleri, aşk acısı, aşk, aşk, aşk... Herkes kafayı aşkla

bozmuş. Bence bir yenisine daha gerek yok çünkü dünyadaki en büyük acının aşk acısı gibi gösterilmesinden nefret ediyorum."

Hayretle albaya baktım. Ciddi olamazdı. "Sizin kalbiniz biraz katılaşmış olabilir mi?" diye sordum tereddütle. Ben de onun gibi pek anlamazdım bu işlerden ama kitaplarda gördüğüm aşkı her zaman çok nahif, duru ve yaşamaya değer görmüştüm. Bir gün o âşıklardan biri olmanın verdiği umut, aşka olan inancımı taze tutmuştu.

"Hayır." dedi katı ve tereddütsüz. "Sizinki fazla yumuşak."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bir kadına yenilmekten mi çekiniyorsunuz?" Hafifçe güldüm.

Buna karşılık Julian kahkaha attı, gerçek anlamda sesli güldü ama gülüşü yüzüne oturmuş çelik gibi ifadeyi yumuşatmaya yetmedi. "Tabii ki yenilmeyeceğim. Gördüğün gibi hayatımda bir kadına yer yok. Bu yaşıma kadar edindiğim en güzel hayat felsefem budur: Âşık olursan, hayata karşı kaybedersin." Ne derse desin, onun âşık olmaktan korktuğuna emindim. Sebebini bilmiyordum. Çoğu zaman o denli içine kapanık biri oluyordu ki onun hakkında tek bir şey söylemek bile mümkün olmuyordu.

Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Nefesimin boğazımın ucunda kalakaldığını hissettim. Kanımın sıcaklığı aniden tüm vücuduma yayılmıştı. Kendimde cesaret bulup kafamı kaldırdığımda o da eğilmiş, gözlerime değil, sanki ruhuma bakıyordu. Aniden yüzüme doğru eğildi. Vücudundan yayılan ateşin kavuruculuğunu hissederken "Bak işte, Sarah. Görüyor musun?" diye sordu "Vücut fonksiyonların değişti. Şu an o kadar savunmasızsın ki istesem seni öldürebilirim." Kaşlarımı çatıp geriledim. Gözleriyle beni takip ederken bu hareketime karşılık güldü. "İşte aşk bu yüzden hastalıklı bir duygudur." Dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

"Ben size âşık değilim." dedim dehşete kapılarak. Ancak bunu ona değil, kendime söylediğimi fark ettiğimde daha fazla dehşete kapıldım. Korku, telaş üzerime sağanak gibi yağdı. Hissettiklerimi fark edemesin diye içgüdüsel bir dürtüyle saçlarım yüzümün önünde olmamasına rağmen geriye atmaya çalıştım.

Tek kaşını kaldırdı. "Kendinden ne kadar da eminsin."

"Ben size âşık değilim." diye daha yüksek bir sesle yineledim. "Görünen o ki kendinden emin ol, taraf ben değilim."

"Bunu bir de bedenine anlat, Sarah. Çünkü az önce bana karşı hiç de normal bir tepki vermedi." Yumruk atıp suratındaki o alaycı ve kibirli ifadeyi silmek istedim.

"Herkes sizin gibi mantıktan bahseder. Zekâdan, güçten, akıldan... Zeki olup kalbi olmayanlara bakın, hepsi zalim ve hepsinde kontrolsüz bir güç var. Güzel duygular mantığı öldürmez, sadece onu tehlikesiz kılar." Gözlerine karmaşıklığın gölgesi sindi. Dili konuşmuyordu ama mavi gözleri bocalayışını en net şekilde anlatıyordu. Yüzü bulanıklaşmış ve düşünce silsilesinin arasında karmaşıklaşmıştı. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, müsaadenizle."

Bir kâbustan uyanır gibi kaşlarını çattı ve arkasını dönerken "Çıkabilirsin." dedi tek nefeste.

Hızla odadan çıkıp istemsiz olarak kapıyı da gürültüyle kapattım. Az önce yaşadığım anın yoğunluğu mideme baskı yapıyordu ve kalbim hâlâ daha depar koşarcasına gümbürdüyordu. Birkaç saniye kadar kapının önünde bekleyip ellerimi hafifçe öne uzatarak titreyen parmaklarımı seyrettim. Sonra birden derin bir kaygıyla birlikte gelen üzüntüyü iliklerime kadar hissettim. Merdivenleri inerken bu duygu karmaşasına neden olan sebebi aradım ancak bulamadım, nefesim daraldı. Bir çaba, dudaklarımı aralayarak nefes vermeye, nefes almaya

uğraştım. Sıcaklığını hissettiğim o anı düşünmek bile şakağıma bastırılmış silah etkisi yaratıyordu. Önce alnımı, sonra artan sıkıntıyla beraber yüzümü sıvazladım.

Mutfağa gittiğimde Emily de oldukça üzgün görünüyordu. "İşini hallettin mi?" dedi yüzüme bakmaktan kaçınarak. Yana kaymış mutfak önlüğünü gereğinden fazla oyalanarak düzeltti.

"Evet." dedim dikkatle Emily'yi incelemeye devam ederken. "İyi misin, Emily?"

Hızlıca tezgâha doğru ilerledi ama yapacak iş bulamayınca etrafta yapacak bir şeyler arandı. "Evet, iyiyim. Neden sordun?"

Cevabına karşılık üstelememeye karar verdim. Omuz silkerek "Bilmem." dedim. "Üzgün görünüyorsun."

Gülümsemeye çalıştı ancak yüzündeki ifade bu eylemden çok uzak bir şekil aldı. "Sadece çok yorgunum."

Dudaklarımı ıslattım ve onu izlerken "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Bir şeyi olduğundan emindim fakat söylemek istemiyorsa zorlayamazdım.

"Şu sebzeleri doğramama yardım edebilirsin." dedi ve bana yer açmak için hafifçe kenara kaydı. Çekmeceden bir bıçak alıp yanına giderken uzun müddet sessiz kaldık. Çeşit çeşit sebzeden bol miktarda doğradık. "Komutanın başka çocuğu var mı?" diye aklıma daha önce gelmeyen soruyu aniden sordum.

"Evet, bir tane kızı var: Ella." Doğradığı bir salatalığı boş bir kaba döktü.

Soruyu sorarken bile Julian'ın tek çocuk olduğundan eminmişim gibi şaşırmıştım. "Nerede peki?"

"Amerika'da eğitim görüyor." Christina gibi mankenlik mi yapıyordu, diye merak ettim ancak geçen defa Emily'ye üst üste soru sorduğumda verdiği tepki yüzünden sustum.

"Tavukları ayırmama da yardım eder misin?" dedi ben ellerimi yıkmaya geçtiğim sırada o dolaba doğru ilerlerken.

Ellerimi mutfak havlusuyla kuruladım. "Elbette." Bu kez de beraber tavukların başına geçtik. Derilerini temizleyip, tütsüleyip, soslayıp fırın tepsisine koyduk. "Pek cana yakın bir kız değildir."

Uzun bir süredir konuşmadığımız için neyi kastettiğini başta anlayamadım.

"Ella mı?"

Kafasını sallayarak "Evet, fazla kibirlidir." dedi kimsenin duymamasına özen göstererek. "Evde çalışanlara kaba davranır. Muhatap olmasak da bazen tahammül edilemez biri olur."

"Neden?"

Omuz silkti. "Albay ve komutan onu hep el üstünde tuttu, her dediğini yaptılar." dedi 'her' kelimesini ayrı bir vurguyla. "Dünya Ella'nın etrafında dönüyormuş gibi." Komutandan ziyade Julian beni yeterince korkutup zorluyorken, umuyordum ki Ella ben buradan gidene kadar gelmezdi.

Dokuzuncu Bölüm

Steve Miller Band/ Winter Time

Albay odasına servis yaptığımda söyledikleri hâlâ zihnimin içinde dönüp duruyordu. Ona âşık olduğumu mu zannediyordu gerçekten? Bu aptallıktı çünkü benim kim olduğumu öğrendiği an canıma kıyacak bir katildi. O cani bir Nazi askeriydi.

Belki de doğru olan Direniş Örgütü'nün istediği her şeyi yaparak savaşa bir şekilde dâhil olmamdı. Fazla mı tozpembe düşünüyordum, savaşta hayatta kalmak için çok mu zayıftım? Doğruyu ve yanlışı ayırt edemez hâle gelmiştim ama kimseyi öldürmemek konusunda kararım kesindi. Mia'ya Julian'ı öldüreceğimi söylemiştim ama bu yalnızca zaman kazanmak için yaptığım kıytırık bir taktikti. Bunu kendimle baş başa kaldığımda fark ettim.

Örgütün diğer koluyla çalışmak istiyordum. Tek hedefleri savaşı bitirmek olan tarafla, savaşı şiddetlendiren, nefreti körükleyenlerle değil. Çünkü ben bir insanı öldürecek kadar korkunç biri değildim. "Bir kaosun ortasındayız." demişti

örgütün başkanı. "Haklarımızı korumak için kendimizden ödün vermemiz gerekiyor." Belki de onlar haklıydı ve ben, bencil biriydim. Yaşamak isteyecek kadar bencil.

Mia'nın uzattığı kâğıdı okurken aklımdan geçenler bunlardı. *"Süreniz azalıyor."* yazıyordu kâğıtta. Ardından mürekkebe dökülen yazı benim kıyametim gibiydi. *"Albayı duygusal anlamda etkileme görevini sana veriyorum, Sarah. Evdeki görevin itibariyle bunu senin yapman daha uygun. Böylece yalnızca belgelerin yerini değil, başka bilgiler de elde edeceğiz."*

Notu okur okumaz ilk hissettiğim şey, mideme yumruk yemişim gibi dehşetli bir histi. "Bunu nasıl yaparım?" dedim göğsümün ortasına oturan yumruyu yok etmek için derin bir nefes almaya çabalarken. Fakat alamadım. Kalbimin gözlerine vuran ışık da bu notta yazanlarla birlikte söndü sanki. "Albay bana âşık falan olmaz." Sakat bir umutla Mia'ya baktım. "Belki de sen denemelisin."

"Emin ol ikinci günde albayı öldürürüm." Derin bir nefes verdi Mia ve soğukkanlı bir tavırla ekledi: "Bak, Sarah. Yeni taktik bu. Albayın dikkatini çekmen gerek." dedi ve omuz silkti. "Hepimiz senin gibi savaşın olmamasını istiyoruz ama oturup dua etmek tek başına yeterli değil. Eyleme geçmek zorundayız. Üzerine düşen neyse onu yapmalısın." Ses tonu sert değildi. Tıpkı örgütün başındakiler gibi beyin yıkayıcı şekilde konuşmuştu.

Saçmalık, soykırıma soykırımla cevap vermek, aynı dili konuşmak ne kadar da iğrençti! Benim gücüm yetmese de örgütün başka çözümleri devreye sokacak gücü de fikri de vardı. Birinin duygularını kullanmakla o kişiyi öldürmek arasında ne fark vardı? Hem olsa bile ortada koca bir gerçek tüm ağırlığıyla duruyordu. Albay kimseye âşık olacak bir adam değildi. Daha sabah bunu dile getirmiş, benimle alay etmişti.

Örgütü ve Mia'yı bir süre daha oyalamalıydım. "Bana biraz daha zaman vermeliler, Mia. Sen de görüyorsun işimizin ne kadar zor olduğunu. Daha albayın belgeleri nerede sakladığını bile bilmiyoruz. Üstelik bana âşık olacaksa bile albaydan bahsediyoruz. Göz açıp kapayıncaya kadar olmayacaktır. Beni dinlemeyeceklerdir ama seni dinlerler. Konuş ve bizim için zaman iste."

Yüzümü dikkatle inceledikten sonra "Tamam" deyiverdi. Çünkü haklı olduğumu biliyordu. Ne sanıyorlardı ki? Albaydan bilgi almanın kolay olduğunu mu?

En azından geçici bir süreliğine rahatladım. Bakışlarımı kaçırıp ayaklandım. "Benim mutfakta işlerim var." İçimdeki buruk bir sıkıntı vardı. İnsan kalbi devreye girince görevin zorluğu da artmıştı. Çuvallayacağımı biliyordum çünkü bunu yapmak istemiyordum.

Mia da benimle birlikte odadan çıktı. "Ben de günün ikinci temizliğini yapayım." Onun önünden hızlıca yürüyüp mutfağa girdim. Emily kafasını hiç kaldırmadan "Albay çardakta. Ona kahve götür." dedi.

Kabanımı yavaş hareketlerle giyindim ve Emily'nin kahveyi hazır etmesini bekledikten sonra bahçeye çıktım. Hava yavaştan kararmaya durmuştu fakat hem mutfağın ışığı hem de çardaktaki ampul etrafa yeterince ışık veriyordu. Attığım her adımda ayağımın altında ezilen kar tanelerinin feryadı duyuluyor ve bu sessiz, karanlık bahçede âdeta yankılanıyordu. Sıcacık evin içerisinden buz gibi havaya çıkınca tüm bedenim ürperdi.

Albay varken bu güzelim bahçe tehditkârdı. "Albay?" dediğimde hiçbir tepki vermedi. Üzerine minderin konulduğu kanepede oturuyordu ve çenesine yasladığı elinin yukarısında kalan gözleri, karşısındaki dağdaydı ancak ruhu buradan apayrı bir yerdeydi. "Kahvenizi getirdim." Emily'nin çardağa girmeme konusundaki uyarısını hatırlayınca dibinde durdum.

Aradan bana çok uzun gelen ancak alt tarafı bir dakikaya tekabül eden bir süre geçti. "Bugün dediğim şeyler için üzgünüm." Afallayarak Julian'ın yüzüne baktım. Kafasını bana çevirip gözlerimizi buluşturduğunda kalbim burkuldu. Notta yazan her harf bir gülle gibi yüreğimi ezdi. Onun beni sevmesini beklemek... Çılgınlık değil de neydi? "Yani şu bana âşık olduğun saçmalığı için. Ciddi değildim."

"Ciddi olmadığınızı biliyorum." diye palavra attım. "Ve önemli değil." dediğimde kelimelerime yapışmış şaşkınlığım elle tutulur cinstendi. Bakışlarımı kaçırdım. Albayın gözleri bana derin bir ıstırap veriyordu. Kuytu maviliklerindeki ıssızlık, soğuk rüzgârdan bile daha tesirliydi.

"Hayır, önemli." Durgundu, yine de ruh hâlini tam anlamıyla kestiremedim ama mutlu olmadığı çok açıktı. "Böyle şeyler kızlar için daima önemlidir. Yani aşk konusu."

"Sizin sandığınız gibi kızların en önem verdiği konu bu olmadığı için önemli değil. En azından ben pek önemsemiyorum." der demez dilimi ısırdım.

Hadi ama Sarah, böyle mi kendini sevdireceksin?

Albay keyifsizce güldü. "Affedersin, biraz çirkin bir söylem oldu."

"Galiba." dedim buruk bir memnuniyetle. Mia'nın sözleri aklıma geldi. *"Albayın dikkatini çekmen gerek."* Boğazımı temizledim. "O çocukla görüşmeyeceğim. Ben daha çok uzun boylu, sarışın, mavi gözlü erkeklerden hoşlanırım." Eğer fırsatım olsaydı elimle alnıma vururdum. Ne saçmalamıştım böyle? Durumu kurtarmak istedim. "Kendi dengimde biri tabii."

Kaşlarını çattı. "Rütbeleri takıntı yapan biri misin? Bu konumda olan iki insan birbirini sevse kavuşamaz mı yani?"

"Kavuşabilirler elbette ama iş zorlaşır."

Önüne dönüp içkisinin sonunu yudumlarken "Bir insan âşık olmaya cesaret edebilmişse, uğrunda savaşmaya da cesaret etmeli." dedi.

"Hah." dedim gülerek. "Yakalandınız. Cesaret edemediğiniz, korktuğunuz için sabah öyle dediğinizi biliyordum." Normal şartlarda âşık olmak cesaret gerektiren bir şey değildi fikrimce. Fakat bir Yahudi ve bir Nazi'nin birbirini sevmesi için yürek yemesi gerekirdi çünkü kader bir mucize yaratmazsa sonu az çok belliydi. Aniden içim daraldı, panikledim. "Kahvenizi içmeyecek misiniz?" Bu konuyu konuşmak nedensiz yere canımı yakıyordu.

"Soğumuş olmalı." dedi isteksizce içindeki kahveye bakarken. Sonra bana uzattı.

Bardağı elinden alıp "Gidip yenisini yapabilirim?" diye sordum.

"Gerek yok." Üzerine geçirdiği siyah renk incecik kazağı dikkatimi çekti. Kar havayı yumuşatmış olsa da en nihayetinde soğuk olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Albayın da babası gibi hastalığı kapacağını tahmin ettim.

"Üşümüyor musunuz?" Ben kabanımı giymeme rağmen üşüyordum. Botumun burnunda açılan delik işleri kolaylaştırmıyordu açıkçası.

"Hayır. Biz askerler bu konuda da mümkün mertebe eğitim gördük." Fakat sesinde kendi cümlesiyle alay ediyor gibi bir tanı vardı. Ordu, savaş... Sanki ansızın, albayın dediği şeyle gerçekler yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Şu an ben burada bir şekilde yaşıyor olsam da birileri nefes aldığı için öldürülüyordu. O bilindik korku yine içime saplandı. Toplama kampında yaşadığım iğrenç anılar kısa da olsa hatırıma geldi. Titredim.

Elimde tuttuğum bardağa kaçamak bir bakış attım. "Sizce bu savaşın olması gerekiyor muydu?" Daha farklı şekilde

sormak isterdim ama bu ölüm fermanımı imzalamak olurdu. Şimdi sorduğum soru bile tehlike barındırıyordu ancak iradeli olamamıştım.

"Bazı Yahudilerin eline güç geçse, bir insanlığı tek gecede, en vahşi şekilde öldürürdü. Onlar kendileri dışında herkesi maymun olarak gören insanlar." Bir süre ses çıkarmadı. Nasıl devam edeceğini düşünüyor gibiydi. En sonunda omuz silkerek devam etti. Bakışları karşıdaydı. "Ama şöyle ki; bu, hepsinin öyle olduğu anlamına gelmez. Her sürünün içinde kara koyunlar vardır. Kötülüğün, iyiliğin, merhametin, acımasızlığın milleti, dini yok. Her şey insanın kendinde başlıyor. Birilerinin birilerine yapıştırdığı etiketler onun insanlığını göstermez." Derin bir nefes verdi. "Güç hangi kötü insanın eline geçse insanlığı kendisi için yok eder. Yani mesele Yahudi olmak değil." Haklıydı. Ben öyle değildim. Annem ve babam da hiçbir zaman öyle düşünmemişti. Biz kimseyi kendimizden alçakta olarak görmemiştik. Fanatik Yahudiler yüzünden her şeyin bedelini biz ödüyorduk. Babam onlardan hiç hoşlanmazdı.

Peki ya aynısı onlar içinde geçerli miydi? Yapılan zulümleri görüp dayanamayan, akıl sağlığını kaybeden, intihar eden Nazi askerleri berbat bir sürünün içindeki ak koyunlar mıydı? Eğer öyleyse albay hangi taraftaydı? Bu konuşmalarından sonra onun da iyi olabileceğini düşünüyordum. Fakat ilk kez yanılmak istedim. Çünkü onu ben öldüremesem bile Mia öldürecekti. Kötü birinin ölmesi fikri, iyi birinin kurban edilmesinden daha iyiydi.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin, ufaklık? Hava epey soğuk ve bardağı tutan ellerin morarmak üzere. İçeriye girebilirsin." Muzip bir gülümsemeyle bana bakarken gözlerinde uzun zamandır kimseden görmediğim bir şeyi görür gibi oldum. Bu bakışı bile kalp atışlarımı bir kuşun kanat çırpışına çevirdi. Dudaklarımı sımsıkı kapatıp gülümsemeye çalıştım ve arkama dönüp hızla mutfağın kapısına doğru ilerledim.

Bardağı tezgâhın üzerine sertçe koydum ve bir elimi mermere, diğer elimi gümbürdeyen kalbime koydum. Kafamı kaldırdığımda yan tarafımda Emily'yi görünce irkildim. "Neden ses vermiyorsun?" dedim korktuğum için istemsizce öfkeli çıkan sesimle.

"Karnında uçuşan kelebeklerin yok olmasını bekledim." Gülmemek için dudaklarını büzdü. Arkamı dönüp bahçeye baktığımda albayı çardakta göremedim. Başka bir kapıdan eve girmiş olmalıydı.

"Ne demek istediğini anlayamadım." Suçum olmasa da suçlu gibi Emily'nin yüzüne bakarak konuşamadım.

"Bak, Sarah." dedi imalı bir bakış eşliğinde elindeki kese kâğıdı masanın üzerine bırakırken. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Albay şimdiye dek evdeki çalışanlarına bu şekilde yanaşmadı. Bir ilişkisi olmadığına göre kısa süreli ya da tek gecelik ilişkiler yaşıyor olabilir. Ama ben pek ihtimal vermiyorum, işten çıktığı gibi genelde eve gelir, bahsini açmaz, imasını yapmaz. Demem o ki bariz bir şekilde sana ilgisi var." Kaşlarıyla beni işaret etti. "Az evvel albayın yanından gelip elini kalbinin üzerine koyduğunda göre senin için de aynısı geçerli."

Sağ elim yumruk hâlini aldı. "Hava çok soğuktu, Emily. Hızlı hızlı geldiğim için biraz nefesim daraldı, o kadar." *Söylediklerine kendisi de inanıyor muydu?*

Emily bana doğru yaklaştı, elini omzuma koyup sıktı ve yüzündeki alaycı tavrı yavaşça silinirken "Yine de kendini sakın ona kaptırıp daha sonra duygularına karşılık bekleme." dedi. "O bir albay, asla bizim gibilere âşık olmaz. Hatta kimseye kolayca duygusal yaklaşmaz. Güven bana, sekiz senedir burada çalışıyorum."

Gülümsemeye çalıştım ve Emily'nin iyi niyetini anlayarak "Teşekkür ederim. Ama senin dediğini ben de biliyorum ve ona bir duygu beslemem imkânsız." dedim.

"Gidip yat, geri kalan işleri ben yaparım." Konu kapandığı için derin bir nefes aldım. Kafamı salladım ve mutfaktan çıkıp odama gitmek için hareketlenmiştim ki Emily'nin sesi beni durdurdu. "Eğer istersen seni başka bir göreve alabilirim." Kaşlarını kaldırdı. "Albayı kolay kolay görmeyeceğin ve böylece kalbinin daha güvende olacağın bir göreve?"

Ağzım iki kez açıldı ve kapandı. En sonunda histerikçe güldüm. "Gerek yok, Emily. Sandığın gibi bir şey olmayacak." İçimi sıcacık eden bir his dudaklarıma tebessüm olarak yansıdı. "Kendimi kaptırmam. Beni düşündüğün için teşekkür ederim, iyi geceler." Elimi kaldırıp salladım.

Aşağı kattaki odama inerken yürüyüşüm yorgundu. Loş aydınlatmanın koridor boyunca ilerlediği holden geçip en köşedeki odamın kapısını yavaşça açtım. Mia'nın odada olmayışı beni rahatlattı. Yatağımın yanındaki pencerenin perdesini ardına kadar açtım ve üzerimdeki kabanı demire astım. Ardından, yatağa girip kış gecesini izledim. Kafamda onlarca şey vardı. Albayın söyledikleri, Emily'nin imaları ve ikazı, yakalanma korkusu, Direniş Örgütü'nün verdiği görev... Hepsi zihnimi ele geçirmişti fakat tüm bu düşüncelerin içerisinden sivrilen, kafama daha çok takılan bir konu vardı...

O gece yatağımda geceyi izlerken ve tam uyumak üzereyken, lacivert gökyüzü bana koyu renk üniformalı Nazi askerini hatırlattı: Albay Julian Müller'i.

Uykumu bazen pencereyi zorlayan rüzgârın sesi, bazen kâbuslarım, bazen çözümü olmayan düşüncelerim böldü. Savaş başladığından beri kesintisiz uyduğum tek zaman, toplama kampından kurtarıldığım gün uyuduğum uykuydu. Sabah birkaç saatlik uykumdan uyandığımda da ilk aklıma düşen

düşünce yine Julian'la alakalıydı. Onu görmek istemiyordum, sesini duymak istemiyordum. Bana böyle bir görev vermeye hakları yoktu. İstemiyordum işte, onu kendime âşık etmek, öldürmek istemiyordum. Daha farklı bir yolu olmalıydı. Ancak benim bir söz hakkım yoktu. Derin bir nefes verdim ve yatağımı düzeltmeye koyuldum. "Ne o, keyfin yok gibi?" Göz ucuyla Mia'ya baktığımda önlüğünü bile takmış olduğunu gördüm.

"Hayır, var." desem de sesimden bariz bir şekilde okunan bir gerçek vardı.

"Ketum seni." dedi ve kıkırdadı. "Ee, albayla aran nasıl?" Hevesle sorduğu soru ben de üzerime çığ düşmüş etkisi yapmaktan başka işe yaramadı. Mia'nın keyfi yerindeyse benim için ciddi bir sorun vardı zaten.

"Değişim yok." Ne bekliyordu ki? Cilveli bir bakışımın Julian'ın dilini çözeceğini mi? Mia'nın yorumda bulunmasını beklemeden hızlıca lavaboya girdim ve işimi hallettikten sonra kıyafetlerimi giyindim, saçımı yapmak için ayna karşısına geçtim. Yeşil olan gözlerimin rengi değişmiş gibi geldi gözüme. Daha cansız, daha ışıksız, bir ölüye ait gibi...

Kendimi incelemeyi kesip oflayarak saçlarımı taradım ve açık bıraktım. İş yaparken saçımı toplamak için bileğime pembe renk tokamı geçirdim. Mutfağa girdiğimde karşımda Emily'yi bekliyordum ki albayın kendisine kahve hazırlarken görünce ne yapacağımı bilemedim. "Günaydın." dediğinde yüzüne bakamadan, kısık bir sesle karşılık verdim. "Günaydın."

Daha sıcak olmalısın. Daha samimi... Albayın nasıl kadınlardan hoşlandığını bile bilmiyordum ki.

Ne yapacağımı bilmediğim için dolaptan birkaç meyve çıkarıp yıkamaya başladım fakat bunu ne için yaptığımı ben bile bilmiyordum. "Önce kahvaltı etmelisin." dedi Julian, bana kısa bir bakış önündeki fincanına döndü. "Sen kendine hiç dikkat etmez misin?"

"Ediyorum tabii." Meyveleri bırakıp Julian'ın dediğini yaptım. Fakat o mutfakta olduğu için rahatça yiyemiyordum. İstemsizce her zamankinden küçük lokmalar yiyordum. Neyse ki işini bitirip bir şey demeden gitti. Ben de gönül rahatlığıyla kahvaltımı ettim.

Tam kahvaltımı bitirmiştim ki Emily geldi. Aceleyle yapacaklarımı söyledi. Komutana kahvaltı götürmem gerekiyormuş. Şükürler olsun albaya götürmemi istemedi. Bu kez komutanın kahvaltılık malzemelerini ben hazırladım. Yemek salonunda olduğunu duyunca sevindim. Demek ki iyileşmişti. Emekli bir Alman komutanının, geldiğimde düşmanım gibi gördüğüm adamın şimdi iyileşmesine sevinmek oldukça tuhaf geldi.

Kafamın içinde fısıldayan, daha çok Direnişçi Örgütü'n düşüncelerini aklıma kazımaya çalışan iç sesimi bastırdım. Herkese kin güderek nereye varabilirdim? Sonuçta artık bu evde yaşıyordum ve bu evdeki insanları sevmezsem hayatım cehennem azabına dönebilirdi.

Kapıyı tıklatıp "Gir!" diye komutu duyunca içeriye girdim. Yemek masasının başında oturuyordu. Büyük tepsideki malzemeleri masaya dizmeye başladığım sırada "Günaydın, efendim." dedim.

"Günaydın, kızım." Sesi tumturaklıydı. Anlaşılan tamamen iyileşmemişti. "Yaşlılık çok zor." dedi masanın kenarında duran gazeteyi eline alıp. "Odamdan çıkmak bile zor geliyor."

İşimi bitirdiğimde gözüm dışarıya takıldı. Bugün hava güzel gibiydi. Karlar erimeye durmuştu. "Belki de dışarıya çıkmalısınız, sizin için iyi bir değişiklik olur."

"Hayır, dışarı falan yok." Albay Julian'ın gür sesini işittiğimde yerimden sıçradım. Görüş alanıma girdi ve "Görmüyor musun, o hasta?" deyip masaya oturdu. "Aklına bu fikri sokma çünkü zaten öyle bir niyeti var."

Ani, gereksiz çıkışı karşısında kendimi kötü hissettim. Birilerinin yanında azarlanmaktan oldum olası nefret ediyordum. "Kötü niyetle dememiştim." Sesim güçsüzdü.

"Oğlum, bazen beni şaşırtıyorsun." dedi komutan albaya gözlüklerinin üzerinden bakarak. "Bu kadar kaba olma."

Albay "Kabalık yapmadım. Alt tarafı dışarıya çıkmaman gerektiğini söyledim." diye babasına karşı çıktı. Ardından bana hitaben ekledi: "Çay getirir misin, lütfen?" Lütfen kelimesini gözlerimin içine bakarak alayla söylemişti.

Bu adamın derdi neydi, sol tarafından mı uyanmıştı yoksa? O hırsla mutfağa girip gürültüyle Julian'ın kahvesini yaptım ve gözlerini dikerek beni izleyen Emily'ye tek kelime bile etmeden çıktım. Salonun kapısına geldiğimde Julian'ın sesini duydum. "Çıldırdın mı, baba?" Ne diyeceğini beklerken duraksadığımı fark edince kaşlarımı çattım. Bazen kendimi tanıyamıyordum. Kapı dinlemek de neyin nesiydi?

Silkinerek kendime geldim ve kapıyı tıklattım. Bu kez Julian seslendi. İçeri girip çayı masasına yavaşça koydum. Konuşan kişi komutan Geert oldu. "Ben de az önce Julian'a artık evlenmesi gerektiğini söylüyordum." Bakışlarım albaya kaydı. *Evlilik mi?* "Hatta aşk evliliği yapması konusunda ısrar ediyorum ama ne dedi biliyor musun?" Gülümsemeye çalıştım. "Çıldırdın mı baba, dedi."

Yutkundum ve gülmeye çalıştım fakat komutan çoktan Julian'a dönmüştü. "O zaman mantık evliliği yap." dedi babası albaya.

"Baba henüz gencim." Julian'ın bu konudan sıkıldığı açıkça belli oluyordu. "Hem savaştayız, Tanrı aşkına. Yarın eve döneceğim bile kesin değil. Polonya alındı ve Sovyetler Polonya'nın doğusuna saldırmayı hedefliyor. İngiltere ve Fransa'nın bize savaş ilan ettiğini söylemiyorum bile. Hitler başka ülkelere

saldırma planları yapıyor. Sence kimi savaşa sürükleyecek? Evet, doğru bildin, bizi."

"Ne olmuş yani, fena mı işte stresini azaltır. Bir erkeğin kendine uyumlu bir kadınla hayatını birleştirmesi büyük nimettir." Yanılmışım. Komutan hastalığını atlatmış gibiydi.

"Baba, lütfen kes şunu." dedi albay kahvesinden bir yudum alarak. "Stres azaltmak için evlenmek de neyin nesi? İnsanın kendisini rahatlatması için daha mantıklı yollar da var." dedi Julian kendinden emin bir şekilde. Aklıma ilk gelen resim çizdiği, piyano çaldığı o cennet gibi oda geldi.

"İyi ama ben artık torun sevmek istiyorum." Komutanın bu yorumu üzerine albay hışımla yerinden kalktı.

"Milattan öncekiler gibi davranıyorsun baba." Peçeteyle ağzını sildi. "Ben gidiyorum. Akşam Brandon ile birlikte dönerim." dedi ve babasının sözünü beklemeden çekip gitti.

Komutan, oğlunun bu tepkisine karşılık omuz silkti. "Masayı toplayabilirsin." Kenarda dikilmeyi kesip dediğini yapmaya başladım. "Öğlen biri gelecek. Sen yabancı sayılmazsın." dedi ve devletin sırrını veriyormuş gibi eğilerek fısıltıyla "Julian'la olmasını istediğim kız gelecek. Hatta bir süre bu evde kalacak." dedi.

Gülümsedim ama o an içimden ağlamak geçti. İşler gittikçe zorlaşıyordu. "Çok zarif, çok hoş bir kız. Eminim Julian da kız evde kaldığı sürede onu sevecek. Hatta bir çöpçatanlık daha yapacağım ve kızı Julian'ın odasının yanındaki odaya vereceğim." Keyifle arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı. Bir kızın Julian'a kur yapmasını görmek istediğimden emin değildim. Kendime dürüst olursam bu yalnızca bana verilen görevi baltalayacak bir sorun oluşundan değildi... Aslında bu benim umurumda olmamalıydı. Ama umurumda olduğunu fark ettiğim o an kanım dondu.

Hayır, hayır, hayır... Saçmalama Ezra. Bu tuzağa düşmesi gereken kişi albaydı, ben değil.

İçimdeki ses *"Julian o kızı sevecek. Seni değil."* diye beynimin içini kemirdi. Bu defa iç sesimi bastırmadım. Haklıydı ve neler olabileceğini kestirebiliyordum. Emily bir keresinde komutan Geert için "O istediği ne varsa yaptırır." demişti.

O gün saat öğlene yaklaşırken bahçede dolaştım. Erimiş karların çıplaklaştırdığı toprağın üzerini, dağın eteklerinde birikmiş kahverengi, bayat yapraklar esir almaya başlamıştı. İncecik, örme berem sürekli kafamdan sıyrılıyor, onu tutmak için elimi cebimden çıkarmak zorunda kalıyordum. Gürül gürül akan derenin yanında durdum ve suyun akışıyla oluşan rüzgârın tenime dokunmasına izin verdim. Kafamdaki onlarca düşünceden kaçmak için çabalasam da başaramıyor; korkularımın, endişelerimin tam ortasına saplanıyordum. İnsan bir düşünceden ne kadar süratli kaçmaya çalışırsa, o denli hızlı çarpıyordu.

Boğazımı acıtan bir yumru vardı. Her şeye ağlamak istiyordum. Oturup çocukluğumdan başlayarak yaşadığım her acıya ağlamak istiyordum. Ayağımı ilk taşa vurduğum ana, ilk yere düştüğüm, anne ve babamın bana ilk kez kızdığı, evden yaka paça askerler tarafından çıkartıldığımız, belimiz patlayana kadar çalıştırıldığımız zamana kadar olan her şey için ağlamak istiyordum. Şimdi, taze duygularımla en çok da albayla olan çıkmazıma ağlamak istiyordum.

"Sarah!" Alexander'ın sesini duyduğumda gözlerimi sıkıca kapattım ve ağlamamaya çalıştım. Arkamı yavaşça döndüm. Kendimle baş başa kalmam bile mümkün olmuyordu. En fazla yarım saat. Yanıma nefes nefese bir hâlde vardı. "Merhaba."

"Merhaba." diye mırıldandım, sesimi duyup duymadığından emin olmasam da kontrol etmedim.

"Nasılsın?" Bu kez omzunda tüfeği yoktu ve bu kendimi daha rahat hissetmeme neden oldu. Albayın elinde de silah gördüğümde sanki namlusu aniden bana çevrilecekmiş gibi korkunç verici bir tedirginlik üzerime tünüyordu.

"İyiyim, biraz yalnız kalmak için bahçeye çıktım." derken açık sözlülüğümün işe yaramasını umdum.

"Bana ayıracak biraz zamanın vardır diye umuyorum." Dudaklarındaki geniş tebessümü yanaklarındaki gamzelerini daha da çukurlaştırmıştı.

Omuz silktim. "Tamam." dedim derin bir nefes eşliğinde ne söyleyeceğini beklerken.

"Birkaç gün önce başka bir birliğe geçiş yapmak zorunda kaldım. O yüzden de ortalıkta görünmedim." Nerelerde olduğunu sormadığım hâlde yaptığı açıklamaya karşılık ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden devam etmesini bekledim. "Oldukça yorucuydu. Yakınımdaki bir yerde patlayan bomba yüzünden sağ kulağımda kalıcı hasar oldu."

Kaşlarımı kaldırdım, biz daha kötülerini yaşasak da içim burkuldu. Hayatı iyiler mi kazanırdı, kötüler mi? Bu konuda pek bir fikrim yoktu ama en çabuk yorulanların, kalbinde ezici bir merhamet taşıyanlar olduğunu biliyordum. Daha doğrusu, şimdi öğrenmiştim. Alexander'ın, düşman askerinin, kulağında kalıcı hasar oluştuğu için üzüldüğümde... "Emin misin? Yani doktora göründün mü?"

Kafasını salladı. "Evet, o söyledi zaten. Dikkat etmemi tembihledi ama bilirsin, savaş koşulları. Nerede ne olacağı bilinmez."

"Geçmiş olsun." diye mırıldandım. Ben dere boyunca yürümeye başlayınca Alexander da benimle birlikte yürüdü.

"Polonya alınmış. Fransa ve İngiltere Almanya'ya savaş açmış." Ses tonum herhangi bir duyguyu yansıtmıyordu ancak kelimeler bıçağın sivri ucuna dönüşüp ruhumda bir yara daha açtı. Alexander'ın yüzü gerildi. Bu konuyu konuşmak istemediği her hâlinden belli oluyordu ama sohbet edebilmek için mecburdu. "Henüz şiddetlenmedi. Führer[10] yeterince çabalıyor. Bana kalırsa Alman ırkı onun sayesinde dünyaya hükmedecek."

Dilimi kaplayan acı bir tat yüzümü buruşturmak istememe yol açtı. "Gerçek bir kahraman, öyle değil mi?" Bakışlarımı karşıya, çok uzaklara diktim.

"Kesinlikle." Hafifçe güldü. "Nihai çözüm[11] daha şimdiden Almanya'ya çok fayda sağladı." Midem kasıldı. Devletin nihai çözüm dediği şey, Yahudileri yok etmekti.

"Katılıyorum." Sesimin samimi çıkmasına özen gösterdim.

"Eskiden Yahudi bir komşumuz vardı. Bize böcekmişiz gibi tepemizden bakardı. Hepsi de o kibirli kanı taşıyor." Ona kısa bir bakış attığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Ben öyle değilim, aptal." demeyi her şeyden çok isterdim. Ne demişti Julian, her sürüde kara koyun vardır. Ben ve ailem kara koyunlar değildik. Mükemmel insanlar olduğumuzu savunmuyordum ama değil bir insanı, hiçbir canlıyı hakir görmez, zarar vermezdik. Ağacın gölgesinin vurduğu yerden geçtik. "Evet, hepsi ölmeyi hak ediyor." Bu cümleyi kurarken sarsıldım. İkiyüzlülük ve yalan. İşgüzarlık ve kin. Şiddet ve vicdansızlık ve daha birçoğu... Savaşın getirdiği kaçınılmaz şeylerdi. Mide bulandırıcıydı.

"Ülkeler karşı çıkıyor ama bir gün hepsi Führer'e itaat edecek." İnandırıldığı şeyler yüzündeki sevimliliğe ve sıcak gülümsemesine hiç yakışmıyordu. Zihni kanla kirlenmiş

10- Adolf Hitler için, yandaşlarının kullandığı "lider" anlamındaki unvan

11- *Nazilerin, Yahudileri ortadan kaldırma doğrultusunda yaptığı planlara denir.

binlerce askerden biriydi. Alexander'la Julian'ın farklı olduğunu bu sohbetten sonra keşfettim. Albay, Hitler'e böyle bağlı değildi. Sistemi eleştiriyor hatta yanlış buluyordu. Fakat tek anlamadığım şey neden bir albaydı?

"Sarah!" Adımlarım aniden kesildi ve arkama dönüp bana seslenen Emily'ye baktım. "Kız geldi." dediğinde Alexander'la olan korkunç sohbetimize son vermeye olanak sağladığı için kıza teşekkür etmek istedim.

"Sohbetin çok güzeldi." Bir yalan daha... "Ama gitmem gerekiyor. Umuyorum ki yine görüşürüz." Ve bir yalan daha. "Hoşça kal."

"Görüşürüz." dedi gülümseyerek. Ben yürümeye başlamışken arkamdan seslendi. "Bir dahaki sefere kahve içeriz." Dönüp duyduğuma dair bir tepki vermek yerine bahçenin mutfağa aralanan kapısına doğru koştum.

Emily beni içeride bekliyordu. Yüzüme bakar bakmaz kaşları çatıldı. "Gözlerin neden kızarmış?"

Aklıma gelen ilk cümleyi söyledim. "Dışarısı çok soğuk, aniden sıcak yere geçince kızarmış olabilir." Tamamen yalan da sayılmazdı. Kafasını olumlu anlamda salladı. Üzerime gelmemesi beni rahatlattı. Ancak Alexander'ın cümleleri içimi üşütmeye devam ediyordu. Neden beni şaşırttığını bilmiyordum. Toplama kampındaki askerleri çabuk unutmuş olmalıydım çünkü orada aynı ideolojide onlarca asker tepemizde olurdu.

"Misafire ve beyefendiye kahve yapalım da götür. Anna da yemekleri yapmaya başlayacak." Kalbimde daha önce tanışmadığım, anlam veremediğim bir duygu ve heyecan belirdi.

"İsmi neymiş?" dedim tezgâha yaslanıp Emily'nin kahve yapmasını izlerken.

"Sophie galiba."

Kafamı salladım ve salona gidip kızı görmek için can attığımı fark ettim. Öylesine gereksiz bir istekti ki bu. Yine de engelleyemiyordum. *Neye benziyordu, nasıl biriydi, albayın yanına yakışıyor muydu?* Sorular peşi sıra aklıma dizildi.

Emily kahveleri elime tutuşturduğunda tüm sorularımın birazdan yanıt bulacağı an gelmişti. Ağır ağır ilerledim. Bir yanım Sophie'yi görmeyi çılgınca istese de öteki yanım istemiyor gibiydi. En nihayetinde görmek zorundaydım. Kapıyı tıklattığımda nefesim boğazımda takıldı. Komutan neşeli sesiyle "Gir." diye bağırınca kapıyı usulca açtım ve girdim. İlk bakışta ikisini de göremedim çünkü kapının arkasında kalan kanepelerde oturmuşlardı. Kızın saçları koyu kestaneydi. İlk bakışta bile göz alıcı parlaklığı vardı. İri mavi gözlere, yüzüyle orantılı bir buruna ve dolgun dudaklara sahipti. Yani bir erkek için oldukça çekiciydi. Sesi ise cıvıl cıvıldı. İçeriye girdiğimden beri, hatta kahveyi önündeki sehpaya koyarken bile yüzüme bakmadı, gözleri dosdoğru komutana odaklıydı. Bakışlarım kızın parlak beyaz çizmelerine kaydı. Pahalı ve yeni alınmış gibi görünüyordu. İstemsizce ucu delik olan botumu öteki ayağımla kapattım.

Komutan "Teşekkür ederim, kızım." dediğinde kısaca "Rica ederim." dedim. O sırada kız kahvesini eline almakla meşguldü. Odadan çıkabileceğimi söylemediği için kenarda dikilerek hem konuşmalarını dinledim hem de kızın her hareketini incelemeye koyuldum. Hayalimde Sophie'nin yanına albayı koydum. Birbirlerine gülerken ikisini hayal etmek zor ve... Kırıcı geldi. "Bizimle bir süre kalmayı kabul etmenden şeref duydum, kızım. Bu kararından asla pişman olmayacaksın." Yaşlı adam muzip bir ifadeyle güldü ve kahvesinden bir yudum aldı.

Kız asil bir hareketle bacak bacak üstüne atıp "Asıl benim için burada kalmak büyük bir şeref." dedi. Hayatımda bu kadın kadar cilveli bir kadın görmemiştim. Zayıftı ve boyu bir hayli

uzun görünüyordu. Tam bir manken gibiydi. Pekâlâ, itiraf etmek gerekirse bu kız albayın yanına yakışıyordu.

"Julian nasıl?" diye sorduğunda mümkünmüş gibi daha da ezilip büzüldü. Göz devirmemek için müthiş bir çaba sarf ettim.

Komutan bana döndü. "Sen çıkabilirsin kızım, yemeği akşam Julian gelince yiyeceğiz."

Hafifçe başımı eğip salondan çıktım. Kızın beni insan yerine bile koymaması canımı sıktı. *Hem neden komutan, Julian konusu açıldığında benden çıkmamı istemişti? Neyse neydi, bu neden umurumdaydı ki?* Albay ve bu kızın arasını yapmadan komutan rahat bir nefes alamazdı.

Bu düşüncelerin arasından sıyrıldığımda bilinçsizce mutfağa girmiş olduğumu idrak ettim. "Yüzünden düşen bin parça, Sarah. Bir sorun mu var?" Emily'nin imalı sorusu daha da canımı sıktı.

"Yorgunum sadece, Emily. Hasta olacağım galiba." diyerek bir yalan ileri sürdüm. Anlatmak isteseydim anlatırdım, deşmesine lüzum yoktu. Hele ki şu anda.

"Dikkat et, havalar böyle değişkenken hasta olmak kaçınılmazdır." Belindeki önlüğü söküp bir sandalyenin arkasına koydu.

"Komutan yemek için albayı bekleyeceklerini söyledi. Eğer yapacak bir iş yoksa biraz dinlenebilir miyim?" Beni neyin yorduğuna emin değildim. Rüzgârlı hava mı, Alexander mı, Sophie mı?

"Tabii." dedi kısaca.

Kasvetli koridoru aşıp, Emily'nin bizi odamıza götürecek, salondan geçmemize gerek bıraktırmayacak yerden geçip bodruma inen yolu yürüdüm. Mia hâlâ temizlik işini bitirmemiş olmalıydı ki odada yoktu. Yatağa girip cenin pozisyonu aldım

ancak soğuk içime işlediği için ısınmam saatleri aldı. O süre zarfında yaptığım tek şey ruhsuz bakışlarla karşımdaki duvarı seyretmek ve albayı nasıl etkileyeceğimi düşünmekti ama her plan beni delicesine utandırıyordu. Ben de kendim gibi olmaya karar verdim. Tek farkla, bir arkadaşıma nasıl davranıyorsam, elbette albay olduğu için daha saygılı, öyle davranacaktım. Yapmacıklık yok, karakterimin dışına çıkmak yok. Onu düşmanım olarak görmezsem tüm sorun ortadan kalkardı zaten. Bu basit karar nedendir bilmem, aklıma en son geldi. Saatlerce düşünüp türlü türlü cambazlıklar hayal etmiş ve en nihayetinde hepsini elemiştim. Eğer başarılı olamazsam, içim yine rahat edecekti. Elimden geleni yapmış olacaktım çünkü bir düşmana doğal hâlimle yaklaşmak pek de kolay sayılmazdı.

Bunları düşünürken içim geçmiş. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama Mia'nın oflayıp puflamalarına, belinin ne kadar ağrıdığına dair yakınmaları kulağıma çalındığında uyandım. Dirseğimin üzerinde doğrularak bakış açımda olan pencerenin ötesinde, akşama uzanmış gökyüzünden yağan kara baktım. Hava, Emily'nin de dediği gibi çok değişkendi. Bulutlardan aşağıya kocaman dilimlenmiş kar taneleri süzülüyordu ve görüş alanın ne kadar düşük olduğunu buradan bile anlayabiliyordum. Elimin tersini ağzımı kapayarak esnedim. Dışarıdaki karanlığı görünce saatlerdir uyuduğumu anladım. Akşam yemeği hazırlanmış olmalıydı. Üzerimdeki yorganı kenara atıp ayaklarımı yataktan sarkıttım ve botlarımı giyindim. "Tabii sen yat, benim belim kopsun." Oflayarak dolabından kıyafet çıkarmaya koyuldu. "Hayır yani ben anlamıyorum, neden her gün odaları dipten köşeden temizlemek zorundayım? Eşyalarla dolu dokuz oda. Zaten salon ve mutfak bittiğinde ölmüş oluyorum. Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordu tavana bakıp hırsla. Boştaki elini yana doğru açmıştı "Hazır tepsiyi al götür zıkkımlansınlar."

Göz devirdim. "Biraz daha bağır da herkes duysun, Mia. Ayrıca Tanrı aşkına, iş bölümünü ben yapmışım gibi konuşma."

Mia söylenmeye devam edince düzeltmek için elime aldığım yorganı bıraktım, banyoya gidip yüzümü yıkadım ve saçlarımı toplar hâlde banyodan çıktım. Hâlâ söylenmeye devam etmesi ilginçti, bunun üzerine Mia'ya karşılık vermek gibi bir hataya düşmeden odadan kaçarcasına ayrıldım, yukarıya çıktım. Emily ortalıkta yoktu ve Anna yemeklerin tam olarak hazır olmadığını, Albay Brandon'la Albay Julian'ın eve gelmediklerini ancak birazdan geleceklerini söyledi. "Yarım saat sonra gelir servisi hazırlarsın." dediğinde anladığımı belirten kısa bir yanıt verip mutfaktan ayrıldım.

Evin devasa çıkış kapısına geldiğimde hemen yandaki askılıktan montumu aldım ve o sırada, daha önce orada olduğundan bihaber olduğum aynaya baktım. Ufacık duruyordum. Sophie'nin aksine çekici bir fiziğim yoktu. Minyon tipli ufak tefek bir şeydim ve bu hâlimle asla albayın ilgi alanına giremezdim. Çaba sarf etmeye gerek yoktu. Sophie gibi dayanılmaz bir vücudum olsa da olmasa da albay benimle olmazdı.

Yanaklarımı şişirip ayaklarımı sürterek aynanın karşısından çekildim. Kabanımın iri yuvarlak düğmelerini deliklerine geçirdim, beremi ve atkımı takıp dışarıya çıktım. Etraf asker kaynıyordu ve hepsinin omzunda Nazi flaması vardı. Onlara bakmadan, doğruca yere bakarak ilerlemeye başladım ama sırtıma sert bir şeyin çarptığını hissedince nefesim kesildi ve olduğum yerde kalakaldım. Öfkeyle arkama dönüp kimin yaptığına baktım. "Hey, dikkat etsene biraz!" diye hayıflandım ama kar kristalleri sesimin şiddetini azalttı.

Henüz daha askerliğinin başında gözüken er bana doğru geldi. İri ve çarpık dişleri garip bir şekilde yüzüne sevimlilik katıyordu. "Üzgünüm, bilerek yapmadım ..."

Askere arkamı dönmeden önce kibarlık olsun diye "Önemli değil." diye mırıldandım ama kendi sesimi kendim bile duymadım. Askerlerden uzak bir köşeye gidip evin duvar kenarında karlarla şekil inşa etmek istedim ancak eldivensiz ellerimle ancak üç tane kartopunu sıkıp yan yana yapıştırmayı başardım.

Birisi tarafından dürtülünce arkama döndüm. Alexander kucağında bir sürü minik topla sırıtarak bana bakıyordu. "Beni ne ara gördün?" diye sordum bakışlarımı kucağındaki kar toplarından çekip yüzüne kaldırırken.

"Askerlerin yanındaydım." diye açıklama yaptı. "Aslında seni fark etmemiştim ama askerin biri sana kar attığında bağırdığını duyunca gördüm."

Az önceki o adamı bulup yüzünün ortasını yumruğumla çökertmek istedim. "Anladım." dedim ve önüme döndüm. Yan tarafıma çöken gölgesinin ardından kucağındakileri yere bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk gibi bir hevesle.

Dudak büzüp beremin üstünden kafamı kaşıdım. "Bilmem, aklımda bir plan yok."

Alexander gözlerini kıstı ve sanki kar toplarını bakışlarıyla zihnindeki şekle sokacakmış gibi dikkatle baktı. Sonra hareket geçti, kenara kayıp ne yapmaya çalıştığını seyrettim. "Küçük bir ayı yapıyorum" deyince kahkaha attım. Alexander'ın yanına yaklaşıp onun gibi eğildim ve yardım etmeye başladım.

O esnada bahçeye bir aracın girdiğini duydum ama minik ayıyı yapmaya devam etmek, kimin geldiğine bakmaktan daha çekici göründü gözüme. Yana doğru çıkardığım dilimi ısırarak konsantrasyonumu sağladım, yerden aldığım karı ayının göbeğine yapıştırmadan önce adını Julian koydum. Elbette bu yalnızca kendime ait bir sırdı.

"Akşam yemeği vakti dışarıda ne işiniz var?" Julian'ın arkamdan yükselen sesini duyar duymaz ellerimi çırparken

doğruldum. Gözlerimi soğuktan kırpıştırarak albaya baktım. Hava sanki aniden daha da soğumuştu.

"Ben sadece birazcık dolaşmak istedim." Sesimi duyurabilmek için bağırdım. "Anna yemeğin hazır olmadığını söylemişti."

Julian'ın gözleri Alexander'a kayınca daha da sertleşti. Alexander'a "Sana söylediğim işi şimdi yap." dedi.

O da "Emredersiniz!" diye ayaklarını birbirine vurup kısaca saygıda durdu ve peşinen arka tarafa doğru yol aldı. Bakışlarına denk gelmemek için etrafıma göz gezdirirken Albay Brandon'ı evin önünde, yüzünde kocaman, ima yüklü bir sırıtışla bize bakarken gördüm. O esnada Julian kafasını kaldırıp gökyüzüne bakınca dikkatimi ona yeniden verdim. "Bu kış geçen kışa nazaran daha yağmurlu geçecek gibi." dedi usulca. Bunu nasıl anladığını kavrayamadan askerlere döndü. "Kışlık çadırlarınızı hazırlayın ve ateş yakın!" diye bağırdı. Askerler onun emrini duyar duymaz telaşla hareketlendiler.

Tek kaşını kaldırarak bana bakınca gözlerimin hâlâ onun yüzünde oyalandığını anladım ve başımı çabucak çevirdim. Önden yürürken hemen arkamda ezilen kar sesiyle arkamdan geldiğini anladım. Kapı Mia tarafından açıldı. İlk Albay Brandon içeri girdi. Julian'ın ardından eve girmeye hazırlanıyordum ki üzerine kar tabakasının kapattığı gizli buzlanmadan nasibimi aldım ve oturur pozisyonda yere kapaklandım, acıyan canım yüzünden inilti kopardım. Sanki kış içime yağmış gibi o anda üşümeye başladım. Albayın eşikten hızla yanıma geldiğini, kolumdan tutarak yukarı kaldırmaya çalışırken "Lanet olsun Sarah. Çocuk gibisin." dediğini duydum. Ayağa kalkmayı başardığımda ellerimle üzerimi çırpmaya başladım fakat eldivenim olmadığı için saniyeler içinde yumruklarımı sıktım. Donmuştum. "Dur." diye emir verdikten sonra eğildi ve üzerimi nazikçe çırpmaya başladı. Bu ani ve beklemediğim hareketine karşılık ne diyeceğimi ne yapacağımı şaşırdım. Ellerini

üzerimde hissetmek beni gerdi. Başını kaldırdığında mavi gözleri yüzümde dolaştı. "Dudak bükme." dedi ama sesi sert değil, aksine içime dokunacak kadar yumuşaktı.

Bir rüyadan uyanır gibi kaşlarını çattı ve arkasına hızla dönüp eve girdi. Askerlerin konuşması, rüzgârın sesi, Mia'nın adımla seslenişi arka plandan yavaş yavaş yükseldi ve kendime ancak o zaman gelebildim. Bu defa iki basamağı büyük bir dikkatle çıktım. Kabanımı çıkardığım zaman Mia kulağıma doğru eğildi. "Başarmışsın." derken sesinde büyük bir şok tınısı vardı.

Kaşlarımı çattım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama Mia gibi biri pek çok konuyu kastedebileceğinden başarısız oldum. "Neyi?"

Sağına soluna bir bakış attıktan sonra çabucak "Albay sana abayı yakmaya başlamış." dedi.

Gözlerim irileşti. "Saçmalama, Mia." Çıkardığım kabanı askılığa astıktan sonra ona yaklaşıp hararetli bir fısıltıyla "Daha hiçbir şey yapmadım bile." dedim.

Gözleri aniden öfkeyle parladı. "Neyi bekliyorsun, Sarah? Aptal aptal etrafta dolaşacağına görevine odaklan."

Herhangi bir karşılık vermeden beremi kafamdan çıkardım ve bozulan saçlarımı yeniden bağlamaya koyuldum. Mia, şimdiye dek aklına nasıl gelmediğinin hayretiyle "Ha." dedi kelimeyi abartıyla uzatarak. "Dikkatimi bir şey çekti. Sen neden ona, onun sana baktığı gibi bakıyordun?"

Kaşlarımı çatarak Mia'ya baktım. Dilim kaskatı kesilmiş gibi birkaç saniye konuşamadım. "N-nasıl bakıyormuşum?" Zorlukla bastırdığım korkum su yüzüne çıkmamıştı.

Çenesi kasıldı ve gözlerini kıstı. "Hayran hayran."

Göz devirdim ve sıkkınlıkla nefes verip "Saçmalıklarından çok yoruldum, Mia. Beni rahat bırak." diye yakındım. Tam gitmeye hazırlanıyordum ki kolumdan tuttu ve sessizce "İki

dakikalığına odaya gel." dedi. İtiraz edeceğimi anlar anlamaz ilave etti: "Önemli, Sarah."

Sıkıntıdan çok korku ve gerginlikle ofladım ve onun adımlarını takip ederek odaya girdik. Yatağımın içi hiç olmadığı kadar çekici görünüyordu. "Örgüt sana çok kızgın. Eğer bu işi çabucak bitirmezsen neler olacağını yaşayıp göreceğini söylediler." dedi.

Korkuyla titredim, vücudumdaki tüm eklemler buz kesti. "Yapacağımı söyledim ya. Sadece biraz süre. Bana verilen görev belgelerin yerini bulmaktan çok daha meşakkatli." Tabutta kırk gece kalmak, albayı kendime âşık ettirmekten daha zordu.

"Bu gece, onlarla buluşacağız. Bizim gibi göreve gönderilmiş kişiler de gelecek." dedi benim bile zor duyacağım bir fısıltıyla.

"Nerede? Bildiğim kadarıyla yakınlarda onlara ait bir tünel yok." Sessizliğin hâkim olduğu bir saniyelik zaman diliminde etrafı dinledim.

"Ağaçlık alanla toprak alanın birleştiği yerde. Kısa bir genel durum bilgisi verecekler. Önemli gelişmeler olmalı."

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. "Bu çok tehlikeli." Dehşetli ses ifadem sertti. "Yakalanmamızı istiyorlar? Oraya gidemeyiz. En azından daha güvenli bir buluşma alanı ayarlayana kadar."

"Güvenli bir yeri nasıl bulsunlar, Sarah? Tahmin edersin ki insanlar bize evlerini açacak kadar cömert ve sevgi dolu değil." Dudaklarını ıslattı ve geri çekildi. "Yemek servisi yaptıktan sonra yine odaya gel, bu konuyu konuşalım gitmeden önce." Ağzımı açmama fırsat bırakmadan odadan çıkıp gitti. Bağlı olan saçımı elimle kaygıyla geriye doğru sürttüm.

Peki ya sonra ne olacaktı? Tamam, söz gelimi albay bana âşık oldu ve hatta ileriye gidip bana önemli bilgiler ve belgeleri nerede sakladığını söyledi. Ya sonra? Ben albayı öldüremezdim. Öte yandan örgüt olmasa Nazilerin eline düşecektim.

Aklıma albayın annesi geldi. Örgüt de masum insanları öldürüyorsa o zaman farkları neydi? Mücadele verdiğimiz insanlarla aynı taktikleri uygularsak, onların elde ettiği sonucu elde ederdik: Vahşeti. Ölümü. Kanı. Daha da berbat bir dünyayı... Örgütün varlığına artık şükredemiyordum. Tüm bunlar aklımın duvarlarına delirmiş gibi hızla çarpıyor, dönüyordu. Bıkkınlıkla dolu derin bir nefes verip oradan ayrıldım. Tanrı'm... Tek istediğim içinde bulunduğum durumun çaresizliğine bir son vermekti. Artık ne yapacağımı ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Emily beni gördüğünde bu anı bekliyormuş gibi "Geldin mi?" diye sordu. Bariz cevap karşısında sessiz kaldım. "Hadi, sofrayı kuralım." Hazır ettiği koca tepsiyi elime alırken ağırlığı karşısında ıkınmamak için dudağımı ısırdım. Yemek salonunun kapısına zar zor vardım ancak kapıyı nasıl açacağımı düşününce öylece kalakaldım. Tepsiyi yere koyarsam yapısı itibariyle geri kaldıramazdım ve üzerine koyacağım bir eşya da yoktu. Ne yapmam gerektiğine dair fikir üretmeye çalıştım fakat tek çözüm yolu belliydi. El mahkûm, dirseğimle kapıya hafifçe vurdum. Utana sıkıla "Yardım eder misiniz?" diye seslendim. Az sonra kapı Julian tarafından açıldı ve ben ne olduğunu anlayamadan Julian elimdeki tepsiyi aldı, ilerideki yemek masasının üzerine koydu.

"Hizmetçilerin ev sahibinden yardım istediğini de ilk kez gördüm." Sophie aklı sıra gülerek gül sokmaya çalıştı. Ben tek kelime bile etmeden işimi yapmaya koyuldum. Albay Brandon neyse ki odada yoktu. En azından bir kişi bu rezil diyaloga şahitlik etmemişti.

"Biz burada, evimiz kuralları gereği hizmetçi kelimesini kullanmıyoruz." Evimiz, kelimesinin sonundaki eke ayrı vurgu yapan Julian'ın sözüne karşılık Sophie birkaç özür cümlesi kurdu ama dinlemek istemedim. "Ayrıca yardım istemesinde

de bir sakınca yok." diye devam ettiğinde albaya derin bir minnet duydum. Diğer malzemeleri getirmek için arkamı dönünce Sophie'nin kıpkırmızı olmuş suratını gördüm ve keyiflendim.

Nihayetinde işim bittiğinde hepsi masaya geçmişti. Ben de kenarda dikilmeye başladım. Kız bana bu kez kibarca "Canım bardağıma içecek doldurur musun?" diye rica etti. Samimiyetsizliği yüzümü buruşturmama sebep oldu. Şişeyi kaldırıp bardağını usulca doldurdum.

"Bana da lütfen." Albayla göz teması kurmadan istediğini yaptım.

Geriye çekildiğimde onlara baktım. Kızın ailesi de burada olsaydı tam bir aile tablosu olacaktı. "Nasılsın Julian?" dedi Sophie abartılı bir tutumla. Yüzüm istemsizce yeniden kırıştı.

Albay kıza bakmadan, tabağındaki eti bıçağı ile dilimlerken yanıtladı. "Teşekkür ederim, sen nasılsın?"

"Ah, iyiyim." dedi ve bardağını dudaklarına götürdü. "Mankenlik işine bir süre ara verdim." Demek ki kıza boşuna manken gibi dememiştim. Eh, Christina ile aynı işi yapmaları da tuhaf bir tesadüftü.

Julian gülümsedi. Daha önce Christina'ya bile gülümsememişti. Şaşırmamam gerekiyordu çünkü albayın yerinde hangi erkek olsa ondan hoşlanırdı. "Sophie senin yanındaki odada kalacak." Komutan emrivaki bir şekilde bunu söyleyince albayın itiraz etmesini bekledim. Ama o babasına bir bakış atmakla yetindi ve... Kalbim sanki kırıldı. "Tabii." dedi kısa ve net. "Misafir için uygun bir yer."

Yutkundum ve önüme döndüm. Bir süre tabaklara çarpan çatal bıçaktan başka ses çıkmadı. Ağırlığımı bir ayağımın üzerine topladığım sıra birinin izlediği hissine kapılınca kafamı kaldırdım ve haklı olduğumu gördüm. Julian'la bakışlarımız tuhaf bir titreşimle kesişti. Kafamı hemen başka yöne çevirme

içgüdüme yenik düştüm. Komutanın Sophie'nin ailesi hakkında sorular soruşunu ve kızın verdiği cevapları sıkılgan bir tavırla dinledim. Albaya göz ucuyla baktım. Görünen oydu ki tek sıkılan taraf ben değildim ve bu beni sebepsiz yere mutlu etti.

Yemekleri nihayet bittiğinde, sabah oturdukları bölüme geçtiler. Sofrayı toplarken bir yandan da onları dinliyordum. "Ülke ülke geziyor olmalısın." dedi Julian Sophie'ye.

Başlayan sohbetlerini dinlemek istemiyordum. Bu yüzden işimi hızlıca bitirip salondan ayrıldım. Yavaş adımlarla mutfak masasına giderek üzerindeki yiyeceklerden gönülsüzce atıştırdım. Akşam beni büyük bir stres bekliyordu ve kendimi aç bırakarak gücümün zayıflamasına sebep olamazdım. Ancak buna rağmen birkaç lokmadan fazlasını yiyemedim. Örgütle olan buluşmayı düşündükçe midemdeki kaslar düğümleniyor, yutkunamıyor, hatta nefesim daralıyordu.

Emily önlüğünü giyerek mutfağa girdi. Buraya gelmeden önce dinleniyor olmalıydı. "Kendimi pekiyi hissetmiyorum." dedim. "Kahveleri sen götürür müsün, Emily?"

"Tabii ki." dedi anlayışla. "Sen git biraz uzan. Bugünlük gerisini ben hallederim."

Teşekkür edip seri adımlarla odama giden yolu katetmeye koyuldum. *Acaba yarın sabahı görür müyüm* diye ciddi ciddi düşünüyordum çünkü yapacağımız şey, basit bir olay değildi. Mümkün olsaydı birkaç saatliğine ölmek ve bu buluşma işi bittiğinde geri dirilmek isterdim.

İçeriye girip Mia'nın heyecanlı yüzüne baktığımda bu isteğimin çok yersiz olduğunu, kaçışımın olmadığını fark ettim. "Bu toplantı çok riskli." dedim kapıyı ardımdan kapatır kapatmaz.

"Sen ne bencilsin!" diye tısladı. Kinini harlayan tüm duyguları açığa çıkmış gibiydi.

"Evet, toplama kampında kalırken insan canının ne kadar kıymetli olduğunu öğrendim." dedim imayla. "Bana bencilsin demeyi kes, Mia. Dikkatsizlik uğruna ölmek ya da o kamplara dönmek istemiyorum." Hararetli konuşsak da sesimiz, odanın duvarları dışına çıkmayacak kadar alçaktı.

"İyi, anladık. Toplama kampında sen kaldın, ben kalmadım falan filan. Şimdi o sesini kes ve hazırlan." Gözlerim yenilgiyle örtülürken omuzlarım saniyesinde çöktü. Dolabındaki kıyafetlerin arasından tabancasını çıkardı ve beline koydu. Mia'nın odaya getirdiği kabanları giyindik.

Pencereler rüzgârın şiddetiyle sarsıldığında hemen pencereden dışarıya baktım. Tepemizdeki lambanın yanmasına karşın etraf sanki aniden kapkaranlık olmuştu. "Vakit geldi." dedi Mia.

Ütü odasının bahçeye açılan kapısını kullanmak benim fikrimdi. Ön bahçeden çıkmakla Emily'nin göreceği mutfak kapısından çıkmak aynı ölçüde tehlikeliydi. "Nasıl gideceğiz?" Kaygılarım yüzünden önceden sormam gereken her soru toprağa gömülmüştü.

"Kulübenin orada biri bizi bekliyor." dedi ellerini ceplerine koyarken. Yoğun rüzgâr akışı yüzüme çarpınca nefesim kesildi. Arka bahçede de devriyenin gezdiğini görünce gerildim. O malum olaydan sonra evin her tarafında asker olacağını tamamen unutmuştum. Ama hiçbir asker bizi durdurmadan evin bahçesinden çıkmayı başarınca gevşedim. Mia bana göre daha rahattı. Devre dışı kalan mantığım, albayın evinde çalışan iki çalışanı sorgulamayacağını kavrayamamıştı.

Akşama doğru yağan kar, neyse ki bileğimizden yukarıya yetişmediği için bata çıka, donarak yürümek zorunda kalmadık. Buna rağmen kabanlarımızın altına giren, ıslık sesiyle

birlikte bedenimize çarpan soğuk hava sırtımızda bir ağrı bıraktı. Ağzımızdan çıkan her soluk, dumandan bir bulut oluşturuyordu.

Kulübenin görünmeyen tarafında bizi bekleyen adam, yaklaşan adım seslerini duymuş olmalı ki arkasını döndü. Dudaklarına doğru götürdüğü eline sıcak hava üfledi, çevresine kısa, hızlı bir bakış attı ve bize bir baş hareketi yaptıktan sonra, ormanlık alanın içine doğru yürümeye başladı. Onu takip etmeden önce arkamı kolaçan ettim fakat şükür ki kimse yoktu.

Epey yürüdük, botumun delik yerinden girip eriyen kar taneleri yüzünden ayağımın ön tarafını hissetmiyordum. Buna rağmen hızımı azaltmadım. Tepemizde yükselen ay, ormanlık alana yeterince düşmüyordu. Yine de yapraklarının çoğunu dökmüş ağaçların boşluk bulduğu kısmından yayılarak önümüzü aydınlatması yeterliydi. Önümüze düşen dalların gölgesi rüzgârın etkisiyle yer değiştiriyordu ve bu sebeple yere bakarak yürümek başımı döndürdü.

Soğuk hava sanki gündüzleri güneş ışığı almayan bu yerde daha keskindi. Gözlerim sızlayınca birkaç kez açıp kapattım ve adımlarım yavaşladı. Omzunun üzerinden bana uyarıyla bakan Mia'yı görünce irademi zorlayarak daha da hızlandım. Akşam vakti ilerledikçe uyanan hayvanların derinlerden gelen sesi tüylerimi ürpertti. Özellikle bir yerlerde ulayan köpek sesi neredeyse içime işledi. Hızlı yürümenin vermiş olduğu boğulma hissi önce karnımın sağ kenarına, sonra ciğerlerime yerleşti. Göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissediyordum.

Az sonra açıklık alana çıktığımızda rahatladığımı mı yoksa daha fazla mı gerildiğimi anlamadım. Bizi bekleyen, dört adam, üç kadından oluşan gruba doğru adımlarımızı yavaşlatmış hâlde etrafa bakındım ama bizden başka yolda sadece kenarlardaki heybetli ağaçların, yolun tamamına yayılmış gölgeleri vardı.

Ben, Mia'nın söylediği gibi toplantının burada olacağını sanırken içlerinden en uzun olanı "Beni takip edin." diye bir komut verdi. Bana bakmadan adamın istediğini yapan Mia'ya bir bakış attım.

"Toplantı burada olmayacak mı?" Galiba bu soruyu sormaya cesaret eden tek kişi bendim.

"Hayır, tehlikeli olabilir diye son anda bir baraka ayarlama fırsatını bulduk. Böylece daha rahat konuşacağız." Rahat bir nefes aldım. Şimdi kendimi daha güvende hissediyordum çünkü mantıklı olan buydu. Biz basit insanlar değildik, kurbanlardık ve yakalandığımız yerde, sorguya bile çekilmeden öldürülmemiz işten değildi.

Benden başka kimse gürültü etmemek için uğraşmıyordu. Mia daha şimdiden diğerleriyle kaynaşmış, şiddetlenen savaş hakkında kendi teorilerini paylaşmaya başlamıştı. Ben hepsinin arkasından ürkek fakat hızlı adımlarla ilerlerken hiçbir işe yaramayacak, kuru gürültüden başka bir şey olmayan teorilerimi kendime sakladım. Çünkü biz ne düşünürsek düşünelim, ertesi gün bambaşka bir habere, dehşet verici olaylara gözümüzü açıyorduk.

İçlerinden bir adam sesini yükseltti ve en az havaya kaldırdığı yumruğu kadar hırçın bir tavırla "Hepsinin gözlerini diri diri oymak istiyorum, aşağılık domuzlar!" dedi. "Bizim onları yönetmemiz gerekirken bizi öldürüyorlar." Göz devirdim ve tek derdinin bu olmasına nedense şaşırmayarak iç geçirdim. Belki de istekleri özgürlük değil, güç mücadelesi olduğu için öldürmeye meyilliydiler.

Dizlerimizde hâl kalmayana, gruptaki herkes yavaşlayana kadar yürüdük. En nihayetinde, dümdüz bir alanın ortasında göze batan baraka evi gördüğümüzde hep beraber rahatladığımızı belli eden bir ses çıkardık. Sağlanan gerekli motivasyon, hiç yorulmamışız gibi enerji verdi ve önümdekiler seslerindeki

eski gürlüğe geri kavuştu. Öylesine üşüyordum ki nasıl onların adımlarına yetişebildiğimi bilmiyordum.

En öndeki uzun adam barakanın gıcırdayan tahta kapısını itip eğilerek eşikten içeri atladı. Diğerlerinden dışlanmış hâlde, tüm yolu geldiğim gibi en son barakaya girdiğimde, ortadaki masanın iki ayrı ucuna konulmuş mumların aydınlattığı dört kişinin yüzüne baktım. Boşta kalan sandalyeleri çekip oturduk. Hepimiz, on dört kişi, birkaç saniye sessiz kaldık. "Almanlar yayılıyor." dedi artık grup lideri olduğundan emin olduğum, uzun adam. "Elimizi çabuk tutup darbe indirmeliyiz."

"Elimizde zayıf silahlar varken mi?" Bu soru, başında klasik bir şapka vardı ama zayıf mum ışığında rengini tam olarak seçemedim. Başını iki yana salladı. "Bir avuç insanız. İşimiz çok zor. Adamlarımız tuzak kurdu ve bir tabur askerin içinde üst rütbeli bir askeri öldürdük ama görünen o ki savaşa bir katkı sağlamadı."

"O zaman daha şiddetli saldırmalıyız." Adamın zayıf yüzündeki dişleri açığa çıkarması onu kuduz bir köpeğe benzetti.

"Şiddet şiddeti doğuruyor." dedim şaşkınlık ve dehşetle çarpılmış kuru sesimle. "İsterseniz askerlerin yarısını öldürün. Hiçbir faydası olmadığını görmüyor musunuz?" Masaya doğru daha da eğildim. "Onları kışkırtmaktan başka bir şey yapmıyoruz."

Mia bana çenesi kasılmış hâlde baktı. "Daha iyi bir fikrin var mı, küçük hanım?" dedi benim yaşlarımda olmasına rağmen.

"Evet var, mesela Direniş Örgütü'nü tek bir çatı altında toplayabiliriz."

"Diğer taraf bize uyarsa, bizim için uygun." dedi adam kibirli bir tavır takındıktan sonra. Gözlerinde bana karşı yanıp sönen bir öfke vardı. Karşı çıkmamdan, sorgulamamdan ve akıl vermemden hiç hoşnut değildi.

"Hangi taraf işleri çuvallıyorsa, o taraf düzelmeli." diye bir imada bulunduğumda adam masaya yumruğunu geçirdi. Ben de dâhil herkes nefesini tuttu. Gerginlik havada asılı kaldığında, tenimize yapışmıştı.

"Onlarda Nazi sempatizanlığı var. Düşmanımızı öldürmemek için bundan başka bir neden göremiyorum. Üstelik diğer ülkelerle birlik içindeler. Gerçekten de dışarıdakilerin umurunda mıyız sanıyorsun? Bir dolu ajanları yalnızca kendi ülkelerine sağlayacakları menfaat peşindeler."

Sırtımı dikleştirdim. "Onlar daha etkili çözüm peşindeler. Dediğiniz gibiyse diğer ülkelerle bu konuda yardımlaşıyorlar. Ajanları var. Sonraki amaçlarını ne olduğunu biz kurtulduktan sonra göreceğiz. Ama bana kalırsa, Nazileri durdurmazlarsa sıranın kendilerine geldiklerini bildikleri için başlarını ezmeye çalıyorlar. Direkt yönetimi indirmek ve tüm halkı bu işkenceden kurtarmak niyetindeler ve sizin sandığınız gibi öldürmek, bu hedefe giden bir yol değil! Fevri olmak yerine daha kararlı, mantıklı adımların atılması gerekiyor." Yüksek sesle ve hızlı hızlı konuştuğum için inip kalkan göğsüm beni rahatsız etti birkaç saniye sustuktan sonra daha sakin bir tutumla devam ettim. "Benden albayın evindeki gizli dosyaları bulmamı istediniz. Bunu seve seve yaparım. Elde ettiğim her bilgiyi, insanları kurtarmak niyetiyle gelip size anlatırım. Ama siz bir de benden onu öldürmemi istiyorsunuz. Bir albayın ölümü savaşı durdurur mu?" Sanki barakanın hemen dışındaymış gibi işaret parmağımla yan tarafımda kalan kapıyı gösterdim. "Onları diğer ülkeler bile durduramıyor. Bir sürü askerleri öldü ama bakın, ideallerinden vazgeçtiler mi?" Dudaklarımı ıslattım ve adamın beni susturacağını anladığımda hızla ekledim. "Onlar kendi askerlerini bile umursamıyorlar. Tek dertleri toprak parçası."

"Ne o?" dedi adam burnundan soluyarak. Söylediğim her kelime bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Hüsranla

sırtımı sandalyeye yasladım. "Albayın sana âşık olması gerekiyordu. Senin ona değil."

Ağzım aralandı. "Konunun bununla bir ilgisi yok. Onlardan farklı olduğunu bile bile öldürmek istemiyorum. Tek çözümün can almak olduğunu kabullenmiyorum!"

"Albay Julian onlardan farklı değil. O bir Waffen-SS askeri." dedi dişlerini gıcırdatarak. Bu kadar kasılmaya çenesinin çıkmaması mucizeydi.

Adamı duymazlığa verdim çünkü ispatlayamayacağım savları bu insanlara karşı savunamazdım. "Nefretten, intikamdan daha önemli şeyler var. Biz haklıyız ve haklılığımızı kaybetmekten korkuyorum."

Bu kez diğer adam konuşmaya dâhil oldu. "Öyle mi? Neymiş mesele şu, daha önemli şeyler?" Yanında oturan kadın tek kaşını kaldırarak, kışkırtıcı bir bakış attı bana.

"Düşmanlarımıza benzememek. Onların taktiğini kullanarak aynı tarafa geçmemek. Yaşama hakkımızı elde etmek için başkalarının yaşama hakkını çalmamak. İşte bunlar nefretten ve intikamdan daha önemli."

"Savaşı güçlü olan kazanır, Ezra." dedi Mia. Yüzündeki ifade diğerleriyle aynıydı. İçime attığım tüm isyanlarım birden patlak vermişti ve kendimi tutamıyordum.

"Savaştan bahsediyoruz, onca insan ölürken hangi taraf kazandığını iddia edebilir? Hem gücü, iyi bir insan olmaktan daha fazla arzuluyorsanız, tercihlerinizi gözden geçirin."

"Tercihleri gözden geçirecek biri varsa, o da sensin. Savaşı yaşayan biri için fazla nahif düşünüyorsun." dedi Mia.

"Yeterince ölüm gördüm, Mia. Bir daha görmek istemiyorum." Bu isteğimin gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu biliyordum. Savaş devam ettikçe ölüm, ölüm tehlikesi her insan için geçerli bir uyarıydı. Ve her günümüzü bunun bilinciyle

yaşıyorduk. Albay bile, askerler bile. Bir gün olduğumuz yere bir bomba düşebilirdi. Herkes namlunun ucunda, öldürücü kurşunun çıkmaması için dua ediyordu. "Ben böyle yetiştirildim." Merak ediyordum, nasıl bir zihniyetin kavuruculuğunda yetişmişlerdi de böylesine kan isteyen bir insan hâline gelmişlerdi? Belki de anormal olan onlar değil de bendim...

Mia "İdeolojileriyle gurur duyduğun baban nerede peki?" diye sorduğunda odadaki on üç kişinin gözlerinin yoğunluğunu suratımda hissettim. Mia'nın sorusu beni afallattı. "Sence hâlâ toplama kampında mı dersin, yoksa mezarda mı? Görünüşe göre babanın sana öğrettiği derin fikirler işe yaramamış."

Çenem kasıldı. Parmaklarımı öfkeyle avucumun içine kıvırdım. *Keşke,* dedim içimden. *Keşke o an şiddete meyilli bir insan olsaydım. İşte o zaman Mia şu anda bana bu alaycı sırıtışla bakamazdı.* "Babam zalim bir hayat sürmektense, insanca ölmeyi ister, Mia. Tabi bu senin yabancılık çektiğin bir erdem."

Mia sandalyesini iterek ayağı fırladığında onu ancak grubun başındaki adam durdurabildi. "Yeter." dedi az önceki taktiğini uygulayarak, yumruğunu masaya geçirirken. Düşen mumu yerinde oturtmak cılız, cansız saçları olan kadına düştü. "Kimsenin fikrini duymak için toplanmadık. Hızlıca bilgi vereceğim ve dağılacağız."

"Biz albayın evinde kalırken gelip silahla pencereleri dağıttığınız gibi mi?" diye öfkeyle soludum. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsiniz? Ya denetlemeye çıkıp bizim Yahudi olduğumuzdan şüphe etselerdi?"

Adamın gözleri sinirden kaynaklanan bir delilikle parladı. "Bana bak, küçük kız. Biz albayın evinin penceresini indirmedik. Delirmiş bir grup bağımsız Yahudi genç, orduya mensup pek çok rütbelinin evine bu gereksiz saldırıyı yapmış. Kanadı kırılan kuştan bizi sorumlu tutmaya kalkma." Burnundan son bir kez soluyup diğerlerine döndü. Söz gelimi kardeşlerinin

yüzüne bakmak ifadesini az da olsa yumuşattı. Mumu kaldıran kadına, ardından yanındaki kadına ve diğer üç adama gözlerini ciddiyetle dikti. "Bir patlama gerçekleştireceğiz. Asker binalarından birini patlatacağız." Ardından hep birlikte bunu nasıl yapacaklarına dair kurduğu planı dinledik. İtiraz etmek için hazırlandım ama sağır birine hiçbir şey anlatamadığımı az önce kendime kanıtlamış olduğumdan sustum ve sandalyeye sindim.

Her saniye içimdeki sıkıntı büyüyordu. Diğer gruba Yahudilerden yeni birilerine kurtarma görevini verdi ve en sona bizi sakladı. "Siz." dedi bana özellikle sertçe bakarken. "Albaydan bilgileri alıp bir an önce işini bitirin. Size biraz daha zaman veriyorum ama sabırsız olduğumuzu eklemek zorundayım."

"Albayı öldüremem." dedim dehşetle. Nereye kadar yapabileceğimi söyleyebilirdim ki?

Mia "Ben öldürebilirim." dediğinde kafamı ona şaşkınlık ve hayret yüklü bir ifadeyle çevirdim. "Ezra üzerine düşeni yaparsa tabii."

Adam Mia'ya cevaben başını memnuniyetle sallayıp bana baktı. "Diğer örgütle çalışamazsın. Bizim adamlara ihtiyacımız var. Ve sana verilen görevi yapacaksın." Bakışlarındaki mana belliydi. Beni yeniden toplama kampına göndermekle tehdit ediyordu.

Nefesim ciğerlerimden boşaldı ve sırtımı sandalyeye yaslayarak hiç istemediğim bir şey yaptım. "Din kardeşim diye atıp tuttuğunuz bir insanı gözünüzü kırpmadan harcayacaksanız, korkarım benim elimde daha büyük bir koz var."

Bir anda kulakları sağır eden bir sessizlik oluştu. O kadar uzun sürdü ki Mia da dâhil birkaç kişi şaşkınlıkla sarılmış bir rahatsızlıkla yerlerinde kıpırdadılar. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bu soruyu önce benim size sormam gerek. Eğer aklınızdan sizinle ilgili hiçbir şey bilmediğim geçiyorsa, söylemek isterim ki aklınız sizi tehlikeli bir yanılgıya sokuyor. Benim için fark etmez, sizinle ilgili her şeyi albaya anlattığımda da öleceğim, albayı öldürmenize izin vermediğim için kampa geri gönderdiğinizde de öleceğim." İsteseler şu an beni öldürebilirlerdi fakat belge, bilgi bulmak istiyorlarsa bana muhtaçlardı. Mia bu işi yapamazdı. Söyledikleri gibi yeteri kadar adamları olmadığı gibi, albayın eve bu kez daha bunların içinden bir hizmetçi alacağı da kesin değildi. Yutkundum ve yutkunduğumu görmemiş olması için dua ettim. Nankörleşip onları bana kol kanat gerdikleri için pişman etmeyi istemezdim ama ben Julian'ı öldüremezdim. Ayrıca Mia'nın da bunu yapmasına müsaade edemezdim. Belki az önceki tehdidi dile getirmemem daha mantıklıydı fakat eve gittiğimizde Mia'yı durduramazdım. Mia'yı durduracak tek şey bu insanlardan gelecek emirdi.

Adam uzun bir müddet bana baktı ve "Pekâlâ." dedi en nihayetinde geri çekilirken. "Pekâlâ, albayı öldürme planı devre dışı."

Yanımda oturan Mia'nın burnundan soluduğunu duydum. Öldürme planından vazgeçilmesi en çok onu öfkelendirmişti ama içimden bir ses, bu gözü dönmüş adamın kolayca vazgeçmiş olacağına inanmıyordu. Ve bu artık diken üstünde yaşayacağım bir diğer konuyu getiriyordu. Kendim yetmezmiş gibi bir de albay için endişelenmek...

Yaklaşan bir araba sesi duyduğumda bir tek ben gerildim. Diğerleri ya duymamıştı ya da önemsememiş gibiydi. Uzun boylu adam, haritayı açmış, beş kişiye patlatacakları binanın haritasını gösteriyordu. Ses gitgide yaklaştı ve bu kez bir değil, iki araca ait motordan böylesine yüksek bir homurtu çıkabileceğini anladım. Bu kez herkes başını kaldırdı ve donup kalmış gibi gözlerini barakanın duvarlarına diktiler. "Birilerini mi bekliyorduk?" diye sordu orta yaşlı bir adam.

"Hayır." dedi grubun öncüsü. Dehşetle ekledi. "Kesinlikle hayır."

Hepimiz gizli bir komut almışız gibi sandalyelerimizden fırladık. Mia'nın sandalyesi yere çarptı ve çarpmanın yerde oluşturduğu gürültü, kalp atış hızıma yetişti.

Derimi döven yalnızca gittikçe büyüyormuş hissi veren kalbim değil, tüm damarlarım zonkluyordu. Kafamın içinde yanıp sönen uyarı neredeyse görüş alanıma girecek kadar soyutlaştı. Bir an nefes almadığım için diğerleri gibi hareketlenemeyeceğimi sandım ama içgüdümle harekete geçtim.

Uzun adam zeminde daha evvel göremediğim bir kulpu tuttu ve kaldırdı. Kısa bir an şok geçirdim. Kulağıma dolan kalp atışlarım yüzünden askerlerin bağırdığını duyabilmem bir mucizeydi. Gözlerim korkuyla barakanın dışında, sesin geldiği duvara kaydı. Aşağı atlayan Mia'nın kolunu tuttum. "Oraya giremeyiz." dedim herkese sesimi duyurmak için çabalarken. "Bulmaları birkaç dakikalarını almaz."

Kadının biri "Burası bir tünel." diye yaptığı açıklama içime su serpmedi çünkü tünel olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Oraya girme, Mia." dediğimde askerlerin sesi artık yaklaşıyordu. Cümlemin devamını getiremedim çünkü boğazım korkuyla düğümlendi. Neyse ki barakanın çevresi bataklıktı ve araba koşullardan ötürü uzakta park edilmişti. Fakat araçlar, hâlâ çalışan motoruna ait çıkan homurtuyu duyabilecek kadar yakınımdaydı.

Bir askerin sesi çok yakından geldi. Kalbim tekledi, boynumdan yukarıya çıkan her sinir uyuştu. Mia'nın kolunu tutarken artık etraftaki seslere karşı tamamen sağır olmuştum. Mia zorluk çıkarmadı çünkü o tünelden giderse yakalanma olasılığımızın fazla olduğunu biliyordu. İçlerinden biri de bize eşlik etti ve açtığım pencereden atladık. Yaklaşan askerlerin

bağırışı sayesinde sesimiz duyulmadı. Gözlerim karanlığın süslediği ormana kaydı. İlk kez bir orman gözümde güven verici bir yer gibi gözüküyordu. Koşmaya başlayacaktım ama Mia'yı bekledim. Mia pencerenin pervazına çıktığı an eteğine takılıp yere düştü. Barakanın diğer tarafındaki askerin ayak sesleri hızla pompalanan kanımın sesini delip geçti. Gözlerim korkuyla açıldı ama duraksamadan Mia'yı yerden kaldırdım. O esnada barakanın kapısının gürültüyle açıldı. Pervaza çıkmaya çalışan adama sayamadığım kadar çok sıkılan kurşun sesleri nefesimi kesip beni dehşette bıraktı ancak başka çaremiz olmadığı için onu geride bırakıp gibi nefes bile almadan koşmaya başladık.

Karanlığın saklayıcılığına güvenmekten başka çaremiz yoktu. Koşarken omzumun arkasından baktım. Bir askerin pencereden dışarıya başını uzatarak bağırdığını gördüğümde dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Tüfeğinin namlusunu bize doğru uzattığını görünce Mia'nın koluna üçüncü kez yapışıp kenara kayarak yön değiştirdim. "Sabit bir yerde koşma!" diye bağırdım artık soğuk hava ciğerlerime batmaya başladığında. Canı kesilmiş bacaklarımın nasıl bu kadar hızlı koştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak tam o anda yaşama tutunma noktasındaydık.

Askerlerin peşimizden geldiğini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu ancak Mia "Ah!" diye bağırıp yavaşladığında korkunç bir talihsizliğin eşiğine geldik. Mia bacağına sardığı kemerin arasındaki silahını çıkarırken hızımız düşmüş olsa da hâlâ koşuyorduk. Arkasına döndü ve bacakları geriye hareket ederken bize gelen iki askerin üzerine rastgele ateş etti ve işe yaradı. Tabii arkasından gelen askerleri yalnızca öfkelendirdi.

Zonklayan kulaklarıma rağmen küfrettiklerini duyabiliyordum. Tanrı'ya şükür nihayetinde ağaçlık alana gelebilmiştik. Ormana dalmadan hemen önce, üzerine ay ışığı vuran çaprazımdaki ağacın gövdesine kurşunun girdiğini görünce daha

fazla gerildim. Bu kez sol tarafa saparak yönümüzü değiştirdik. Bazen sağa, sonra tekrar sola dönüp bir örüntü kurmaktan kaçınıyorduk. Öylesine hızlı hareket ediyorduk ki askerler nişan alamıyorlardı ama yine de arkamızdalardı. Mia'nın neresinden yaralandığını bilmiyordum fakat benim kadar hızlı koşabildiğine göre basit bir sıyrık olmalıydı. Ormanın koruyuculuk görevi tam bu noktada devreye giriyordu. Ağaçlar iyi bir siper, aşağıya uzanan dallarının sağladığı tuzaklar iyi bir duraklatıcıydı. Kurumuş da olsa dallara amansızca tutunmuş yapraklar, tepedeki doğanın lambasının bizi açığa çıkarmasını engelliyordu. Yaşayacaktık çünkü Tanrı bize yardım ediyordu.

Yere sertçe bastığımız ayak seslerimizin yerini bazen vücudumuzun içindeki adrenalinin uğultusu alıyordu ve bu döngü baş döndürücü bir hızla gerçekleşiyordu. Arkamızdan bağırdıklarını duyunca bedenim bu komutu bekliyormuş gibi öne atıldı ve o esnada aşağı sarkmış, tumturaklı bir dal parçasının ucu, gözümün altındaki yumuşak deriyi sızı bırakacak bir derinlikte kesti.

"Ah!" diye haykırdım elim eş zamanlı olarak yanağıma giderken.

"Koş!" diye bağırdı Mia. Dişlerinin sıkılı olduğuna ve zorlukla nefes alışına sebep olan nedenin, yarası mı yoksa koşmasının verdiği yorgunluk mu olduğunu anlayamadım.

Elimi yanağımdan çeker çekmez buz gibi soğumuş derimden aşağı kayan kan damlası sırtımdan yukarıya bir ürpertinin geçmesine sebep oldu. Ayağım, çamurun kapladığı bir çukura girince yere yapıştım. Ormanın yakın yerlerinden birden fazla askerin sesinin geldiğinin farkındaydım. Kalbim hızla çarptı. Bir an, ben ayağa kalkmadan gelip yakalayacaklar sandım ama zamanında doğrulmayı başardım. Düştüğümü umursamadan koşan Mia'yı ormanda kaybetmemek de bir diğer başarımdı. Artık ciğerlerimin patlayacağını sandığım noktada kimsenin

sesini duyamaz oldum. Dev bir ağacın arkasına sırtını yaslayıp hızla soluyan Mia'ya, yanındaki ağaca yaslanarak eşlik ettim. Göğsüm öylesine şiddetli inip kalkıyordu ki bir an dayanamayacağımı, yere yığılıp bayılacağımı sandım. Karnımın sağ tarafındaki ağrı, ciğerlerimi sızım sızım sızlatan hava başımı döndürdü. Başımı kaldırıp ormanın ayaz kokan havasını daha az içime çekmeye çalıştım. Keşke nefes almadan yaşanabilseydi, diye umarsız bir dilekte bulundum. Gözlerimi kapadım ve evden çıkarken hangi yolu izlediğimizi düşündüm. Güneyden kuzeye doğru gelmiştik ve şimdi tam tersi bir yol izlememiz gerekiyordu. Kafamı çevirip ağaçların diplerine bakındım ve yosun olmuş kuzey tarafın ne tarafta olduğunu saptadım. Mia ise hâlâ dinleniyordu. Belki de dinlenerek en büyük hatayı yaptık çünkü hareketlendiğimizde artık yürüyecek hâlimiz kalmamıştı. Sanki o kadar yolu kısa sürede koşan ve hızını hiç azaltmayan bizler değilmişiz gibi müthiş bir yorgunluk saç tellerime kadar tırmandı.

"Umarım biri odamıza girmemiştir, Mia." dedim nefes nefese, elim kalbimin üzerindeydi. Açıkçası bu hâldeyken nasıl oluyor da evi düşünüyordum, bilmiyorum. "Ölüyorduk." Sesim bu kes dehşet içinde kaldığımı en iyi yansıtan kaynaktı. Bakışlarımı ona kaydırdım. "Ölüyorduk, Mia."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Tıslar gibi konuşunca yaralandığı aklıma geldi.

"Dur." dedim tuttuğu koluna bakmak için önüne geçerek. Yarasına bakabilmek için ay ışığının vurduğu bir yöne çektim ve kabanını çıkarmasına yardım ettim. Elbisesinin yırtılmış kısmından yarasına bakmaya çalışırken kulağım askerlere ait duyabileceğim en ufak sese karşı hassastı. "Şükürler olsun, yalnızca sıyırmış." dedim. Toplama kampında sıyırmış bir kuşunla, saplanmış olanınkini ayırt etmeyi öğrenmiştim. Özellikle sıyrığı bizzat karnımın kenarından yara aldıktan sonra öğrenmiştim.

Elbisemin eteğinin ucunu titreyen parmaklarımın arasına aldım ve ikinci seferde yırtmayı başardım. Koluna dikkatle sararken dişlerini sıkıp başını gökyüzüne kaldırarak inledi. Ancak bu bez parçası yeterli değildi. Mia'nın elbisesinin ucundan da kopardığım sırada homurdandı fakat konuşmadı. Sıkı bir düğüm attıktan sonra önüme döndüm. "Eve gidince yaran için bir şeyler bulurum, temizleriz."

Kesik kesik nefes aldı. "Ee, yolu nasıl bulacağız?"

"Ben buldum bile." dedim yürümeye devam ederken. Çatlayan dudaklarımı ıslattım ama birkaç saniye sonra yeniden kurudu. "Sence diğerleri ölmüşler midir?" Aklıma arkamızdan gelen adamın öldürüldüğü gelince midem düğümlendi. Burnuma çöken sızı göz pınarlarıma kadar ulaştı.

"Bilmem." dedi umursamazca. "Ama yakalanmalarından ziyade ölmelerini tercih ederim. Ya ismimizi verirlerse?" Tedirgince attığı bakış bana bu ihtimali düşündürdü. Şimdiye dek yakalanan kimse, örgüttekilerin görev isimlerini afişe etmemişti çünkü biliyorlardı ki her hâlükârda sonuçları ölümdü. Yine de Mia'nın sanki ona elbise fiyatı sormuşum gibi duygudan yoksun konuşması beni şaşırttı. Ben kurşunlara hedef olan o adamı unutamıyordum. Biz biraz daha erken davransaydık belki de yaşayacaktı. Vicdan azabı şiddetle içime oturdu.

"Bilmiyorum." diye mırıldandım. O rahatsız edici duygu durumumu korurken ağaçlık alandan çıktık ve yolu aşarak patikaya vardık. Artık ev çok yakınımızdaydı. Durmuyorsak bile hızlı yürüdüğümüz söylenemezdi. Cır cır böceklerinin sesinin eşlik ettiği patika yol bittiğinde ilerideki eve baktım. Işıklar yanmıyordu ve bu içimi rahatlattı. Saat oldukça geç olmalıydı. Komutan uyumuşsa da Julian'ın nedense odasında vakit geçirdiğini düşünüyordum. "Ayrı ayrı gidelim." diye bir öneri sundum. "İki kadının kaçtığını duyarlarsa ve şimdi evin çevresindeki askerler bizi böyle görürlerse işkillenebilirler."

Mia teklifsizce yürümeye devam etti. "İyi fikir." dediğinde bekleyen kişinin ben olacağımı anladım. Ağaçların arkasına saklanıp yere eğildim. Canımı yaksa da ucunu kestiğim eteğimin bir parçasını tükürüğümle ıslatarak yanaklarımdaki kurumuş kan lekesini temizlemeye koyuldum. Sonra saçlarımı temizledim ve kabanımın altından gözükmeyen elbisem için Tanrı'ya şükrettim.

Sızlayan kaslarım evi görür görmez daha da ağrıdı. Mia ile konuşmak istiyordum. Kafamdan geçen bir sürü şey vardı ve en önemlisi bu geceydi. Her ne olursa olsun ölmüş olmamaları için dua ettim. Tüm bunların ağırlığını sırtımda taşıyamıyordum fakat Mia bir sırdaş almaktan acizdi. Kendisinden başka hiç kimse için endişe etmiyordu. Üstelik o insanlar, kendisiyle aynı zihniyeti taşımasına rağmen... İçime attıkça büyüyen her duygu, bir gün bir patlama yaratacaktı ve büyük etkili olmamasını ummaktan başka elimden bir şey gelmezdi.

Mia gittikten sonran bir saate yakın, belki daha fazla oturduğum yerden doğruldum ve saklandığım ağacın arkasından çıktım. Düz yolu hızla aşarken, askerlerin çıktığım yeri görmeyeceği noktadan geçmeye dikkat ettim. Ki zaten bahçe oldukça sessizdi. Arka taraftaki bahçe kapısından girince evin batı tarafını kontrol eden, benim varlığımı fark etmeyen iki asker gördüm. Julian bu dikkatsizliklerini görse neler olurdu, kestiremedim. Sessiz ama derin bir nefes eşliğinde ütü odasına girdim. Bodruma ve albayın odasına giden merdivenler aynı koridordaydı ve bu ise daha dikkatli olmayı gerektiriyordu. Kapının kenarında durup sessizliği dinledim ve güvenli olduğuna karar verip parmak uçlarımda koşmaya çalıştım. Yukarı çıkan merdivenlerin yanından geçip çalışanların odasına giden basamakları inip en köşedeki odamın kapısını can havliyle açtım. Mia yalnızca iç çamaşırlarıyla yatağa oturmuş, ıslak bezle koluna bulaşmış kanı temizlemeye çalışıyordu.

"Üzerimi değiştirip senin için sağlık çantası getireyim." dedim ona yaklaşıp kolunu bir kez daha kontrol ederken. Kesinlikle bir sıyrıktı ve bu bizim için bir şanstı.

Temiz kıyafetlerimi dolabımdan çıkarıp banyoya girdim ve yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda gözümün altındaki ince derinden başlayıp, burun bitimine dek uzanan, kızarmış, şişmiş çizik yarasını gördüm. Yüzümü kırıştırdım ve derin bir nefes verip sızısını görmezden gelip çarçabuk üzerimi değiştirdim. Parmaklarımı tarak gibi kullanarak kabaca düzelterek bağladım.

En azından şimdi ölümden kaçmış olduğum belli değildi. Banyodan çıkarken gözümün altındaki yara için bir bahane bulmaya çalıştım. "Kahretsin, canım yanıyor. Ağrı kesici de getir." Mia'ya cevap vermesem de isteğini aklıma not ettim.

Önce Emily'nin odasına uğradım fakat uyuyordu. Ensemi kaşıyıp uyandırmayı düşündüm fakat koridora dolan piyano sesini hatırlayınca, uyumayan birinden istemenin daha mantıklı olacağına karar verdim. Kapıyı usulca örtüp albayın dairesine ulaşan merdivenleri tırmandım fakat bacak kaslarımdaki ağrının şiddeti hızımı büyük ölçüde azalttı. Duvar kenarına bile yığılıp uyuyabilirdim ama bunun yerine kendimi albayın kapısını tıklatırken buldum. Daha yakından gelen piyano sesi, kapının tıklatılışını duymasını engellemiş olmalıydı. Ellerimi yumruk yapıp açtım ve nihayetinde kapının kulpunu indirdim.

Kalın perde beni şaşırtacak şekilde kenarda toplanmıştı, yumuşak ay ışığı çaldığı parçanın da etkisiyle odasını hazin bir tona bürümüştü. Yatağı derli topluydu ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Sanki günlerdir kimse uğramamış gibi kimsesiz görünüyordu. Piyano sesi kesilince olduğum yerde kaskatı kesilerek albayın beni yanlış anlayacağı düşüncesiyle korkuyla gerildim. Müzik sesinin geldiği iç odanın kapısına vardığımı, kapı eşiğine geldiğimde, albayın kapıyı birden açarak burun buruna

gelişimizle fark ettim. Geriye doğru birkaç adım attım. "Beni dinlemek için kapının dibine sinmene gerek yok."

Başımı kaldırdım ve upuzun gövdesinin bitimindeki yüzüne baktım. Gözleri parlak, kopkoyu bir maviydi. Bugün dolunay olmasaydı, göz rengini açıkça seçemezdim. "Hayır, efendim." dedim ellerimi önümde birleştirerek. Tam ağzımı açmıştım ki az önce açtığım mesafeyi kapattı ve çatık kaşlarla gözümün altındaki yaraya baktı. Boğazımı temizledim. "Yaram için sağlık çantası rica etmeye gelmiştim. Ben nerede olduğunu bilmiyorum ve Emily uyuyor." O kadar hızlı konuşmuştum ki cümlem bittiğinde artık nefes nefeseydim. Keşke sağlık çantasını gizlice alma fırsatım olsaydı...

Eliyle yatağının üzerine işaret etti. "Şurada otur."

İtiraz etmeyi düşünsem de aceleci tavrım şüphe çekebilirdi ve Julian'ın odama kadar gelmesi beklenmedik bir durum da değildi. Tereddütlü adımlarla yatağın üzerine oturup banyoya giren Julian yerine kocaman pencereden dışarıya baktım. Daha yarım saat kadar önce yaşadığım adrenalini hatırlayınca bir kez daha Tanrı'ya şükrettim. Biz kurtulmuştuk ama o adamcağız ölmüştü.

Julian elinde bir çanta ile çıktığında bakışlarımı ona çevirdim. İçimde bastırdığım, yarın askerlerin gelip bizi tutukladığı hayalleri kafamdan silip attım. Hiç kimsenin o canilerin eline geçmediğini umdum.

Ben bunları düşünürken en son beklediğim şey Julian'ın önümde çömelmesiydi. Öyle ki bu hareketi yaparken gözlerimi gözlerinden ayıramadım. Çantadan pamuk çıkarıp üzerine tentürdiyot döktüğü sırada sesimi bulabildim. "Gerek yok." dedim çarpan kalbimi yok sayıp. "Ben yapabilirim, siz zahmet etmeyin." Kaşlarının üzerinden bana attığı kısa bakış, nefesimi kesti.

Ay ışığının vuruşuyla o kadar güzel görünüyordu ki seslice yutkundum. Yüzünün sol tarafına vuran ışık sanki sağını daha da gölgeye çekiyordu. Maviliklerine bakmak, bir okyanusa bakmak gibi hem huzurlu ve korkutucu hissettirdi. Elinde pamuğu tuttuğu elini yüzüme yaklaştırdığında gözlerimi yummamak için irademi zorladım. Bunun yerine parmağı yanağıma sürtünce ateş değmiş gibi irkildim.

Bu değişimleri görse de görmezlikten geldi. "Bunu nasıl başardın?" Sesindeki endişe beni sarstı. Hatta öyle ki tentürdiyodun yarama değince bıraktığı yakıcı hisse karşı tepki veremedim. Şaşkınca bakakaldım. O da kendisini fark etmiş olmalı ki toparlandı, yüzünü kolayca ifadesizliğe çevirdi.

Düzgün nefes almaya çalıştım ve kalp seslerimi duymuyor olmasını umdum. "Pencereyi açıyordum. Gerektiği kadar mesafe bırakmamışım. Köşesindeki sivri yer çizdi." Bizim odalarımızdaki pencereler biraz yukarıda kalıyordu. Banyodan çıkarken bulduğum bahaneyi gerçekmişçesine rahat bir tavırla söyledim fakat Julian bana şüpheli bir bakış attı. Üsteleyeceğinden korksam da o sessizliği tercih etti.

"Neden dikkatli değilsin?" Bu defa sesi tamamen duygusuz, tepkisizdi.

"Sadece fark edemedim." Omuzlarımı indirip kaldırırken pamuğun yarama basılmasına neden oldu ve acıyla inledim. Julian da pamuğu çabucak çekip yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm." dedi bir saniye kadar suratıma baktıktan sonra. Yara bandı çıkarmak için başını kucağındaki sağlık çantasına indirdi.

"Önemli değil." Ellerimi kucağımda yeniden birleştirdim ve çiziğin üzerine bandı yapıştırırken hareketsiz kalmaya çalıştım.

Derin bir nefes verirken "Bitti." dedi ama hâlâ önümde eğilmişti.

Gözlerimi gözlerine bakmaktan kaçındırdım. "Acaba o çantayı almam mümkün mü? Sabah bandı değiştiririm, tentürdiyot sürerim."

Yanıt verecek kişi kendisi değil de çantaymış gibi çantaya baktı, ardından yine bana. "İstersen sabah da yapabilirim?" Tereddütle sorduğu soru dilimi birbirine dolaştırdı. "Senden daha iyi yaparım." dedi asker oluşunu kastederek.

"Hayır hayır, teşekkür ederim." dedim ve yana kaykılarak çabucak ayaklandım. "Ben yaparım."

Ellerini dizlerinin üzerine koyarak doğruldu, sağlık çantasını bana uzattı. "Al bakalım. Artık daha dikkatli olmasını öğrenirsin."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim." dedim ve kapıya doğru neredeyse koşarak gittim. "İyi geceler." Karşılık vermesini beklemeden kendimi koridora atarak boşta kalan elimde tırabzanlara tutunup birkaç saniye nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Merdivenlerden odama kadar ulaşan yolu yürürken hâlâ dizlerim titriyordu.

Kapıyı arkamdan örtmeye fırsat bırakmayan Mia "Neredeydin?" diye sordu öfkeyle. Sonra gözümün altındaki yara bandını görünce katılaşan çenesini kapattı. "İlk önce kendini halletmişsin. Ben daha zor durumdaydım!"

Bu gereksiz çıkışını acısına verdim. "Üzgünüm, Mia. Albay yaramı temizlemek istedi ve şüphe etmesin diye reddedemedim."

Karşısına geçerken gözlerini bir saniye bile üzerimden çekmedi. Âdeta tıslayarak "O yüzündeki ifade ne?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Of Mia." Mia'nın yaralı kolunun olduğu tarafa oturdum ve çantanın içinden gerekli malzemeleri çıkardım.

"Albay yaramı temizlemek istemiş. Sanki aşığın temizlemiş gibi söylerken kızardın." Hırçınca söylediği kelimeler karşısında sabrımı korumak için çaba sarf ettim. Artık ona kızamıyordum bile, tek istediğim benimle muhataplığı kesmesiydi ancak şansım buydu ya, göreve gönderildiğim kişi Mia gibi fevri bir insandı. Ve kana susamış. Birbirimizden o kadar farklıydık ki eksiklerimizi doldurup dost olmaktan bile acizdik.

"Aceleyle geldiğim için kızarmışımdır." Onun aksine sesim yorgunluktan kaynaklı olarak çok sakindi. Yarasını temizlerken burnundan soludu ve ayağıyla yerde ritim tutturdu. "Mia." dedim temizlenen yaraya bakınca. "Korkarım yarayı dikmezsek iltihap kapacak." Toplama kampına gönderilmeden önce olsa, değil bir yarayı dikmek, minicik bir kesiğe bile bakamazdım.

"Ne?" dedi dehşet içinde. "Saçmalama! Kolumu uyuşturacak bir iğnemiz bile yok." Gözlerimdeki kararlı tavrı görünce yutkundu. "O zaman git ve iğne bul."

"Nasıl bulayım, Mia. Bir evde neden böyle bir iğne bulunsun? İstemem bile bir sorun olduğunu gösterir. Dinle, dayanabilirsin." Destek olmak için elini tuttum fakat hışımla geri çekti. "Biliyorum kulağa çok korkunç geliyor ama sen dayanabilirsin. Çabucak yapmaya çalışacağım ve daha sonra ağrıların için sana ilaç getireceğim. Kolun iyileşene kadar senin işlerini de hallederim, gece güzel bir uyku çekersin."

"Sen kafayı yemişsin." diye soludu. Ama artık gözlerinde kabullendiğine işaret eden bir korku vardı. Nitekim bir süre sonra bakışlarım karşısında omuzlarını indirdi.

Dolaptan çıkardığım iki çarşafla birlikte yanına döndüm. "Yat, ben bir kolunu bağlayacağım, bunu da ağzına tıkayacağım. Söz veriyorum çabucak bitecek."

Tereddüt etti. "Dikmesek de geçer."

"Geçmez." diye hemen susturdum. "Bak, sıyrık biraz derin ama kurşun içeride kalmadığı için ve bu sağlık çantasının içinde gerekli dikiş malzemeleri olduğu için şükretmelisin, Mia."

"Ama senin kadar şanslı olamamışım." dedi nefretle. Sanki onun yerine ben vurulmalıymışım ama benim yüzümden kendisi vurulmuş gibi...

"Uzan." Bir an evvel oturmak istiyordum çünkü ayakta dikilecek hâlim kalmamıştı. "Lütfen işimi zorlaştırma. Benim için de kolay değil ancak ben sırf senin için kabul ediyorum."

"Benim için mi? Yaram iltihap kaparsa işkillenirler diye değil yani?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Doğru değildi fakat onunla muhalefet olmak istemiyordum.

Neyse ki dediğimi yaptı. Önce elini başının üzerine kaldırıp bileğini yataklığın üst tarafındaki parmaklıklara bağladım. Ardından ağzına bez parçasını tıktım ve bir kez bağırttırıp sesinin yeterince yutulup yutulmadığını kontrol ettim. Yaralı elini de beline yapıştırıp, çıkardığım başka bir çarşafla bağladım. Her şey tamamdı. Titreyen ellerimi yumdum, geri açtım. Yarayı tekrar temizledikten sonra keskin bir soluk alarak iğneyi batırdım. Mia'nın çığlığını çarşaf yuttu ve zangır zangır titreyen bedenindeki sarsılma bana da bulaştı. Birkaç saniye duraksadım fakat hemen toparladım. Bağırışlarını, titreyişlerini müthiş bir çabayla yok sayıp işimi bitirdim.

Mia'nın gözyaşlarıyla ıslanmış, kıpkırmızı kesilmiş yüzüne baktım. Boynundaki tüm damarlar patlamaya hazırmış gibi belirgindi. Bağladığım çarşafları açtığımda Mia tavana bakmakla yetindi. Artık sesini çıkarıp tek kelime etmeye bile hâli yoktu.

Sağlık çantasında duran ilaçtan bir tane verdim, su istemeden yuttu ve hareketsiz kaldı. Üzerini usulca örttüm. Ellerime bulaşan kanı yıkadıktan sonra harcadığım güç yüzünden acıkan midemi doldurmak için odadan çıkıp mutfağa gittim.

Mia'nın acısını anlayamazdım ama kendimi onun yerine koyabiliyordum. Bunu yapmasaydım daha kötü olacaktı ancak böyle düşünmek hâlâ hafifçe titreyen ellerimi sakinleştirmiyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa girdim ve dalgınlık yüzünden göremediğim albayı fark ettiğimde ufak bir çığlık attım. Benim çığlığımı duyunca o da korktu. "Korkuttun." dedi beni süzmeden önce. Tezgâhın üzerinde kendine bir şeyler hazırlıyordu. *Bu adam neden sanki her an her yerde gibiydi?*

"Siz de beni." Elimi kalbimin üzerine koyup sakinleşemeye çalıştım.

"Acıktın mı?" diye sordu elinde ekmeğe, mermerin üzerine koyduğu atıştırmalıklardan seçip koyarken.

"Evet, biraz acıkmıştım." Erzak dolabına doğru ilerledim.

"Yanağındaki yaranın durumu nasıl, sızlıyor mu?"

Omzumun üzerinden Julian'a kaçamak bir bakış attım. "Hayır, gayet iyi durumda. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Zeytin kutusuna uzandığım sırada göz ucuyla albayın elinde sandviçle bana doğru geldiğini gördüm. "Al bakalım. İçinde bol besinli gıdalar var. Belki biraz cana gelirsin."

"Ben kendim hazırlarım." dedim utana sıkıla.

"Bugünlük bir şey olmaz, al bakalım ufaklık." diye ısrar etti. Yaşım yirmiden fazlaydı ve Emily'den duyduğum kadarıyla albay daha otuz yaşında bile değildi. Bu rütbeye çok iyi bir yerden torpille birlikte, zorlu bir eğitimden geçtikten sonra geldiğini de eklemeyi unutmadı. Berlin'deki aile dostları, ülkeyi yöneten kişilere çok yakın kişiler, diye belirtmişti.

Aramızdaki boy farkı o kadar belirgindi ki başımı kaldırmam yetmezmiş gibi bir de kaşlarımın üzerinden bakmak zorunda kaldım. Sonra elindeki ekmeği aldım ve geriye doğru bir adım attım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." diye mırıldandı. Yüzü hâlâ donuktu ama masmavi gözleri insanın kalbini pır pır ettirecek kadar ışıl ışıldı. Arkasını dönüp tezgâhın başına, bir tane sandviç de kendine hazırlamak için gittiğinde ekmeğimi ısırarak onu seyrettim. Gerçekten de heykel gibi bir adamdı ve etrafına güç yayıyordu. Üstelik Nazi askeri olmasına rağmen sanat aşığı biriydi ve bu durum, ona tamamen kendime bağlama görevimden bağımsız olarak neden SS askeri olmaya boyun eğdiğini sormaya teşvik ediyordu.

Görevim aklıma geldiğinde içim hüsranla, suçluluk duygusuyla doldu. Bana karşı tavrı değişmişti, fark edemeyecek kadar kör değildim ve bu beni korkutuyordu. Onu kullandığımı duyunca... Duymamalıydı çünkü duyarsa, şüphesiz anında öldürürdü. Ama korkumun asıl sebebi bu değildi sanki. Ne olduğunu tam anlayamıyor, bu karmaşa hâlindeki hisse bir isim koyamıyordum. Sadece korkuyordum. Bu korkunç geceden sonra, eğer örgütten kaçan kişiler yakalanmamış ve bizi ispiyonlamamışsa, aldığım tek karar, örgütün birbirinden apayrı zihniyete sahip olan öteki kolu ile iletişime geçip onlarla özgürlük için çalışmaktı. İktidara sahip olmak için değil, yalnızca yaşama özgürlüğümüz için çabalayacaktım. Bunu nasıl başaracağım, bir sonraki konuydu. Şimdilik örgütün bu tarafıyla idare etmek zorundaydım.

Onuncu Bölüm

Gnash, Olivia O'Brien/ I Hate You, I Love You

Mia yarasına rağmen verdiğim ağrı kesicinin etkisiyle gece güzel bir uyku çekti. Bense yine kâbuslarla dolu, uykusuz bir gece geçirdim. Bazen kan ter içinde uyanıp bir süre sessizliği dinliyor ve gözüm karanlığa alışana kadar oturur pozisyonda bekliyordum.

Uyandığımda Mia'yı göremedim. Şafak sökmeden odadan çıkmış olmalıydı çünkü ben zaten sabaha karşı uyanmıştım. Onun için endişelendim ve evin her yerinde onu aramaya koyuldum ancak yoktu.

Gerisingeri yatağıma döndüm ve o bunu bekliyormuşçasına odaya girdi. Ben rahatladım ancak Mia, bana gece gördüğüm kâbuslardan daha kötü dakikalar geçirmeye ant içmiş gibi konuyu örgütle olan toplantıda, albayı öldürmeyeceğimi söylediğim konuşmaya getirdi. "Bırak kolumu, Mia." dedim Mia'nın pençelerinin arasından kendimi kurtarmaya çalışarak. Tartışma şiddetlenmiş ve fikirlerimde değişim olmadığını

gören Mia nihayetinde çıldırmıştı. Onda deli gücü vardı, kendimi kurtarmak için kolunu koparmam gerekiyordu.

"Seni küçük sıçan. Toplantıyı berbat ettin. Lanet olsun, keşke seni örgüt kendi elleriyle şu an gebertebilse." diye fısıltıyla soludu. Tam anlamıyla tükürükler saçarak konuşuyordu ve suratı morarmıştı. Hayatımda ilk kez birini bu kadar sinirli görüyordum. Delirmiş Nazi askerleri hariç. "Aşağılık köpek!"

Kolumu elinden kurtarabildim ama Mia parmaklarını gevşetmese asla başaramazdım. "Sizin gibi değilim diye mi tüm öfken?" Dakikalardır bastırdığım öfkem sonunda patlak vermişti. "Sizden farklıyım diye mi yoksa bir insanı öldürmeyi reddettiğim için mi bu nefretiniz?" Durdum ve histerik bir kahkaha attım. "Ne büyük kötülük ama." diye dalga geçtim.

"Düşmanımızı öldürmekten gocunuyorsun diye." dedi, düşmanımız kelimesine özellikle vurgu yaparak. Öfkeli fısıltılarla konuştuğu için ağzından tükürükler saçtı. İnsan sinirliyken sesini bastırarak konuşmaya çalıştığında boğazına bir ağrı oturuyordu.

Sustum, odada bir süre Mia'nın sert soluk sesleri duyuldu. Her geçen gün tükeniyordum. "Asıl büyük acı ne biliyor musun? Beraber yola çıktığın, aynı sırrı paylaştığın, aynı odada uyuduğun insanın bu hâle dönüşmesi." Ama o zaten hep bu hâldeydi... Hiçbir şey demeyince devam ettim. "Seni bu hâle ne getirdi Mia? Söylesene, örgüt senin insani duygularını nasıl alabildi?"

"Ben istedim, onlar da aldı. Örgütü suçlamayı kes. Onlar sayesinde nefes alıyorsun." Nankörlük etmiyordum. Benim kurtarılmam, Tanrı'nın bağışladığı ikinci bir şanstı ve örgüt buna aracı olmuştu ama bu, onlara körü körüne bağlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Mia değişmezdi. Beyni yıkanan bir insan asla değişmezdi.

"Birine can borcun olduğunda onun kölesi mi olursun? Ya da zincire vurulmuş köpeği mi? Hayır, Mia. Hiçbir insan bunu yapmaz ve ben de yapmıyorum." Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapattım ve ardından "Beni kurtardıklarında, karşılığında katil olmamı isteyeceklerini söyleselerdi, sana yemin ederim ki onlarla gitmezdim." dedim.

"Tabii iş işten geçtikten sonra bunları diyebiliyorsun. Eminim o an sana anne babanı öldür deselerdi kurtulmak pahasına yapardın." Sürekli işaret parmağını sallıyor, sanki böyle yaparak öfkesini pekiştirmek istiyordu.

Olağan dışı bir sakinlikle "Ben sen değilim." dedim. Sakinliğimin nedeni söylediklerine karşı duyduğum şaşkınlıktı. Demek ki o kendi canı için ailesine kıyabilecek bir insandı.

Hiç beklemediğim bir anda atıldı ve saçlarıma asıldı. Kafamı geriye doğru çekiyordu. Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. "Melekmişsin gibi davranmayı kes! Bu tavırlarına dayanamıyorum." diye dişlerinin arasından tısladı. "Biliyor musun örgüt bu görevi sana neden verdi?" Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Ürperdim. "Çünkü seni kurtardıktan hemen sonra senin içimizdeki sorunlu kişi olduğunu anladılar. Örgüte yardım etmeyeceğini anladıkları an seni ortadan kaldırmak istediler. Ve sen de onlara, seni öldürmeleri için gereken şansı veriyorsun."

Yüzümü buruşturdum ve ellerimi göğsüne koyup tüm gücümle Mia'yı ittim fakat birkaç adım geri gitmesini ancak sağlayabildim. Kaşlarımı çatarak bir süre dediklerini hazmetmeye çalıştım fakat başaramayınca "Öyleyse neden buraya göndermeden önce öldürmediler?" diye sordum.

"Çünkü yine de kesin olarak emin olmak istediler. Ve daha o zaman öldürselerdi, örgüte yeni katılanlar onları cani sanacaklardı. Ben bile. Sebep yokken içimizden birilerini öldüren caniler." diye alçak sesle fısıldadı.

Gülme sırası bendeydi. "Sence de zaten öyle değil misiniz?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüme tokadını indirdi. Ağzıma acı bir tat geldi ve ne olduğunu anlamadığım için dünyam ters çevrildi. "Pislik!" Tam üzerime atılacakken kapı birden açıldı ve ikimiz de donup kaldık.

Karşımda albayı görünce kalbim yerinden oynadı. Sebebi konuştuklarımız değildi çünkü her ne kadar hararetli konuşsak da sesimiz fısıltı düzeyini aşmamıştı. Tek korktuğum şey, yakalanmış birinin bizi ispiyonlamış olmasıydı.

"Ne oluyor?" diye âdeta kükredi Julian.

Mia öylesine iyi oyuncuydu ki sanki az önce bana bunları yapan kendisi değilmiş gibi geri çekildi ve saygı ifadesi takındı. "Bir şey yok, efendim. İki arkadaş arasında bir tartışma." Julian ona sertçe bakıp cümlesinin devamını getirmesini bu yolla engelledi.

Albay yanıma yürüdü parmaklarıyla çenemden nazikçe tuttu. Bakışlarından, çizik olan yanağımda Mia'nın parmaklarının izi çıktığını düşündüm. Mia'ya kaskatı bir sesle "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Geriye doğru bir adım attığımda Julian'ın parmakları boşlukta kaldı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Önemli bir şey değil. Arkadaşlar arasında bu tarz tartışmalar sık sık olur." Konuyu değiştirse ne diyeceğimi bilmediğim için durumu kurtarmaya çalıştım. Hızlı gelişen olaylar karşısında titreyen ellerimi önümde birleştirdim.

Albay bana doğru bir adım attı ve aramızdaki boşluğu az önceki hâle getirdi. "Dudağının kenarı kanıyor." dedi yumuşak bir ifadeyle. Sonra Mia'ya dönüp "Sen birine vurma hakkını nereden buluyorsun?" diye hiddetle çıkıştı.

"Lütfen." dediğimde albayın bakışları yeniden bana döndü. Neredeyse yalvarır gibi konuşmuştum çünkü artık tartışma

kaldıracak hâlde değildim. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız? Bu sorun Mia ile benim aramda." Albay kısa bir an tereddüt geçirdi ancak daha sonra tek kelime etmeden odadan çıktı. Çıkmadan önce attığı bakışta zar zor yakalayabildiğim, hatta hayal gördüğüme şüphe ettiğim bir kırgınlık belirip yok oldu.

Mia onun arkasından "Kahrolası herif. Sen birilerini öldürme hakkını nereden buluyorsun?" diye sessizce tısladı.

Örgütün albaydan farkı kalmış mıydı ki? Mia tamamen kör olmuştu. "Hadi." dedi ve kolumdan tutup kapıya en uzak köşeye çekti. "Dışarıya çık. Daha önceden gittiğin yere git. Yasef'le buluştuğun yere."

"Neden?" dedim korkuyla karışık şaşkınlıkla.

Dudaklarını büzdü. "Bilmem, dün gece olanları rapor etmek için görüşmeye gittim. O sırada konu sana geldi. Ailenle ilgili bir konuda anlaşmaya varmak istiyorlar zannedersem." Her kelimesi dudaklarından tükürür gibi çıktı. Demek ki gün doğmadan ortalıktan kaybolup birileriyle görüşüyordu. Bu kadar çabuk iletişime geçmesine bakılırsa örgütteki adamlardan birkaçı kulübenin olduğu ormanda yaşıyor olmalıydı. "Bu arada, yakalanan kimse olmamış." dediğinde rahatlayamadım.

"Mia, bu çok tehlikeli. Dün gece neler yaşandığını en iyi sen biliyorsun." desem de sesim güçsüz ve kararsız çıkmıştı. Ama ailem için onları reddedemeyeceğimi biliyorlardı. Ben de biliyordum.

Umursamazca omuz silkti. Kısa bir duraksamanın ardından "Aileni kurtarmak için ayağına gelen fırsatı tepeceksin." dedi. "Senin bileceğin iş ama gideceksen kahvaltı saati gelmeden git."

"Ailemi kurtarmak mı?" Sesime karışan heyecan beni alt üst etti. Bu mümkün müydü? Onları iğrenç kamp hayatından kurtarmam mümkün müydü? "Yani, kurtaracaklar mı?" diye kekeleyerek devam ettim.

"İsteklerini yaparsan, neden olmasın?" Bakışlarındaki teşvik edici tavır ve tepkime karşılık geliştirdiği memnuniyet heyecanımın ışığını söndürdü. İsteyecekleri şeyi biliyordum. Albayı öldürmek. Böylece onları ettiğim tehdit de tamamen boşa çıkmıştı fakat o gece, o masada Julian'ı öldürme planının devre dışı kaldığını söylerken bile yalan olduğunu biliyordum. Pekâlâ Mia'ya yaptırabilirlerdi ama o zaten bir zalime dönüşmüştü, sıra bendeydi. Yapmamam gerektiğini hissettiğim bir şey yaptım ve kabul ettim. Ne olacaktı, tekliflerini kabul edip anne ve babamı kurtarmak karşılığında bir insan canını, birinin oğlunu, abisini mi öldürecektim?

Albayın gözleri gözlerimin ardındaki kara perdeye yansıyınca çaresizliğin girdabına kapıldım. Köşeye oturup hıçkırarak ağlamak istedim. Ama bunun yerine "Kulübenin arkası, değil mi?" diye sordum. Başını salladı. Göğsümün ortasına çöreklenen huzursuzluğu koparıp atmaya çalıştım ancak o an bunu başarmak, ölümden bile zor gibiydi. Buğulanan gözlerime ellerimin tersini bastırarak yukarıya, dış kapının önüne vardığımda albayı gördüm. O da dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Daha kahvaltı saati bile değildi ama üniformalarını giyinmiş hâlde çıktığına bakılırsa erkenden gitmesi gerekiyordu. Gözlerine bakmak yerine siyah, uzun çizmelerine baktım. "Sana başka oda ayarlatacağım." dedi şapkasını başına geçirirken.

"Düşündüğünüz için teşekkür ederim ama sorun değil." dedim ve içimde beliren bir hisle kafamı kaldırıp koyu mavi gözlerine baktım. Bir an, aptalca duygu selinin arasında elimi kaldırıp yüzüne dokunmak istedim fakat tek yaptığım tekrar çizmelerine bakmak oldu. Ellerim karıncalandı ve o yeni tanıştığım türden korku ruhuma sindi.

"O odada kalırsan Mia bir gün sana zarar verir." dedi ve kapıyı benim için açtı. "Kimsenin ölmesini istemem." Hafifçe güldü ama ben gülemeyecek kadar bocalamış hâldeydim.

Mia ile ayrı odalarda kalmak her açıdan daha güvenliydi. Bu yüzden ısrarını görmezden gelemezdim. "Teşekkür ederim." Ama beni düşünmemesi gerekiyordu. Kötü olması, bağırması, ezmesi, hor görmesi lazımdı. Başka türlüsü benim için nasıl daha kolay olabilirdi ki?

Ayağımı dışarı attığımda hafif bir rüzgâr vardı. Bugün kar değil, hafif şiddette yağmur yağıyordu. Durduğumda o da durdu ve arkasını dönüp bana baktı. Sonra dalları kıran, bana savaşı ve ölümü hatırlatan bir rüzgâr bedenlerimize tokat gibi çarptı. Yüzüne yağmur damlaları düşen albaya baktım. Her ihtimale karşı benden önce gitmesi gerekiyordu. "Bir yere gideceksen bırakabilirim?" Kafamı iki yana salladım. "Yürüyüş yapacaktım. Size kolay gelsin." Başını sallarken teşekkür etti. Arkasını dönerek askerlerin yanında durduğu araca gidişini seyrettim. Onları görünce Alexander'ı hatırladım. Ortalıkta görünmüyordu ama bu durum en son şikâyet edeceğim konu bile değildi. Albayın aracı zemindeki suları sıçratarak bahçeden çıktığında ben de harekete geçtim. Bahçeyi geçip Mia'nın dediği yere giderken kendimi yapayalnız hissettim. Etrafımda kimsecikler yoktu. Ellerimi bedenime doladım. Yağmur saçlarımı ve kabanımı çoktan sırılsıklam etmişti. İlk kez, yazın bile üşüyen birisi olmama rağmen düşüncelerimin kafamın içini yaktığı soğuk beni etkilemedi. Hiç üşümedim, titremedim. Dışarıdan ne denli sakin göründüğümü tahmin edebiliyordum ama içim büyük bir kargaşa alanıydı.

Sonunda onu gördüm. Adının ne olduğunu hatırlamıyordum ama örgütte orta dereceli yetkililerden biri olduğunu anımsıyordum. Aslında ben oradayken, bu adamın çok kibar olduğunu düşünürdüm. Daima güler yüzlü, sevecen ve anlayışlı gözükürdü fakat şimdi çok korkutucu geliyordu gözüme. Şaşırmamam gerekirdi çünkü artık bu evreye alışmış olmam gerekiyordu. Herkes pembe maskesini indiriyor, kapkara

yüzleri ortaya çıkıyordu. Bunu kavradığımda her şeyin ne kadar da değişken olduğunu fark ettim. İnsanlar, çıkarlarına uymadığınızda sizden bir şekilde vazgeçiyorlardı. Önceden değer verirken, onlara bir kere hayır demeye görün, çöpmüşsünüz gibi davranmaya başlarlardı.

Islanan ormandan çıkan huzur verici koku burnuma dolduğunda maalesef bunun sefahatini yaşayamadan tam karşısına dikildim. "Nasılsın, Ezra?" dedi yine önceki gibi kibarlıkla. Ama birazdan söyleyeceklerini düşündüğümde bu hareketi buram buram sahtekârlık kokuyordu.

Çamurlaşmış toprağın botumun delik ucundan içeriye sızdığını hissediyordum fakat aldırmadım. Boş boş suratına bakıp "Nasıl gözüküyorum?" diye sordum.

Dişlerini göstermeden gülümsedi. "Açık olmak gerekirse, harabeye benziyorsun." Ardından yüzünde benim için üzgün olduğunu gösteren sahte bir ifade belirdi. Hatta o kadar sahteydi ki az sonra kahkaha atacak gibiydi.

Dudak büzerek "Benden pek farkınız yok." dedim. Ama benden çok daha canlı, çok daha sağlıklı görünüyordu. Stres insanı nasıl da çabuk yıkıyordu.

"İşler güçler..." dedi etrafımda ağır ağır bir tur atarak "Davamız için çalışırken harabe olmaktan onore olurum." Tek kelime etmeden dik dik baktım. Gerçekten söylediğime inanmış mıydı? "Ezra, istersen Direniş Örgütü'nde iyi bir konuma gelebilirsin."

Adama yandan baktıktan sonra konuşmamayı tercih ettim ve bu, cevabımın ne olduğunu göstermeye yetti. Saçları kırlaşmıştı. Kestiği sakallarının çıkış noktaları belirgindi. Yüzünde bir an belirip sonra kaybolan kibir midemi bulandırdı. Kısa bir sessizlik anında yağmurun taşlara değerken çıkardığı sesi dinledik. "Ailemle ilgili bir teklifiniz varmış." Şu an tek ihtiyacım

olan şey, sıcak yatağın altına girip dışarıda yağan yağmurun sesini dinleyerek kâbussuz, deliksiz bir uyku çekmekti.

Durdu ve bana dikkatle baktı. "Çok zeki bir kızsın." dedi sanki büyük bir sırrı çözmüş gibi.

Kaşlarımı çattım. Daha dün aldığım karara güvenirken, ailemin de işin içine katılmasıyla her şey tuzla buz olmuştu. "Sizi dinliyorum."

Gözlerini hayrete düşmüşçesine büyüttü. "Ne kadar da korkusuzsun. Oysa sana, seni oldukça çıkmaza sokacak bir şey teklif edecektik." Tanrım, uzatmayı, hiç yararı olmayan cümleler kullanmasını ne seviyordu öyle...

"Üşüyorum." diye bir yalan uydurdum. "Teklifinizi duymak için sabırsızlanıyorum." Fakat sesim bunu hiç istemiyor gibiydi. Annemle babamı kurtarmak istiyordum elbette ama bedeli bu kadar ağır olmamalıydı.

Ağzını yaya yaya "Özür dilerim." dedi. "Bazen böyle uzatıp duruyorum. Mazur gör, lütfen." Yürümeyi kesip tam karşımda durdu. Ellerini arkasına attı ve belinde kenetledi. "Sana bir şans vereceğiz. Eğer istediğimizi en kısa zamanda yaparsan, anne babanı kurtarırız." Bekledim. "Albaydan bilgileri al, onu öldür ve biz de annenle babanı kaçırıp size tünelde bir odacık verelim."

Teklifi çok cezbediciydi. Tabii eğer şartlarını duymamış olsaydım. Ama zihnim istemsizce anne ve babamın şu anda ne durumda olabileceklerini düşünmeye kaydı. Ben genç hâlimle bile o ağır koşullara dayanamıyordum. Eğer çalışamayacak hâle gelmişlerse, çoktan öldürülmüş olmalıydılar. Tam bu düşünce aklımdan geçtiği an beynimde şimşekler çaktı. Tenime değen yağmuru vücuduma çarpan bir kütle gibi ağır hissediyordum. Omuzlarıma aniden tüm dünyanın yükü konulmuş gibi hissettim.

"Sen bunu yapmasan da başka biri yapacak. Albay denen yaratık gebertilecek." dedi acı haber verirmişçesine. "Ama eğer sen yaparsan." Ellerini iki yana açıp geri bıraktı. "Anne ve baban da kurtulur."

"Ya onlar..." dedim ama kelimeler ateşten diken hâlini alıp dilime batınca ağzımı geri kapattım. Ne demek istediğimi anladı.

"Ailen yaşıyor. Teyit edildi."

"İki kişiyi kurtarmak bu kadar kolaysa, neden onları ölüme terk ediyorsunuz?" diye sordum boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra.

"Çünkü o kadar kolay değil. Bu riske gireceksek bize bir neden vermelisin." Bir neden... İstediklerini yapmam karşılığında sunulmuş bir neden... Julian'ın tavırlarını hatırladım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. O diğer Naziler gibi değildi. Sanki oraya ait değildi ve hükûmet karşıtı konuşmaları, kendisini de oraya ait hissetmiyormuş izlenimini veriyordu. Evdeki çalışanların hepsine mi aynıydı bilmiyordum ama bana karşı fazla kibardı ve içi dolu bir insandı. Bazen gözlerinin maviliğine saklanmış bir ıstırabı olduğunu görüyordum. Sanki kimseden yardım isteyemiyormuş gibi... Hayatımın bir noktasına değip geçmiş olması bile mucizevîydi.

"Ee, kabul ediyor musun?" Elini siyah kabanının ceplerinde soktu ve başını eğdi.

Çöküntü altındaki psikolojimle düşünebildiğim en sağlıklı şekilde düşünmeye çalıştım. Evet, albay görünürde iyi bir insandı. Geldiğimden beri kimseye kabalık ettiğini görmemiş duymamıştım. İçine kapanıktı ve belli ki yaralarını sanatla biçare hâlde sarmaya çalışıyordu. Mesleğiyle, ırkı ve dini ile değerlendirmiyordum. Bu berbat savaş başlamasaydı, onunla karşı saflarda değil de aynı koşullarda tanışsaydık belki de her

şey bambaşka olurdu. Ölümü hak etmiyordu. En azından ben öyle düşünüyordum.

Ama annemle babamda hak etmiyordu. Ve geri kalan hayatımı onlarsız geçirmektense ölmeyi yeğlerdim. "Evet, kabul ediyorum."

On Birinci Bölüm

NF, Britt Nicole/ Can You Hold Me

Bir şeyler söylemeliydim. Biriyle konuşmalı, içime atıp koca bir mezarlık hâline getirdiğim acılarımı kusmalıydım. Onlarca parçaya bölünmüş zihnim, ikilemlerim, kendi kendime ettiğim zulüm fakat en çok da insanların insanlara ettiği zulüm... Büyükçe büyüyen dünya sancılarımı kendime saklıyor, duvar örüyor ve bu yüzden gün geçtikçe çürüyordum. İçimi dökecek kimsem yoktu ve bu yüzden bir günlük almaya karar verdim.

Silik, incecik bir çizgiye oturtulmuş hayatımdan bir kurtuluş yoktu. Geriye dönersem, düşerdim. Aşağı bakarsam başım döner, yine düşerdim. İleriye doğru adım atacak hâlim yoktu. Simsiyah bir suyun dibini görmeye çalışır gibi bir çaresizlik... Biliyordum, acının en büyüğü yoktu. Daha kötü durumda olan insanların daha da kötüsü vardı. Ben şanslıydım ama sustum ve çığlığa dönüştü. Çığlığa dönüştü ve artık kendi sesimi duyamıyordum.

Albayı öldürmeyi kabul ettim. İnsan kalmayı başaramadım. Kendime ihanet ettim. Savaş, gerçekten de her şeyi değiştiriyormuş.

Karmaşanın içinde yaşıyordum. Gözlerimdeki içsel savaş başka, dışarı çıktığımda gördüğüm savaş bambaşkaydı. Zihnim beni öldürüyordu: kendi ateşiyle eriyip kendini eriten mum gibiydi.

Eve döndüm. Dalgındım, ne yaptığımı fark etmesem de Mia'nın yerine tüm işini halletmiş, komutana ve Sophie'ye kahvaltı servisini yapmıştım. Fiziksel yorgunluğumu hiç hissetmedim ama bana ağır gelen başımı koparıp atmak istedim. Keşke insanoğlu düşünemeyen bir varlık olsaydı. Belki o zaman daha kolay olurdu.

Öğlene dek albayın benim için ayarladığı odaya geçtim. Yine bodrum katta ama Mia'ya en uzak odada, merdivenlerin başladığı yerdeydi. Eşyalarımı dizdim, duş aldım, yaramı temizledim, yeni bant yapıştırdım ve bunların hepsi ezberlenmiş eylemlerdi çünkü tamamen bilinçsizce yapmıştım.

Julian eve geldiğinde kapıyı ben açmamak için türlü türlü bahaneler üretmeye kalktım fakat Emily'nin sabrını taşırmaya ramak kala yenildim ve albayı ben karşıladım. Gözlerinin mızrağına takılmaktan kaçınmayı başarsam da bu nereye kadar mümkündü? Ondan, günlük almak için beni çarşıya götürmesini isteyecektim ve umuyordum ki başka askerlerle birlikte gönderirdi. "Merhaba." dedi, kabanını şapkasını çıkarıp askılığa astıktan sonra salona giden koridoru aşarak. Yorgun gözüküyordu ve benden bir karşılık beklemedi. Onunla konuşmak zorunda kalmamak beni rahatlattı. Ta ki mutfağa gittiğimde Emily servis etmem için içinde üç fincan kahve olan tepsiyi elime tutuşturana dek...

İçten içe kendimi azarladım. Benim görevim buydu ve çocuk gibi saklanıp bahanelerin arkasına sığınamazdım. Bu

kararlılığım, öteki görevimi hatırlayınca bir balon gibi süzüldü. Zoraki adımlarla salona girdim. Sophie, albayla komutanın karşısına geçmiş, yüzünde yapmacık bir tebessümle komutanın anlattığı konuyu pürdikkat dinliyor görünüyordu. Ya da çok iyi rol yapıyordu. Julian ise orada durmak onu zorluyormuş gibi bacaklarını hafifçe ayırmış, dirseğini kanepenin kolluğuna yasladığı elinin parmaklarıyla göz pınarlarına bastırıyordu. Kahveyi önündeki sehpaya koyduğumda başını kaldırdı, bana baktı. "Teşekkürler." dedi.

"Afiyet olsun." diye mırıldanıp kenara çekildim ve başka bir şeye ihtiyaçları var mı diye sormak için uygun zamanı kollamaya başladım. Fakat komutan nefes almadan konuşuyordu. Kulak kabarttığımda Julian'ın çocukluğunu anlattığını duydum.

"Şimdiki gibiydi, kaşlarını asla rahat bırakmazdı." dedi ve hırıltılı bir kahkaha patlattı. "Bu yüzden başı çok ağrırdı."

"Kaşlarını sürekli çattığı için mi?" diye sordu Sophie, sehpanın üzerine eğilip kahvesini alırken.

Komutan başını salladı. "Sürekli kaşlarını çattığını düşünsene, korkunç bir kramp girerdi herhâlde." Bu yorumu üzerine Sophie ve komutan güldü. Albaysa sanki onun hakkında konuşulmuyormuş gibi tepkisizdi. "Bir tek resim çizdiğinde ya da piyano çaldığında yüzü huzurlu görünürdü."

"Ta ki soyumuzun askerliğe dayandığını ve Müller erkeklerinin asker olması gerektiğini savunarak beni zorla orduya yazdırana kadar." Albay güldü ama gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. "Sonrasını biliyorsun zaten."

Komutan güldü ama gülüşü tedirgin ve mahcuptu. "Evde de resim yapıyor, piyano çalışıyorsun, oğlum. Hem bana kalırsa ordu için bir nimetsin." Sophie'ye döndü. "Keskin zekâsı ve gücüyle askerlik için biçilmiş bir kaftan."

"Askerlik için biçilmiş bir kaftan yerine konulmaktansa, isteklerimi gerçekleştirebilecek bir amele olmayı tercih ederdim." diye susturdu babasını. "Her neyse, yabancıların yanında biraz yersiz bir çıkış oldu. Üzgünüm." dedi Sophie'ye kısa bir tebessüm gönderip.

Ama kız, ona yabancı demesinde fevkalade bozulmuştu. "Önemli değil, benim yanımda rahat olabilirsin Julian."

"Gerek var mı?" Albayın sesinde nezaket ve sakinlik olsa da oturduğu kanepeden hışımla doğruldu. Biraz keyfim olsaydı kahkaha atabilirdim. Komutan kızarıp bozarmıştı ve uyaran bakışlarla oğluna bakıyordu. Julian tek kaşını kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Akşam yemeğini odamda yiyeceğim." dedi bana dönüp. "İşten döndüğümde kafam fazla sesi kaldırmıyor."

Sophie de yutkundu ve neredeyse boğulacakmış gibi göründü. Kafamı sallayarak albayın isteğini onayladım. Julian odadan çıkmak için arkasını döndü. Komutan, Sophie ile konuşmaya başlamadan önce alelacele "Başka bir isteğiniz var mıydı?" diye sordum.

Komutan dillendirmek yerine vücut dilini kullanarak olumsuz cevap verdi. Albayın arkasından bahçeye çıkmadan önce koştum ve elimdeki tepsiyi mutfağa bıraktım. Emily ve Anna bana tuhaf tuhaf bakıp neden koştuğumu sordular ama albayı kaçıracağım korkusuyla yanıtlayamadan kendimi evin dışına attım.

"Albay!" diye bağırdığım sırada kabanımı giymeye fırsatım oldu. Su birikintileri çoktan üzerime sıçramıştı ve havada yağmurdan sonraki toprak kokusu vardı. Julian bahçenin ortasına gelmişti ki durup bana dönüp çatık kaşlarla baktı. Acele ettiğim için soluk soluğa kalmış hâlde çabucak karşısına geçtim. "Çarşıdan almam gereken bir şey var da beni bırakabilir mi diye birine sorabilir misiniz?" Emily başka türlü çarşıya

ulaşmanın mümkün olmadığını söylemişti. Albayın evi, şehirden fersahlarca uzaktı.

Etrafına bakındı. "Şu anda tek araç var. Ben bırakabilirim ama önce bir evrak teslim etmem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Evrak... Bu düşünce beni heyecanlandırdı ama yüzüme yansımamasına dikkat ettim. "Hiç sorun değil." derken daha şimdiden belgenin içeriğinde ne olduğunu nasıl öğrenebileceğimi tasarlamaya başladım. Çok zordu ancak denemekten başka çarem yoktu. Arka koltuğa, albayın yanına oturdum ve ağır kapıyı tüm gücümle örttüm.

Araç usulca yol almaya başladı. Gözlerimi bir süre yanımdan akıp giden yola çevirdim. Kafamda, kuracağım cümleleri tarttım ve kendimle uzun bir süre mücadele ettikten sonra şüphe çekmeyecek konuşmayı başlattım. "Suçlularla ilgili belgeleri mi götürüyorsunuz bu kadar acil?"

"Acil değil, sadece teslim etmem gerekiyor." diye kestirip attı. Neyle ilgili olduğunu söylemekten kaçınmış mıydı yoksa sorumun ilk kısmını önemsememiş miydi? Her hâlükârda diretmek şüphe çekeceği için sustum. Hem zaten elinde tuttuğu belgeyi, ne ile ilgili olursa olsun almam mümkün değildi. Benim aldığım direkt anlaşılırdı. Ama elinde dosya olmadan gelmiş, dosya ile çıkmıştı. Yani bir yerde belgelerin bir kısmını saklıyor olabilirdi ama nerede?

"Uzun süre yağmur yağacakmış." Diğer tarafına dönüp dışarıyı seyreden Julian'a döndüm. "Yağmurlu havalarda kamp yapmak gibisi yoktur."

"Kendinize tatil verebilirsiniz." dedim ama ne kadar mümkün olduğu muammaydı.

Başını camdan çevirip başını geriye yasladı. Âdem elması yukarı kayıp geri indi. "Sen sevmez misin?"

Bakışlarım yüzünün yandan görünümüne takılı kaldı. *Onu nasıl öldürebilirdim?*

Kalbime çöreklenen baskıyla arabanın dar alanına göz gezdirdim. Öndeki, cansız gibi duran iki asker sessizdi, Alexander Julian'ın yardımcısı olmasına rağmen onunla gelmemiş olması beni şaşırttı. Az evvel sorduğu soru beni düşündürdü. Hayatımda hiç kampa gitmemiştim çünkü doğal yaşam isteğimizi, annemin çiçeklerle donattığı bahçemiz karşılıyordu. "Bilmem." dedim omuz silkerek. "Daha önce hiç kampa gitmedim."

Kafasını yasladığı yerden bana çevirdi, kaşları hayretle yukarı kalkmıştı. "Mutlaka denemelisin." Önüne döndü. "İnsanı hayatın cehenneminden çekip alır."

"Aklımda bulunduracağım." Aklımda dönen çarkın bir dişi, albayın çalıştığı yerle ilgili teoriler üreten kısımdı. Her ihtimale karşılık arabada beklemek daha güvenli olurdu.

Araba durdu, sertçe yutkunduktan sonra etrafa bakındım. Arabanın içindeki hava aniden ağırlaşmış, kaslarımı kilitlemişti. Aylar sonra ilk kez bir toplama kampı görüyordum ve üstelik bu, benim kaldığım yerdekinden çok daha büyüktü. Devasa duvarları aşmış ve elektrikli tellerin çevrelendiği kampın içine girmiştik. Etraf asker ve insan kaynıyordu. Albay rahat bir tavırla arabadan çıktı. Ne tarafa gittiğine bakmadım bile. Aracın içinde duruyordum ama ne başımı eğiyor ne de etrafa bakabiliyordum. Bu ikilem çırpınmama neden olacak kadar nefesimi kesince, kendimi hemen dışarı attım. Yağmur kokusu sanki artık huzur değil, acı vericiydi. Etrafta insanlar kaynıyordu fakat kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Çoğalan, çoğaldıkça kalbi baskılayan koskoca bir sessizliği, ara sıra kahkaha atan, ellerindeki kazmayla toprağı eşeleyen Yahudilere kızan askerlerin sesi bozuyor, sonra o korkunç sessizlik geri dönüyordu. Burası bir mezarlığı andırıyordu, gördüğüm, soluduğum her şey ölümdü.

Bakışlarımı belini tutarak kazma yapmaya çalışan ve bu yüzden yavaş çalışan yaşlı bir adama, silahın kabzasıyla vurup onu yere deviren askerden çektim. Benden başka sivil yoktu. Suçluluk hissi benliğimi ele geçirdi. Ben de onlardandım ama onların bahtı benimki kadar açık değildi. Bu yetmezmiş gibi seyretmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Istırap verse de görebildiğim kadarıyla hepsine baktım. İncecik kıyafetleri vardı, pek çoğu öksürüyordu ve bunların başını özellikle çocuklar çekiyordu. Yüzlerinde gezinen hüzün hiçbirinde bir umudun kalmadığını bağırıyordu. Çocukların bile yüzünde keder vardı. Buradan çıkış yoktu. Bu koyu gri havanın çöktüğü toplama kampından insanın ölüsü bile çıkamıyordu. Yutkundum ve kendimi delirmenin eşiğinde gibi hissettim.

Albayın ne zaman geleceğini bilmiyordum, tam gittiği yöne doğru bakmıştım ki bir el silah sesi beni korkuyla arabaya yapıştırdı. Gözlerim neler olduğunu anlamak için tam önüme döndüğünde gördüğüm tablo boğazımdan bir hıçkırığın kopmasına sebep oldu. O an, nasıl bu kadar çabuk çıktığını anlamadığım gözyaşlarımı tutamadım. Az önceki yaşlı kadın, etrafında kanın koyulaştırdığı, kazımaya çalıştığı toprağın üzerinde cansız hâlde yatıyordu. Sonra, ben ne dolduğunu anlamadan oğlu veya torunu olduğunu tahmin ettiğim adam, askere dişlerini sıkarak baktı ama asker ölen kadına bakmakla meşgul olduğu için onu görmedi. Tehlikeli bir yerde, tam olarak onların karşısındaydım. Birazdan kötü şeyler olacağını kestirdim ama ayaklarım sanki yere çivilenmiş, kaslarım hareket etmemi istemezmiş gibi katılaşmıştı. Kolumu kaldırıp bulanık gören gözlerimi bile silemedim. Şok olmuş ve hatta dehşet içinde olanları seyrediyordum.

Adam ileri atıldı ve askerin omzundan çıkarmış olduğu tüfeği kaptı. Julian'ın endişeyle bana bağırdığını duydum ama donmuştum. Vücudumda işlev gören tek yer, iri iri açılan

gözlerimdi. Julian'ın sesini bir kez daha, bu defa daha yakından işittim. Adam askere silahı çevirdi. Ve namluyu gösteren tek kişi asker değildi. Ardından silah bir kez patladı, genç asker yere düştü. Adam, diğer görevliler gelmeden tüfeğin mermisini yeniden doldurdu. Yerdeki askere bir kez daha ateş edecekti fakat birkaç salise ile kolundan vurulunca namlu yukarıya kalktı. Korkuyla geriledim fakat bir yerlerime saplanan keskin acıyla eş zamanlı olarak kulak zarımda patlayan silah sesi hareketlerimi kesti.

Boğazımı yakan, acı bir inilti eşliğinde toprak zemine düştüm. Zayıf titreyişlerim her saniye daha da güçlendi ve birisi beni kollarının arasına alıp adımı seslendiğinde ağrıyla bir kere daha inledim. Canım dökülüyordu. Rüzgâr değdikçe bile can çekişiyordum. Gözlerimi açmayı denemek dahi tamamlanmayacak bir fiildi.

Sırtımın altındaki toprak çekildi sandım ama birkaç saniye sonra tanıdık bir kokuya sahip biri tarafından kucaklandığımı anladım. Tüm bedenimi saran ağrı en uç noktamda başlıyor, kemiklerimi, kaslarımı esir alıyordu ama tepki verecek gücüm tamamen kesilmişti. Uyanık kalmamı söyleyen sesi dinlemeye çalıştım ama bir an ağrı kesildi ve bitkinlik çöktü. Ölmek buymuş demek ki diye düşündükten hemen sonra kör, sağır bir karanlığa çekildim.

On İkinci Bölüm

Duncan Laurence/ Arcade

Solgun ışık gittikçe kuvvetlendi. Kemiklerimde hâlâ ağrı vardı. İnledim, boğazıma iğne batıyormuş gibi hissedince yüzümü buruşturdum. Vücudum sanki ateş topu hâlini almıştı. Yaşıyor muydum, yaşadığımı mı zannediyordum?

Gözlerim kendiliğinden usulca açıldığında sorumun cevabını aldım: Yaşıyordum. Işık büyüdükçe büyüdü. Göz kapaklarımı, gözlerime iğneler batıyormuş gibi hissetmeme rağmen açtım ve o devasa parlak ışık yerini yarı karanlığa bıraktı. İlk gördüğüm şey pencerenin ardındaki dünyaydı. Gün batımı mıydı, gün doğumu mu?

Başımı çevirip etrafa bakmak o an dünyanın en zor işiymiş gibi gelince dışarıyı izlemeye devam ettim. Neler olduğunu hatırlamaya zorladım kendimi. Tüm olaylar bir tiyatronun perdesinin açılması gibi bir bir açılıyordu. O yaşlı kadının vuruluşu, adamın öfkeyle kasılan yüzü ve silahı askerin elinden kapışı, bana doğrulan silah, önce askerin gözlerimin önünde bir

kurşunla devrilmesi ve sonra hissettiğim acının beni çırılçıplak ölüme teslim edişi... Öleceğimi sandım, bir daha gökyüzünü göremeyeceğimi sandım. Oysaki savaşı yaşamaktansa ölmeyi seve seve kabul edeceğimi zannederdim fakat ölüm şarkısı kulağa fısıldanınca insan çılgınlar gibi yaşamın nasıl muhafaza edileceğini düşünüyormuş.

Titrek, canımın yanmasından dolayı da korkakça bir nefes aldım. Elim istemsiz bir hareketle karnıma gitti. Uyuşuk gibiydi. Vurulduğum an yaşadığım şiddetli sarsıntıya, canım çıkacakmış gibi bir ağrıya rağmen iyiydim. Sanki yaraya elimi soksam hissetmeyecektim.

Biri odadan çıktı ve kapının kapanma sesi beni ürküttü. Yalnız olduğumu sanıyordum. Kim olduğunu görememem beni tedirgin etti ama etrafa bakınca albayın evinde ve hatta onun odasında olduğumu anlamak zor olmadı. Odaya bakmadan bile onun kokusuyla dolmuş havadan anlamamama bakılırsa, algılarım zayıflamıştı. Güven hissiyle derin bir nefes verdim. Bakışlarımı tavandaki avizeye çevirdim. Derin sessizlik rahatsız edici bir gürültüye eş değer hâle geldi. Birkaç sene evvelki hayatımı hatırlamaya çalıştım ve eski hayatımın hiç gerçekçi gelmediğini fark ettim. Daha önceden hiç öyle bir hayatım olmamış da o hayatım sanki derin bir uykuda gördüğüm rüya gibiydi. Odamın duvarları, babamın her sabah oturduğu sandalyesi, annemin yıllardır kullandığı fincanı, piyano köşem, kahkahalarla dolu pazar akşamları... Yapbozun tüm parçaları birleştiğinde kitaplardaki o kusursuz aile tablosu ortaya çıkıyordu.

Odanın kapısı usulca geri açılınca kim olduğuna baktım. "Uyanmışsın." dedi Julian bana doğru gelerek. Sesindeki rahatlamayı saklamaya çalıştığı dikkatimden kaçmadı. Hâlâ aynıydı. Vurulduğum günkü ve diğer günlerde olduğu gibi üniformalı, heybetli... Yalnızca saçları dağılmıştı ve ayrıca yorgun

görünüyordu. Ona karşı içimde bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ama vurulduktan sonra bile ona karşı kin besleyemiyordum çünkü bir sebebim yoktu. Kulağa çılgınca gelebilirdi fakat beni vuran o değildi, birliğine mensup bir askerin gaddarlığının bedelini ödemiş olmamın Julian'la bir ilgisi yoktu. Mia da düşüncemi bilseydi şüphesiz çıldırırdı.

Yatağın kenarında dikildi. "Ne kadar süredir uyuyorum?" Tumturaklı sesimin tonu bile uzun süre konuşmadığımın bir emaresiydi.

"Bir haftayı geçti." dediğinde şaşkınlıkla albaya baktım. "Ameliyat geçirdin, ağrıyı hissetmemen için doktorlar seni sürekli uyuttu. Yine de ara sıra uyandın fakat hatırlamıyorsun. Şu an hâlâ vücudunda ağrı kesicinin etkisi var." diye açıklama yaptı. Bunların hiçbirini anımsayamıyordum bile. "Şanslısın ki kurşun organlarına denk gelmemiş. Çabucak iyileşeceksin."

Kafam yastığın üzerindeyken ne kadar mümkün olursa o kadar başımı salladım. Yanı başımdaki sandalyeye bacaklarını hafifçe açarak oturdu. "Saat kaç?" diye sorduğumda kolundaki saate baktı.

"Beşi geçiyor."

"Akşam mı yoksa sabah mı?" dedim zor duyulan bir sesle.

Yorgun görünümünün aksine sesi güçlüydü. "Sabaha yaklaşıyor." Yeniden tavanı izlemeye başladım. Yalnızca bedenim değil, zihnim de uyuşmuştu. Düşünmem gereken onlarca şey varmış da hiçbirini hizaya sokamıyormuşum gibi rahatsız edici bir his kol geziyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken derin bir nefes alıp verdi.

"Yorgun." diyerek yanıtladım. Ani bir cesaret geldi ve "Bu savaştan çok yoruldum." dedim. "Kadın çalışamadığı için vuruldu." Dudaklarımı ıslattım. "Sonra yanındaki adam silahı kaptı."

Sonrasında olanları hatırlayınca gözlerimi sımsıkı yumdum ve boğazımı yakan acı suyla yüzümü buruşturdum. "Olanları düşünmemeye çalış." Beklediğim tarzda bir tepki vermedi. Ki zaten cesaretimin sebebi de tepki vermeyeceğini bilmemden kaynaklanıyordu.

Korkutucu sessizliği, Julian'ın tok sesi yumuşattı. "Savaştan yoruldun, değil mi?"

"Kim bıkmadı ki?" Düz bir yazıyı duygusuz bir tonda okur gibi konuşmuştum. Savaşın getirdiği merhametsizlikten, susan şarkılardan, solan çiçeklerden, dünyanın üzerine çöken karanlıktan kim bıkmazdı?

"Dünya böyle, Sarah. Bir savaş biter, ötekisi başlar. Psikolojik veya fiziksel, savaşlar hiç bitmez. Çünkü insanların doyumsuzluğunun bir sınırı yok." dedi aniden ciddileşerek. "Ben kendimi alıştırmayı deniyorum yoksa delirmenin eşiğine kaç defa geldiğimi Tanrı bilir."

Susmam gerektiğini çok iyi bilsem de başaramadım. "Bu doğru değil, neden insanlar ölmek zorunda ki? Neden kötülüklerin bedelini iyi insanlar ödemek zorunda?"

"Olaya böyle bakılmıyor. Savaştayken masum taraf diye bir şey yok. İki zalim grup var. Sadece bir taraf diğerinden daha zalim. Ve bu zalimlerin arasında suçsuzların da lekelendiği korkunç bir sistem yürüyor. Fakat sen bunları düşünme, Sarah." diye yineledi. "Hem ben yeterince ölüm görüyorken, bir de evin içinde bunlardan bahsetmek istemiyorum." dediğinde dönüp yüzünü inceledim. Yüzü acıyla mı kasılmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu?

Canının sıkıldığını anlayınca sustum. Birazcık düşününce bir Nazi askeriyle bu şekilde konuşmanın ne denli tehlikeli olduğunu düşündüm. Tabii işin aslının öyle olmayınca, korku da yerini cesarete bırakıyordu. Mia'dansa Julian'ın yanında daha

fazla fikir özgürlüğüne sahiptim. Komutanın, sırf asker soyunu devam ettirmesi pahasına oğlunu şeytanlardan oluşan bir orduya soktuğuna inanmıyordum. Hayalleri varmış... Ama babası izin vermemiş.

"Hayalleriniz..." dedim ve birkaç saniye sorup sormamakta karasız kaldım fakat beklentiyle bana baktığını görünce devam etmek durumunda kaldım. "Ne yapmak istiyordunuz?"

"Ressam veya bestekâr. Belki ikisi de birden. İyi bir eğitimin ardından kendimi buna adamak isterdim." Karnımdaki yaraya rağmen kendimi aniden tüy kadar hafif hissettim. Onun varlığı içimi huzurla doldurdu.

"Eğer isterseniz hâlâ mümkün." Soğuyan ellerimi yorganın altında, yaralı karnımın hemen aşağısında birleştirdim. "Yani..." dedim tereddütle. "İstifa edip yine bir sanatçı olabilirsiniz. İnsan hayallerinden kolayca vazgeçerse, kendine olan saygısını da yitirmiş olur." Çizdiği eskiz kâğıdındaki çizimler ve çaldığı piyano, keman sesi aklıma geldi. "Bence çok iyi bir ressam ve bestekâr olabilirsiniz."

Yüzü bir an aydınlanır gibi oldu ama yine karanlık bir çaresizlik tarafından söndürüldü. Ayağa kalktı ve yanıma gelip elini, beni hayrete düşürerek saçıma dokundurdu. Eli saçlarımdaydı, saçlarımın arasından alevler çıkacakmış gibi bir dürtüye kapılarak irkildim. Hem bırakmamasını hem de bırakmasını istiyordum. Aradan yarım dakikanın geçtiğine emindim çünkü aptal gibi saniye saymıştım. Kokusu iliklerime kadar dolmuştu. "Birazcık daha uyu."

Tedirgin hâlde karşıma baktım. "Tamam." diye mırıldanınca elini saçlarımdan çekip sessiz adımlarla odadan ayrıldı.

Bir daha ne zaman görürdüm onu? Korkularım, az önce olanlar, soğuk bir isyanla yüreğime çöktü, pişmanlığa dönüştü. Ailemi kurtarmak için verilen görevin ilk kısmı basitti.

Albayı kendine âşık et. Fakat bu iş yanlış bir hâl almaya başlamıştı. Normal iki insan değildik. Karşı saflarda yer alan düşmanlardık. Biz, hiçbir zaman biz olamazdık çünkü biz olmak demek, darağacına kurulan ipe atılmış bir düğümdü ama kalbim zaten o ipe çoktan bir düğüm atmıştı. Artık hislerimin ne olduğunu biliyordum, farkındaydım ve görevin ikinci kısmı, albayla birlikte benim de infazım demekti.

Yeniden uyuyup uyandığımda bu kez etraf aydınlıktı. Sabah olmuştu ve kış olmasına rağmen hava tezat bir şekilde güneşliydi. Odada kimsecikler yoktu. Bir süre öylece yatakta yattım fakat bir noktadan sonra nefes kesici şekilde sıkıldım. Bedenimi kontrol ettim. Ayaklarımı oynatabiliyordum. Vücudumun daha çok üst kısmı uyuşuktu. Elimle karnıma dokunduğumda ağrı hissetmedim. Üzerime örtülen çarşafı ayaklarımla ittim ve ayağa kalktım. Bir haftadır yürümediğim için olacak ki yere basarken az da olsa kaslarım yandı. Küçük adımlarla odadan çıktım.

Gözlerim Sophie'nin odasına takıldı. Burada kalmaya devam mı ediyordu bilmiyordum ancak birazcık gururu varsa albayın en son ki tavrından sonra bir an önce evi terk ederdi. Tabii komutan Sophie'nin arasını oğluyla yapmakta hâlâ daha ısrarcı değilse... İçimde kalmak zorunda olan kıskançlığı bir kenara bırakıp merdivenlerden aşağıya zorlukla indim. Mutfağa giderek Emily'yle sohbet etmeden önce temizlik yapan Mia ile karşılaştım. "Oo." dedi abartılı bir imayla. "Hayata tutunmayı gene başardın, ha?" Güldü ancak samimiyetten yoksundu. "Ah, Sarah." dedi ismime özellikle baskı yaparak. "Yine dört ayağının üzerine düştün."

"Benim tercihim değildi ama ne yalan söyleyeyim, öyle bir tercih verilse dahi ölümü kabullenmek pek kolay olmazdı."

Özellikle toplama kamplarında hayatımın ince bir çizginin üzerinde yaşamışken. Ben en çok o zamanda öğrenmiştim özgürce nefes almanın ne denli büyük bir nimet olduğunu.

Salonun kapısının açılma sesi ikimize de çeki düzen verdi. "Sarah?" Arkama dönüp endişeyle bakan Julian'ın gelişini izledim. "Aşağıya neden indin?"

Mia'nın varlığı ve albayın tavrı beni allak bullak etmişti. Hiç ihtimal vermediğim malum durum gerçek oluyordu. Ya albay herkese karşı aynıydı ya da bana özeldi. Fakat diğerlerine olan ağır tavrı düşünülünce ilk seçeneği kolayca eledim. "Ben çok sıkılmıştım." dedim, cümlemin devamını getiremeden kapının eşiğinde komutan göründü.

"Merhaba, kızım. Tanrı'ya şükürler olsun iyisin." Komutana gülümsemeye çalıştığım sırada Mia yerdeki kovayı alıp yanımızdan ayrıldı. Gerginliğimin yarı yarıya azaldığını gözlemledim. "Hadi ama oğlum. Gelsin de biraz bizimle otursun. Günlerce yatakta yatmanın ne demek olduğunu iyi bilirim ben."

Julian zar zor "Tamam." dedi ama bu kararını uzun bir düşünüşün ardından verdiği barizdi. Benim de istediğim bu olduğundan itiraz etmeden salona geçtim. Tam sandalyeye oturacaktım ki Julian beni kolumdan yakaladı. "Yaralı birini sandalyeye oturtacak kadar kafayı sıyırmadım."

"Julian haklı kızım, sen yaralısın." Minnetle komutana baktım. Kalbi yumuşacık olan bu adamı sevdiğimi fark ettim. Julian oldukça sert mizaçlı ve katı dursa da babası kadar nazikti.

Yürümek için zorlanan bedenim ter içinde kaldı. Çaktırmadan alnımı silmeye çabalayarak "Teşekkür ederim." dedim ve kanepeye oturdum. Üzerimdeki gecelik bileğime kadar uzanıyordu. Komutanın henüz başlamayan konuşması odaya giren Sophie tarafından ertelendi.

"Geçmiş olsun." dedi kırmızı, dizlerinin tam üzerinde biten elbisesinin eteklerini kırıştırarak yürürken. İsteksiz bir teşekkür mırıldanmak tasarladığım bir şey değildi. Julian, babasının kaş göz işaretinden sonra Sophie'nin oturması için kanepeden kalktı ve tahta sandalyeye yerleşti.

"O an korkunç hissetmiş olmalısın. Oğlum anlattı, insan kafasında canlandırınca bile tüyleri ürperiyor. Her insanın bünyesi ölüm görmeyi kaldıramaz ve sen bu yetmezmiş gibi bir de vuruldun."

Tam ağzımı açmıştım ki Julian araya girdi. "Baba, bunu konuşmak için doğru zaman değil."

"Ah." dedi komutan kendine lanet eder gibi. "Üzgünüm, kızım. Densizlik ettim." En az Sophie kadar ilginin benim üzerimde olmasından rahatsızdım.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, hayır efendim. Sormakta haklısınız." diye geçiştirdim ve benden bağımsız bir şeyler konuşmaları için dualar ettim.

Ellerini kucağında kenetledi. Ayaklarının üzerine kahverengi bir battaniye atmıştı. Aniden bu kahverengi renkli nostaljik evde kendimi fazlalık gibi hissettim. "Nasıl hissediyorsun peki?"

Gülümseyerek "İyiyim, efendim. Hiç ağrım yok." dedim.

"Evimdeki insanların bu tarz olaylar yaşadığına nasıl üzüldüğümü tahmin edemezsiniz." İşaret parmağıyla şakağına bastırdı. Bir türlü odaklanamıyordum çünkü albayın gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum. Rahatsızca yerimde kıpırdandım.

Kapının çalınışı imdadıma yetişti. Tıklatan kişi cevap beklemeden içeriye girdiğinde herkes kimin geldiğine bakmak için başını çevirdi. Albay Brandon kapı eşiğinde üniformalarını giymiş hâlde birkaç saniye dikildi. "Müsaade var mı?"

Yanlarında oturmak beni ziyadesiyle rahatsız ettiğinden kalkıp Albay Brandon'a yer verdim ama o "Hiç zahmet etme." dedi ve yemek masasının etrafındaki sandalyelerden birini alıp Julian'ın yanına ilişti.

"Biliyor musun?" dedi Sophie bana ithafen. Nahif tavrının altında yalnızca benim fark edebileceğim kin vardı. "Bir hafta boyunca albay senin başında nöbet tuttu. Bu evdeki hizmetçiler çok şanslı." Birden özür diler gibi bir ifadeye büründü. "Çalışanlar demek istedim." Fakat ben kelime hatasını kasten yaptığını biliyordum.

Yine de inanamayarak Julian'a baktım. O ise Sophie'ye. "Her şeyi abartmak senin en büyük yeteneğindi, unutmuşum." Kafam karıştı. Julian'ın benim başımda beklemesini mi yoksa Sophie ile önceden tanışıyormuş gibi konuşmasının nedenini mi düşüneceğimi şaşırdım.

"Sophie de hâlâ buradaymış." Hepimizin bakışları Albay Brandon'a kaydı. Dudağının kenarı alayla kıvrılmıştı ve birbirine kenetlediği elleri kucağındaydı.

"Evet, komutanın özel ricasıyla kalmaya devam ediyorum." dediğinde tahminlerimin tuttuğunu anladım. Demek ki komutan, ikisini yapmakta hâlâ ısrarcıydı fakat bana planını anlattığı zaman Julian'la Sophie'nin geçmişte tanıştığını hiç söylememişti.

Sevgili olabilirler miydi?

"Geert çok kibar bir adamdır. Bu özelliğinin seni yanıltmasını istemem." Bu defa daha derin, daha alaycı bir gülüş takındı. Julian kıkırdadı. Ve daha sonra ben de. Bozulan kişiler komutan ve Sophie'ydi.

"Zaman bize kimin yanıldığını gösterecektir." dedi alttan alta bir meydan okumayla. Albay Brandon'ın gülüşünü takınmaya çalıştı ama gözü seğirdi. Beceremediği bir hareketi yapmak Sophie'yi daha da komik duruma düşürdü.

"Sophie'yi çok severim Brandon. Kibarlık olsun diye değil, sevdiğim için kalmasını istedim." Sophie sapsarı saçlarını omzundan geriye attı. Komutan devam etti: "Julian'ın nazlanmasına bakma, o da seviyor. Sadece biraz kırgın, o kadar."

Birden içime kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Ayağa kalkarken "İzninizle." dedim. Sophie'nin yüzündeki o sinsi sırıtışı gözden kaçırmamak mümkün değildi. Devamına şahit olmak istemiyordum. Hem bu biraz da ailevi bir konuydu. "Ben biraz dinlenmek istiyorum."

Ben kapıya doğru yürürken Julian "Sen çok geçmişte kalmışsın, baba." dediğini duydum ama cümlesinin devamı salonun kapısını örtmemle yarım kaldı. Birkaç adım attıktan sonra ne yapacağıma karar vermeyerek bekledim. Bir geçmişi vardı... Sophie ile beraberdi ama yolları ayrılmıştı. *Peki ama neden?*

Sophie gibi bir kızla ilişki yaşamış olması anormal değildi çünkü ikisi de güzellik ve yakışıklılık standartlarına fazlasıyla uyuyorlardı ve kabullenmek acıtsa da yan yana geldiklerinde hoş bir uyum baş gösteriyordu. Arkamda kalan salonun kapısı birden açılınca yerimden sıçradım. Kimin çıktığına bakmadan aceleyle yürüdüm. Kahretsin, onları dinlemeye çalışıyormuşum gibi göründüğüme emindim. Sanki damarlarımdaki tüm kan yanaklarıma hücum etmişti. Birisi ses çıkarmadan, kolumu kibarca tuttuğunda arkama döndüm ve bu kişinin Julian olduğunu görünce koluma daha yeni dokunmuş gibi ürperdim. "Biraz yürürsek dizlerin açılır. Günlerdir hareketsizsin." Bakışları kolumu tutan elime kayınca kolunu hızlıca indirdi.

"Emily ile otururum diye düşünmüştüm." Aslında odama gitmek istiyordum ancak yürümem için direteceğini düşündüğümden bu bahaneyi bulmuştum.

Albay omuz silkti. "Otursun, ben de biraz sonra işe döneceğim zaten."

Bir bahane daha bulursam kibirli görüneceğimden korktum. "Tamam." dedim kelimeyi uzatarak. Bir adımda yanıma geçti ve beraberce evin içinden geçip bahçenin kuzey tarafına çıktık. Havanın rüzgârlı olduğunu fark ettiğinde içeriden üzerime giymem için bir şeyler getirmeyi teklif etti fakat reddettim. "Rüzgârı hissetmek istiyorum. Sanki bir haftadır cehennemdeymişim gibi her yerim yanıyor." Tek kaşını kaldırıp şüphe ile baktı. "Doğruyu söylüyorum." dedim hareketine karşılık gülerek.

Her ne kadar şimdilik ağrım olmasa da adımlarımı minik minik atabiliyordum. Tenime değen rüzgârın tadını çıkardım. "Senin hayallerin neler?" Dönüp kafamı kaldırdığımda diliyle dudaklarını ıslatıyordu. "Benimkileri öğrenmişken kendininkileri saklamak zalimlik olur." dedi muzip bir tavırla.

Hayallerim... *Sahiden, benim eski hayallerim neydi?* Hatırlamak için kendimi zorladım fakat aradan sanki onlarca yıl geçmiş gibiydi. *Ne olmak istiyordum?* Sonra hatırladım. Çok değişken hayallerim olurdu. Ne zaman muhtaç birini görsem kocaman bir vakıf kurmak ve pek çok ihtiyaç sahibinin karnını doyurmak isterdim. Bazen doktor olmak isterdim ama galiba dönüp dolaşıp iş yine yazar olma hayaline takılırdı. Yazdıklarımla hayat kurtarmak ve belki insanların midesini değil ama zihinlerini doldurmak isterdim. "Yazar." dedim sessizce. Fakat artık tek hayalim savaşın olmadığı bir dünyada yaşamaktı.

Julian şaşkınlıkla bana baktı. "Bu çok cesurca."

Gülümsedim. "Hayallerimiz aynı sayılır. Siz de ben de sanatçı olmak istiyoruz." Fakat ikimiz için de hayal olarak kalmış gibiydi.

"Senin bir şansın var." Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Gerçekleştirebilirsin."

Acı acı güldüm. Ona her şeyi anlatmayı ne çok isterdim... Yaşadığım acıları, çektiğim ruhsal sancıları, bulunduğum durumun yaşattığı korkuları... Acaba ne derdi? Yahudi olduğumu bilseydi, gözünü kırpmadan öldürür müydü? Elbette evet çünkü aksi hâlde hem kendisi hem ben öldürülürdüm.

"Belki ileride. Henüz kendimi yetkin hissetmiyorum. Desteğiniz için teşekkür ederim." Bir an yine hayal kuracak gibi oldum ama aniden vuran sert bir rüzgâr beni o soyut kapının eşiğinden geriye, acımasızlıkla dolu gerçek dünyaya çekti. "Ama siz epey yetkin gibisiniz. Yani duydum nasıl çaldığınızı ve çok etkilendim. Çizimleriniz de öyle." Kararsız kalsam da ekledim. "Belki askerliği bırakamazsınız ama yanına ek olarak yapabilirsiniz."

Şu an yaşanan durum çok saçmaydı... Benim bilgi elde etmem, belgelerin yerini bulmam gerekirken bahçede yürüyerek hayallerimizden bahsediyorduk. Fakat itiraf etmek gerekirse bu iyi gelmişti. Anne ve babamdan sonra benim hayallerimi merak eden, ilgiyle dinleyen ve üzerine birkaç laf ekleme değerini gösteren tek kişi Julian olmuştu. "İmkânsız gibi bir şey. Eğer savaş yaşama dair tüm hevesimi yok etmezse emekli olduktan sonra olabilir."

Onu emekli olmuş, yaşlı bir adamken hayal edemedim. Etrafına öylesine etkili bir güç yayıyordu ki bir gün düşeceğini, zayıflayacağını düşünmek acı veriyordu. "Ben size inanıyorum." dedim ama içi boş, yalandan bir söz değildi. Söylerken gerçekten inandığımı hissettim. "Yapabilirsiniz."

Güldü ama gülüşü tıpkı benimki gibi hüzün doluydu. "Bunu ilk söyleyen kişi sensin." Derin bir nefes verdi. "Başka şeylerden bahsedelim." Her ne kadar mükemmel gibi dursa da gerçek olmayacağını hissettiğimiz hayaller yalnızca ıstırap verirdi.

"Sophie." diye söze başladıktan sonra hemen pişman oldum. Tüm hava ciğerlerime doldu sanki. Ancak devamını getirmemek artık mümkün değildi. "Önceden sevgiliydiniz galiba." Sesimi en normal düzeyde, en normal tınıda tutmaya özen gösterdim.

"Evet." diye mırıldandı. "Öyle bir hatam oldu."

Gülmek geldi içimden fakat sadece "Anladım." diyebildim. Soramadığım, merak ettiğim pek çok şey vardı. Mesela nasıl vakit geçiriyorlardı? Nasıl anlaşıyorlardı? Ne kadar süre beraber kalmışlardı ve neden bitmişti?

"Konuşmaya değer başka bir konu yoksa içeriye geçelim." Sanki Sophie hakkında konuşmak tüm keyfini kaçırmış gibi tatsız göründü. Bunun sebebi ona karşı duyguları olması olabilir miydi? İçimden geçenleri okumuşçasına "Sophie'nin adını duyunca bile onunla geçirdiğim yıllara ve kendime kızıyorum." diye açıkladı ama bu, merakımı perçinlemekten başka işe yaramadı. Bu kadar ağır konuşmasının altında sağlam bir neden yatmalıydı. Yoksa o, Julian'ı aldatacak kadar kafayı mı sıyırmıştı?

Sesimi çıkarmadım ve birlikte bahçeden eve yürüdük. İçeriye geçince dışarının aslında soğuk olduğunu kavradım. "Odanızı verdiğiniz için teşekkür ederim, artık odama gideyim." diye mırıldandım evin içindeki yol ayrımına geldiğimizde. İtiraz edecek gibi görününce çabucak "Size kolay gelsin." dedim ve bodruma inen basamakların bulunduğu koridora saptım. Emily'ye Sophie ile ilgili soracak sorularım olsa da şimdilik dinlenmeye karar verdim.

Çok kısa sürede önemli olan birçok şeyi unutmuştum. Eve geldiğim ilk gün albaydan ve komutandan nefret ederken,

şimdi her şeyin bambaşka olduğunu görmek insana kendini garip hissettiriyordu. Albaya olan ilgimi uzun zaman kendime bile itiraf edememişken, şimdi ona karşı yoğun hislerimin olduğumu bile söyleyebiliyordum. Hislerim korkutuyordu ama aşkın güzel olması gerekmez miydi? İyi hissettirmesi, karnımda kelebeklerin uçuşması ve yüzümde güllerin açmasını sağlamalıydı fakat Julian'ı her gördüğümde karnım korkuyla buruluyor, masmavi gözlerine baktığımda cenazemi gözlerinin içinde görüyordum.

Kalbim neden adil değildi? Neden düşmanıma olmaması gereken hisler büyütmüş ve idam ipini boğazıma geçirmişti?

Bir eylül sabahı başlamıştı her şey ve kısa bir zaman sonra da sonsuza kadar biteceğini biliyordum. Yatağın ucunda, yanımda oturan Emily'ye baktım. Bir süredir havadan sudan sohbet ediyorduk ve konuyu bir kez bile nasıl vurulduğuma getirmemişti. Konuşacak başka bir konunun kalmadığından emin olunca bir cesaret "Sophie ile albay ne kadar süre sevgili oldular?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Kıskanıyor musun?" Duygularımı böyle açıkça görebilen tek kişi Emily'ydi ve ona karşı öfkelenmeme neden oldu.

"Hayır tabii ki sadece konusu açılmıştı ve merak ettim." dedim kaşlarımı çatarak.

Emily dalgınca ofladı. Benim duygularımı tasvip etmediğini zaten önceden uyardığında anlamıştım. "Bir sene kadar. İyi anlaşıyorlardı ama albay, Sophie'nin girip çıktığı ve kendisini de beraber sürüklediği mekanlardan pek hoşlanmazdı. Nişanlanacaklardı." dediğinde kalbim kısacık sürede ezildi. Somurttum ve sıkıntıyla iç çekmemek için direndim. "Sonra komutan artık askerlik için orduya yazılması gerektiğini söyledi. Böylece asil asker soylarının devamı gelecekti. Ama albay kesinlikle istemedi." O günleri hatırlamış gibi ürperdi. "Evde günlerce

kıyamet koptu fakat beyefendinin duygu sömürüleri sonunda işe yaradı, albay eski hayatından ve tüm alışkanlıklarından vazgeçti. Hatta odasının içinde sanatına ayırdığı o odayı bile tamamen boşaltmak istedi ama neyse ki yapamadı."

"Sophie ile ilgisini anlayamadım."

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Ah." diye mırıldandı. "Bu iş taraf tutmaya dönüştü. Evdeki, tanıdıkları herkesin bir safta yer alması gerekiyordu ve Sophie en büyük hatasını yaptı. Albaya destek olmak yerine ısrarla komutanın yanında durdu." Güldü. "Asker bir sevgili daha cezbedici gelmiş olmalı." İç çektikten sonra cümlesini "Albay bunu bir ihanet olarak algıladı ve kararlı bir tavırla ilişkilerini noktaladı." diyerek sonlandırdı.

"Evlenmek üzere olduğun birinden destek görememek çok acı olmalı." Sesim o kadar cılız çıktı ki Emily'nin beni duyup duymadığından emin olamadım.

"Sophie'den ayrılmak değil, resimden ve müzikten koparılmış olmak onu kahretti. Doğrusunu istersen albay asker olduktan sonra bir ölüden farksız hâle geldi. Annesi yaşasaydı eminim onu desteklerdi ama şimdi... Albay Brandon dışında kimse komutana karşı çıkamadı. Kimse onun yanında olmadı."

İçim burkuldu ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık Julian'ın gözlerine ara sıra çöken gürültülü feryadın sebebini biliyordum. İkimizin de hayalleri ölmüştü ve ikimiz de kimsesiz kalmıştık. Belki de en başından beri bizi birbirimize çeken, henüz dillendirilmemiş ama kalplerin hissettiği acının ortak diliydi. Onun mavi gözleri öfkelendiğinde dalga, üzüldüğünde durgun bir deniz, gülümsediğinde gökyüzü oluyordu. Ama kalbinde yalnızca hayata karşı bir hayal kırıklığının saltanatı vardı. Tıpkı benim gibi...

On Üçüncü Bölüm

Billie Eilish/ No Time To Die

Albay Julian Müller

Neden mutsuzdum? Annem gittiğinden beri ilk kez kendimi çaresiz hissediyordum. Göğsümün içinde, varlığını artık neredeyse unuttuğum bir yerler üşüyordu. Bir an için iyiydim. Bir sorunum, sıkıntım yoktu ama daha sonra müthiş bir umarsızlığın kervanına takılıyordum. Tüm sıkıntımı kendime anlatıyordum. Yalnızca kendime. Kendime. Konuşsam duymuyorlardı, göstersem görmüyorlar. Sonra vazgeçtim. İnsanlar, sabır göstermeye değmezdi. Bu yüzden görmezden gelmeyi tercih ediyordum. Savaşı, ölen insanları, yalvarışlarını... Çünkü başta türlü nasıl hayatta kalabilirdim, bilmiyorum.

Nazi askeri Albay Julian Müller. Henüz bir kişiyi bile öldürmemeyi başaran asker... Merhamet teriminden yoksun bir zamanda, merhametimi ne kadar saklayabilirdim?

Öte yandan bir de şu kız vardı: Sarah... Parlak yeşil gözleri, pespembe dudakları ve güldüğünde kırışan göz kenarları...

Sanki bir anda evin içine güneş açmıştı. Aslında bu güneşin ışığımı söndürebileceğini sonradan fark ettim. Sadece ne yapacağımı şaşırıyordum. Mantığıma perde inmesine izin vermemek, saçma sapan davranarak ona umut vermemek istiyordum ama ben bile kendime karşı yeniliyordum. Ömrüm boyunca her şeye mantık çerçevesinde yaklaşmıştım ve şimdi bunu yapmakta zorlanıyor olmam beni müthiş tedirgin ediyordu.

Onunla konuşmak iyi geliyordu. Ya da ona bakmak. Ya da gülüşünü izlemek. Ya da sesini dinlemek. Özellikle de o son konuşmadan sonra. Bana inandı, bana destek oldu, hayallerimi gerçekleştirebileceğime güvendi. Bu sınırın ilerisi veya gerisi yoktu. Herkes kör, sağır, dilsizi oynarken o inandığını samimiyetle söyledi. Fakat hislerim bir adım daha ileri gidemezdi, gitmemeliydi. Onu tamamen görmezden gelemezdim ama bir noktada kendime dur demem gerekecekti. Ve gerekti de. Ben bir askerdim, kızıllaşan savaşta yarınım belli değildi.

Ama durmuyordu. Boş kalmış bir çerçevede onun resmi gölgeleniyor, sessiz kalmış odada onun sesi yankılanıyordu. İlk kez böyle uç noktada hissediyordum. Geri adım atmaya cesaretim yok, ileriye gidersem de dibimde bir uçurum... Çünkü bazen aşk ölümü getirirdi ve "o ve ben", ikimiz "*bazenler*"e dâhildik.

Ancak en büyük sorunum bu değildi. Toprak üzerinde toprak bırakmayacak savaş şiddetleniyordu. Şimdiye dek yüzlerce insan ölmüştü ve bu daha bir hiçti. Ufukta fazlası vardı. Yakalarına kanlı kaplı karanfil takacaklarından habersiz milyonlarca insan. Ve ben hepsine şahit olacaktım, düşünmek istemesem de bir gün öldürmek zorunda kalacağımı da biliyordum çünkü ben bir albaydım. *Ancak bundan ziyade asıl görevim için yapmak zorundaydım.*

Beni yıkan, parçalayan asıl şey buydu: Her gün gördüğüm işkence ve ölümler, yaratılmaya çalışılan ırk devleti...

Saatin tik takları sıkıntı verici bir hâl kazanınca çaresizliğimin kazanı da fokurdamaya başladı ve nefes alamayacak bir kıvama geldiğimde boş bardağı bağırarak duvara fırlattım, ardından soluk soluğa kalmış hâlde kafamı koltuğun başlığına yasladım.

Sarah Meyer

Julian'ı düşünerek süren dakikalar bütünleşip akşamı getirdi. Kapı çalındığında yatağımda doğruldum. "Gir." diye seslendim zayıf bir sesle ancak kapının ardındaki kişi duymuş olacak ki kapı usulca açıldı.

Julian'a bakakaldım, kalbim hızlandı. "Merhaba." Eli doluydu ve kapıyı ayağıyla örtmek zorunda kaldı. Şaşkınlıkla elindeki kocaman kutuya baktım.

"Merhaba." Saçımın bir parçasını kulağımın arkasına ittirdim. "Onlar nedir?"

Kutuyu komodinin yanına bıraktı. Artık Mia ile aynı odada kalmamama şükrettim. "Hayallerin için atacağın adımın ilk desteğini ben vermek istedim."

Bir an ne diyeceğimi şaşırdım ve anlamsız birkaç sözcük geveledim. Silkinip kendime geldiğimde "Teşekkür ederim." diye fısıldadım. Hâlâ şaşkın olduğum sesimden anlaşılıyordu.

"Açmayacak mısın?" Yatağın ayakucunda dimdik dikiliyordu. Siyah bir kazak, siyah bir pantolon giyinmişti ve saçları hafifçe dağınıktı. Alnına düşen bir tutam saçı düzeltmek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Çarşafın üzerinde kaykıldım, bağdaş kurup vücudumu komodinden tarafa döndüm. Kutunun ağzını açar açmak ilk dikkatimi çeken bir daktilo oldu. Ahşabı güzelce cilalanmıştı ve gıcır gıcır duruyordu. Daktiloyu kutudan çıkarmayı

denedi isem de ikinci denemeden sonra bunu başaramayacağımı anlayarak bu teşebbüsümden vazgeçtim. Ayriyeten bir kitap, kalınca bir defter ve mürekkebiyle birlikte konulmuş bir de kalem vardı. Malum, o gün günlük almaya gidememiştim ve çok makbul bir hediye olmuştu.

"Hoş görünümlü olanları tercih ettim." dediğinde kafamı kutunun içinden kaldırdım. Elimdeki defterle kalemi kucağıma koydum.

"Bunlar çok güzel." derken cümleleri telaffuz edişimdeki ifade ediş biçimim hayranlığımı ele veriyordu. Dudaklarım minnetle kıvrıldı. "Zahmet etmişsiniz, teşekkür ederim." Kısa bir an sessizlik yaşanınca kıpırdandım. Kalkıp sarılmamı beklemediğini ümit ediyordum.

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer kullanırsan zahmetime değecek."

"Çok kibarsınız." dedim ve devamını kasti olarak "Evdeki çalışanlarınızın hayallerine değer veriyorsunuz." diye getirdim. Kollarını iki yanında indirdi ve birden somurtmaya başladı. Ağzını açıp bir şeyler diyecek gibi göründü ama tek yaptığı dudaklarını sımsıkı kapatmak oldu. Daha sert nefesler almaya başlamıştı. Neden sarf etmiştim ki bu sözcükleri? Bunu söylerken aklım neredeydi? Ağzından bir itiraf koparabileceğimi mi sanmıştım?

"Başka bir şey yoksa." dedi sertçe. "Ben gideyim."

Bir dakikaya yakın düşündüm. Kalmasını istiyordum ama Julian, kalamayacak kadar bozulmuş görünüyordu. Gözleri derin bir okyanustu sanki ve her an dalgalar vuruyordu. "Yok, tekrardan teşekkür ederim."

Rica bile etmeden, hafif gürültüyle açtığı kapıyı aynı biçimde kapattı.

Omuz silktim çünkü Julian'ın geçici öfkesinin benim mutluluğumu gölgede bırakmasına izin veremezdim. Mürekkebi çıkardım, kalemi batırdım ve sırtımla yatak demirliklerinin arasına yastığımı koyup rahat bir pozisyon aldım. Dizlerimin üzerindeki deftere kalemi değdirdiğim an burnumun direği sızladı.

Bir kalem ve kâğıt. Sonunda içimi dökebileceğim bir sırdaş. Elime almayalı öyle uzun süre olmuştu ki kalemi tutan parmaklarım titriyordu. Daha güzel bir hediye olamazdı. Dünyaları verseler, şu an hissettiğimi hissedemezdim. Gözümden akan yaş defterin yaprağına değince telaşla, kolumun tersini kullanarak yanağımı sildim ve burnumu çekip kendimi toparladım.

Dakikalarca hiçbir şey yapmadan kalem ve kâğıda baktım. Mucize gibiydiler. Bana aittiler, sıkıca korumak şartıyla istediğimi yazabilirdim. Titreyen elimi kâğıda götürüp nihayet ilk cümleyi yazabildim.

"Savaş benim gibiler için var. Benim gibiler ölüyor. Şeytanca bir güce hükmetmek isteyenler hükmünü icra etmek adına günahlarını çoğaltıyor, bizi eksiltiyorlar.

Böyleyken, yaşamak çok zor. Ne yaza dokunma hayalim var ne de kışa. Dört mevsim de anlamını yitirdi. Savaşla birlikte dünyanın üzerine kapkara bulutlar çöktü. Yorulduğumda dinlenecek bir taburem yok, ağladığımda silecek mendilim ve kaygısızca gülmek için hiçbir nedenim yok. Mutlu olmak, ölen masum insanlara ağır bir ihanet gibi.

Hele ki savaşı başlatan bir hükûmetin ordusuna mensup bir albay için çarpan kalbim... O idamlık. İdam edilmesi, cezalandırılması gerekiyor çünkü yaptığı çok aptalca. Kalbim beni düşünmüyor. Korktuğumu umursamıyor, üzüldüğümü, endişelendiğimi... Sanki artık tek görevi onu görünce çarpmak. Fakat olmayacağını da en çok o biliyor. Bu aşkın yüzü yalnızca karanlık. Gözyaşından ve acıdan başka bir şey getirmeyeceği kesin.

Albay o kızla olmalı: Sophie ile. Ben de bana düşen görevi yapıp... Sonra da... Sonra da anne ve babamı kurtarmak için kalan son vazifemi yerine getirmeliyim. Her geçen saniye, onu gördüğüm her an daha da zorlaşıyor fakat aileme duyduğum sevgi, merhametimden bile üstün.

Babam duysaydı, benden utanırdı. Ama savaş herkesi değiştirir. Belki de bu yüzden, onları kurtardığımda bana kızmak yerine sarılırlar. Fakat ben hiçbir zaman kendimi affedemezdim. Tıpkı şimdi olduğu gibi gözlerimi her kapattığımda masmavi iki çift göz göreceğim..."

Julian'la başka bir adama ait ses duyduğumda defteri kapatıp düzelttiğim yastığın altına gizledim ve yatar pozisyona geçtim. Ardından basamaklardan inen iki çift tok ayak sesi duydum ve hemen akabinde kapım çalındı.

Elinde çantasıyla gelen kişinin doktor olduğunu tahmin ettim. Julian'ın yanında tıknaz duruyordu. Gözündeki yuvarlak gözlükleri yüzüne çarpık bir sevimlilik katmıştı. "Oldukça iyi görünüyorsun." dedi yatağımın kenarına oturup çarşafın üzerine koyduğu çantasını açmaya koyulmadan önce.

"Evet, iyi ama ilacın etkisinin geçmeye başladığını hissediyorum." Karnımın kenarında hafif bir ağrı baş göstermişti.

"Dayanılmayacak gibiyse bir iğne yapabilirim fakat ne kadar az ağrı kesici alırsan yaraların da o kadar çabuk iyileşir." Gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve cevabımı bekledi.

"Dayanabilirim sanırım." Doğrulmak için yeltendim fakat doktor engelledi.

"Pansumanını yenileyeceğim, karnını açar mısın?" diye sorduğunda bakışlarım çarçabuk bizi izleyen Julian'a kaydı. Neden baktığımı anlamış olacak ki yüzü gevşedi ve "Ben dışarıdayım." diye mırıldanıp odadan çıktı.

Bacaklarımı örttükten sonra elbisemi sıyırarak bandaj sarılmış karnımı açıkta bıraktım. Kafamı yastığa gömdüm ve yaraya bakmamak için tavanı seyretmeye başladım. Doktorun sargıyı yenilemesi uzun sürmemişti ama bana bir asır gibi geldi. Fazla acımamıştı ancak uğraşacak bir şey olmadığı ve odada bir yabancı olduğu için ister istemez daraldım. Makas sesi duydum. Doktor eş zamanlı olarak "Bitti. İki hafta sonra da dikişlerin alınır." dediğinde rahat bir nefes aldım.

"Yürüyebilirim, değil mi?" Aslında bu çok geç sorulmuş bir soruydu ancak yine de bilmekte fayda vardı.

"Tabii ki durumun o kadar ağır değil. Sadece karnındaki dikişleri zorlayacak şeyler yapma, yeterli. Yürüyüş dolaşımını hızlandırdığından iyi bile gelecektir." Çantasına malzemelerini koyuyor, bana bakmadan konuşuyordu. Ufak tefekti ama yatakta otururken bile fazla hareketli bir adam olduğu belli oluyordu.

Çantasının kilidini kapattı ve ayağa kalktı. "Bol su tüketin, bir haftadır pek su içmiyorsunuz. Proteinli gıdalar yiyin. Bunları zaten Julian'a söyledim ama sizin de bilmeniz iyi olur. Dikişleriniz iyileştikten sonra işinize yavaştan başlayabilirsiniz. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?" O kadar hızlı konuşuyordu ki sustuğunda ben nefes nefeseydim.

"Hayır." diyebildim sadece. "Teşekkürler."

Mesleğinin bir görevi gibi gülümsedi ama gülümsemesi fazla resmiydi. "Geçmiş olsun." dedi ve küçük ancak hızlı adımlarla odadan çıktı. Sonra Julian'a bir şey dediğini ve ardından uzaklaşan ayak seslerini duydum. Karnımdaki ağrı gitgide artıyor gibi hissediyordum ve bu durum beni ister istemez korkuttu. Geceyi sancı ile geçirmemeyi umuyordum çünkü hasta olduğum zamanlar, gecelerin normal vakitten daha yavaş ilerlediğini biliyordum. Bu, benim için nesnelleşmişti.

Yorganı ayaklarımla itip ışığı söndürmek için ayağa kalkmıştım ki kapı çalındı, Julian kapı arasından vücudunun yarısını geçirdi. Boyu, kapının boyuna yaklaşıyordu. "Gelebilir miyim?" Mantıklı davranmak isteyip reddetmek istedim ama kalbime yenik düştüm. Belki onunla biraz konuşmak ağrımı hafifletirdi.

"Tabii." diye mırıldandım ve yatağa ayaklarımı uzatıp sırtımı arkamda dikleştirdiğim yastığa dayadım. Julian elinde bir kitapla köşedeki kanepeyi yatağımın yanına çekti. "Mia senin yanına geliyordu ama dinlenmen gerektiğini söyleyince gerisin geri odasına döndü."

Güldüm. "Çok iyi yapmışsınız." Çünkü onun alaycı tavrını görmek, işitmek istemiyordum. Elindeki kitabın kapağından kitabın adını okumaya çalıştım fakat başaramadım. Julian bu çabamı görse bile merakımı gidermek yerine izlemeyi seçti. "Hangi kitap o?" diye sordum ama yine bir cevap alamadım. Donmuş gibi bakıyordu. "Efendim?"

Gözlerini kırpıştırdı ve kısa bir tereddüdün ardından "Julian." dedi. Anlamayarak suratına baktım. "Bana Julian de."

"Ama." diye bir itiraza girişsem de beni hemen susturdu.

"Efendim denilmesinden hoşlanmıyorum. Bay Müller'den de albaydan da hoşlanmıyorum."

"Ama herkes öyle sesleniyor." dedim aklıma ilk geleni dillendirerek.

"Bu, o sıfatlardan hoşlandığım anlamına gelmez." Gözlerindeki sert bakış, bir tane daha itiraz belirtirsem odadan çekip gideceğini haykırıyordu. Çenemi kapattım.

"Tamam." diye mırıldandım. "Julian, o hangi kitap?" İsmini ona karşı seslice telaffuz etmek irkilmeme neden oldu. Tuhaf, iç gıdıklayan bir heyecan ruhumda dolaştı.

"Martin Eden." dedi memnuniyetle. "Okumuş muydun?"

Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm oluştu. "En sevdiğim kitaplardandır."

"Okumamı ister misin?" diye sorduğunda dilim tutuldu, elindeki kitaba bakakaldım. Tok ve güçlü sesiyle bir kitabı okuması şüphesiz herkesi etkilerdi.

Heyecanlandım ve kekeleyerek "Sesli okumak için biraz kalın değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Kısa olsa çabuk biterdi." Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yüzüne kaldırınca boğazını temizledi ve toparlamaya çalıştı. "Yani bilirsin, insan bir kitabı okuduğunda doymak ister. Hem ben kısa kitapları sevmem." Ama o küçük odasında gördüğüm kitapların yarısı inceydi. Seçimini kalın kitaplardan yana kullansaydı dikkatimi çekerdi ama üstelemedim ve arkamdaki yastığa iyice yerleşerek okumasını bekledim. Elindeki kitapla ayağa kalkıp odanın ışığını söndürmeden önce komodinin üzerindeki, koyu sarı ışık yayan abajuru yaktı. Ben de yastığı indirip yan tarafıma yattım.

Az evvel oturduğu kanepeye oturup diliyle dudaklarını ıslattığında dudakları cılız ışığın altında parıldadı. Beni görmese de utanarak gözlerimi, satırların üzerinde dolaşan gözlerine kaldırdım. *"Anahtarla kapıyı açıp içeri girdi. Hantal bir hareketle kasketini çıkaran genç, peşindeydi. Gencin üzerinde denizin kokusunu taşıyan kaba giysiler vardı; belli ki kendini içinde bulduğu bu ferah giriş, alışık olduğu türden bir mekân değildi..."*[12]

Onunla ne ara bu hâle gelmiştik? Aşk... Bu kadar çabuk mu kalbe yerleşiyordu? Vurulmadan önce hissettiğimiz duygular, vurulduktan sonra sanki ortaya serilmişti. Onun gibi sert görünüşlü bir adamın içinde yumuşacık bir şefkat dalgasının bana doğru yayılması afallatıyordu. Beni her gün, her dakika şaşırtmayı başarıyordu ve sürekli onunla ilgili yeni şeyler keşfediyordum. Sophie'nin Julian'ı elde etmeye çalışması boşuna değildi.

12- Jack London, Martin Eden

Çünkü karşımdaki bu adama bakınca, onu kaybetmek büyük bir aptallığın, pişmanlığın bedeli gibi geliyordu.

Ve ben o bedeli ödemek zorundaydım. Buna mecburdum. Annemle babamın ne hâlde olduğunu bilmiyordum bile. Ne kadar yardıma ihtiyaç duyduklarını, belki de ölmek üzere olduklarını... Eğer verilmiş ilk görev olmasaydı Julian'dan uzak kalmak için irademi zorlardım ama şimdi öyle bir noktadaydım ki hem onunla vakit geçirmek hem de istediklerini verdikten sonra Julian'ı savaş kurbanlarının listesine eklemek zorundaydım.

Ruhumun daralıp patlayacağını sandım ve yorganın altındaki ellerimi yumruk yaptım. Bunları düşünmemeliydim. En azından iyileşene dek...

"Onu büyüleyen şey yağlı boya bir resimdi. Koca bir dalga kayanın üzerinde gümbürtüyle patlamış..." Yanaklarına doğru uzanan kirpiklerinin gölgesine baktım. Sesi o kadar güzeldi ki o okurken, zaten sevdiğim kitaba âşık oldum. Sanki başka türlü yorumluyordu. Abartısız vurgulamaları ve kusursuz akıcılıktaki okuyuşu beni uykuya çektiğinden haberim dahi yoktu.

On Dördüncü Bölüm

Jaymes Young/ Infinity

Birkaç saat sonra uyandığımda üzerimde müthiş bir hafiflik vardı. Gözlerimi açtım, başımı yana çevirdim. Albay kanepede uyuyakalmıştı ama bu hâldeyken bile dimdikti. Başını geriye yasladığı için boynunda âdem elması belirmişti. Onu dikkatle seyrederken göz kapaklarım gözlerime yeniden örtüldü.

Rüyamda bir sürü şey gördüm. Bir kısmını hatırlasam da pek çoğunu hatırlayamıyordum. Silik silik olaylar gözümün önünden geçiyor, kendimi zorladıkça sinirlerim bozuluyordu. Anne ve babamı özlemiştim. Rüyalarım genelde onlarla ilgiliydi. Kimilerinde kaçıp kurtuluyorlar, kimilerinde kaçarken yakalanıyorlar, kimilerinde de kampta çalışırken öldürülüyorlardı. Hepsinde de sıçrayarak uyanıyordum ve kendimi tutmak istemesem de yeniliyor, sessizce ağlıyordum. Bu döngünün tekrarlandığı gecenin bitiminde gözlerimi açtım ama Julian yoktu. Sessiz kalıp lavaboda olup olmadığını işitmeye çalıştım ama çıtırtı bile yoktu. Bu kez kütle gibi ağırlaşmış hissediyordum.

Az sonra kapı çalındı ve iznimi almama gerek kalmadan açıldı. "Nasılsın?" diye sordu Emily direkt konuya girerek. Tek eliyle bir tepsiyi tutuyordu.

Ellerimden destek alarak biraz daha arkaya gidip oturuşumu düzelttim. "İyiyim, sanırım. Albay ağrı kesicinin etkisinde olduğumu söylüyor ama biraz karnım acıyor."

Gülümseyerek içeriye adım attı ve kapıyı ardından kapattıktan sonra yanıma, yatağa oturdu. İçinde yemek olan tepsiyi yatağımın üzerine bıraktı. Elimi tutup "Daha iyi olacaksın canım. Vuruldun ve ağrı olması normal. Tanrı'ya şükür ki ucuz atlatmışsın. O arbedenin ortasından sağ çıkabilmen imkânsızdı." dedi.

"Evet." dedim ve hatırlamaya çalıştım. Kesintili gelen sesleri hatırlıyordum ama sanki bir kâbustu ve hiçbir anlamı yoktu. O andan zihnimde kalan tek şey yoğun acıydı. Hatta düşününce bile karnıma aynı ağrı saplanıyordu.

"Albay sana özel bir yemek programı yaptırdı." dedi kaşıyla tepsiyi işaret ederek. Ama bakışlarındaki ima gözümden kaçmadı. "O da kolundan yaralanmış." dediğinde ilk tepkim "Ne?" oldu.

"Merak etme, gayet iyi. Sıyrıkla kurtarmış o kadar." dese de içimde bir endişe doğmuştu.

"O evde mi?" dedim Emily'nin ne düşüneceğini umursamadan.

"Evet, bugün ve yarın izin günü." Sonra durdu, elini tereddütle kaldırdıktan sonra saçımı okşadı. Ablammış gibi davranıyordu ve bunu hissettirmesi içime sıcacık bir sevginin yayılmasına neden oldu. Birilerinin bana karşı saf sevgi beslemeyeli aylar olmuştu.

Gülümsedim ve getirdiği yemek için "Teşekkür ederim." dedim ama sesimde her şey için duyduğum minnet vardı.

"Önemli değil, hadi sen yemeğini ye." dedi. "Bir kaşık yemek kalırsa seninle konuşmam." Küçük bir çocukmuşum gibi parmağını salladı fakat sert yüz ifadesi, bende gördüğü ifadeyle sarsıldı ve dayanamayarak güldü. Bana bir kez daha bakıp kafasını iki yana salladıktan sonra odadan çıktı. Önümdeki yemeğe baktım ama hiç iştahım kalmamıştı. Tepsiyi sandalyenin üzerine koydum. Dudaklarımı kemirerek beklemeye başladım. Neden bana vurulduğunu söylememişti? Elbette elimden gelen hiçbir şey olmazdı ama söylemesi gerekmez miydi? Gözlerimi sıkıntıyla yumdum. Kolundan yaralanmasına rağmen beni kucaklayan kişinin o olduğunu kokusundan dolayı biliyordum. Düşünmemeye çalışıyordum ama aptal bir endişe içimi kemirip duruyordu. Üstelik o kadar sağlam duruyordu ki kolundan vurulduğuna bin şahit lazımdı.

Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum fakat sonunda koridorda ayak sesleri duyunca yatağın içinde hareketlendim. Gelmişti işte. Ayaklarımı yataktan çıkartıp zemine bastım ama aniden kalkınca ayağımın altındaki zemin sanki aniden silkelenip beni üzerinden atacakmış gibi titredi. Beynim durmuştu. Bir şey düşünemiyordum, tek istediğim kolunun iyi olup olmadığını sormaktı. Gözlerimdeki karartı geçtiğinde odanın kapısı da açıldı. Beni ayakta görünce kaşlarını çatarak bana döndü.

"Bir sorun mu var?" Tepkisi ayakta olduğum için değil, yüzümdeki ifadedendi. Gözlerinde endişenin tohumlarını gördüm.

"Kolundan yaralanmışsın." dedim karşısına geçip kırgın bir tavırla koluna bakarak. "Bunu bana neden söylemedin?" Ve bunlar ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Hesap sorar gibi konuştuğumu idrak edince toparlamaya çalıştım. "Ben sadece merak ettim. Beni kurtarmak için gelmiştiniz sonuçta." dediğimde sesim fısıltıya dönüşmüştü.

Koluna bakan gözlerimi ona çevirmem için parmaklarını çenemin altına nazikçe yerleştirip kafamı kaldırmamı sağladı. "Resmiyet sence de çok sıkıcı değil mi?" diye sordu alayla gülerek. "Ve boş yere endişe etmek de."

Çocuk gibi somurttum ve omuz silktim. Deli gibi koluna dokunmak istiyordum ama bunu yapmam mümkün değildi. Kazağının üzerinden sargısı belli belirsiz anlaşılıyordu. Kibar bir tavırla kıkırdadı. "Küçük bir kız çocuğu gibisin."

Kafamı tekrardan yere eğince yine güldü. Konuyu kapatmak adına "Kolunuzu merak ediyordum." dedim ısrarla.

Göz ucuyla koluna baktı. "Ha, kolum mu? Gayet iyi. Ben iyiyim, Sarah. İçimi bunaltıyorsun." Kontrollü bir tavırla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben başka bir şey sormak için geldim."

Boğazımı temizleyip merakla sorusunu sormasını bekledim.

"Daha önce hiç kamp yapmadığını söylemiştin ya."

Omuz silkti ve sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi rahat görünmeye çalıştı.

"İki gün izinliyim. Sen de kötü bir sarsıntı geçirdin. Belki senin için de değişiklik olabilir. Hem temiz hava bünyene iyi gelir."

"Bugün mü?" diye sordum hayretle.

"Ya karnım ağrırsa? Ayrıca kış ayındayız."

"Biliyorum ama gideceğimiz yer buradan daha sıcak. Hava, ülke genelinde de bugün ve önümüzdeki günlerde mevsim ortalamasının üstünde sıcak gösteriyor. En fazla yağmur bekleniyormuş. Açıkçası yazın kamp yapmaktansa kampı böyle havalarda yapmak daha güzel. Hem sıkı da giyinirsin, hiçbir şey olmaz, merak etme. Karnın konusunda da kampta sana odun toplatacak değilim." Ensesini kaşıdı ve cevap bekler gibi yüzüme baktı.

"Şey..."

Reddetmek için geçerli bir bahanem yoktu çünkü geri çevirmek gibi bir isteğim de yoktu.

"Olabilir." dedim tek solukta.

Yüzünde huzurlu bir gülümseme ile "Sımsıkı giyin." diye ekledi. Ardından komodinin üzerini işaret ederek "Şuradaki ilaçtan bir tane al ve yanına alacağın birkaç parça kıyafetle birlikte onu da al." dedi.

"Gece ormanda kalacağız yani ciddi ciddi?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp.

Bakışlarında bir küstahlık belirip yok oldu. "Evet, kamp dediğin de budur zaten. İki ayrı çadır olacak. Üşümeyeceğini temin ederim." Mantıklı bir fikir miydi bilmiyordum ama özellikle yaralıyken daha cezbedici geliyordu kulağa.

"Ne zamana kadar hazır olmam gerek?" dedim kafamda kısa bir hesaplama yaparak. Belki evrakları tuttuğu yerle ilgili birkaç bilgi de koparabilirdim.

Komodinin üzerindeki tepsiye baktı. "Yemeğini ye, sonra da hazırlanırsan güneş batmadan önce çıkarız."

"Tamamdır." derken dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp gülümsedim.

Aynı şekilde karşılık verdi. "O zaman, görüşürüz."

"Görüşürüz." diye cıvıldadım neşeyle ve ellerimi arkaya atıp belimde bağladım.

Julian odadan çıktığında içim içime sığmıyordu. O neşeyle kıyafetlerimi değiştirdim ve kan pompalanan yüzümü serinletmek için su çarptım. Küçükken anne ve babamla kasaba evine, diğer kuzenlerimin, büyükannemin ve büyükbabamın yanına gitmeden önce duyduğum o çocuksu bir mutluluk sarmaladı. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de yatağın üzerine çıkıp

yemeğimi yedikten sonra tavana boş boş bakarak güneş hareketlerinin izlerini incelemeye koyuldum.

Vakit yaklaşmışken odama gelen ayak seslerini sakince dinledim oysaki hâlâ içim içime sığmıyordu.

Mia'nın odaya girip sinirlerimi zıplatmasındansa tavanı seyredip dakikaları büyütmeyi tercih ederdim. Ciyaklayan sesini duymamla gözlerimi yumup oflamam bir oldu. "İşte bu!" dedi sevinçle. Neyse ki beni yine azarlamaya kalkmıyordu. "Başardın." Odanın içinde yürüdüğünü göz ucuyla gördüm çünkü bakışlarım tepemdeki badanalı tavandaydı. "Gerçi bu saflıkla nasıl başardın, hayret doğrusu."

"Sen ne yapardın?" dedim alayla. "Albayın üzerine atlayarak mı etkilemeye çalışırdın?"

Beklediğim gibi öfkelenmedi. "Eh, iyilik meleği rolü yapmaktan iyidir." Mia bir anda tüm neşemi emme gücüne sahipti ve o gücü yine kullandı.

"Tercihlerini yeniden düşün." Hareketsiz vücudumda kıpırdayan tek yerim, dudaklarımdı. "Ayrıca rol yapmadım, kendim oldum."

Mia güldü. Gülüşünün şiddeti arttı. Bir tür kriz geçirdiğini sandım çünkü bir türlü susmak bilmedi. Yastığın üzerindeki başımı ona çevirdim nihayet. "Albay da senin doğallığına tutuldu?" dedi zorlukla. Gözlerinden akan yaşı sildi. "Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum. Beni şaşırttın."

"Sen de beni bir kez olsun şaşırtsan ve odadan çıkıp beni rahat bıraksan?" Derin bir nefes alıp verdim. "Çok imkânsız bir istek oldu." Yeniden tavana çevirdim kafamı.

Nitekim Mia beni duymazlığa verdi. "Bak, Juliancığın ikimizi de büyük bir azaptan kurtararak odalarımızı ayırdı."

Odaya detaylıca baktığını görebiliyordum. "Her neyse, bu akşam albayın odasına yeniden girelim."

"Albay bu akşam izinli." dedim ama kampa gideceğimizi söylemedim. Kim bilir neler saçmalayıp canımı sıkacaktı. "Mia, vuruldum. Beni yalnız bırakamaz mısın? Dinlenmem lazım."

"Prensesimize bak sen... Ben de vuruldum, hatırlatırım." Göremesem de gözünün seğirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Kola alınmış hafif bir sıyrıkla, karna isabet etmiş bir kurşunun verdiği hasarın aynı olmadığını öğreten olmadıysa, ben şimdi öğretiyorum." Ardından bu fevri çıkışım karşısında kendime kızdım ve ailesinin yokluğunu yüzüne vurduğumu sanmamasını umdum çünkü asla öyle bir niyet gütmemiştim.

Bir tepki vermesini bekledim ama vermedi. "Örgüt sana biraz daha zaman verdi. Bak, sandığın kadar gaddar değillermiş." Kolumla yüzümü örttüm ama bu Mia'nın imalı konuşmalarını duymamı engellemediği için yüzümü döktüm.

"Gidip ayaklarına kapanmam lazım." dedim onu taklit ederek. Her hâlükârda istekleri aynıydı. Ben Julian'ı öldürmeden ailemi kurtarmayacaklardı. Ve cesaretimi toplayıp isteklerini yerine getirdiğimde... Umuyordum ki sözlerini tutarlardı.

"İyi fikir. Her neyse, benim halletmem gereken işler var." dedi ve beklemediğim bir hızla odadan çıktı. Şaşırdım çünkü benimle biraz daha uğraşmasını bekliyordum.

Dikkatle yataktan doğrulup dolabıma doğru ilerledim. Bunun pembe bir aşk hikâyesi olmasını ne çok isterdim... Yalan olmadan, kandırmaca olmadan, tamamen kaygısızca ve korkusuzca heyecanlanabilmeyi, gözlerinin içine baktığımda ölümü değil, yaşamı görmeyi... Onun ve benim, ikimizin bambaşka bir zamanda, bambaşka konumlarda tanışması gerekiyordu. Keşke hayat, bir noktada kayıpları birbirine benzeyen kişilere

adil davransaydı. Sonumuzu düşünmeden yüzünü seyretmeyi ne çok isterdim.

Hislerimdeki dengesizlikle sarsıldım ve gözlerime dolan yaşlara aldırmadan dolabımdan iki hırka çıkardım. Birini giyindim, ötekini koluma astım ve yatağımın üzerine oturup Julian'ın gelmesini bekledim. Ama az sonra Emily ile haber geldi. Julian beni kapının önünde bekliyormuş. İlaçlarımı alıp odadan Emily ile birlikte çıktığımızda gözlerinde ima, alay yoktu. Bariz bir endişe vardı. Tüm gerçekleri bilseydi nasıl bir tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. Ondan uzak durmamı, aksinin intihar olduğunu söylerdi. Haklıydı da. İkimiz de bile isteye bizi yakacak, kül edecek ateşi hazırlıyorduk.

Julian'ın duyguları benimki kadar belirgin miydi bilmiyordum ama her hâlükârda bir defa düşmüştük. Birlikte düştük ve kalkmazsak, bataklık bizi içine çekecekti.

"Sarah." dedi en nihayetinde dayanamayarak. "Komutan bundan hiç hoşlanmadı."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?" dedim kekeleyerek. Komutanı bir sorun olarak görmeyi bırak, birine kızabileceğini bile tahmin edemiyordum.

Emily dudaklarını ıslattı. Gözlerinde hüzün vardı. "Komutan çok iyi bir adamdır ama Julian'ın hayallerini, kendi asker soyu için yıktığında anlaman gerekiyordu." Durdu ve anlayıp anlamadığımı ölçtü. "Komutan rütbelere, mesleklere, vasıflara takılan bir adam, Sarah. Beni yanlış anlama, ikimiz de bu evde aynı konumdayız diye rahatça söyleyebiliyorum ama komutan oğlunun, evindeki çalışanla birlikte olmasını hoş karşılamaz. Ve..." dedikten sonra bir an duraksadı. "Ve eğer senin tehlike oluşturduğuna kesin olarak kanaat getirirse bir çözüm bulmaya çalışacaktır."

Birkaç dakika durduk, sessizce yerdeki halıya baktım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Diğer acı gerçekler karşısında bu hafif kalıyordu ve Emily bu tavrımı komutanı hafife almak olarak adlandırdı, uyarısını yineledi. Keşke ikimiz için en büyük engel komutan olsaydı...

"Anlıyorum." diyebildim en sonunda. Dakikalardır ağzımı bıçak açmadığı için Emily beklentisini arttırmıştı ve bu kısa cevabım onda hayal kırıklığı yarattı. "Gerçekten anlıyorum. Ama Julian'a söz verdim."

"Bu son olmalı, durumu artık biliyorsun." dediğinde başımı usulca salladım.

"Teşekkürler, Emily. Dönünce konuşuruz."

Kolumu tuttu. "Sakın yanlış bir şey yapma, olur mu? Sonradan pişman olursun." Kinayesini anlayınca yanaklarıma sanki köz basıldı. Kafamı baştan savma sallayıp kalan yolu neredeyse koşar adım aştım.

Kabanını giyen Julian'a şöyle bir baktığımda onu ilk defa üniformasız dışarıya çıkarken gördüğüm için garipsedim. Başını bana çevirdi. "Bir şey mi oldu?"

Boğazımı temizleyip sesimin düzgün çıkmasına gayret ettim. "Hayır." diye mırıldandım ve yanına gittim. Kolumdaki hırkayı alarak kabanımı giymeme yardımcı oldu.

Başıma beremi takıp ona döndüm. "Hazırım." Julian gülümsedi ve kapıyı, güneşin turunculaştırdığı bahçeye açtı. Hava üşütmüyordu ancak gece çöktüğünde daha da soğuyacağına emindim. "Çadır getireceğinizi söylemiştiniz."

"Evet, arabaya koydurttum." Elindeki hırkamı sanki düşecekmiş gibi sımsıkı tutuyordu ama aslında bunun askerliğinin verdiği ihtiyattan geldiğini tahmin ettim. "Kapalı arabaları sabahki devriye götürmüş." derken sesinde sıkıntı belirdi. "Gideceğimiz yere kadar üşümezsin, değil mi?"

Omuz silktim. "Hayır, hava fena değil." Esen rüzgâra rağmen hava ılık sayılırdı ve insana saatlerce dolaşma isteği veriyordu.

"Güzel." diye mırıldanıp yanına vardığımız aracın, şoförün yanındaki yolcu koltuğu tarafındaki kapısını açtı ve şaşkınlıkla duraksadım. "Dışarıdan ne kadar kaba göründüğümü merak ettim. Canavar görmüş gibisin."

Kafamı sallayıp bahsettiği ifadeden kurtuldum. "Hayır hayır." diye başladım ama devamını getiremeyince omuz silktim. "Teşekkür ederim." deyip koltuğa yerleştim. Arabanın önünden dolaşarak şoför koltuğuna oturana kadar, bize kaçamak bakışlar atan askerlere odaklanmamak için Julian'ı izledim. Nihayet motoru çalıştırıp evin bahçesinden çıktığımızda, onlarca gözün radarından kurtulduğumuz için gevşedim.

Sırtımı koltuğa yasladım ve ağaçlardan düşen kuru yaprakların süslediği yol kenarlarına baktım. Araba süratle gittiği için kulaklarıma rüzgâr şiddetle çarpınca beremi aşağı çekip soğuktan korunmaya çalıştım. Heyecanlıydım fakat aynı zamanda korkuyordum.

Düşüncelerimin soğukluğundan mıydı yoksa rüzgârın etkisiyle miydi bilmiyordum ama buz tutan ellerimi en sonda birbirine sürterek ısıtmaya çalıştım. "Hırkanın altına koy ellerini." dedi Julian dakikalar sonra konuşarak. Kaşıyla arka koltuktaki hırkamı işaret etti. Zorlansam da arkaya uzandım ve ellerimi hırkama sardım.

Kuru yerleri aşıp artık daha yeşillikli alana vardığımızda saatler süren yolculuğun daha ne kadar gideceğini soracaktım ki nihayet Julian arabayı yavaşlattı ve en sonunda durdu, motor sessizleşti. "Geldik." dedi derin bir nefes vererek. Aynı anda arabadan indik, Julian arka koltuktan çadırları ve çantayı aldı.

"Şimdi, düz bir alan bulup ateş yakmak için kuru çalılık, odun arayalım. Sonra çadırları kurarız. Aslında tavşan avlayıp pişirebileceğimizi düşündüm ama." dediğinde yüzümü ekşiterek ona baktım. "İşte tam da bu yüzden evden hazır et getirdim."

İkimiz de aynı anda güldük. "İyi akıl etmişsiniz."

"Teşekkür ederim." dedi, sanki övgüme ihtiyacı varmış gibi kasti olarak şaşırdı. Ağaçların birbirine yaklaşıp daralttığı yokuşu tırmandık ve çok geçmeden bir düzlük bulabildik. Yeşillik, ıslanmış odun, toprak kokusu birbirine harmanlanmıştı. Bu kokunun içinde uyumanın hayalini Julian bozdu. Çadırları ve sırtındaki çantayı yere attı. "Sen otur." dedi üç beş büyük taştan birini kucaklayıp düzlüğün ortasına getirdi. Yer çamur değildi ama nemli görünüyordu. "Ben yakmak için bir şeyler toplayayım. Çantada iki küçük battaniye var. Taşın üzerine serip oturabilirsin." dediğinde çantaya isteksizce baktım.

"Aslında ben de sizin yanınızda yürüyeyim. Yürümek dikişlere zarar vermez herhâlde." dedim etrafa bakınarak.

Julian bir anlığına tereddüt eder gibi göründü ama en nihayetinde dudak büzdü. "Sen bilirsin ama yorulduğunda geri dönersin."

Kafamı salladım ve ellerimi ovuşturarak Julian'la birlikte ormanın iç kısımlarına girdik. "Kuru olanları seçmek gerek, ıslaklar pek işe yaramaz." Yerden ince bir dal parçası aldı ve karşıma geçip kırdı. "Bak, bu kolayca kırılıyor, yani kuru." Anladığımı anlamak için gözlerime baktı.

"Anladım." dedim ve güldüm. "Dışarıdan ne kadar cahil göründüğümü merak ettim." Onu taklit ettiğimi anlayınca kaşlarını kaldırdı.

"Pekâlâ, sana karşı kelimelerimi daha dikkatli seçmem gerekiyor." Önüne döndü ve az ilerideki odun parçasını almak için eğildi.

Burnumu kırıştırdım. "Galiba öyle yapmanız gerek." dedim onun gibi iş başına koyulurken. Ağaçların yosun tutmuş gövdelerinde birikmiş çalılıklar yaştı, bu yüzden olabildiğince ortada duranlardan seçmeye çalışıyordu.

Ona yetişmeye çalışmak beni yorunca yavaşladım. Julian ormanın daha iç kısımlarına gitmişti ve görünmüyordu. Onu beklemek yerine düz alana gidip Julian'ın taşıdığı iki büyük taşın üzerine battaniyeleri sardım ve ellerimi dizlerimin arasına koyup bir an önce ateşin yanmasını diledim. Özellikle ayaklarım ve ellerim üşüyordu ve şimdi, gece burada kalma fikrini çok korkutucu buldum.

Cebimden bir peçete çıkarıp akan burnumu sildim. "O ufacık burundan sümük nasıl çıkıyor?"

Oturduğum yerde irkildim. Geldiğine dair ufacık bir ses bile duymamıştım. Kollarının arasında bir sürü çalılık, odun parçası taşıyordu. Hepsini aynı anda nasıl tutuğunu bilmiyordum ama sabaha kadar bizi idare ederlerdi diye umuyordum. "Sümük değil." dedim ve sonra açıklama yapmaya çalıştığım şey yüzünden utandım. "Sabaha kadar yeterler mi?"

"Kömürümüz de var." dediğinde neredeyse sevinçten ellerimi çırpacaktım. Ellerindekileri kenara koyup küçük taşları tam önüme, daire olacak şekilde dizdi. Sonra odunların bir kısmını birbirine paralel olacak şekilde dairenin içine düzgünce koydu. Eline küçük üç tane odun aldıktan sonra kabanının cebinden çıkardığı çakmakla tutuşturdu ve odunların, çalılıkların en altına yerleştirdi.

Ellerini çırpıp yanıma oturduğunda bacağı bacağıma değdi ve gerildim. Ona çaktırmadan bacağımı diğer tarafa hafifçe çektim. "Acıktın mı?" diye sordu ikimiz de ateşi seyrederken. Güneş tamamen batmıştı ve şimdi gökyüzü, kalan son ışığıyla yeryüzünü aydınlatmaya çalışıyordu.

"Şimdilik hayır." dedim. Bir odun parçasını daha tutuşturarak büyüyen alev çıtırdadı. Bacaklarıma ulaşan sıcaklıkla rahatladığımı, hatta hafiften mayıştığımı hissettim. "Sadece üşüdüm ama birazdan ısınırım."

Ateşe baktı. "Tavuğun boğazını kestim ama temizlemeye fırsatım olmadı. Ben çadırları kurarken sen temizlersin, değil mi?"

Ağzım dehşetle aralandı ve Julian'a bakakaldım. "Ne?" diyebildim sadece. Gözlerimin önüne başı kesik, tüyleri kanla kaplanmış zavallı bir tavuk geldiğinde öğürmemek için kendimi tuttum. Elbette etini yiyordum ama öyle görmek başkaydı, temizlenmiş hâliyle görmek başka.

Julian zarif bir kahkaha attı. "Şaka yapıyordum." dedi. "Sen de tavuk temizleyecek potansiyel yok."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Öyle mi? Peki ne yapacak potansiyel varmış?" Sesim haddinden fazla hırçın çıktı.

"Çiçek sulamak, kitap okumak ve gece pencere kenarında hayaller kurmak." Ayağa kalkıp arkaya gitti ve çadırları yerden kaldırıp iş başına koyuldu. "Bir de elinde kalemle bir şeyler karalamak. Yani yazar olmak."

Ağaç yapraklarının hışırdayışı kulaklarıma doldu. Julian'ın söyledikleri karşısında uzun süre konuşamadım. Çiçek sulamak, kitap okumak ve gece pencere kenarında hayaller kurmak, piyano çalmak, kafamda tasarladığım kısa hikâyeleri gece yatağımda karalamak... Bunlar benim eski hayatımın özetiydi ve sanki Julian, benim içimi okumuştu. Yüzü tanıdık gelseydi beni eskiden tanıyıp tanımadığından bile şüphe ederdim.

"Sizde de odun toplayacak bir potansiyel yok ama işte..." dedim sırtımı ateşe dönerek onu izlerken.

"O niyeymiş?" dedi ve kaşlarını çattı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne bileyim, biraz mızmız ve dayanıksız birine benziyorsunuz."

Dizlerini bükmüş hâlde eğilmişken kaşlarının üzerinden bana keskin bir bakış attı. "Ben mi dayanıksız görünüyorum?"

Kafamı salladım. "Hı hı."

"Hayatında karşına çıkmış ve çıkacak en güçlü insan olabilirim." diye böbürlendiğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Belki ama mızmız olduğun konusunda bence hemfikiriz."

"Hemen üşüyen sen değil de benmişim gibi konuşuyorsun." Gözlerindeki parıltı bana da geçti.

Kayan beremi düzelttim ve "Canım hareket etmek istemediği için üşüme numarası yaptım." diye bir bahane buldum.

"Yürümeyi kendin istedin. Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, Sarah." Çadırın direğini toprağa sapladığı sırada alnına düşen saçlarını geriye itmek için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Ona en büyük yalanı söylediğimi bilse böyle konuşur muydu?

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup ayaklandım. "Bir kere ben çıtkırıldım bir insan değilim." Başımı dikleştirdim. "Tavuğu ateşte ben kızartacağım."

Elini kaldırdı. "Kalsın, ben kömürleşmiş et yemek istemiyorum. Ama illa kendin yapmak istiyorsan iki tane getirdim. Kendininkini al ve pişir. Arabanın arka tarafında." Yüzündeki alay dolu tebessümü, yerdeki odunlardan biriyle silme arzusuyla doldum ama tek yaptığım tabanımın üzerinde hırsla dönüp araca doğru yürümek oldu. Yokuştan aşağı dikkatle inip tavukların olduğu kâğıt poşeti ve şişleri de alıp gerisin geri döndüm.

Çadırlardan birinin kurulum işlemi sona yaklaşmış gibi duruyordu. Julian'ın yüzüne bakmıyordum ama göz ucuyla bana gülerek baktığını seçebiliyordum. Az evvel oturduğum yere oturdum ve her şeyiyle hazırlanmış tavuğu şişe batırmadan önce ateşe, Julian'ın ne ara koyduğunu görmediğim kömürlerden attım. "Beni şaşırttın, unutacağını sanmıştım." dediğinde cevap vermeden işimle ilgilendim. "Çok mu kızdın?" Sorusuna karşılık tonlamasıyla eğlendiğini belli ediyordu.

"Yo, neden kızayım? Bir ziyafetten geri kalacağınız için siz kendinize kızacaksınız birazdan." Karşılıklı duran iki uzun taşın üzerine şişleri yerleştirdikten sonra cebimden peçetemi çıkarıp akan burnumu bir kez daha sildim.

"Hadi bakalım." dedi zorlanarak. Yanan ateşi seyrederken ellerimi diz kapaklarıma koydum. Az sonra Julian yanımda belirdi ve kendi tavuğunu şişe sessizce geçirip benimkinin yanına koydu.

Şişini biraz kenara çekiştirdim. "Karışmasın, sonra benimki iyi piştiği için kendinizinki olduğunu iddia edersiniz." Güldü ama itiraz etmedi. O diğer çadırı kurmak için gittiğinde gözlerimi ateşten çektim ve yüzüme vuran ateşin sıcaklığıyla rüzgârın sağa sola yalpalattığı ağaçlara baktım. Tavukları akşam karanlığında yiyecektik.

Keşke aynı sıcaklık sırtıma da vursa diye düşündüğüm sırada sırtıma konan hırkamla irkildim. "Hep sessizce mi yürürsünüz?"

Omzumun üzerinden geriye baktım. İki çadır da hazırdı. "Asker olmanın bir getirisi de sessiz ve hızlı hareket etmektir. Sakar değilizdir. Senin aksine."

Dudaklarım aralandı. "Ben sakar değilim." diye itiraz ettiğimde lafı ağzıma tıkadı.

"Tabii, üniformalarımı yakan bendim zaten."

"Emily beni lafa tutmuştu, yoksa asla yakmam çünkü..." Çünkü daha önce hiç ütü yapmadığım için üzerine titreyecektim ama Emily gelip aklımı dağıtmıştı. Elbette tüm suç ona ait değildi ama yanmasındaki payı da göz ardı edilemezdi.

"Sinirlenince burnunun ucu kıpkırmızı oluyor, biliyor muydun?" dedi ve işaret parmağının ucuyla, burnumun ucuna hızlıca dokundu. Bu ani dokunuşu karşısında kaskatı kesildim ve zaten kucağımda duran ellerimi boşluğa kaldırıp tekrar nereye koyacağımı şaşırdım.

"Daha önce hiç erkek arkadaşın olmadı mı?" Bu sorusunun sebebini anlayınca başımı mahcubiyetle önüme çevirdim. Burnumun ucuna dokunduğu için gereksiz yere büyük bir tepki vermiştim.

Ürkek bakışlarımı ona sabitlemekten korkar hâlde "Hayır ama birini sevmiştim." dedim. O çocuğa hissettiğim duygularımla Julian'a hissettiklerimi karşılaştırınca düzelttim. "Yani hoşlandım."

"Ya?" dedi ve o da önüne döndü. "Adı neydi?"

"Edward'dı." Onunla ilgili başka şeyler de dememi bekler gibi sustu ama hatırlayamıyordum. Eski hayatımı bu kadar çabuk unutacağımı tahmin etmezdim. Kulağa imkânsız geliyordu ama olan buydu. Edward... Sahi nasıl biriydi? Babamın ondan hazzetmediğini biliyordum. Yalnız yaşayan genç bir adamdı. Aylarca boş duran yan taraftaki evimize taşınmıştı. Galiba mahkeme binasında, iyi bir mevkide çalışıyordu. Bizi ne zaman bahçede görse mutlaka gelirdi ve babam suratını asarak kalkardı. En son bana bir adet gül almıştı. Sonra... Sonra zaten Kristal Gece'den sonra hiçbir şey aynı olmamıştı. O bir Hristiyan'dı, yaşadığını tahmin ediyordum.

"Anlıyorum." Bir süre bekledi. "Peki ya şimdi nerede?"

Ellerimi açıp ateşe doğru uzattım ve dalgın dalgın baktım. "Bilmem. Taşındı gitti."

"Üzülmüş olmalısın." dedi ifadesiz bir sesle. Sonra eğildi ve tavuğunu çevirdi.

Omuz silktim ve ben de tavuğumu çevirdim. "Bilmem, çok da üzülmedim galiba. Üzülsem hatırlardım."

Bu yorumum onu güldürdü. "Bazen çok tuhaf bir insan oluyorsun." dediğinde anlamayarak ona baktım. Artık hava kararmıştı ve önümüzdeki ateşten çıkan titrek dalgalanmalar yüzüne yansıyordu.

"Tuhaf mı?" Dudak büktüm. "Nasıl yani?"

Dudaklarını yavaş bir hareketle ıslattı ve ıslanan dudakları, ateşin ışığında gözleri gibi parladı. "Tarif edemiyorum." Aynı anda tavuklarımızı çevirmek için uzandık ama Julian geri çekilerek önceliği bana verdi.

Yere eğilip bir dal parçasını aldım ve sıcaklığın etkisiyle kurumuş olan toprağı eşelemeye koyuldum. "Sophie ile az kalsın nişanlanacakmışsınız. Emily söyledi."

Derin düşüncelere dalan zihni sesini buğulandırdı. "Evet." dedi ve derin bir nefes verdi. "Ama Tanrı beni korumuş." Ses çıkarmadan dirseklerimle beraber kollarımı kucağıma koydum. Dal parçası hâlâ daha elimdeydi. "Geçmişten bahsetmek insanın içini sıkıyor."

"Kesinlikle." diye mırıldandım. Bakışlarım boşluğun içinde takılı kalmıştı.

"Karnın ne durumda? Ağrın olursa söyle, doktor çağırırız." Sorusu üzerine silkinerek kendime geldim.

"İyi." dedim ve duymayacak kadar kısık sesle konuştuğumu fark edince tekrarladım. "İyiyim." Hem akşam rüzgârı tenimizi okşuyor hem önümüzdeki ateş yüzümüzü yakıyordu.

Sonra, cesaretle dolan kalbim, beni elimi kaldırmaya ve Julian'ın yaralı olan koluna dokundurmaya itti. Sargılı olan kolu benim tarafımdaydı, canını acıtmaktan korkarak hafifçe dokundum. Boştaki sağ eliyle elimi avucunun içine aldı. Bir an bunu, canını yaktığım için yaptığını sandım ama bakışlarında karmakarışık bir ifade beni de afallattı. Büyük elinin avucunda elim, ufacık duruyordu.

"Ellerin buz gibi." diye homurdandığında çene kemikleri oynadı. "Tabii vücut kan yapacak kadar besin alamıyor ve doğal olarak üşüyorsun."

Dokunuşu karşısında titredim ve elimi çekmek istesem de kaslarım hareketsiz kaldı. "Hayır, benim ellerim ve ayaklarım her zaman üşür." diye mırıldandım. Bir odun gürültüyle çatırdadı. Algılarımı açmaya çalıştım fakat bütün kontrolüm avucunun içinde kalmış elimdeydi. Benimkinin aksine onun eli kor gibiydi.

Elim kucağıma düştüğünde bile elini çekmedi, tutuşunu gevşetmedi. Yutkundum ve hızla atmaya devam eden kalbimin sakinleşmesi için tavuğu bahane ettim. Şişi çevirmek için elimi çektiğimde parmakları boşlukta aşağı büküldü. "İşte kızarmış benimki." Şişin ucunu kalın bir karton parçasıyla tuttum.

"Benim tavuğum daha güzel pişti." dedi ve o da şişteki etini ateşin üzerinden çekti. "Seninki fazla kızarmış."

"Böyle daha güzel, tam ateşte pişmiş tavuk tadı oluyor çünkü üzerine isin kokusu da siniyor. Bahse varım seninkinin içi çiğdir." Elimin üzerindeki elinin bıraktığı sıcaklık sanki aynı kavurıculukla etkisini koruyordu veya ben üzerimden o hissi bir türlü atamıyordum.

Julian elindeki tavuğa iştahla baktı. "Göreceğiz." dedi ve şişin üzerinden tavuğu çıkarmadan ısırdı. Ben de onu taklit ederek etimden bir parça aldım. O yumuşak eti ağzımda

dağıldıkça ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim ve iştahla ikinci ısırığımı aldım.

Çiğnerken onun tavuğunun açığa çıkan iç kısmına baktım. Beklediğim gibi çiğ değildi ancak dışı tam anlamıyla kızarmamıştı. "Benimki çok güzel olmuş," dedim ağzımdaki lokmayı yutmadan önce.

Şişi bana doğru uzattı. "Al tadına bak bakalım hangisi güzel." Öylesine kendinden emin konuşuyordu ki çok beğensem bile beğenmediğimi iddia etmekten başka yol bırakmıyordu.

Burnumu ve dudaklarımı kızgın şişe değdirmemeye özen göstererek bir parça ısırdım ve gözlerimi hafifçe havaya dikip tadına baktım. Yuttuktan sonra dudak büzdüm. "Benimki daha lezzetli çünkü biraz daha pişmiş."

"Bakayım." dedi kafasını bana doğru uzatıp. Ona uzattım ve benim ısırdığım yerden ısırırken onu seyrettim.

Kavisli kaşlarını çatarak gözlerini kıstı, bir gurme edasıyla yuttuktan sonra yüzünü buruşturdu. "Tam olarak istediğim gibi değil."

"Benim de öyle. Yani sizin tavuğunuz bana çiğ geldi." Dudaklarımın kenarı yana doğru gerildi. "O zaman herkes kendi yemeğine baksın."

Kıkırdasa da kalan yemeğimizi sessizlik içinde yedik. O bütün bir tavuğun yarısını bitirmişti ama benim yarısından fazlası duruyordu. Kaşlarını çatıp azarlayacak gibi olunca çabucak "Çok yersem karnım ağrır." dedim. Bir an bahaneme inanmayacak sandım ama yüzü gevşedi.

"Tamam, kenara koyalım hayvanlar yer."

Gözlerimi kocaman açtım. "Gece mi?"

Julian gözlerimi gözlerine kenetledikten sonra güldü. Birkaç saniye kadar kalbim sıcacık oldu. "Korkma, bu bölge kamp alanı, yırtıcı hayvanlar olmaz."

Sesli bir nefes vermemi, bir saati geçkindir desteksiz oturduğum için ağrıyan sırtım engelledi. Omuzlarımı oynatarak sırtımdaki ağrıyı azaltmaya çabaladım ama hiçbir faydası olmadı. "Martın Eden'ı da getirdim. Okumamı ister misin?" Kolundaki saate baktı. "Uyumak için saat çok erken."

"Olur." dedim sırtımdaki ağrıya rağmen hevesle. Julian ayağa kalktığında soğuk bir rüzgâr saniyelerce kuvvetle esti ve ateşi sola doğru yatırdı. Söneceğini zannettim ama rüzgâr dindiğinde ateş alevini arttırdı.

Çok uzaklarda bir köpek uludı. Onun sesine bir baykuşun sesi eşlik etti ve Julian elinde kitapla yanıma geri döndü. Kamburumu çıkartarak oturmaya ve böylece rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. "Sırtın mı ağrıdı?" diye sordu Julian.

"Sizin ağrımadı mı?" Omzumu hareket ettirdim çünkü ağrı şiddetini arttırıyordu.

Kafasını iki yana salladı. "Yana dönüp sırtını koluma yaslayabilirsin." dediğinde kaşlarımı çattım.

"Hayatta olmaz, kolunuz yaralı." diye araya girdim. Tüm ağırlığımı koluna verdiğimi hayal etmek bile korkutucuydu.

"Yer değiştirebiliriz, Sarah. Biliyorsun tutkalla yapıştırılmadık." Ayağa kalktı ve oturduğumuz taşları aldığı yere giderek bir tane daha uzun, geniş taş getirdi. Anlaşılan tam bu düzlükte kamp yapan kişiler tek biz değildik. "Yer değişelim." Ateşin gevşettiği bacaklarımın üzerinde doğrulduğumda kendimi yere yığılacak kadar yumuşamış hissetim fakat düşmeden, çabucak sol tarafa oturmayı başardım. Julian yanıma oturdu. "Ayaklarını taşın üzerine koy ve sırtını da bana doğru dön."

Julian'ın yönlendirmesine çekinerek uyum sağlarken baykuş ve cır cır böceklerinin seslerini dinledik. Sırtımı koluna yasladığımda bir an için ürperdim ama müthiş bir şekilde rahatladım. Julian rahat olduğuma emin olduktan sonra kitabı okumaya başladı.

Onu dinlerken şu anda neden burada olduğumuzu sorguladım. Normal miydi, olması gereken bu muydu? Kesinlikle hayır fakat kendimi huzurlu hissediyordum. Ömür boyu burada kalabilecekmişim gibi, yarın o eve dönmeyecekmişim, aileme kavuşmak için önce Julian'ı kullanıp daha sonra onu öldürmek zorunda kalmayacakmışım, savaşta kurban edilen taraf olarak düşman askerine abayı yakmamışım gibi huzurlu... Ama bu peri masallarını andıran kısa süreli bir rüyaydı ve sabah olduğunda ikimiz de acı gerçeklere uyanacaktık.

Dudaklarımı ıslattım ve Julian'ın görmediğinden emin olarak gözümden süzülen yaş için girişimde bulunmadım. Gözlerimi kapattım ve yalnızca onun sesinden en sevdiğim kitabın satırlarını dinledim.

Çok geçmemişti ki bir yağmur damlası kapalı göz kapağımın üzerine, daha sonra elime düştü. Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. Julian benden önce davrandı ve kitabı okumayı bıraktı. "Yağmur yağıyor." dedi kasvetle. Canı sıkılmış gibiydi. Ayaklarımı taşın üzerinden indirip yere basmadan önce sırtımı Julian'ın kolundan ayırdım.

"Ne olacak?" Onun sıkıntısı bana da bulaşmıştı.

Sorumun cevabı bulutlu, karanlık gökyüzündeymiş gibi gözlerini yukarıya kaldırdı. "Biraz daha bekleyelim, belki aldatıcı yağmurdur." Sonra kafasını eğip bana baktı. "Çadırlarımıza ayrılıp beklesek daha iyi olur."

Başımı salladım ve aynı zamanda doğruldum, ikimizin altındaki battaniyeleri aldım. Julian şişte kalan, soğumuş tavuk parçalarını kemiklerinden ayırdı ve bir ağacın dibine koyduktan sonra büyük çantasını alıp kendi çadırına girdi, ben de benimkine.

Yandan "Uyku tulumuna girmeyi unutma." diye seslendiğinde ben zaten içine girmekle meşguldüm.

Derin bir nefes aldım, kollarımı başımın altına koydum ve çadırın naylon, bir metreden biraz fazla yükseklikteki tavanına boş boş baktım. Az sonra gözlerim ışığa alıştı, çadırın içini daha net gördüm. Fakat değişen tek şey benim görüş alanım değil, aynı zamanda şiddetini arttıran yağmurdu. Bir şimşek çaktığında sıcak tulumun içinde titredim. Karnım ağrıyordu ve yağmur artarsa ne yapacağımızı bilmiyordum.

Bir köpek yine uladı, gözlerimi sımsıkı kapattım. Naylon çadırı sertçe döven yağmur taneleri öfkeli gibi hızını sanki her saniye arttırıyordu. Aniden çöken bu kasvetli yağmur, hava durumunun genel dengesizliğini de ortaya seriyordu.

Julian'ın çadırını açtığını ve daha sonra çadırımın önündeki upuzun, heybetli gövdesini gördüm. "Uyudun mu, Sarah?" diye sordu.

Yağmurun altında ıslanmasını istemediğimden hızlıca yanıt verdim. "Hayır hayır."

"Tamam, gitmemiz gerek." diye açıklama yaptı. "Yağmur duracak gibi değil ve hava da kapandı."

Uyku tulumundan çıkmak için çabalarken Julian'ın çoktan kendi çadırını sökmeye başladığını duydum. İçime bir hüzün çöktü. O eve gitmek ve hakikatin girdabına girmek istemiyordum. Birbirimize yine yabancılaşmak zorunda kalmak istemiyordum. Mia'yı gördüğümde yapmam gereken görevi de hatırlamak istemiyordum. Buna rağmen yapmam gerekeni yapıp kabanımı giyindim, beremi taktım ve kendimi dışarıya atıp eşyaları toplamaya yardım ettim. Ateşi söndürmemize gerek kalmadan yağmur zaten söndürmüştü ancak Julian yine de kontrol etti ve az da olsa bir köz parçasının kalmadığına emin oldu. Julian itirazlarımı sert bir bakış fırlatarak susturdu, tüm eşyaları eline aldı.

"Koluma tutun, dikkatli in." dedi yokuşun başına vardığımızda. "Ev bu mesafeye çok uzak. Aracın koltukları zaten ıslanmıştır. Eve gitmeyi denersek üşütürsün, karnın de sancılanır. Buralara yakın bir kasaba olacaktı. Bir eve gider, yağmur dinene kadar kalırız."

Çıkıntı hâlinde duran taşı son anda fark ettim ve dikkatle üzerinden geçtim. "Bizi kabul ederler mi?"

"Bir sürü ev vardır, mutlaka kabul eden olacaktır, zaten saat de geç değil."

Yokuşu bitirdiğimiz noktada duran araca Julian'dan önce bindim ancak kabanlarımızı giymiş olmamıza rağmen hırkamı sermeyi akıl edebildim, diğerini de Julian'ın oturacağı koltuğa koydum. O da malzemeleri arka koltuğun eminine yerleştirip hızlıca şoför koltuğuna oturdu. Arabayı çalıştırmadan önce ıslanmış saçlarını geriye ittirdi. Motor önce homurdandı, ardından yüksek sesle çalışmaya başladı. Ağaçlık yolda ileriye atılan aracın üzeri açık olduğundan yağmur bizi gitgide sırılsıklam hâle getirdi. Arabada ilerlerken yanıma aldığım ilaçtan içtim.

Beş dakika olmamıştı ki Julian'ın bahsettiği kasabaya vardık. Aynı anda arabadan indik ve tek katlı evlerin olduğu bu yerleşkenin girişinde duran, küçük ama derli toplu bir verandaya sahip, ışıkları açık eve yöneldik. Julian yanımda durup kapıya yumruğuyla vurdu. Yaklaşık on saniye sonra tekrar vurdu ama bu kez kapı hemen açıldı.

Yaşlı bir adam kapının aralığından belirdi. "Buyurun?" Sesi sertti ancak yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

"İyi akşamlar." diye başladı Julian. "Biz kamp için çıkmıştık ancak yağmur bastırdı. Evimiz buraya çok uzak ve..." başparmağıyla omzunun gerisinden aracını işaret etti "arabanın üstü açık. Yağmur dinene kadar bizi misafir etme şansınız var mı?"

Adamın bakışları Nazi hükûmetine ait ama aynı zamanda askerlerine özel olarak tahsis edilen araca kaydı. Ve bakışları hemen değişti. "Tabii ki buyurun lütfen. SS askerini ağırlamaktan onur duyarız."

O anda Julian'ın, böylesine varlıklı olmasına karşın neden kendine ait bir aracı olmadığına hayıflandım. Bize bunun için hürmet göstermeleri gururuma dokundu. Misafirperverlikleri samimiyetsiz, gülüşleri sahteydi. Odaların birinden gelen gürültünün arasından bir ses yükseldi. "Kim gelmiş, Rob?"

Yaşlı adam omzunun üzerinden koridora doğru bağırdı. "İki tane misafirimiz var!" Ardından gülümseyerek geçmemiz için kenara çekildi.

Julian'ın arkasından eve girdik ve girişte, üzerimizdeki kabanları çıkardık. Adam ellerini önünde kavuşturmuş hâlde bizi, daha çok Julian'ı seyrediyor ve sanki her an bir emir verecekmiş gibi hazırda bekliyordu. Neredeyse göz devirecektim ama bunun yerine kafamdaki sırılsıklam olmuş bereyi çıkardım. Julian'ın, içeri geçmek için beni beklediğini fark edince daha hızlı davrandım. Adam bizi dar, kısa bir koridordan geçirerek gürültünün geldiği, açık bir odanın kapısına kadar götürdü.

Adamla yaşıt bir kadın, bizim yaşlarımızda iki kadın ve iki adam odanın ortasındaki yuvarlak masada oturmuş, iskambil oynuyorlardı. Odanın halısız kenarında üç çocuk büyük bir gürültüyle önlerindeki oyuncakları için kavga etmekle meşguldü fakat görünen oydu ki kimse bu hırgürden rahatsız değildi. Boş koltuğun hemen yanında, loş ışıklı odanın tavanına vuran ateşin yandığı soba vardı.

Kadın selam vermek yerine hâlâ yanımızda dikilen adama döndü. "Bunlar kim Rob?"

Rob, odanın cılız ışığı altında eliyle bizi gösterdi. "Orduya mensup iki kişi. Kamp yapıyorlarmış ama yağmur aniden bastırmış."

Bu cümle üzerine masanın etrafındaki herkesin bakışlarını bize çekti ve gerildim fakat Julian hiç rahatsız değilmiş gibi bir rahatlıkla dimdik duruyordu. Kadın çabucak ayağa kalkıp bize boştaki koltuğu gösterdi. "Buyurun, efendim. Size hemen sıcak bir şeyler getireyim. Yoksa aç mısınız?"

"Teşekkürler." dedi Julian sakince. "Bir şey istemiyoruz." Sonra bana döndü. "Sen istiyor musun?"

Gözlerimi kadının yüzüne sabitledim. "Hayır, teşekkürler."

Rob, kadına sen yine de bir şeyler hazırla dercesine bir bakış attı. Kadın hızla odadan çıkarken biz de koltuğa oturduk. Masadaki herkes oyunu bırakmış bize dönmüştü. Kısa bir an sessizlik yaşandı. Julian perdesiz camdan dışarıya, bense şekilsiz zemine bakıyordum. Bakışların üzerimizde olduğunu hissetmek her dakika daha da geriyordu. "Ordudaki göreviniz nedir efendim?" diye sordu içlerinden biri. Karısı olduğunu tahmin ettiğim kadın, adamın koluna sarıldı ve bize bakmak için rahat bir pozisyon aldı.

"Albayım." derken Julian'ın da artık benim kadar hoşnutsuz olduğunu fark ettim.

Kadınlar gözlerini kocaman açıp birbirlerine imalı bakışlar atarken iki genç adam oturuşlarını düzeltti. "Evimize gelmeniz bizim için büyük şeref."

Julian zoraki bir tebessümü dudaklarına koyarken haddinden fazla zorlandı. "Kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Peki ya sen?" dedi kocasının koluna sarılmış olan kadın. Saçları keçe gibiydi ve taramak için ne kadar zaman harcayacağını düşünmeden edemedim.

"Ben asker değilim." dedim omuzlarımı dikleştirirken.

"Onu anladık canım." Puro içen genç adam sararmış dişlerini göstererek kahkaha attı. Bana soru soran kadına döndü ve "Albayınki işte." deyip göz kırptı. Alacağım nefes boğazımın ortasında takılı kaldı. Durumu açıklamaya niyetlendim ama gereksiz bir uğraş olduğunu fark edince sessiz kaldım. Daha da kötü bir konuma düşmekten çekindim. Julian da itiraz etmedi ve aynı anda birbirimize kaçamak bir bakış attık.

Yaşlı kadın elinde yamulmuş demirden bir tepsiyle içeriye girip iki kupa çayı bize uzattı. Julian kadının ısrarlarına rağmen içmemekte direndi ama ben, hazırlayıp buraya kadar getirdiği için geri çevirmedim. "Almanya topraklarını büyütüyormuş, albayım, doğru mu?" diye sordu yaşlı adam.

Bakışlarım kupamın içindeki çaya kaydı. Julian'ın tek yanıtı "Evet." oldu.

"Peki, sırada neresi varmış? Fransa'ya, daha sonra Sovyetler'e saldıracağımız söyleniyor." Bakışlarıyla pencerenin önünde duran radyoyu işaret etti. "Tabii bunlar tahmin. Her şeyden haberdar olamıyoruz."

"Bunu öğrenmenizi isteselerdi zaten herkese duyururlardı, değil mi?" Julian sırtını koltuğa yaslarken yüzünde buraya geldiğimize pişman olmuş gibi bir ifade vardı.

Nitekim yaşlı kadın "Aman Rob! Rahat bıraksana albayı." dedi bariz bir korkuyla. Sanki biraz daha üstelerlerse Julian silahını çıkarıp hepsini öldürecekti.

Julian, kadına teşekkür ederek bu tavsiyesini çok yerinde bulduğunu belli etti. Rob yeniden söze karıştı. "Yağmur gece boyunca yağacak gibi duruyor, albayım. Maria size hemen bir oda ayarlasın, uyuyuverin. Sabah oldu mu gidersiniz."

Diğerleri bu teklifi hararetle kabul etti ancak sevinçten mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım. "Ben yerinizi hazırlayayım o zaman Laura." dedi. Bakışlarını masanın etrafında

oturan ve sessizliğini koruyan kadına dikerken "Bana yardım et." dedi. Genç kadın sandalyesini sessizce itti ve odanın kenarında kavga etmeye devam eden çocukları azarlayıp odadan çıktı.

"Siz oyununuza devam edin lütfen." Hepsinin gözleri aynı anda masanın üstündeki iskambil kâğıtlarına döndü. Oynamaya başladılar fakat hepsinde bariz bir konsantrasyon sorunu vardı.

Bayat çaydan bir yudum aldığım anda Julian elini uzatıp kabanımın altındaki elbiseme dokununca irkildim. "Kıyafetin ıslanmamış." derken saçlarıma baktı. "Yatmadan önce saçlarını aç, yoksa başın ağrır." Elim başıma istemsizce gitti ve berenin altından ıslanan saçlarıma değdi. Gerçekten de elbisemin yaka kısmı nemlenmişti bile.

Kadın odaya geri girdi. "Buyurun, efendim." dedi sadece Julian varmış gibi. Bu adam kayırmaları ve beni değersiz biriymişim gibi görmezden gelmeleri bir kez daha canımı sıktı. Bardağı camın kenarına koyduktan sonra Julian'la birlikte odadan çıkarken teşekkür bile etmedim.

İkimize de aynı odayı vermişlerdi ama neyse ki iki farklı koltuk ve üzerlerinde battaniye vardı. Bu oda diğer odaya kıyasla buz gibiydi. İkimiz de kabanlarımızı çıkarıp sabaha kadar kurumaları umuduyla koltukların üzerine genişçe serdik. Islak saçlarımın etkisiyle hemen titremeye başladım. Odanın karanlığını çıplak pencereden gözüken bulutlu gökyüzü aydınlatmaya yetmiyordu ama Julian'ın bedenini seçmeyi başardım.

Koltuklardan birine uzandım. Yün kokan yastığa saçlarımı kenarlarına dağıtarak başımı koydum. Julian kendi battaniyesini koltuğundan kaldırdı ve birkaç adımda yanıma ulaştı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama siz üşüyeceksiniz." Üzerime örttüğü battaniyesini elime alıp ona geri vermek istedim ancak elimi tutarak bana engel oldu.

"Ben kolay kolay üşümem. Üstelik sen yaralısın. Beni yorma, Sarah." O kadar kesin bir dille konuşmuştu ki kendimi paralasam gene de ikna edemeyecekmişim gibi hissettim.

Başımı yastığa yenilgiyle bıraktım ve "Teşekkür ederim." diye mırıldandım. Yağmurun ve kampın yorgunluğu bedenime aniden bastırdı ve daha bir dakika bile olmadan göz kapaklarım ağırlaştı. Julian'ın siluetini seyrettim. Ayakkabılarını ayağından çıkarıp sırt üstü, iki elini de ensesinin altına yerleştirerek tavanı seyretti. Bunu, kapatmadığını gördüğüm göz kapaklarından anladım.

Babasının zoruyla hayallerinden vazgeçmiş olan bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi fark ettim. "Siz de annenizi özlüyor musunuz?" Belki çok yersiz bir soruydu ama onun iç dünyasını, hatta annesi ile olan ilişkisini merak ettim. "Ben ikisini de özlüyorum."

Julian muhtemelen benim, gerçek fakat başka birine ait belgeleri hatırlıyordu. "Beni rahatsız eden bir şeyler hissediyorum ancak bu özlem mi, bilemiyorum."

"Hatırlayınca burnunuz sızlıyor mu? Veya kalbiniz eziliyormuş gibi hissediyor musunuz?"

Bir süre düşündü. "Evet." dedi tok sesiyle.

"O zaman, özlüyorsunuz." Bulanıklaşan zihnimi toparlamaya çalıştım. "Anneniz de resim çiziyor muydu? Ya da enstrüman çalıyor muydu?"

"Müziği yalnızca dinlemeyi severdi. Özellikle ben çalarsam bayılırdı. Fakat boş zamanlarını resim çizmeye ve kendini geliştirmeye adamıştı." Yüzünü göremiyordum ama şu anda ifadesinin hiçbir şey yansıtmadığına emindim. "Sanatı ve sanata dair her şeyi sever, saygı duyardı. Sohbetlerimiz genellikle bu konular üzerinde temelleniyordu."

"Bahçedeki çardakta mı?" Gözlerimi boşluğa diktim ve Julian'ı ve fotoğrafını gördüğüm annesini o çardakta hayal ettim. Julian'ın gözlerinin içi gülerken, annesine bakarken... İkisini yan yana görmeyi çok isterdim.

"Annem yaz kış o çardakta resim çizerdi. Bazen ben de oraya taşınırdım ve birlikte, yan yana çizimler yapar, üzerlerinde konuşurduk. Onun eleştirileri beni geliştirirdi." Başımı ona çevirdim. "Babam hiç anlamaz öyle şeylerden. Bu yüzden hep ne kadar harika olduklarını söylerdi." dedi ve keyifsiz bir tınıyla güldü. "Bilerek en kötü çizdiğim resmi gösterdiğimde bile. En uyumsuz notalarla birleştirilmiş bir parçayı çaldığımda bile."

İlk geldiğim zamanlar aralarındaki soğuk ilişkinin sebebini buna bağladım. Komutanla hiçbir ortak zevki yoktu. Ama annesi ona aynı zamanda bir dost olmuştu. Ne kadar büyük bir boşluğa düştüğünü tahmin edebiliyordum. Julian'ın masasının üzerinde gördüğüm kadının resminin annesine ait olduğu o kadar barizdi ki sormaya bile gerek yoktu. O ışıltılı gözler, Julian'ın yıldızları kıskandırdığı gözlerinin bir kopyasıydı. Gülüşü, onun gülüşünün aynısıydı. Siyah beyaz bile olsa saçlarının sarılığı, gözlerinin maviliği neredeyse somuttu.

"Adı neydi?" Bu sorumun ardından kendimi kötü hissettim. Yarasını deşiyordum ama merakım dilime kilit vuramayacak kadar kabarıktı. "Özür dilerim." dedim mahcubiyetle. Ne kadar gereksiz sorular sorduğumu o saniye fark edebilmiştim.

"Sorun değil." dedi Julian. "İsmi Angela'ydı." *Melek*... İsmiyle fotoğrafı uyuşuyordu. Kafasını yarım bir hareketle bana çevirdi. "Peki ya senin anne ve babanın adı neydi?"

Hava ve İzhar... Benim ismimse Ezra. Geçek adımızı bile gizlediğimiz bir ülkede yaşıyorduk. Julian'a anne babamın gerçek adını söylemeyi ne çok isterdim! Sonra bir de onun sesinden kendi adımı duymak... Ezra'yı nasıl telaffuz ederdi acaba? "Annemin Daniella, babamın Hans." Onun yerine işe

girmeden önce teslim ettiğimiz belgelerde yer alan iki kişinin adını verdim.

"Aile hayatını anlatmayacak mısın? Ben annemi anlattım."

Boğazımı temizledim. "Babam bahçıvandı. O nerede işe giriyorsa biz de orada hizmetli olarak çalışıyorduk. Piyano çalmayı ev sahibimin biri sayesinde öğrendim. Annem ve babam çok eğitimli bir çifttiler ve çok kitap okurlardı. Hatta gördüğüm en mükemmel insanlardı." Bunları söylerken zihnimin perdesinde anne ve babamın resmi belirdi. "Bazen seslerini ve gülüşlerini unutacağım diye çok korkuyorum. Sizde de oluyor mu?"

"Ben gülüşünü hatırlıyorum ama..." Sustu, derin, anlam yüklü bir sessizlik ikimizin arasında mekik dokudu. Konuşmasa da onu anladım. Annesinin sesini unutmuştu. "Bir gün bunun olacağını biliyordum fakat bu kadar erken olacağını tahmin etmezdim."

"Canınızı sıktım gece gece. Çenem böyle düşer bazen. Mazur görün."

Uzandığı hâlde omuz silkti. "Sorun değil, konuşmak için bir konu işte."

İkimiz de sustuk. Yağmur sesini dinledik, hissettiğimiz özlemin kokusu odaya dolmuştu sanki. Uzun dakikalar boyunca bu hâlde bekledik. İlk önce farklı şekilde hitap etsem de isteği aklıma gelince "Julian, uyudun mu?" diye fısıldadım.

Uykudan yoksun bir sesle yanıt verdi: "Hayır." Duraksadı. "İsmimi söylemen ve 'sen' diye hitap etmen hoşuma gitti. Bunu hep yap."

Gülümseyerek konuştuğunu tahmin ettim. "Babanız kızmış." Düşündüğüm bu olsa da aniden dile getirmek kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Sebebini anlayamadığım şekilde Julian bir dakikaya yakın sessiz kaldıktan sonra cama gürültüyle çarpan yağmur damlalarının arasından sesini duyurdu. "Sorun değil." diye mırıldandı ama sesinde ciddiyet vardı. "Babam her zaman kararlarıma ve isteklerime müdahale eder."

"Çok garip." diye mırıldandım kendi kendime. Julian'ın bana dönüp devamını getirmemi beklediğinde tereddütte kalarak gerildim. "Yani sizin gibi bir adamın böyle bastırılması... Kulağa imkânsız gibi geliyor ama babanız bunu size yapıyor. Neden izin veriyorsunuz?"

Başını yeniden tavana döndürdü. "Bazen öyle olması gerekiyor. Herkesin yenildiği, yelkenlerini indirdiği bir kişi vardır."

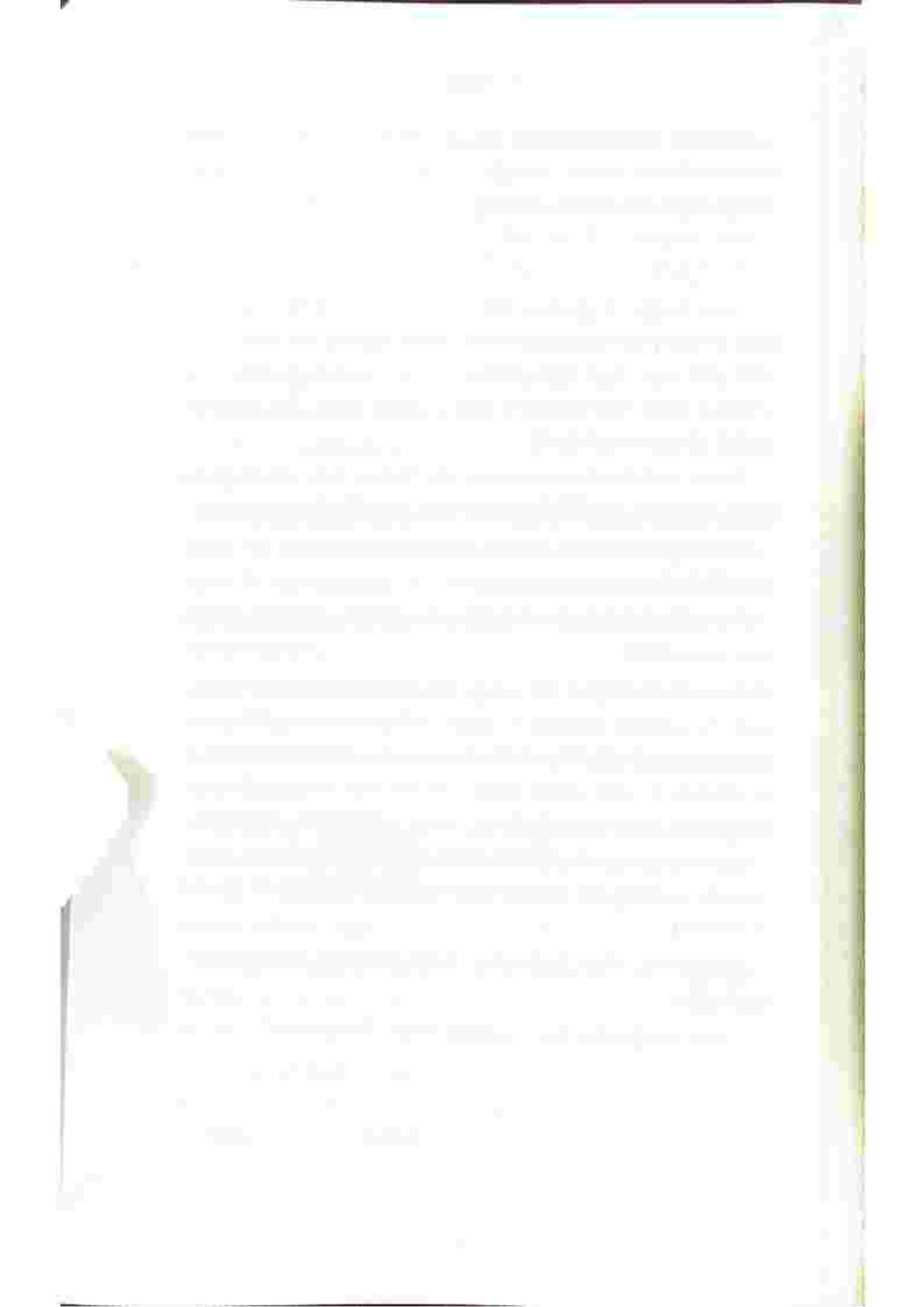
"Babanız sizin için çok değerli fakat hayatınıza bu kadar müdahale etmesine izin vermeniz..."

"Kendi mutluluğumu onunkine tercih ediyorum çünkü annem öyle isterdi."

Bu beklemediğim bir cevap kaşsısında afalladım. Julian, sanki bu sözünün üzerine bir kelime eklenemezmiş gibi hissettirdi. Sabahı düşündüm. Komutanın vereceği tepkiyi tartmaya çalıştım ve içim sıkıldı. Keşke bu oda bize ait olsaydı ve... Avuçlarımı gözlerime bastırıp hayal kurmaktan vazgeçtim. Gerçekleşmeyecek hayaller kurmak acıdan başka bir şey getirmiyordu ve kendime eziyet etmek için bundan daha iyi bir yol bulamazdım.

"İyi geceler." diye fısıldadım. Artık gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

Julian durağan bir sesle karşılık verdi: "İyi geceler."

On Beşinci Bölüm

Fleurie/ Love And War

Dilsiz bir karanlık, yüzüme sıçrayan kan, atamadığım çığlıklarım... Bir yanda "Kurtar bizi!" diye bağıran anne ve babam öte yanda hayal kırıklığıyla dolu gözlerini gözlerime sabitlemiş hâlde Julian... Sonra gözlerimi kırpıyorum ve karşımda ne anne babam ne de Julian duruyor. Koskoca bir hiçlik ama beni rahatsız eden bir his dört yanımda, odanın her köşesinde ve ruhumda geziniyor. İşte o zaman anlıyorum; omzumdaki yük, vicdanımın ölü ruhuna ait.

Her şey gerçek olamayacak kadar acı, gerçek olamayacak kadar kusurlu. İyiye dair ne varsa ölüp gitmiş, dünyada yalnızca kötülük kalmış gibi hissediyordum. Uyuduğumda canım yanıyor. Uyudukça yara alıyorum. Zayıf bedenim, zayıf bünyemin içinde fazla eğreti duruyor. Yaşayamayacak kadar bitkin olduğumu hissetmekten öte, artık biliyorum.

Kâbuslar, kâbuslar, kâbuslar... Uykuda bile her an ölebilecekmişim gibi bir tedirginlik hâli... Savaştan önce, kusursuz

bir uykunun kıymetini hiç bilememişim. Aslında savaştan önce ben yaşamın güzelliğini bile görememişim.

Gece bir ara ateşim çıkmış olmalı çünkü gördüğüm kâbuslar çok şiddetli bir gerçekliğe sahipti. Öyle ki o korkunç rüyaların arasına hapsolacağımı zannettim. Julian uyanık mıydı, uyuyor muydu? Evin içinde, göğüs kafesimi döven kalp atışlarıma eşlik eden sesten başka çıt yoktu. Aydınlanan hava geceyi devirmiş, zamanın içinde kendine ait nöbetini devralmaya hazırdı.

Şimdi de karnımdaki yara ağrıyordu. Yüzümü dikkatle duvara döndüm. Tekrar uyumaya çalışmadım çünkü yine kâbus göreceğimden korktum. "Sarah?"

Sanki uyanık olduğunu zaten biliyormuşum gibi "Efendim?" diye fısıldadım. "Siz de mi uyuyamadınız?"

Sesli bir nefes verdi. Koltuğun demirleri birbirine sürtünce Julian'ın yattığı yerde doğrulduğunu hayal ettim. "Evet." Bir süre sessiz kaldı. "Güzel bir gündü ama çok kısa sürdü."

Kalbimde o baskıyı hissettim. "Evet." dedim üzüntüyle. Keşke o çadırın içinde ömür boyu Julian'la yaşama şansımız olsaydı... Annemle babam güvende olsaydı, birbirimizi sevmenin diğer adı ölüm olmasaydı, kimse aramıza girmeseydi ve savaş olmamış olsaydı... Ne kadar da zor hayallerdi bunlar!

"Gidelim mi? Evdekilerin uyanıp gereksiz ilgilerini üzerime atmalarını istemiyorum." dedi kaldığımız evin sakinlerini kastederek.

Sırtım hâlâ ona dönüktü. "Şimdi mi?" diyen pürüzlü ses kulağıma geldiğinde derin bir iç çektim.

"Gidene kadar güneş tamamen doğar."

Dudaklarımı ıslatıp önce sırt üstü döndüm, daha sonra sırtımı koltuktan ayırırken karnım yüzünden zorlanınca yüzümü buruşturdum. Üzerimden attığım iki battaniyeye baktığımda suçluluk hissettim. "Üşüdünüz mü gece?"

"Uyumadım ki." dedi omuz silkerek. "Biliyorsun insan uyuyunca üşür ama ben uyumadım. Sen de uyumadın. Kâbus gördün galiba." dediğinde kalbim yerinden oynadı. "Bazen ağlamaklı sesler çıkardın. Uyandırıp seni kurtarmak istedim ama yapmadım."

"Konuştum mu?" diye sorarken korkumu gizlemeye çalıştım.

Başını da iki yana sallayarak "Hayır." dedi. "Ne gördün?"

Boğazımı temizledim ve boş bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Hatırlamaya çalışıyormuş numarası yapsam da bal gibi hatırlıyordum. "Bilmiyorum ki." dedim en sonunda omuz silkerek. "Ama keşke uyandırsaydınız."

"Ne zaman sizli konuşmaktan vazgeçeceksin?" şeklindeki beklemediğim sorusuyla şaşırdım. "Alışkanlık." Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Beraber kampa gittiğimizi duyan babanız, bir de size hitabımın değiştiğini duysa ne düşünür, bilemiyorum." Güldüm ama Julian ifadesiz kaldı.

"Muhtemelen doğruları düşünürdü." İşte buna tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Doğmak üzere olan gün ışığının dolduğu odada birbirimize baktık. Belki konuşmadık ama aramızda geçen o bakışma, düzinelerce kelimeye bedeldi.

Doğruları düşünürdü... Beraber bir kamp yapmıştık ve şimdi Julian aramızdaki resmiyet bağını koparmaya çalışıyordu. İkimiz de hislerimizin farkındaydık fakat üstü kapalı da olsa ilk kez sesli olarak birbirimize ima ediyorduk. Ancak bu ifade ediş-ler beni mutlu etmedi ve gördüğüm kadarıyla onu da. Korku daha baskındı. El ele tutuşmuş, son hızda uçuruma doğru koşuyorduk: rüzgârın tenimizde bıraktığı his güzeldi, birbirine bakan kalplerimizden içimize yayılan sıcaklık da öyle. Fakat önümüzdeki yolun sonu ortadaydı: Kayalıklarla dolu bir uçurum.

"Kalkalım mı?" diye sordum ve bakışlarımı kaçırdım. Bileğimdeki lastik tokayla kurumuş, birbirine dolanmış saçlarımı bağladım.

Kabanlarımızı giyindik. Julian işaret parmağını dolgun dudaklarının üzerine koyarak sessiz olmamı tembihledi. Açıkça söylediği gibi bu hareketi, evdekileri rahatsız etmekten değil de uyanıp abartılı bir saygı tavrına bürünmelerini istemediği içindi.

Ayaklarımı yere sürtmemeye dikkat eder hâlde ikimiz de koridorun girişindeki odadan çıktıktan sonra dış kapıyı yavaşta açtık. Julian kapıyı ardımızdan örtmek için benim çıkmamı bekledi ve birkaç adım atıp eşikten dışarıya çıktığımda kapıyı usulca çekti. Birbirimize bakıp derin bir nefes verdik. "Görev başarıyla tamamlandı." dediğinde gülüşümü, evdekiler duyup da uyanmasın diye elimi ağzıma örterek susturdum.

Gece arabayı bıraktığımız yere gittik fakat üstü açık aracın koltukları sırılsıklam olmuştu. "Galiba yapacak bir şey yok." dedi Julian dudağını ısırarak.

Omuz silkip araca bindim, benden sonra bindi ve motoru çalıştırdı. Daha şimdiden koltuğa değen her yerim soğuk yağmur suyuyla ıslanmış, üşümeye başlamıştım. Yola çıktığımızda dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı bile. Julian benimle konuşmaya çalıştı fakat şiddetle kasıldığım için cevap veremeyince üstelemedi.

Eve varan yolun hiç bitmeyeceğini sandım. Esasen, komutanla yüzleşme fikrindense bu ıslak koltuğun üzerinde böyle titreyerek saatlerce yolculuk yapma fikri daha cazipti ancak Julian'a bu dileğimi söyleyemezdim. Her ne kadar istemesem de araç evin bahçesine girdi ve en sonunda on kişiden fazla askerin gözleri üzerimizdeyken durdu. Arabadan çıkıp malzemeleri taşımakta Julian'a yardım etmeye niyetlendim ama o "Askerler yardım eder." diyerek beni durdurdu.

Kuvvetli rüzgâr sebebiyle az kalsın yere düşecek olan beremi düzelttim ve Julian'a baktım. "İçeri geçelim, Sarah." dedi neden dikildiğimi ima edercesine bir bakışla. *Güya hava mevsim şartlarının üzerinde olacaktı...*

Üç katlı, beyaza boyalı eve bakınca içim sıkıldı. İçinde komutanın bizi bekliyor olma fikri ürkütücüydü fakat neyse ki vakit sabahın erken saatleriydi ve Komutan Geert uyuyor olmalıydı. Julian'ın kapının tokmağını indirmesini beklerken tedirginlikten ve gerginlikten hafifçe titreyen ellerimi yumruk yaptım. Az sonra Emily her zamanki düzenli görünümüyle kapıyı açtı. İçeriye adımımızı atar atmaz komutanı tekerlekli sandalyesiyle holde bulunca bana kal geldi. Julian ise hoş bir tesadüfmüşçesine babasına gülümsedi. "Erkencisin, baba. Yoksa rahatsız mısın?"

Komutan öfkeli değildi ancak oğlunun ne tebessümüne karşılık verdi ne sorusuna. "Biraz konuşalım." dedi bana kısa bir bakış attıktan sonra.

Emily çoktan ortalıktan kaybolmuştu bile. Kabanımı ve beremi, ne yapacağımı bilmez hâlde çıkardım. "Yalnızca seninle, Julian." diye detay verdiğinde sesli bir nefes verecektim.

İkisinin salona gidişini seyrederken beremi çıkardım. Üzerim sırılsıklamdı ancak odama inmek için önünden geçmek zorunda olduğum salonun devasa kapısına geldiğimde duyduğum sesler adımlarımı kesti. "Geçici bir heves için aklın bir karış havada davranıyorsun." Komutanın sözü kalbimin üzerine oturdu. *Geçici heves...* "Eğer buna bir son vermezsen, korkarım kız senin yüzünden işinden olacak Julian."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Julian. Sesinde öfke vardı. "Heves falan değil..."

Cümlesinin devamını komutanın kahkahası böldü. "Evlenecek misin yoksa?" dedi kahkahasının arasından. Julian cevap

vermedi. İçerlememem gerekiyordu ama ben içerledim. "Bak işte, sessiz kalıyorsun. Bir kız bir erkek için heves değilse, kolayca cevap verirdi, oğlum. Haklı olduğumu en az benim kadar iyi biliyorsun." Kalbim nasıl oluyordu da durmak yerine daha hızlı atıyordu bilmiyordum. Julian'ın itiraz etmesini bekledim fakat o sessiz kaldı. Sustu. İtiraz etmedi. "O kızla hiçbir türden bir ilişkiyi kabul etmiyorum."

Kendi kendime güldüm ama gözlerim doluydu ve boğazım akmayan yaşlar yüzünden sızlıyordu. Olması gereken buydu. Kısa bir dönemlik heves olmalıydı ikimiz için de. Böylece bu işin sonunda ne o ne de ben hayal kırıklığına uğramazdık.

Ama olmuyordu... İçimden hıçkırarak ağlama isteğini bastıramıyordum. Ayaklarımı kımıldatıp hızlıca aşağıya inip odama girdim ve dolaptan kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi banyoya kapattım. Sanki o an, acımı en iyi bu şekilde dindirebilirmişim gibi hissettim. Islak elbisemi çıkarırken daha fazla dayanamadım ve ağzımdan çıkan sessiz bir hıçkırıkla kendimi kasmayı bıraktım. Daha sessiz olmaya çalışıyordum fakat istemsizdi. Şükür ki odanın dışından duyulacak kadar sesli değildim. Sıcak suyu açtım ve kendimi içine bıraktım. Çıplak dizlerimi çıplak gövdeme çektikten sonra kollarımı bacaklarımın etrafına doladım.

Küvette bir süre kaldıktan sonra içimi daha fazla sıkıntı bastı. Dün gece yaşananlardan sonra Julian'ın babasının söylediklerine karşı sessiz kalması kalbimi o kadar kırmıştı ki parçalarım bir daha onarılamazmış gibi hissettim.

Bu eve gönderilen kişi ben olduğum için lanet ettim. Çok bencilceydi ama canım çok yanıyordu.

Karnımın ağrımaya başlaması düşüncelerime sis çöktürdü. Nefesim artık kesik kesikti ancak güçten, hepten düştüğüm de söylenemezdi. İçeride odanın kapısının açılıp kapandığını duydum. Gelen kişiyi başta Emily sansam da bağıran kişinin

sesini duyunca gözlerim yuvalarından oynadı. Julian'ın sesinde yoğun bir endişe vardı.

Kapının kulpunun çevrildiğini duyar duymaz "Girmeyin!" diye bağırdım ve Tanrı'ya şükürler olsun, Julian zamanında duydu ve kapının kulpu yavaşça yukarı kaydı. Ayağa kalkıp hızlıca durulandım ve kahverengi ahşap banyo dolabının içinde el yordamıyla bulduğum, dizlerimin altında biten pamuklu, beyaz bornozu giyindim.

Boynundaki, kolundaki ve alnındaki bütün damarlar belirginleşmiş, âdeta kırmızı görmüş boğaya benziyordu. "Lanet olsun, Sarah!" diye tısladığında kaşlarımı çattım. "Nasıl banyoya girmek gibi bir düşüncesizlik yaparsın?" Yüzümden kırgınlığım okunuyor muydu bilmiyorum ama o, komutanın benim için geçici heves tabirine sessiz kalmamış gibi umarsız görünüyordu.

Sahi, banyoya girmemem gerektiğini nasıl olmuş da unutmuştum? "Üzerimi giyeceğim." diye onu bastırmaya çalışsam da sesim çok cılız çıkmıştı. Karşısında bu hâlde durmaktan rahatsız oluyordum.

"Dikişlerinde bir araz var mı?" Çelik gibi bir ifadeyle sorduğu soruya kafamı iki yana sallayarak yanıt verecektim fakat karnıma o an ağrı saplandı. Tek olsaydım muhtemelen acı yüzünden inlerdim ama şimdi Julian varken renk vermemeye çalıştım. Karnıma sarılı ıslak sargıdan aşağıya süzülen damlalar ayaklarımın etrafında minik bir göl oluşturdu.

"Ne oldu?" dedi ve tam bana doğru adım atacakken geriye doğru gitmemle durdu. Bozuldu ancak geri çekilmemle ilgili bir yorumda bulunmadı. Başını yana eğdi. "Yüzünün rengi solmuş, Sarah. Titriyorsun."

"İyiyim." dedim kısaca. Parmaklarımı gererek titremeyi durdurmaya çalıştım. "Üzerimi giyinip dinlenirsem daha iyi

olacağım." Bornozuma daha sıkı sarındım ama yine de rahat hissedemedim. "Lütfen dışarıya çıkın." Eliyle şakaklarına bastırdığını gördüm. Ne yapacağına karar verememiş gibi göründü. Odadan çıkmadan önce "Tamam." diye mırıldandı. "Dikişlerine bak, ben kapının önünde haber vermeni bekliyorum. Suyun altına girmemen gerekiyordu."

Başımı salladım. Julian odadan çıktığında kapalı kapıya birkaç saniye baktım. Kapının altından orada olduğunu belli eden gölgesi vardı. En sonunda ağrı yüzünden boncuk boncuk terlediğimi fark edince kıyafetlerimi dolaptan alıp Julian'ın hâlâ beklediğini göz ardı ettim ve birkaç dakika yatağın üzerinde otururak soluklandım. Yataktan kalkmaya dahi zorlanıyordum. Diz kapaklarıma kadar gelen geceliği üzerime geçirirken sargıda gitgide büyüyen kan lekesi gördüm, telaşa kapıldım. Julian'ın neden endişesinde haklı olduğunu yeni anlayabiliyordum.

Korku kasılmama, kasılmak da daha şiddetli bir ağrıya neden oldu. Kapının arkasındaki Julian'a "Galiba dikişlerim açılmış." diye seslendiğimde sesimin bu kadar sakin çıkmasını planlamıyordum. Kapı hızla açıldığı sırada pijamanın eteğini indirip karnımda büyüyen kana bakmayı kestim. Çenesi kasılmış, gözlerine hırçın bir ifade yerleşmişti. Yaramı görmek isteyeceğini, söylemek istediğini anladım ama reddedeceğimi bildiğinden "Hemen doktoru çağırayım." dedi kızgınca. "Yatağa uzan ve hareket etme."

Korkusuna anlam veremesem de başımı sallayarak karşılık verdim. Kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı. Ben de çıplak ayaklarımı sürüye sürüye yatağıma gidip uzandım. Karnımdaki yarayı düşünerek endişeye kapılmak istemiyordum fakat ne kadar çabalarsam aklım o kadar kayıyordu. Gözlerimi her kapattığımda yaradan daha fazla kan aktığını hissediyor ve hatta dikişlerin açıldığını düşünüyordum. Tabii bunlar elbette psikolojik bir yanılsamaydı.

Az sonra Julian geri geldi. Aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ancak çok çabuk döndüğünü varsaydım. Yatağımın bir kenarı usulca çöktü. "Doktor birazdan gelecek." Gözleri karnıma kaydı ve sessiz bir küfür savurdu. Tek yaptığım dudaklarımı sımsıkı kapalı tutmak oldu.

Durdu, kendi derdime düştüğüm için odada kalmasını umursamadım bile. Hatta elini uzatıp saçlarımı okşamasını da. "Banyo yapmaman gerektiğini bilmiyor muydun?" Sesi beni şaşırtacak kadar yumuşamıştı. Hatta merhametli bile denebilirdi.

Ani, hesapsız bir sancı tam dikiş hattıma yerleşince yüzümü buruşturdum ve titreyen sesimle "Çok acıyor." dedim. Tek sorun suyun altına girmek değildi. Ağrı kesicinin etkisi kaybolmuştu. Bu da yetmezmiş gibi kendime çok yüklenmiştim. Kampa gitmek aptalcaydı. Julian'ın temiz havanın iyi geleceğini sanması aptalcaydı, yağmurun altında kalmak, tanımadığımız bir evin soğuk odasında uyumak aptalcaydı. Julian'ın babasına karşı çıkmaması da öyle ve benim karşı çıkmasını beklemem de... *Her şey çok aptalcaydı.*

Tedirginliğini titreyen elinden, çaresiz sesinden okuyabiliyordum. "Tamam, birazcık daha sabret. Dikişlerin açılmış. Sabunlu su yüzünden iltihaplanabilir." Şu keskin acı hemen dursun diye dua ettim. Ancak gitgide artıyordu. Vurulduğum gün yayılan acıya öylesine yakındı ki sancılarım yüzünden bitap düşmüştüm. Deli gibi titremeye başladım. Julian'ın beni neden konuşturmaya çalıştığına anlam veremedim.

"Ah Sarah..." dedi bıkkınca. Hem ağrıyla hem de Julian'la mücadele etmek çok zordu. Nefes alışverişimi düzende tutmaya çalışıyordum.

Neyse ki doktor çok da vakit geçmeden gelmişti. Ya da ben öyle zannediyordum. İlk işi bana bir iğneyle sıvı enjekte etmek oldu. İlaç etkisini gösterene kadar bekledi ve sonra... Sonrası kara bir dehlizdi.

Hiçbir şey hatırlamıyordum ama gözlerimi açtığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Yalnızca göz ardı edemeyeceğim kadar yorgundum. Karnımdaki ağrı dinmiş, deşiliyormuşum sezgisi kaybolmuştu. Kafamı çevirirken yüzümü buruşturdum. Başımın arka kısmı uyuşmuştu ve Julian, yine yatağın dibine çektiği kanepede oturmuş beni izliyordu. "İki aya kadar tamamen iyileşirmişsin." Islak saçlarım kafamın altındaki yastığı tamamen ıslatmıştı ve beni müthiş rahatsız ediyordu. Tek kolumun dirseği üzerinde doğrulup diğer elimle yastığı ters çevirdim.

Julian bir şey diyecekti ama o esnada kapı çalındı ve biz söylemeden girilmeyeceğini anlayınca tumturaklı bir sesle "Girin." diye seslendim. Kapı açıldı ve komutan yavaşça tekerlekli sandalyesiyle eşikte belirdi. Yaşlı adama bakarken korktum. Oysaki tek yaptığı oğlunu uyarmaktı ama ona karşı hislerim, ölüm fermanımı okuyan birine karşı duyabileceğim hislere yakındı.

"Nasılsın?" dedi yatağımın yanında durup. Ben oturmak için hareketlenince kızarak "Ne diye kalkıyormuşsun? Hemen dur ve yat bakayım." dedi. Ondan korkmam gereksizdi çünkü benim hakkımda hiçbir kötü yorumda bulunmamış, sadece oğlu ile olmamı istememişti, o kadar.

Sözünü ikiletmedim. "İyiyim, ilaç çok iyi geldi."

"Kızım banyo yapılır mı bu hâlde?" dedi ikaz edercesine. Bir baş hareketiyle beni kınadı.

"Çok dalgındım." diye mırıldandım. "Dikişlerimin olduğu aklımdan tamamen çıkmış."

"Hayat böyle tokatlayarak hatırlatıyor işte." dedi ve ciğerlerinden kuvvetli bir hırıltı çıkararak güldü.

Sonra komutanın mana yüklü bakışları oğluna kaydı. "Merhaba, oğlum." Julian sessizce babasına selam verdi.

"Ben bu olanlar için üzgünüm." dedim yataktaki elime bakarak. Aslında kastettiğim şeyler ortadaydı.

Komutan cık cıkladı ve "Sen neler söylüyorsun öyle?" dedi gücenerek. Sanki oğlunu ikaz etmemiş gibi... Komutanın daha kaç konuda bize karşı samimiyetsiz olduğunu merak ettim.

Julian kıpırtısız duruşunu bozdu ve ayaklandı. "Baba, ben dışarıya çıkıyorum." deyince babası başıyla onayladı. Bana bakıp son derece resmi bir tavırla "Geçmiş olsun." dedi. Bu tavrı nefesimi yavaşlattı. Olması gereken bu olsa da kırgınlık, insan kalbinin kendiliğinden yaptığı bir şeydi. Mia gibi duygusuz, umursamaz olmak isterdim... Her şey daha kolay olurdu.

"Seninle de konuşalım." Kelimeleri fazlasıyla netti ama sesi yumuşaktı. "Kızım, oğlumun davranışları için özür dilerim. Eskiden de hovardaydı ama asker olunca düzeldiğini sanmıştım." Başını iki yana salladı. "En azından uzun süre olgun bir adam gibi davrandı ama seni görünce, gene hovardalığı tuttu. Üzülmeni istemiyorum. Julian seninle hayatını birleştirmez." Yutkunmamaya çalışsam da başaramadım. Bunu zaten biliyordum. İkimizin bir geleceğinin olmadığını zaten biliyordum ancak yine de yüzüme vurulunca çok acıttı. "Bir mevsimlik bir heyecan için kalbinin kırılmasına değmez. Sophie için bile ikna edemiyorum onu. Evlilikten korkup kızı yüz üstü bıraktı."

Gözlerimi komutana diktim, sonra bakışlarımın sert olduğunu fark edip çarşafıma indirdim. "Kendine göre biriyle daha da mutlu olursun, bana güven. Koca çınar yanılmaz." dedi ve ortamı yumuşatmak niyetiyle kahkaha attı. Tebessüm etmeye çalıştım fakat biraz da elimde olmadan yüzümü buruşturdum. "Şimdi biraz dinlen, dediklerimi aklından çıkarma."

Tamam, demek istedim ama ağzımı açarsam ağlayacaktım. Başımı salladığımı gören komutan tekerleklerini sürterek odadan çıktı. Kapıyı ardından örterken oyalandı.

Tek başıma kaldığımda biriktirdiklerim çığ olup dışarıya taştı. Yatağın içinde aşağıya kayıp cenin pozisyonu alırken göz pınarlarım aniden, sonuna kadar açılmış gibi yanaklarımı ıslatmıştı bile. Bastırmaya çalıştığım hıçkırıklar şiddetli iç çekişlere dönüşüyor, boğulacakmışım gibi hissediyordum. Galiba her şeyden çok komutan haklı olduğu için canım yanıyordu. Gerçekler ruhumu karartıyordu çünkü benim tozpembe hayallerim gövdemin içinde bir yangın yeri yaratıyordu. *Julian ile Ezra: Dağın zirvesi ile dağın eteği. Yeryüzü ile gökyüzü. Ateş ile su. Karanlık ile aydınlık. Siyah ile beyaz. Gece ve gündüz...*

On Altıncı Bölüm

Balmorhea/ Remembrance

Albay Julian Müller

Anneme aşkın ne demek olduğunu sormuştum. Gözleri boşluğa dalmış, uzun uzun düşünmüştü. *"İnsan âşık olunca hatalar yapar ve sanrılar yaşar."* Duygu yüklü bir tebessüm yorgun yüzündeki dudaklarına yerleşmiş ve derin bir nefes vermişti. *"Aşk biraz da imkânsızlıktır, oğlum. En çok da bu yüzden acı verir."* O zamanlar bu tanımı çok hayali, hatta fazla duygusal bulmuştum. En çılgınca olan kısmıysa sanrılar yaşattığını söylemesi gelmişti. Eğer doğruysa bu, tek bir anlama geliyordu... Daha buraya gelmeden önce, onun odasından ayrılıp kendi odama gittiğimde, onun sesinin tam arkamdan geldiğine emindim fakat arkamı hızla dönünce koca bir boşlukla karşılaştım. Boşluk, yokluk, çaresizlik...

Bu böyle devam edemezdi. Bu saçmalığa hemen bir son vermeli ve eski hayatıma geri dönmeliydim. Kendimdeki anlamsız değişimler beni dehşete sürüklüyordu ve istediğim şey

bu değildi. Annemin söylediği gibi aşk acı verirdi ve bunu ne kendime ne de ona yapmaya hakkım vardı.

Düşüncesiz tavırlarımla zavallı kıza da umut veriyordum. Ben yarını belli olmayan bir askerdim ve gitgide şiddetlenen bir savaştaydık. Yapmam gereken tek şey görmezden gelmek ve bana yabancı gelen hisleri yok saymaktı. Sophie'ye âşık değilken bile onunla olan ilişkim tam bir hayal kırıklığı ile bitmişti ve bir başka limana yelken açmak farklı olmayacaktı.

Ama babam haklı değildi. Eğer onun söylediklerine karşı çıkarsam onu evden göndereceğini adım kadar iyi biliyordum. Hem karşı çıkıp da en fazla ne diyebilirdim ki? Aramızda olan şeyin bir ismi bile yokken, Sarah'ın arkamda duracağını bile bilmezken hangi sıfatla savunabilirdim?

Kalabalığın içinden bir ses beni düşüncelerimin arasından aldı. "Hey, dostum." Omzuma konulan elin kime ait olduğuna baktım. Buraya benim gibi askerlerin pek gelmediğini mi söylemiştim? Kör şeytan.

"Brandon." dedim göz devirerek. "Burada ne işin var?" Daha önce onu bu mekânda görmemiştim.

Yanımdaki sandalyeyi gürültüyle çekip oturdu. "Senin ne işin varsa, benim de o işim var."

Ben hafif müzik sesini bastıran insanların çıkardığı kuru gürültüyü dinlerken benim gibi Brandon da garsona yemek siparişi verdi. Brandon benim çocukluktan beri dostumdu. Aslında ona her şeyimi anlatabilirdim ama konuşursam, hislerimin kabaracağından ve içime sığmayacağından korktum.

Sıkıntıyla oflayıp "Ben bir halt yedim." dedi. Kaşlarımı çatarak ona döndüm ve devam etmesini bekledim. "Bu defa harbiden bittim."

"Anlatacak mısın, yoksa kendine acımaya devam mı edeceksin?" dedim sıkılmış bir tavırla.

Sıkıntıyla iç geçirerek "Âşık oldum." dediğinde kafamı sallayarak güldüm. Ardından bir dakika kadar süren bir kahkahaya tutuldum fakat Brandon'ın somurtan yüzünü görünce çabucak toparlandım. "Yapma, Brand. Sen kimseye âşık olamazsın." Dudak büzdüm ve tahminimi sesli bir şekilde dile getirdim. "Büyük ihtimalle kız sana karşılık vermiyordur, sen de elde edemediğin için takıntı yapmışsındır."

"Takıntı mı?" diye sordu garson yemeğini önüne koyduğu sırada. "Sapık değilim ben. Ayrıca dur bir dakika." Kaşlarını çattı. "Sen nasıl biliyorsun karşılık vermediğini?" Aniden cid-dileşip suratının düştüğünü görünce gülmemek için dudağımı ısırdım.

Omuz silktim. "Seni tanıyorum. Karşılık görene kadar âşık olduğunu sanıyorsun ama kız seninle ilgilendiği an tüm ilgin bitiveriyor."

Karşıdaki bir noktaya bakıp gözlerini kısarak düşündükten sonra dudak büzdü. "Galiba doğru. Ama bu kez toplama kampındaki bir kızdan hoşlanıyorum." dediğinde ağzımdaki içeceği püskürtmemek için elimin tersiyle dudaklarımı kapattım. "Asker falan da değil. Kız bir Yahudi."

"Onu anladım zaten." dedim dehşetle. "Gerçekten de bir halt yemişsin."

Sinirle bana bakıp "Hadi ya, öyle mi?" dedi.

"Üzülme, ne demiştin bir keresinde?" düşünür gibi yaptım. "Ha, aşk tüm engelleri yener." Güldüm. İşi ciddiye alarak duygularını pekiştirmek istemiyordum. Çünkü ben de pekâlâ biliyordum ki bu aşk büsbütün imkânsız olmanın bile ötesindeydi.

"Tüm engelleri yener ama ölümü değil. Bir duyarlarsa kızı öldürürler, biliyorsun." Garson içkisini önüne koyar koymaz benim gibi tek dikişte bitirdi.

"Sen ciddi misin?" diye sordum yavaşça. "Saçmalama, Brand. Yapmaman gereken şeyleri yapma sakın."

"Çok yardımcı oldun." derken yanaklarını şişirdi. "Bizden ölesiye nefret ediyorlar ve haklılar da."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu aşktan bir an önce vazgeçmelisin." Sesimdeki kararlılığın ciddiyetine varmasını umuyordum. "Bunun bir sonu olamaz, biliyorsun." Savaş, insanın kalbine bile zincir vuruyordu. Âşık olmanın yasak olabileceği bir yer hayal bile edilemezken, biz tam olarak bunu yaşıyorduk. "Kız biliyor mu?" diye sordum kısa bir sessizliğin ardından.

"Bilmiyor, bilse ne olacak?" Sesi umutsuzdu ama ona acıyamadım. Eğer kıza söylerse, kızın başına gelebileceklerden endişe ettim çünkü Brandon asla âşık olmazdı ve bir insanın değişebileceği yalanı yalnızca kitaplarda yazılan bir safsataydı. Babam beni aklı bir karış havada olarak tanımlarken Brandon'la nasıl karşılaştırmazdı, aklım almıyordu.

"Bilmiyor." dedim her harfin üzerine dikkatle vurgu yaparak. "Ve hiçbir zaman bilmemesi gerek. Sakın kızla konuşmayı deneme, Brand. Beni anlıyor musun? Zaten yırtıcı hayvanlar onları öldürmek için fırsat kolluyor." Arkadaşımın gözlerine baktım. Başını salladı ama kendini tutamayacağını söyleyen iç sesim yüzünden dehşetle irkildim. Kendini engelleyemezdi çünkü o Brandon'dı. Çapkın, ele avuca sığmayan, sonuçları düşünmeyen bir adamdı.

Brandon'ın yerinde olsam kalbime zincir atmayı tercih ederdim. Çünkü ikisi için de en doğru olanı buydu.

Sarah Meyer

İki yanağım da şişene kadar tabaktaki tüm kurabiyeleri ağzıma doldurdum ve yutabilmek için insanüstü bir çaba

harcadım. Emily ise kahkahalarla bana gülüyor, ona karşılık verdiğimdeyse kurabiye parçacıkları ağzımdan fırlıyordu. "Tamam tamam." dedi, ellerini öne doğru uzattı. "Sen gülme, yatağın üzerini kırıntılarla dolduracaksın." Emily bir saat önce elinde kurabiye poşetiyle girmiş ve ben içini açıp baktıktan sonra yatakta bağdaş kurup yamyamlar gibi saldırmaya başlamıştım. "Yeter artık, karnım ağrıyor." dedi Emily kahkahalarının arasından zar zor. Fakat elimde değildi, o kadar özlemiştim ki... Eskiden kahvaltımı kurabiye ve süt olmadan yapmazdım.

"Ama çok güzeller, ne yapayım?" Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyor, ağzım bir saniyeden fazla boş kalmıyordu. Aslında abartarak yiyordum. Başta hızlı hızlı yiyişime Emily'nin kıkırdamaya başlaması üzerine onu biraz daha güldürmek için olayı daha da abarttım. Şimdi ise ikimiz de gülüyorduk ve dört yaşındaki kız çocuklarına benziyorduk. Bazen, insanın kendi mutluluğunu kendisi elde etmesi gerekiyordu. Benim yaptığım buydu.

Poşetin içine baktığımda kurabiyelerin bitmiş olduğunu görünce ansızın somurttum. "Hayır, hayır." dedi Emily kıkırdayıp. "Yeter, şeker komasına gireceksin."

Dudak büzüp omuz silktim. "Ama günlerdir doğru düzgün bir şey yemiyordum ki."

"Tamam, söz veriyorum en kısa zamanda yeniden pişireceğim senin için." derken gözlerinde bana inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Yerken işi biraz abartmış olabilirdim ancak daha fazlasını istemek konusunda kesinlikle ciddiydim.

Ellerimi çırptım ve sevinçle haykırdım. Biliyor musun, senin kurabiyelerin kırmızılı, tombul kadınınkinden çok daha iyi." Bez poşetin içini araştırıp son büyük bir kırıntıyı da çıkarıp ağzıma attım. Emily kibarca teşekkür etti.

Sohbetimizi sert bir şekilde çalınan kapı böldü. Sophie davetsizce içeriye girdi ve üstelik kapıyı arkasından örtme zahmetinde bulunmadı. "Bu ne ses, yahu? Kahkahanız salona kadar geliyor." dedi aksi bir sesle. Gereksiz bir lükse kaçan kırmızı kıyafetleriyle film yıldızlarına benziyordu ve doğrusu bu kılık kıyafet bu evin içinde fazlasıyla eğreti duruyordu.

Emily "Özür dileriz. Sesimizin o kadar çıktığını bilmiyorduk." dedi mesafeli bir tonda. Tüm keyfim aniden kaçmıştı ve yanaklarımdaki kaslar kaskatı kesilmişti.

Kafasını dikleştirdiğinde buklelerinden biri yanağına düştü. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Daha duyarlı olun o zaman." diye üst perdeden konuştu.

"Ah, elbette." derken gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Kibri, suratında takılmış gülünç bir maske gibiydi. Hiddetlenerek bana baktı. Bir şeyler söylemek için ağzını bir iki kez açtı, sonra vazgeçip kapıyı gürültüyle kapatarak gitti.

Arkasından dil çıkardığımda Emily "Hey! Ne kadar da ayıp." diye uyardı.

"Kimin umurunda?" Omuz silktim. "Sırf keyfimiz kaçsın diye bunu yaptı."

Dudak büktü. "Tanrı bilir." Yaklaştı ve fısıltıyla "Ama aramızda kalsın, tam bir baş belası." dedi. İkimiz de güldük. Ayağı kalkıp Sophie'yi taklit etmeye başladığımda Emily hem uyarıyor hem de ağzını kapatarak sessizce kahkahalar atıyordu.

"Hadi otur artık. Dikişlerin açılacak tekrar." dedi, eliyle gelmemi işaret etti. Sonunda yanına oturdum ve yatışmayı bekleyene kadar konuşmadık.

"Tanrı hep seni böyle güldürsün." dedi Emily aniden ciddileşerek. Açık mavi, kocaman gözlerine baktım. İlk geldiğimde korkunç olduklarını düşünsem de şimdi sevimli geliyordu.

"Seni de." dedim kucağımda birleştirdiğim ellerime bakarak. "Ee?" dediğimde dönüp beni sorgularcasına baktı. "Sen de benim gibisin." dedim ve hemen açıklamasını yaptım. "Yani çoğu zaman mutsuzsun. Anlamadım sanma." Gerçekten de Emily'nin ruh durumundaki düşüklüğü çoğu zaman fark eder ancak üzerime vazife olmadığı için sormaktan kaçınırdım. Şimdi, tuhaf bir şekilde soracak kadar yakın olduğumuzu hissetmiştim.

Gülümsedi ama sebebinin acı olduğu belliydi. "Önceden böyle değildim. Yani hani olur ya. İnsan hayatında bir şey yaşar ve o olay dönüm noktası olur." Sustu, zorlukla yutkundu.

Elimi omzuna koydum. "Üzüleceksen anlatma."

Sanki birine içini dökmek için yıllardır bekliyormuşçasına gözleri hüzünle parladı. Kafasını iki yana sallayarak "Hayır." dedi. "Artık birine olsun içimi dökmek istiyorum." Bir an için sessizleşti. Kafasını kaldırıp duvara baktı fakat aklı sanki çok uzaklardaydı. "Birine âşık oldum. Bilirsin işte, eğer karşılıklıysa hayatınızı birleştirirsiniz." Baş hareketiyle onayladım. "Her çarşıya gittiğimde görüşüyorduk. Mükemmel bir insandı. Yakışıklı sayılmazdı ama bunun ne önemi vardı ki?" Buruk bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "Evlenecektik. Sonra savaş çıktı. Neredeyse tüm Yahudileri topladılar. Kaçmayı başaran çok az kişi oldu. Bunları biliyorsun zaten."

Hayretle "Yahudi miydi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Evet. Mükemmel biriydi. Kaçmayı başararak saklandı, bir süre mektuplaştık. Yaşıyor olmasının umuduyla heyecanla mektup yazardım." Durdu ve titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Sonra bir gün ondan mektup gelmedi. Her hafta o gün, ne olursa olsun birileriyle mektup gönderirdi. O gece sabaha kadar ağlayarak Tanrı'ya dua ettim. Ateşler içinde kıvrandım." Uçuk mavi gözlerinden iki iri damla yanaklarından aşağıya yuvarlandı. Artık ağlamamak için

kendisini tutmuyordu. "Ben kimsesiz bir kızdım, Sarah çünkü o benim her şeyimdi." dedi hıçkırıkların arasından.

"Nasıl?" diye sorarken benim de sesim titredi. Ne kadar da zor bir şeydi... "Öldü mü?" derken gözlerim, yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı.

Gözlerini boşluğa dikti. "Cehennem gibi geçen bir haftadan sonra biri kapıya geldi. Küçük bir çocuktu. Kimdi, Yahudi miydi, Hristiyan mıydı, bilmiyorum. Elime bir not tutuşturduğunda heyecanlandım. Ondan haber geldi sanmıştım ve sana yemin ederim hayatımda ilk kez öyle sevindim. Sanki cenneti verseler gözüm görmeyecekti." Titrek bir nefes aldı, o anı hatırlamış olmalı ki bariz şekilde ürperdi. "Kâğıdı açıp okumaya başladığımda dünyam başıma yıkıldı. Nazi askerleri bulmuş onu ve buldukları yerde..." Dudağını ısırdı ve derin bir nefes alarak kendini hazırladı. "Ölüm haberini aldım." Ellerini yüzüne gömdü ve ağlamaya devam etti. Emily'ye sarılıp onunla birlikte bahtsız kaderi için ağladım. Bir aşk hikâyesinin sonu böyle bitmemeliydi. Titredi, sarsıldı. Sanki bu zamana kadar birinden ona sarılmasını beklemişti, canı çıkacakmış gibi ağlamaya başladığında saçlarını okşadım.

Gözlerimi usulca kapatırken taşan gözyaşlarım yanaklarımda ıstırap dolu bir çizgi oluşturdu. Anlattıkları karşısında benim bile canım böylesine yanmışken o bunca süre bu acıya nasıl katlanabilmişti? "İstediğin kadar ağla." diye fısıldadım.

Dakikalarca orada, o konumda, hiç kıpırdamadan bana sarıldı. Gözleri balon gibi olmuş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ondan bir farkımın olmadığına emindim. Burnunu çekti ve yarım yamalak bir gülüş takınmadan önce benden ayrıldı. "Artık gitmem gerek. Akşam yemeği hazırlığı için yani."

"Bugünlük Mia yapsın." dedim rica eder gibi. Perişan hâldeydi ve iş yapması onu daha çok yorardı. "Eğer yapmazsa ben yaparım."

Yüzünden düşünceli bir ifade geçti. "Delirdin mi, Sarah? Dikişlerin daha yeni tazelendi." Dudaklarını ıslattı. "Ben hallederim, hem kafam da dağılmış olur. Mia'dan bir şey isteyeceğime ağlayarak akşam yemeği hazırlığı yaparım, daha iyi." Kıkırdadığımda dudaklarım sanki yıllardır iki yana doğru genişlememiş gibi zorlandım. Emily ellerinde acının tozu varmışcasına çırparak kurtulmaya çalıştı, sonra ayaklandı. "Sen de biraz dinlen, olur mu?" Olur anlamında başımı salladım. Emily odadan her zamanki dik duruşu ve tertipli adımlarıyla çıkınca yatakta sırt üstü uzandım.

Hayat bu kadar kısaydı işte. Hayallerini gerçekleştiremeyecek kadar, sevdiklerine yetemeyecek, doyamayacak kadar kısaydı. Bir dakika sonrası için bile ufacık bir garantimiz yokken gururumuzu çok düşünüyorduk. Oysa insan nasıl hissediyorsa, nasıl istiyorsa öyle davranmalıydı. Düşünerek, ne derler korkusuyla ömür boyu yapmadığımıza pişman olacağımız şeyleri kaçırıyorduk.

Emily'nin acı hikâyesi bana geçici olduğunu bildiğim bir cesaret verdi ve Julian'ı görmek istedim. Odasında olduğu hâlde beni görmeye gelmemesi beni düşündürdü, Mia'nın evin içinde olduğunu hatırlayınca da endişelendim. Yataktan çıktım ve ilk önce aynanın karşısına geçtim. Yüzüm bembeyaz kesilmişti. Neden bir makyaj malzemem bile yoktu ki? Yanaklarımı renklendirmek için hafifçe tokatlar attım. Dudağımı ufak ufak ısırdım ve işte! Yüzüme az da olsa renk gelmişti.

Birkaç basamaklık merdiveni çıkıp holden geçtim, mutfağa girdim. Emily beni görünce şaşırdı. Kızarık ve şiş gözleri ayaklarıma kaydı. "Yerlere çıplak ayakla basma yoksa üşüteceksin. Zaten yerler de temiz sayılmaz. Herkes ayakkabısıyla dolaşıyor."

Omuz silktim. "Kendime kahve yapmaya gelmiştim." dedim yalan söyleyerek. Sonuçta uyarısına rağmen onu kâle

almadığımı göstermek istermişçesine Julian'a kahve yaptığımı söyleyemezdim.

"Ben getirirdim." dedi kırgın bir şekilde. Ondan istememem Emily'yi gocundurmuştu.

"Hayır, senin işin başından aşkın zaten. Hem iyi de oldu. Bunalmıştım odada." Mutfak dolabının kapağını açtım ve kahveyi aldım. Su ısınınca hazırladığım kahveye birazcık da ılık süt ekledim.

Emily birtakım işlerle uğraşırken "Kahven için ne kadar da özeniyorsun öyle." diye dalga geçti. "Sanki kahve değil de kimyasal bir ilaç hazırlıyor gibisin."

Durdum ve sanki çok önemli bir sır paylaşır gibi gözlerimi kısarak konuştum. "Bence insan bazen kendini ödüllendirmeli. Baksana, iyi dayandım olanlara." dedim ve kıkırdadım.

"Öyle gerçekten de." diyerek bana katıldı. Hiç çikolata olup olmadığını sordum. Emily dönmeden, işaret parmağıyla alt dolaplardan birini işaret etti. Oraya doğru gittim ve ilk açtığım derin çekmecede bir sürü paketli gıda buldum. Yoğun sütlü bir çikolata seçtim, özenle bir parça alıp fincanın tabağına koydum. İşte, sade ama iştah açıcı görünüyordu.

Tepsiyi alıp Emily'ye "Görüşürüz." diye seslendikten sonra yukarı çıktım. Umarım gudubet Sophie işleri mahvetmezdi. Derin bir nefes alıp tek elimle açık saçlarımı düzelttim ve keşke tarasaydım diye hayıflandım fakat yapacak bir şey yoktu.

Boğazımı temizledikten sonra kapıya vurdum. Güçlü bir ses "Gel!" diye bağırınca yavaşça içeriye girdim. Albay Julian kanepesinde oturmuş, bir ayağını diğer dizinin üzerine atmış vaziyette kitap okuyordu. Beni görünce kıpırdamadı. Kaşlarının üstünden bana baktı ve bu tavrı ilgimi çekti. Bir garip davranıyordu. Yine de yüzümü düşürmeden "Sizin için kahve yaptım." dedim, birazcık da utanarak. Gündüz vakti olmasına rağmen kapalı koyu renk perdeler yüzünden odanın içi loştu.

Kitabını kapatıp sehpanın üzerine koydu. Kül tablasından hâlâ duman çıkıyordu ama sigarasını bitirmişti. "Ben kimseden kahve istemedim." dedi kaşlarını çatarak.

Bozulduğumu belli etmemek için "Biliyorum, yine de sizin için yaptım." dedim şaşkın bir gülümsemeyle.

Beni inceledi fakat sanki öfkelenmiş gibiydi. "Kahve içmek istemiyorum." İnsanın boğazına aniden bir yumru çökebildiğini o an öğrendim.

"Ama ben sizin için yaptım." dedim cılızlaşan sesimle. Gözlerime hücum eden yaşları hızla geri gönderdim.

"Keşke yapmadan önce bana sorsaydın. Kitap okurken bir şey içmem." Gözlerini gözlerime dikti ve benim aksime daha sakin, hatta biraz da zalim göründü.

Ben kocaman ama koskocaman bir aptaldım. İflah olmazdım ve bana zarar veren şu iyi niyetten bir türlü vazgeçemiyordum. İçimde derin bir kırgınlık hissettim, bunun dışarıdan duyulamaması hayret vericiydi. Onun için uğraşmış olmam zerre kadar umurunda değildi ve bir an için, karşımda duran bu adamın dün geceki adam olduğundan şüphe ettim. Babası onu uyarmıştı ve ben ona karşı çıkmamasına bile kırılmışken, şimdi sırf babasının isteği üzerine bana böyle davrandığını bilmek bin kat daha kırıcıydı.

"Neden böyle davranıyorsunuz?" dedim kaşlarımı çatarak. Oysaki sorumun yanıtını biliyordum. Sadece ondan duymak ve kafama kazımak istedim.

Dudak büktü. "Ben gayet normal davranıyorum." Merhametsizliğin esir aldığı sesinin tavrı yüzüne de yansımıştı.

Kafamı eğdim ve kuruyan dudaklarımı yaladım. Birkaç saniye boyunca sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Ama söylediğim tek şey "İyi, ben kahveyi içerim." demek oldu. Karşısında aciz gibi göründüğüm için kendimden tiksindim. Yine

de Tanrı'ya şükürler olsun, sesim bile titrememiş, tepkilerimi kontrol altında tutmayı başarmıştım.

"İyi akşamlar." dedim acı bir gülümsemeyle. Belki bir şey der diye yavaşça çıktım ama demedi. Odadan çıkana kadar da omzuma bir yük gibi çöken bakışlarını ensemde hissettim. Aşağıdaki yeni odama girer girmez elimdeki kahveyle çikolatayı komodinin üzerine bıraktım ve yatağın içine kaba bir hareketle girdim. Merdivenlerden inerken elime dökülen, hâlâ sıcak olan kahvenin sızısını hissediyordum ama canım yanmıyordu. Tek acıyan yer kalbimmiş gibi hissettim. Dolu gözlerimi boş duvara diktim. Fakat içimdeki fırtınayı bastırmanın bir yolu yoktu. Ağlamak istemiyordum çünkü bir kere başlarsam kendimi durduramayacağımın farkındaydım.

Göğsüm patlamaya yakın bir hisle kabarınca ayağa kalktım ve dolabı açarak tarağımı buldum. Tıpkı küçükken annem ve babam bana kızdığında yaptığım gibi saçlarımı taradım. Alışmış olmam gerekiyordu. Kamptaki askerler hakaretler ettiğinde bile bu kadar üzülmemiştim çünkü onların bir önemi yoktu, unutuluyordu. Fakat değer verdiğin bir insanın ufacık bir sözünün açtığı yara asla unutulmuyordu.

Tarağım bir düğüme takılınca canım yandı ve dudaklarım eş zamanlı olarak titredi.

Ona kahve yaparken ne beklemiştim ki? Komutan en net hâliyle durumu ikimize de anlatmış, ikaz etmişti zaten. Hem ben değil miydim görev icabı onu kendime bağlama kararı alan? Ne ara ben de bağlanmıştım, beni kırmasına izin verecek kadar kendimi teslim etmiştim? Eninde sonunda ya ikimiz ya da ikimizden birimiz büyük bir darbe alacaktı. Emily'nin anlattıklarını Julian'la ve kendimle bağdaştırmamam, kabaran o cesareti bastırmam gerekiyordu ancak ben kalbime yenik düşmüştüm.

Saçlarımı örerken hâlâ kendimi berbat hissediyordum. Olması gereken buydu ama olması gerekenler zaten hep ıstırap verirdi.

On Yedinci Bölüm

Evgeny Grinko/ Faulkner's Sleep

İnsan uzun bir müddet ağladıktan sonra uyuyup uyanınca kendisini hastalıklı hissediyordu. Sanki büyük bir yıkıntının altından çıkarılmış gibi etleri, her bir kemiği acı içinde sancılanıyordu. Benim de şu an hissettiğim oydu. Sanki aylarca yataktan çıkamayacak gibiydim. Şartlar elverişli olsaydı, bunu gerçekten yapabilirdim. Vücudumun ağrısı bir yana, karnım gurulduyordu fakat ağzıma tek lokma atacak vaziyette değildim. Ne yersem yiyeyim kusacağımı hissediyordum.

Bir de şu sonu gelmeyen kâbuslarım vardı. Yine ailemle, bazıları ise Julian'la ilgiliydi.

Ben yaralanalı bir haftayı geçmişti. Uzak bir zaman dilimi değildi ama o anları, kâbuslarımdan yalnızca biriymiş gibi hatırlamakta zorlanıyordum. Parmaklarım sargımın üzerine gitti. Tenimle öyle bütünlemişti ki sanki karnımın o kısmı sert bir deriden oluşmuştu.

Kafamı yataklığın arkalığına yaslayıp gözlerimi tavana diktim. Ailem için Julian'a yakın durmak zorundaydım. Beni küçük düşürüşünü unutmalıydım. Ama ya şimdiye kadar çoktan öldürmüşseler? Direniş Örgütü yaşadıklarını söylemişti ama o adamların sözü ne kadar güvenilir olabilirdi? Fakat doğru söylemeleri riskini de yabana atamazdım. Yaşıyorlarsa onları kurtarmak benim görevimdi. Ama ölmüşlerse ve örgüt bana yalan söylüyorsa... Kalbim korkuyla sıkıştı ve ellerim anında buz kesti. Julian bilseydi, ailemi belki de karşılıksız olarak kurtarmayı kabul ederdi. İç geçirdim ve Julian'a bir Yahudi olduğumu söylediğimde vereceği tepkiyi hayal ettim. Ya şaşırarak da olsa kabullenir ve yardım eder ya da kanunlara karşı gelmekten korkup beni orduya teslim ederdi. Tıpkı babasına karşı sustuğu gibi. Kim bilir, belki de orduya teslim etmeden silahı iki gözümün arasında patlatırdı. Her açıdan büyük bir riskti, öğrenmemesi gerekiyordu.

Endişeyi, korkuyu ve gerginliği kısa bir süre içinde damarlarıma yüklendi ve sessiz odanın içini sert soluklarım doldurdu. İkimizin bir geleceğinin olmadığının farkındaydım ancak hiçbir şey bilmeden bile bu kadar kolay vazgeçmesi kalbimi parçalara ayırıyordu. İçimden bağırıp çağırmak, bir şeyler fırlatmak geliyordu, yapamadıkça da her şeye karşı öfkem artıyordu. Hırsla yatağın üzerinde oturur pozisyona geçtim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Sakinleşmek o an dünyanın en zor işiydi.

Dolabımı açıp pijamalarımdan birini giymek, sakinleşmek yolunda iyi bir adım olabilirdi. Tabii Mia'nın odaya pata küte dalması plan dâhilinde değildi.

"İlgi odağımız nasılmış bakalım?" dedi elini örttüğü kapının kulpundan çekerken.

"İyiyim, Mia." Onun taklit etme niyetiyle iğnelercesine konuştum. "Sen nasılsın?"

"Canım sıkılıyor." dedi ve odamın içine, zemininden tavanına varacak şekilde dikkatle baktı. "Ama seninle aynı odada artık kalmadığım için değil." Aniden buz gibi olan gözleri beni buldu. "Görev mahiyetinde azıcık yol bile kat edemediğimiz için."

Dudaklarımı ıslattım ve dolabımın kapağını örttükten sonra ona döndüm. "Ne bekliyorsun, Mia? Vurulduğumda beni bir hafta ilaçlarla uyutup iyileşmemi sağladıkları için onlar adına özür dilerim ama tahmin edersin ki bilincim açık değildi."

Kollarını gövdesinde birleştirip burnundan soludu. "Dün albay bozuntusuyla dışarıda kırıştırırken bilincin gayet açık gibiydi."

Gözlerimi kıstım. "Albayla kırıştırdığım falan yok." derken sert tonlamalar kullandım. "Ayrıca benim bir diğer görevim albayın ağzından laf almak. Biliyorsun, o bir albay ve bize kullanabilmemiz için önemli bilgiler verebilir."

"Bahse girerim bilgi almak için kılını bile kıpırdatmadın."

Göz devirdim. "Dilimin ucuna kaç defa geldi." dedim yalana başvurmadan. Gerçekten de öyleydi, kaç defa kafamın içinde tartıp nasıl sorabileceğimi düşünmüştüm ama şüphe çekeceğimden korktum. "Ama söylemedim, Mia. Bana kalırsa albayı konuşturmak tehlikeli. Adamın keskin algıları var ve fazla zeki. Onun ağzından laf almaya çalıştığımı hemen anlayacaktır."

Mia dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Haklısın." dediğinde gözlerim refleksle açıldı, neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Mia, aylar içinde ilk kez bana haklı olduğumu söylüyor, daha doğrusu kabulleniyordu. Çaktırmadan kendimi çimdikleyip bir rüyanın içinde olup olmadığımı test ettim fakat ziyadesiyle gerçekti. "O zaman odasında fazla vakit geçirirsen, muhakkak ki belgeleri koyarken veya çıkarırken denk gelirsin."

Kahve götürdüğüme beni geri çevirdiği aklıma gelince yüzüm asıldı. "Deneyeceğim." diye fısıltıyla konuştum.

"Deneyecek zamanımız mı var sence? Dinle." dedi karşıma kadar geçip kolumu sıkıca tutarken. "Örgüt baskı yapıyor. Bir an önce bitirmemizi istiyorlar."

Kolumu hiddetle çekip Mia'ya dişlerimi sıkarak baktım. "Kürsüden aşağıya emir vermek kolay. Bizi sıradan bir askerin evine göndermediklerinin farkındalar değil mi? Her gün kimliğimiz açığa çıkacak korkusuyla mücadele ederken görevimizi yapmaya çalışıyoruz. Kolaysa gelip kendileri alsınlar belgeleri." Mia'dan uzaklaşmak niyetiyle bir adım geriledim. "Sadece sıkıştırmayı kessinler, bizi tedirgin etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Mia kollarında göğsünde kavuşturdu. "Tüm hatayı neden sadece onlarda arıyorsun?"

"Bir hatam olduğunu düşünseydim kendimde arardım." Ağzının, yine beni suçlamak için açılacağını anladığımda susturdum. "Peki sen ne işe yarıyorsun, Mia? Belgelerin yerini öğrenmek benim görevim ve..." dedikten sonra boğazımı yakan acı tat yüzünden birkaç saniye sustum. "Ve işin sonunda albayı öldürmek de benim görevim. Seni yanımda kukla diye gönderdiler. Belki açacak kilit olursa diye. Kulağımın dibinde ötmekten başka hiçbir şey yapmıyorsun." Sesimi yalnızca Mia'nın duyabileceği bir tonda tutmaya özen gösterdim.

Yutkundu ve başını dikleştirdi. Sözlerim gururunu incitmişti fakat doğrular bunlardı. Tüm yük benim omuzlarımdayken, onun gelip de yapacağım şey sanki çok basitmiş gibi konuşması tepemi attırıyordu. Çenesi titredi, ağzını iki kez açıp kapattı ama diyecek hiçbir şey bulamadı. Sonra arkasını hızla dönüp kapıyı hışımla açtı ve arkasından da gürültüyle örttü.

O gittikten sonra anlamlarla dolu sessizliği dinledim. Oflayarak saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim ve odaya boş boş bakarak ne yapacağımı düşündüm. Ona kızsam da bir konuda haklıydı. Belgelerin yerini Julian'dan öğrenemiyorsam odasına sık sık gitmeliydim. Belki bulduğum bir fırsatta etrafı yoklardım veya onu belgeleri incelerken, çıkarırken bulabilirdim. Çok sağlam bir plan değildi ancak tek elde tutulanı da buydu. Yine de albaya, odasına öylesine geldiğimi söyleyecek kadar gurursuz olmadığım için kafamda bir bahane ürettim.

Odamın ışığını söndürüp çıktım. Koridorda kimse yoktu ama Emily'nin odasında gardırobunu kapattığını duydum. Saatin geç olmamasına rağmen başka kimseden çıt çıkmıyordu. Ağrıyan topuklarımın üzerinde üst kata çıktım. Julian'ın kapısının önüne geldiğimde durdum ve parmaklarımı gerginlikle çıtlattım. Dudaklarımı ıslattıktan sonra derin bir nefes verdim, kendimi içten içe cesaretlendirmem işe yaradı. Kapıyı vurdum ve vurur vurmaz Julian'ın sesini duydum: "Gir!"

Kapıyı daha aralarken fark ettiğim ışık şaşırmama neden oldu. Galiba akşam vakti Julian'ın odasının ışığı ilk defa açıktı. Nedense bu durum beni gereğinden fazla şaşırttı. "Nasılsınız?" Kapıyı arkamdan örttüm ve yataklığın arkasına sırtını yaslamış hâlde oturan Julian'a baktım.

Gözlerinin altındaki koyu renk halkaları aramızdaki mesafeye rağmen seçebiliyordum. Çok yorgun gözükmesine rağmen tebessüm edebilmişti. "İyiyim, sen uyumadın mı daha?"

Omuz silktim. "Hayır ama birazdan uyurum. Uykum gelmeden yatağa girince hasta gibi hissediyorum."

"Biraz öylesin sanki?" dedi soru sorar gibi.

Güldüm. "Yani, kısmen öyle sayılır." Susup bir şey demesini bekledim ama o da aynı şeyi benden bekleyerek sustu. "Ben." derken o da aynı anda "Kanepeye oturabilirsin." dedi.

Bir kanepeye baktım, bir de oturduğu yataktan doğrulan Julian'a. Bir elimi öteki elimin avucuna alarak kanepeye doğru gittim. Dizlerim oturmak için bükülürken kaslarım sızladı. Julian önümden geçip sanat odası olarak tanımladığım odanın yanındaki banyoya girmeden önce "Birkaç dakikaya döneceğim." dediğinde yanaklarım kızardı. Ufacık bir fırsatı bile artık değerlendirmem gerekiyordu. Bu yüzden o içeriye gidip kapıyı örttüğünde utanmayı bir kenara bırakıp yerimden hızla kalktım ve iki komodinin çekmecelerini bir dakikadan daha kısa sürede kontrol ettim. Ama belgeleye dair hiçbir şey yoktu. Gözlerim hızla etrafı taradı ve dolabı yerden on santim kadar havada tutan ayakları olan gardıroba doğru atıldım. Kapaklarını açarken gıcırdar diye korktum ama hiç ses çıkmadı. O kadar fazla kıyafet vardı ki dolabın içini görebilmek için askıdakileri kenara itmek zorunda kaldım.

Julian'ın lavabonun musluğunu açtığını işittiğimde askıdaki kıyafetleri el yordamıyla düzelttim ve tam gardırobunun kapağını kapattığım sırada banyonun kapısı açıldı. Julian da ben de öylece kalakaldık. Kalbim o kadar kuvvetli atıyordu ki nasıl oldu da sarsılmadan ayakta durdum diye şaşırdım.

Julian kaşlarını hafifçe çattı. "Bir şey mi oldu?" diye sorarken sesinde hiç şüphe olmaması içimi sızlattı. Kendimi hırsız gibi hissediyordum ve arkasından iş çevirmek canımı yakıyordu.

"Hayır, ben gidecektim tam, elim boynumdaydı ve elimi birden indirince kolyemi koparıp o taraflarda bir yere fırlattı. Ona bakıyordum." Sesimin çok doğal, telaşsız çıktığını umdum.

Fakat kaşları daha da çatıldığında dizlerim titredi. "Boynunda kolye yoktu ki."

Hafifçe güldüm ve korkudan kupkuru kesilen dudaklarımı ıslattım. "Hayır vardı. Aslında kolye sayılmaz. İncecik bir zincir. Yakından bile zor fark ediliyor."

Çatık kaşları düzeldi, dudak büktü. "Öyleyse neden takıyorsun?"

"Çünkü." derken kelimeyi uzattım ve uyduracağım yalanı tasarladım. "Babamın hediyesiydi. Aslında hediye niyetiyle değil de öylesine vermişti ama ben sakladım."

"Ah." dedi gözlerini birkaç saniyeliğine yumarken. "Anladım. Bakayım." dedi ve itirazlarımı dinlemedi. Elbette babamdan gelen bir hediye olduğunu söylediğim için arayıp bulmaya çalışacaktı.

"Gerek yok." dedim son kez ancak Julian çoktan dolaba doğru eğilmişti. Sessiz fakat derin bir nefes verdikten sonra dudağımı ısırdım. Peki ya şimdi ne diyecektim?

Julian, eşsiz kabartmalı ağır ahşap gardırobunun altına eğildiğinde ben de o tarafa baktım ve belli belirsiz metal bir ışıltıyla karşılaştım. Gözlerimi kısıp kaşlarımı çattım ve daha dikkatli baktım. Evet, kesinlikle metal bir kutuydu. Bir kasa ...

Julian'ın yanında eğilip dolabın altına bakma bahanesiyle kasa olduğunu düşündüğüm cisme baktım. Tam elimle çaktırmadan yoklayacaktım ki Julian öfkeyle parlamış gözlerini yüzüme dikti. "Ne yapıyorsun?" Sesi bağırmakla sakinlik arasında bir yerdeydi ve bu kesinlikle bağırmasından daha etkiliydi.

"Kolyemi arıyorum." diye açıkladım. Aklım hâlâ o şeydeydi. Göz ucuyla da olsa bakmak istiyordum ama Julian gözlerini üzerime böyle dikmişken pek mümkün değildi. "Sonuçta benim kolyem, değil mi?" diye ters bir tavırla konuşarak durumu kendi açımdan toparlamaya çalıştım.

"Sonuçta karnın dikişli, değil mi?" diye beni taklit ettiğinde öfkesinin tırmandığını gözlerinin içinin alev alev yanmaya başlamasından anladım ve yerden destek alarak ayağa kalktım.

"Evet, haklısınız. Ağrım olmayınca unutuverdim." Boğazımı temizledim. "Sorun değil, bu katı temizleyen çalışana tembihlerim, eğer kolyeyi bulursa bana getirir."

"Gerek yok, ben bulurum." dedi ve gözlerini gözlerimden zorlukla ayırıp dolabın altını aramaya koyuldu.

Sıkıntıyla nefes verdim. "Siz hep böyle inatçı mısınız?"

Omzunun üzerinden kısa bir bakış attı. "Ben inatçı değilim." dediğinde onun koyu inatçılardan olduğunu anladım. Öyle olduğunu bile katiyen kabullenmeyen tipler, kesinlikle öylelerdi.

"Hı hı." diye mırıldandım. Gözlerim, kaslı olduğu kazağının üzerinden bile belli olan sırtındaydı.

"İnatçı falan değilim." Aniden aksileşip huysuzlaşması karşısında kıkırdamamı tutamadım. İnatçı küçük bir çocuk gibi göründü gözüme. Mümkün olsaydı yanağını sıkardım ama dediğim gibi, mümkün olsaydı...

"Tamam, inatçı değilsiniz." Gözlerini kıstı ve çenesi kasıldı ama o önüne hırsla dönüp aramaya devam etmek dışında bir şey yapmadı. "Burada yok." Sol tarafına doğru döndü. "Belki yataklığın altındadır."

"Belki de içime kaçmıştır." diye hızlıca açıkladığımda durdu. "Yani boynumdan aşağıya kaymıştır. Ben eğer bulamazsam haber veririm, siz de ararsınız."

Birkaç saniyelik tereddüdün ardından ayağa kalkıp ellerini çırptı. Gözleri gövdeme kayınca tepeden aşağı utançla uyuştum ve yerimde kıpırdandım. "Tamam, haber verirsin."

"Ne için geldiğimi unutmuşum." diye mırıldandım. "Ben evin içinde sıkıntıyla dolaşırken Emily'ye yapacak bir şey var mı diye sordum. O da size yatmadan önce bir şey istiyor muymuşsunuz diye sormamı istedi." Aslında açıklamama gerek yoktu çünkü evdeki bir çalışan olmama rağmen odaya geldiğimden beri Julian ne için geldiğimi sorgulamamıştı bile.

Julian afalladı. Sanki onun odasına işim gereği gelmeme şaşırmıştı. Ya da diğer ihtimalle odasına yalnızca işim için

gelmeme içerlemişti. İkinci ihtimale dayanacak olursam eğer, dengesiz olduğunu söyleyebilirdim. Öyle bir isteği varsa babasının bir isteğine bakarak onun için hazırladığım kahveyi reddetmemesi gerekirdi. "Hayır yok, teşekkür ederim." Bu kez böyle aniden mesafeli bir tavır takınmasına şaşırmadım.

"İyi geceler." dediğimde sesim onun sesiyle aynı tonda çıkmıştı. Julian'ın odasının sarı ışığını geride bırakıp koridorun parlaklığına adım attığımda komutanın yandaki odasının kapısı açıldı ve Alexander göründü. Başta beni görmedi fakat başını çevirdiğinde yüzündeki durağanlık yerini tebessüme bıraktı. Artık o alıştığım tonlamasıyla "Merhaba." dedi. Elimi kapının kulpundan ayırıp yürüdüm. Yan yana geldiğimiz sırada durdum ve yüzüne adam akıllı baktım. Ten rengi beyaz olmasına rağmen saçı, kaşı, gözü simsiyahtı. Ve burnuma buram buram tıraş losyonu kokusu geliyordu.

"Merhaba." Yüzüne her baktığımda söyledikleri aklıma geliyordu. İnsanların öldürülmesi konusundaki fikirleri midemi bulandırıyor, onu benden daha da uzaklaştırıyordu. "Albayın yardımcısı olduğunu sanıyordum."

"Evet öyleyim ama komutanın bir isteği için yanına gelmiştim." Koyu kırmızı halıyla kaplı basamakları inmeye başladığımız sırada "Görüşemedik. Albay Julian beni uzak yerlerde görevlendirdi. Galiba yarın yine başka bir birlikle gönderecek." dedi.

"Yani artık buraya gelmeyecek misin?" Sesimin fazla neşeli çıkmadığını umdum.

Omuz silktiğini gördüm. "Gelirim tabii ama eskisi gibi sık değil."

Merdivenlerin sonuna gelmiştik ki arkamızdan bir ses "Asker!" diye bağırınca olduğum yerde irkildim.

Alexander böyle bir şeye hazırmış gibi ayaklarının iç kısımlarını birbirine vurdu ve bir heykel gibi dikleşti.

"Emredin Komutanım!"

Merdivenlerin tepesine gelen Julian askere baktı, sanki onu rahatsız edecek bir şey bulmaya çalışır gibi gözlerini kısmıştı. "Gece için arabayı hazırla." dedi uzun bir duraksamanın ardından.

"Emredersiniz!" Alexander kafasını eğdi ve koridorun dış kapıya uzanan tarafında gözden kayboldu.

Albay beni tepeden tırnağa hızlıca süzdükten sonra arkasını dönüp odasına gitti. Arkasından boş boş birkaç saniye baktıktan sonra derin bir nefes verip odama yöneldiğim sırada salonun kapısı açıldı ve Sophie ile burun buruna geldik. Anında tek kaşını kaldırdı. Açık sarı saçları omzundan aşağı sarkıyordu. Beni yerin dibine sokmak ister gibi bir kibirle süzdü. "Yaralı bir kıza göre ortalıkta fazla dolaşıyorsun."

"İyi olup olmadığımı soruyorsunuz galiba. Çok kibarsınız." dedim imayla. "Çok iyiyim, teşekkür ederim."

Gözlerini kıstı. "Bak sen, sende bana laf sokacak kadar beyin var mıydı?"

"O kadar beynimin olmadığını zannetmek sizde bir sıkıntının olduğunu gösterir." Gülümsedim ama o görmese bile yanağımın içini öfkeyle ısırdım. Şu suratındaki makyajı duvarla silmek ne hoş olurdu!

"Bana bak." dedi aniden köpürerek. "Benimle doğru konuş yoksa..."

"Yoksa ne?" dedim lafını keserek. "Koşup komutana beni işten çıkarmasını mı söylersiniz?"

Gözlerini kıstı ve tehditkâr bir tınıyla "Neden olmasın?" dedi. "Peki sen neyine güveniyorsun? Julian'a mı?" Sustu ve tepkimi tartmaya çalıştı fakat ben tüm irademi zorlayıp

ifadesiz kalmayı başardım. "Ama sen Julian'ın sana olan ilgisini çok yanlış anlıyorsun. Onu tanımıyorsun, Julian öyledir. Güzellik standartlarına uyan kızlara karşı hep aynı taktikleri kullanır."

"Sizi de aynı taklitle elde edip sonra terk mi etti?" dedim sahte bir üzüntüyle. O kadar öfkelenmiştim ki onu duvara itmemek için yumruklarımı sıktım.

"Julian'ın beni, hevesini aldıktan sonra bıraktığını mı sanıyorsun?" Dudağını büzdü. "Öyle sanman ne yazık... Ama bilmediğin bir şey var, terk etmesinin sebebi onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmamdı. Beni çok seviyordu ve bunu çoğu kez dile getirir, belli ederdi. Haklısın, bir konuda aptal gibi davrandım. Onun sevgisine karşılık ona destek olmadım."

Ağzım hafifçe şaşkınlıkla aralandı. Bir şeyler söylemek istedim. Bunun önemli olmadığını, umursamadığımı söylemek istedim. Fakat hem önemliydi hem de umurumdaydı. Onu çok seviyordu ve bunu dile getiriyordu. Geçmiş geçmişe ait olsa da bazı gerçekler şimdiki zamanda bile can yakıcı olabiliyordu. Yutkunmaya çalıştım ama beceremedim.

"Çok fazla hayal kuruyorsun Julian'la ilgili. Üzülmeni istemem çünkü ikimiz de kadınız." Omzumun üzerine elini koydu. "Tek yapacağım şey ona kendimi affettirmek. Sevgisini kazanmaktan bahsetmiyorum. Çünkü sırf beni sevdiği için seni kullanarak beni kıskandırmaya çalışıyor." Güldü. "Çok çocukça, değil mi? Ama erkekler zaten çocuktur, yaşları kaç olursa olsun."

"Keşke söylediklerinizin azıcık da olsa umurumda olsaydı, o zaman boşa konuşmuş olmazdınız." Ses tonum katıydı ancak kalbim ağrıdı.

"Eminim umurunda değildir." Omzumu sıktı. "İyi geceler, tatlım." dedi ve keyifle parıldayan gözlerime son kez bakıp üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Orada çöküp kalma korkusuyla kendi odama hızlıca gittim. O kadar yolu gelmiştim ama kapının önünden yatağıma kadar gidemedim. Hemen yan taraftaki duvara sırtımı yaslayıp yere kaydım ve kendime doğru çektiğim dizlerime kollarımı sarıp başımı eğdim. Gözyaşlarım sanki bu karanlık, kapalı bölgede sıcak buhar gibi yüzüme çarptı. Sophie'nin dedikleri aklıma gelince gözlerimden akan yaşların sırası sıklaşıyordu. Ben Julian'ı görev için kullanıyordum. O da beni pekâlâ eski sevgilisini kıskandırmak için kullanabilirdi.

Ama öyle değildi. Tamam, görev gereği odasına gidebilirdim ancak hislerim her şeyden daha fazla gerçekti. Onu seviyordum. Birini kıskandırmak için değil, hatta belgeleri almak için de değil. Onu ben değil, kalbim seviyordu.

Midem bulanmaya başladı. Buradan ayrılmak istiyordum. Burada kalmak kendime yaptığım bir eziyetti. Beni kıskandırmak için bile seviyormuş gibi davransa da ona zarar vermek, arkasından iş çevirmek istemiyordum. Bu evden gitmek ve Julian'ın da ömür boyu mutlu olmasını istiyordum. Minik bir kasabada, savaşın olmadığı bir yerde anne babamla yaşamak, mavi gözlü albayı hatırladığımda içimde 'şimdi ne yapıyordur' merakı olsun isterdim. Bu, şimdiki durumumdan katbekat iyiydi.

Hiçbir şey yolunda değildi. Şimdi bir de Julian tarafından kullanıldığımı düşünmek mental olarak çökmeme neden oldu.

On Sekizinci Bölüm

ZAYN, Sia/ Dusk Till Dawn

Gece boyunca bu konuyu düşündüm. Düşünmenin faydasız olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Belki de ona teşekkür etmeliydim, ellerimden kayıp gitmiş hayatımı daha katlanılabilir yaptığı için... Ve az da olsa hissettirdiği güzel duygular için. Kamptaki o gece, bana kitap okuyuşu, elinin elime değdiğinde çırpınan kalbim... Hepsi bir süreliğinde düşmanım olduğunu ve bir savaşın içinde yitip gittiğimi unutturmuştu. Ondan nefret etseydim her şey daha da zorlaşırdı. Bu ev, bu oda, bu hava... Her şey zehir gibi olurdu ama şimdi gözlerine baktığımda kalbim ağrısa da içim yumuşuyordu.

Sophie'yi kıskandırmak için beni kullanıyorsa bile ona kızmaya ne hakkım vardı? Ben değil miydin anne babama kavuşmak için yolun sonunda onu öldürmeyi kabul eden? Şüphesiz, ben ondan daha kötüydüm. Daha acımasız ve daha sahtekârdım. Julian'ın gardırobunun altında gördüğüm metal kutuyu nasıl açabileceğimi düşünecek kadar sahtekâr. Fakat başka türlüsü nasıl olurdu ki?

Dünden beri ağzıma tek lokma koymamıştım. Karnım gurulduyordu ama aç değildim. Yatakta yatmak beni fevkalade bunaltmış olsa da hiçbir şey yapmak istemiyordum. Başımın ağrısı zaman geçtikçe şiddetleniyordu. Dün duvarın dibinden bir saat sonra ayaklanıp yatağıma girmiştim ve tek yaptığım hareket diğer tarafıma dönerek yatmak olmuştu. Julian'a kızgın değildim. Ben görevimi yapmak zorundaydım, o da kendisi gibi soylu birisiyle olmak. Zaten ondan karşılık beklemek bencillik olurdu. Bana ümit verdiği yadsınamaz bir gerçekti ama o belki de denildiği gibi çapkın bir adamdı ve ikimizin de kim olduğunu bile bile kendimi onun kalbine atmak benim suçumdu.

Tüm olay bu kadar basitti.

Öte yandan Emily sabahtan beri odama yemekler getiriyordu fakat ben yemeyi reddediyordum. En sonunda, belki yerim diye kurabiye bile yapmıştı. Kurabiyeleri de yemeyince yüzünde şekil alan endişeyi hatırladım. Canım istemiyordu ve kendimi zorlamanın bir anlamı yoktu. Kapı vurulunca tavan izleme seansım sona erdi. İçeriye önce Emily, sonra da geçen gün gelen yaşlı doktor girdi. "Nasılsın bakalım?" dedi tam bir doktor edasıyla. Taze gün ışığının vurduğu yüzünde kırışıklıkları daha belirgindi.

"İyiyim." derken sesim dümdüzdü. Emily bana gülümseyerek yaklaştı ve üzerimdeki çarşafı çekti.

"Doktorun pansuman yapması gerekiyormuş." Emily demese de doktorun bu amaçla girdiğini bildiğimden doğrulmamıştım.

"Julian aramasa şehir dışına çıkıyordum. Yaşlılık hâli, bazen yapmam gereken işleri böyle unutuyorum." Burnunun üzerine düşen gözlüğünü düzeltti ve çantasını açarak bir şişe çıkardı.

Doktor karnımdaki sargıyı keserken ona baktım ve o sırada kapının ağzında Julian'ın dikildiğini gördüm. Neden gelmişti

ki? Artık kızgın değildim evet, ama yine de görmek acı veriyordu. Gözlerimi, insanı büyüleyen güzellikteki yüzüne diktim. Dikkatle karnıma bakıyordu. Her zamankinden daha ulaşılamaz gözüküyordu. Onun hayatı başkaydı. Eğer onu öldürmek zorunda olmasam savaş bittiğinde o kendi yoluna bakacaktı, ben de kendi yoluma. Ne yaptığını, nerede olduğunu, nasıl olduğunu hiç bilemeyecektim. Hayatıma hiç girmemiş gibi olacaktı.

Şimdi öldürme kelimesini bu kadar kolay söyleyebiliyordum ama vakti geldiğinde neler olacağını Tanrı bilirdi. Çünkü kendimi tanıyamıyordum. Hiçbir canlıya zarar veremeyeceğini söyleyen ben, ailem için birini öldürmeyi göze almıştım. Kabul etmiştim. Kabullenmiştim.

Ya da kimi kandırıyordum? Albayı öldüreceğimi söyleyerek yalnızca kendimi mi?

Karnımın kesik yerinde dayanılmaz bir sızı hissettiğimde inledim ve iki büklüm oldum. "Tamam tamam geçti. Sakin ol bakalım." Ama acı geçmiyor olduğu yerde kalıyordu. Tere bulandığımı hissettim. Nefesimin kesik kesik çıktığını duyabiliyordum. Doktor sonunda karnımı boydan boya sardığında derin bir nefes aldım. Hiç bitmeyecek gibi gelmişti ama Tanrı'ya şükür işkence alnımdaki bir ter damlasının şakağıma taraf süzülmesiyle sona erdi.

Doktor eşyalarını toplayıp odadan çıktığında sızı az da olsa hafiflemişti. Julian da yaşlı adamla birlikte çıktığında Emily ile yalnız kaldık. "Senin neyin var?" Yatağımın kenarına oturdu ve sorgulayıcı bakışlarını üzerime bıraktı.

"Bir şeyim yok." dedim bakışlarından kaçmak için düzgün olan çarşafı düzelterek.

"Hayır, Sarah. Ben sana karşı dürüst oldum. Seni doğru dürüst tanımadan gerçekleri anlattım. Üstelik tehlikeli olmasına rağmen. Sen de bana anlat." Elimi tutup sıktı. "Son zamanlarda moralin hep bozuk. Albayla ilgili mi?"

"Hayır, onunla ilgisi yok." diyerek kısmen yalan söylemiş oldum. "Bilmiyorum, kendimi iyi hissetmiyorum sadece." Nasıl diyebilirdim ki ben savaş mağduruyum ve buraya gelme amacım belge çalıp Julian'a zarar vermek diye? Tepkisini kestiremiyordum bile.

"Bana yalan söyleme. Az çok anladım." dediğinde şaşırarak ve endişe ederek Emily'ye baktım. "Albaya karşı bir şeyler hissettiğini sen de inkâr etmiyorsun." Ağzımı açmıştım ki kaşlarını kaldırıp konuşmaya başlayarak geri kapattırdı. "Seni anlıyorum ama uyarmıştım. Üzüleceğini biliyordum."

Bakışlarımı yere devirdim. "Sophie dedi ki; Julian ona inat oldun diye beni kullanıyormuş." Kendimi cesaretlendirdikten sonra Emily'nin mavi gözlerine baktım. "Burada sekiz yıldır çalışıyorsun. Sence öyle bir şey yapar mı?"

Dudaklarını yalayıp "Bak." dedi. "Sana ümit vermek içi demiyorum ama ben ilk kez albayın bir kızla, özellikle evinde çalışan bir kızla bu kadar ilgilendiğini gördüm. Ve bakışlarındaki anlam kesinlikle sahte değildi. Albayı o kadar iyi tanımasam da insanın kalbinin dili gözlerine yansır." Bu soruyu sorarken ne bekliyordum ki? İstediğim yanıtı almıştım ama bu neyi değiştirirdi? Yanaklarımı şişirdim. Zihnimin içindeki iplikler birbirine dolanmıştı. Emily "Ama Sophie ile albay yemeğe çıkacak." dediğinde gözlerimi refleksle kaldırdım. Kalbimi sanki iki elinin arasına aldı ve avuçlarının arasında ezdi.

"Öyle mi?" Bir ses içinde ne kadar hayal kırıklığını, can acısını barındırırsa o kadar çok duygu barındırıyordu. Ağlamak istedim fakat çenemi sıkarak bu arzumu bastırdım.

Kapı çaldı ve Julian içeriye yavaşça girdi. Gözlerini önce bana, sonra Emily'ye sabitledi. "Emily." dedi yumuşak fakat bir hayli mesafeli bir tonla. Ancak o zaman fark edebildim üniformasını giyinip, saçını özenle geriye attığını. Bacakları açık bir şekilde ayakta duruyordu. "Biraz müsaade eder misin?"

Emily bunu duyar duymaz telaşla ayağa kalktı ve bana kısa bir gülücük atıp odadan çıktı. Julian'la yalnız kaldığımda yerimde huzursuzca kıpırdandım. İç gıdıklayan bakışları üzerimde geziniyordu. Ve baş başa kaldığımızda oda eskisi kadar saf bir huzurla da dolmuyordu. "Neden yemek yemiyorsun?"

Doğruca ona bakmadan "Canım istemiyor." diye mırıldandım. Dolabıma dönüp açık olup olmadığını kontrol ettim ama bu yalnızca mavi gözlerden kurtuluşun nafile bir çabasıydı.

"Gözlerime bak." diye emrettiğinde şaşırdım ve o istediği için değil hayretimden gözlerine baktım. "Canın istemese de yemek yemek zorundasın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Canım isteseydi yerdim."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Canının yemek istemesini bekleyemeyiz, değil mi?" dedi tüm kelimelerin üzerine bastırarak. "Çabuk toparlanman için beslenmen şart."

"Galiba beklemek zorundayız, aksi olursa midem kaldırmaz." Kaşlarımı çatıp albayın ne yaptığını anlamaya çalıştım. Çıkıp gitmesini istiyordum. Benimle uğraşması sinirlenmeme sebep oluyordu ve onun ilgisine kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Tepside duran kurabiyelere doğru ilerleyince korkarak onu izledim. *Ne yapıyor,* diye düşünürken kurabiye dolu tabağı eline alıp yanıma geldi ve bir eliyle yanaklarımı acıtmadan sıkarak dudaklarımı araladı, sonra da kurabiyeyi ağzıma tıkıştırdı. Parçalanan kurabiyenin bir kısmı yorganın üzerine döküldü. Yakınlığı beni iyiden iyiye geriyordu ve teninin kokusu burnuma geliyordu. Ağzımdakini sonunda yuttuğumda yorganı hırsla atarak kalktım ve karşısına dikildim.

Yaptığı harekete karşılık nevrim döndü. "Bana bunu yapmaya hakkınız yok!" diye bağırdım.

"İyiliğin için yaptım." diye alayla konuşunca göğsüne bir tane yumruk attım.

"Bari iyileşene kadar bırakın da sizi görmeyeyim! Sophie ile yemeğe gidin ve benimle uğraşmayın." Gözlerim neden bu kadar sık dolmaya başlamıştı?

"Kim dedi?" diye sordu kısık sesle. Gözlerime sırasıyla baktı.

Ona cevap vermek yerine beni darmaduman eden soruyu sordum. "Beni Sophie'yi kıskandırmak için mi kullanıyorsunuz?" Bekledim, hayır demesini, saçmalama demesini bekledim ama sustu. Sadece bana baktı ve sustu.

Hakaret etseydi daha az acıtırdı. "Çok bencilsiniz." diye fısıldadım dehşetle. Kamp gecesini hatırlayınca o anda hissettiklerimi aptalca buldum "Biliyor musunuz, hayatınızda kimse kalmayacak. Babanızı da kaybedeceksiniz. Eğer evlenirseniz, karınız da sizi terk edecek. Çocuklarınız da. Kalbiniz öylesine katılaşmış ve çirkinleşmiş ki yapayalnız ölmeye mahkûmsunuz. Çünkü siz kendi basit arzunuz için bir kızın duygularıyla oynayacak kadar bencilsiniz." Belgeleri almak için o bana lazım olsa bile ben bu görev verilmeseydi de onu severdim. Dün her şeyi kırıp parçalama isteğimi şu an gerçekleştiriyordum. Söylediklerim onun umurunda mıydı bilmiyordum ama konuştukça rahatladım.

Kırılmış ifadeyle bana baktı. Gözlerinde şaşkınlık vardı. "Beni nasıl böyle bir şeyle suçlarsın? Yemeğe çıkacağım çünkü babamdan da Sophie'den de başka türlü kurtulmanın bir yolu yok." Sesini yükseltti. "Gerçekten de Sophie kıskansın diye sana ilgi duyduğumu sandın? Gerçekler gözlerinin önündeyken kendini bir yalana inandırıp beni de o yalanlarının kötü adamı mı yaptın? Ben de konuşmadan da olsa hislerimi gördüğünü sandım." Çatılmış kaşları düzeldi ve çenesi kasıldı. Beni tepeden aşağı hızlıca süzdü. Bağıracak sandım ama o sadece "Ama yanılmışım." diye üzüntüyle konuşup arkasını döndü kapıyı çarparak odadan çıktı.

Onun çıkmasının ardından gözümden bir damla yaş aktı ama arkasındakilerin de yolda olduğunu biliyordum. Yatağın yanında, cama bakan tarafında, yere oturdum. Dizlerimi karnıma çektim, kollarımı bacaklarıma dolayıp ağlamaya başladım. Yine düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Eskiden huzur veren bu eylem zamanla işte böyle acıya dönüşmüştü. Delirecek gibi hissettim. Eğer cinnet derecem biraz daha artmış olsaydı kendimi bir yerlerden atmayı isterdim.

Yoğun bir pişmanlık duygusuyla mücadele etmeye başlamam uzun sürmedi. Ne diye çeneme sahip çıkmayıp o kadar ağır konuşmuştum ki? Üstelik Sophie'nin sözlerine inanarak... Fakat içimde yavaşça büyüyen kurdu o koymuştu ve sanki az önce ağzımdan çıkanlar iradem dışındaydı. Kırgın bakışları gözümün önünden gitmiyordu. *Aptal, Ezra. Elime ne geçmişti ki?* Bir insan, hem de sevdiğim bir insan benim yüzümden kırılmıştı. Yüzüne bakınca kırgınlığı bir cümle kadar net okunabiliyordu. Gidip özür dilemek de hiçbir şeyi değiştirmezdi. Zaten insan öfkesinin en yoğun olduğu anda susabilirse vicdan sahibi sayılırdı. Bense vicdansızlık etmiştim.

"Of." diyerek daha şiddetli ağladım. Aradan zaman geçtikçe, dakikalar geçtikte ruhuma daha çok karanlık çöktü. Sızlayan göz çevrem, vicdan azabım yüzünden zorlukla uyudum. Ardından gözlerimi odanın içine konuk olan akşam karanlığına açtım. Belli belirsiz tavanı seyredip yoğun düşünce akışını düzene sokmaya çabaladım. Ta ki kapı gürültüyle dövülene kadar. Cevap vermemi beklemeden içeriye giren Mia "Komutan seni odasına çağırdı." dedi ve yataktaki bedenimi küçümseyici bir bakışla süzdü. Sophie ile Mia'dan çok güzel bir ikili olurdu doğrusu.

"Neden olduğunu söylemiş mi?" Sesimdeki sıkıntıyı gizleyemedim. Yine oğlundan uzak kalmam gerektiğini söyleyecekse eğer, görevim olmasına rağmen iyi bile uzak duruyordum.

"Hayır, sadece yanına gelmeni istedi. Git bakalım ne diyecek bunak." Çıkmak üzereyken durdu. "Ha bu arada, o Emily gereksiziyle yakınlığın gözümden kaçmadı değil. Sakın ağzından bir şey kaçırayım deme."

"Ne zaman bir tek kendinin akıllı olduğunu sanmaktan vazgeçeceksin, Mia?"

"Benden daha akıllısının olduğuna inanana kadar." Burnunu kırıştırdı. "Ve o kişi kesinlikle sen değilsin." Bana karşı atarak devam eden nefretini ilk kez bir sebebe dayandırabildim. Ağır konuşmuştum. Fark ettim de son günlerce dilimi tutmak konusunda iyi değildim fakat her şey üzerime üzerime gelmeye başlamıştı.

"Tamam." dedim yataktan kalkıp kapıya doğru giderken. "Olağanüstü aklını al ve odana git." Şu yatağa yatmadan önce gecelikderimi giyme işini bir kez daha düşünmeliydim çünkü günlük kıyafetlerimle uyuya kalmayı neredeyse huy hâline getirecektim.

Mia'nın bana son kez küçük düşürücü bakış atmasını ve odamdan çıkmasını bekledikten sonra komutanın odasına girdim. Ardında karanlık gökyüzünü gösteren pencerenin mermerine koyduğu radyosuna uzanıp düğmesini çevirdi ve savaşla ilgili tam olarak duyamadığım haberleri veren adamın sesi radyonun hoparlöründen duyuldu. Komutanın yüzündeki ifadeden savaşın durumunu tartmaya çalıştım ancak bu üzüntüsü bizim ve dünya için iyi bir anlam taşıyıp taşımadığını anlayamadım. "Hoş geldin kızım." dedi ve arkasını dönerek kanepeyi işaret etti. "Gel otur."

Ellerimi önümde birleştirip istediğini yaptım. "Nasılsınız?" diye sordum ama pek merak ettiğim için değil, sırf kabalık etmemek adına sormuştum.

"İyiyim." Eliyle radyoyu gösterdi. "Haberler iyi olsa daha da iyi olacağım."

Umursamaz görünmeye çalıştım. "Ya, neler olmuş ki?"

Ensesini kaşıdı ve sıkıntıyla ofladı. "Yeni yerler fethedilecekmiş ama ben buna saldırmak derim." Bitmiyor, tam aksine şiddetleniyordu. Umudumun parçalandığını iliklerime kadar hissettim. İçime çektiğim derin nefes cam parçaları gibi göğüs kafesimin içinde bir yerlere battı. Ben yorumda bulunmayınca devam etti. "Alexander'la konuştuk." Kaşlarımı çatarak dikkatimi ona verdim. "Çocuk sana karşı bir şeyler hissediyor belli. Ağzını aradım." dedi ve hafifçe güldü. "Cesaret edemiyor ama seninle yemeğe çıkmak istiyormuş." Yemeğe çıkmak mı? Sophie ve Julian gibi mi? "Ben de beni kırmayacağını düşündüm." O kadar dikkatli bakıyordu ki bakışlarıyla ikna edebilme gücünün olduğunu sandım. "O bir asker, daha iyisini bulamazsın."

Sesimi yumuşak tutmaya özen gösterdim. "Birini bulmak gibi bir niyetim yok. Kendi kendime yetiyorum." Komutanın başkasının ilişkilerine burnunu sokması beni kızdırdı. Tek yapması gereken kendi işine bakmaktı ama o başkalarının hayatına dâhil olarak kendinden geçmeyi yeğliyor gibiydi.

"Elbette kendi kendine yetiyorsundur. Bunu kastetmedim ama herkes bir şansı hak eder." Ellerini kucağında birleştirdi ve bir karşılık vermemi bekledi.

"Ben Alexander'dan hoşlanmıyorum ve ona ümit vermek istemiyorum, efendim." dedim ve bir an için nefesimi tuttum. Çünkü bu sözüm üzerine tek kaşını kaldırdı ve söylemese de içinden geçenleri okuyabiliyordum: *Julian'dan mı hoşlanıyordum?*

"Vakit geçirmezsen elbette hoşlanmazsın, kızım. Böyle şeyler için vakit geçirmek şart. Sonuçta herkes ilk görüşte âşık olmuyor. Hem-" dedi ve hafifçe titrek ve üzeri buruşmuş eliyle

bir işaret yaptı. "Daha da mutlu olursun, hayatın tekdüzeliğinden kurtulursun."

Gülümsemeye çalıştım fakat canım o kadar sıkılmıştı ki becerebildiğimden emin değildim. "Galiba kitaplar bu durumda yeterli olanağı sağlıyor."

"Ya da belki de Julian." dedi gülümseyerek. Fakat o gülümseyişinin arkasındaki asıl manayı gördüğümde kaslarım gerildi.

Yine de "Anlamadım?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Ya da hayatın tekdüzeliğinden kurtaran şey Julian'dır diyorum." İşte, Emily'nin bahsettiği şeyi görebiliyordum. Komutanın istediği olmadığında yırtılan maskesi gözümde korkutucu bir hâl aldı. "Julian bile senin kadar zor değil. Sophie ile yemeğe çıkmasını istediğimde hiç itiraz etmedi. Hoş." dedi ve güldü. "Bu galiba zorlukla ilgili değil, Sophie'ye hâlâ bir şeyler hissetmesinden kaynaklı."

Derin bir nefes alıp yere baktım. "Dediğiniz gibi, o Sophie'ye karşı bir şeyler hissediyor olabilir. Ama ben Alexander'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Olabilir mi?" dedi iki cümlenin içindeki tek bir kelimeye takılarak. "Julian bu konuyla ilgili sana bir şey söyledi mi? Yemeğe çıkacağıyla ilgili?" Evet ama bunu komutana anlatacak değildim çünkü Julian babasından ve Sophie'den kurtulma amacıyla kabul etmişti. Hoş, pek mantıklı olduğu söylenemezdi fakat aralarında geçen konuşmayı bilmiyordum. Ya da Julian'ın aklındaki planını... Ben susunca komutan kendince bir yorum çıkardı. "Tahmin ettiğim gibi. Kim bilir ne bahane uydurdu." Başını iki yana salladı. "Fakat sen, Julian'a o istemediği hâlde bir şey yaptıracağımızı mı sanıyorsun? Katiyen yapmaz. Görüp görebileceğin en inatçı insandır o."

Eğer öyle olsaydı asker olmazdı, demek istedim ancak Komutan Geert'e muhalefet olmayı, konuyu daha fazla uzatmayı

istemiyordum. Julian'ın hayatı babası tarafından şekillendiriliyordu. Her insan gibi o da dünyaya bir kez gelmişti ama hayalleri yok edilmişti.

"Seni kızım gibi görüyorum, Sarah." dedi ellerini tekrar birleştirerek. Ellerindeki titreme sinirden dolayı mı artmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? "Fakat evin düzenine zarar verecek şeyler yaparsan beni çaresiz bırakırsın. O yüzden Julian nasıl kabul ettiyse sen de kabul et." Gözlerimi bulanık gözlerine kaldırdım ve sesindeki tehdidi çabucak anladım. "Umarım Alexander'la yemeğe çıkarsın, ikiniz için de çok sevinirim."

Beni evden göndermesi durumunda ne olurdu merak ediyordum doğrusu. Örgüt ne yapardı? Muhtemelen beni içlerine yeniden almaz, ortada bırakırlardı çünkü onlara göre ben basit bir görevi elime yüzüme bulaştırmış olacaktım. Bu büyük bir riskti. Eğer sahte kimliğime, sahte geçmiş belgelerime sonsuz güvenseydim göze alabilirdim. "Tamam." dedim uzun bir sessizliğin ardından. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim." *Ve üzerinize vazife olmayan işlere burnunuzu soktuğunuz için de...* "Müsaadenizle." deyip ayaklanırken komutanın yüzündeki memnuniyeti yarım yamalak yakaladım.

"Tabii." dedi, pencereye yeniden dönüp radyoda bu defa bir şarkı açarak.

Söylediklerine inanmıyordum Julian şayet kendisi asker olmak isteseydi ve babasına karşı gelmiş olsaydı, ona istemediği şeyleri kimsenin yaptıramayacağını bilirdim. Ancak Julian, kısıtlı konularda inatçı olma hakkına sahipti.

Odadaki aydınlıktan daha yapay ışıklarla donatılmış koridora geçtim. Gözüm kamaşınca olduğum yerde kalıp gözlerimi ovuşturdum. O esnada Sophie'nin sesi yandaki odadan sızıp kulağıma geldi. Julian'ın odası... Bu kadar net gelmesine bakılırsa kapı açık olmalıydı. Sonra ses arttı ve Sophie konuşur hâldeyken kapının ağzında belirdi. Gözleri bana yavaşça

döndüğünde şaşkınlığı bir nabızlık süre hızınca yüzünü yokladı. "Ah, Sarah." dedi olabilecek en sahte samimiyetle. "Gelsene." Onların yan yana olması benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi ama yine de korkaklık ederek bahane bulmaya çalıştım.

"İşim var." Onunkinin aksine sesim buz gibiydi. Elbette yalan bir sevgidense gerçek bir tavır daha erdemliydi.

"Bir şeyden mi kaçıyorsun?" diye sordu ve kıkırdadı. "Gel bak sana bir şey göstereceğim. Eminim çok beğeneceksin. Ayıracak birkaç dakikan bile olmadığını söylersen yalanın tescillenmiş olur, tatlım." Sarı buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken onu ilk kez bu kadar keyifli gördüm. Kıpkırmızı elbisesi endamındaki zarafeti gözler önüne seriyordu. Onun yanında fazlasıyla taşralı kalıyordum. İstemsizce saçımı düzeltmemek için kendimi zor tuttum. "Gel, korkma." Dişlerimi sıkıp öfkemi bastırmaya çalıştım. Bana karşı bir zafer kazanmış gibi sevinmesine göz yumamadım.

Odaya isteksizce, hatta biraz tedirgin hâlde girdim. "Nasıl olmuşuz?" diye sorduğunda daha dün kendime verdiğim sözü hatırladım. Julian aynanın önünde kravatını düzeltiyordu ve Sophie bu soruyu sorarken Julian'ın mücadele verdiği kravatı tek hamlede düzeltti. Fakat bir garipti, düşünceliydi ve yan görünümünden bile görünen gözlerindeki düşüncenin parıltısını görebiliyordum... Daha çok aklı bulanık gibiydi ve sanki etrafında olanlardan, odaya girdiğimden, Sophie'nin benimle konuştuğundan bihaberdi.

"Çok güzel olmuşsunuz." dedim yapmacık bir hayranlık ifadesi takınarak. Julian bir trans hâlindeymiş gibi duruyordu. Hatta öyle ki benim sesimi duyunca uykudan uyanır gibi oldu.

Dudaklarını büzüp "Uyumlu bir çift gibi görünmemiz için Julian'a kırmızı kravat takmasını söyledim ama istemedi." dedi. Yüzümün düşmemesi için kendimi motive etmeye çalıştım. Nasıl dayandığımı bilmiyordum ancak içimdeki ruhsal

buhranlara rağmen titremeden durabildim. Yine de bir yere tutunma isteğini bastıramıyordum.

"Olsun." dedim ve sertçe yutkundum. Julian bana dönünce gözlerinin içine bakarak "Böyle de çok yakışıyorsunuz." diye ilave ettim.

Sophie ellerini çırptı. Nedense çocuksu tavırlarına karşın samimiyetsizdi çünkü bunu bana kasten yaptığını hissediyordum. Hareketleri, bunu alttan alta belli etmek için yapıyormuş izlenimini veriyordu. Julian'ın sehpasına doğru gitti. Albayla bakışlarımız kesişti ve Sophie bölene kadar ikimiz de gözlerimizi kaçırmadık. Belki de anlamlı olması gereken o bakışmada gizli bir inat vardı.

Sophie kutuyu açıp içinden kolyeyi çıkarttı ve Julian'a uzattı. "Şunu takar mısın?" Julian'ın önüne yerleşti ve ağır başlı bir tavırla sırtındaki saçlarını bir tarafta topladı.

Julian çatık kaşlarla, büyük bir dikkat eşliğinde kolyeyi taktığında Sophie ucundaki şekilsiz simgeye dokundu. "Nasılım?" Bu kez ikimize de soruyordu.

Yüzümü buruşturmayı başararak "Güzel görünüyor." dedim. Bu kolyeyi ona Julian'ın mı aldığını merak ettim.

Albay da benim gibi "Güzel." dedi. Gözlerime çöken hüzün ve şaşkınlıkla ona baktım.

Bu ani değişimin sebebi neydi? Yine korkaklık edip babasının isteği üzerine mi davranıyordu? Belki de sorunlu olan bendim, korkak birine âşık olarak yapabileceğim en büyük aptallığı yapmıştım. Düşmanıma değil, bir korkağa ...

Sophie gözlerine ulaşan ışıltılı bir tebessümle "Çok kibarsın canım." dedi ona bakarak. Sandalyenin başlığına geçirdiği kürkünü de sırtına attı. "Hadi gidelim."

Albay bana arkasını dönerek kol düğmelerini düzeltmekle uğraşıyordu. Tam o esnada Sophie topuklu ayakkabıları

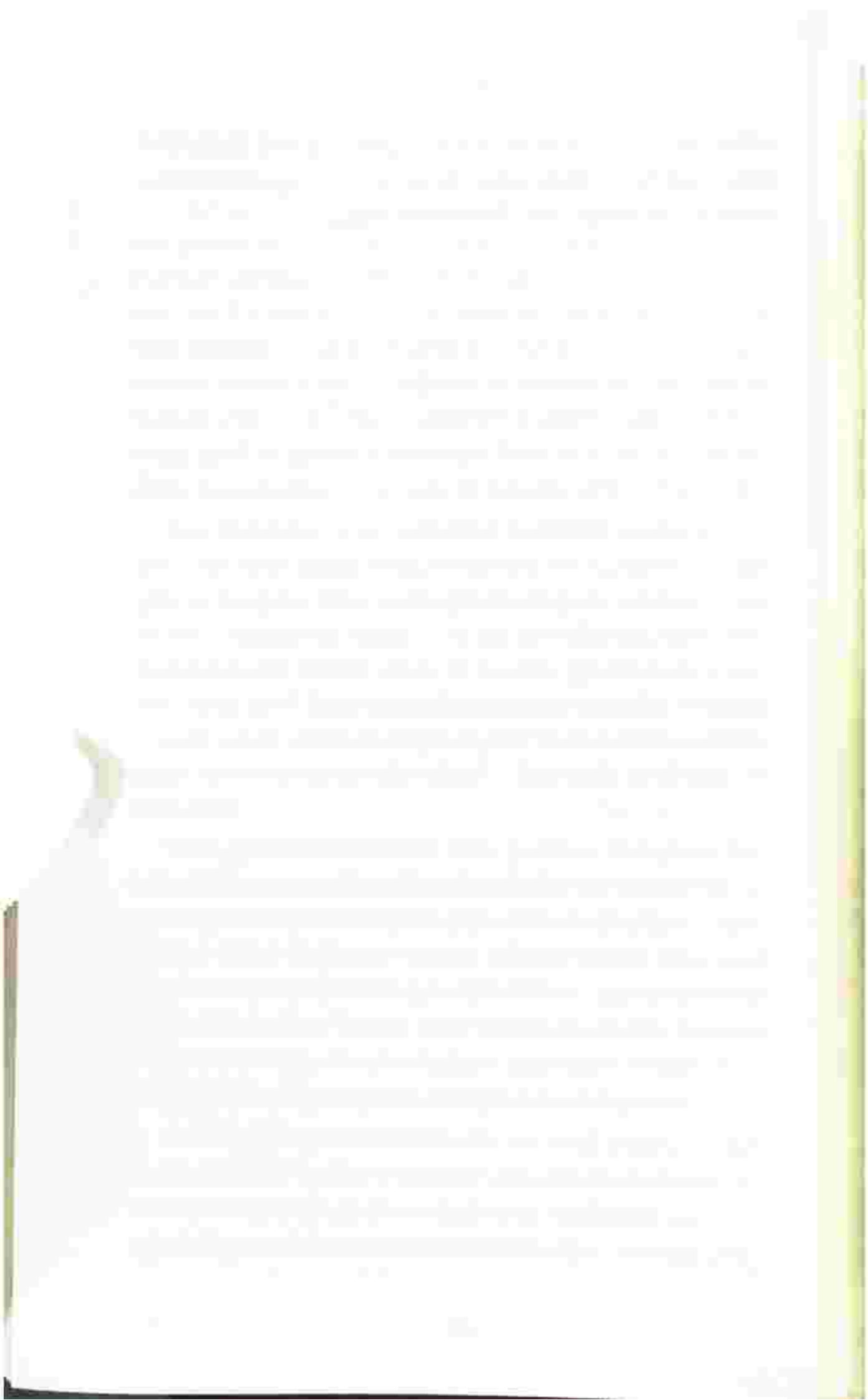
üzerinde döndü ve Julian'ın bileğini tutup kol düğmesini iliklediği. Kalbimin atmadığını, nefesimin ciğerlerimden çıkmadığını ve ruhumun un ufak olduğunu hissettim. Orada bir pislikmişim gibi yok sayıldım. Şimdiye dek mantıklı bir izahı olduğuna inanmak istemiştim. Gerçekten de babasıyla Sophie'yi susturmak için bir numara olduğuna inanmak istedim ama Julian'ın bana söylediği yalan bu isteğimi yüzüme kustu. Sophie'nin gülüşünün verdiği sızı içimi dağlayan bir demirin kalbime batması kadardı çünkü o kısa süren tebessümün altında yatan anlam ne kadar aptal olduğumu söylüyordu, bana karşı bir zafer kazandığını ima ediyordu. Ki en acısı da bunların doğru olmasıydı.

İkisi de odadan bana bakmadan çıktığında yapayalnız kaldım. Gözümün önüne ikisinin yan yana durduğundaki uyumu geliyor, kulağıma Julian'ın ona güzel olduğunu söylediğindeki ses tonu çalınıyordu. Güzel... Bir söz ne kadar can yakabilirdi? Kelimelerin bir ucunda çiçek, bir ucunda iğneler vardı ve tüm olay, hangi tarafı kime dokunduracağımızı seçmekti. Ve Julian o kamp gecesi dokundurduğu çiçekli tarafı aniden çevirmiş, şimdi iğnelerini saplıyordu. *Güzel... İşte böyle; bir kelime, bin yara açardı.*

Uzun, içimi tırmalayan bir nefes bıraktım. Bakışlarım Julian'ın gardırobunun altına, önceden gördüğüm o kasaya benzer eşyayı görmek için kaydığında şaşkınlıkla duraksadım. Gittim, eğildim. Hatta dizlerimin üzerine çökerek baktım fakat şimdi o şey her neyse, yoktu. Yatağın altına baktım, çekmecelere baktım, dolabının içine baktım, sanat odasını araştırdım. Dağıtmadan bakabileceğim her yere baktım ama yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? En doğru soru ise neden oradan kaldırmıştı?

Anlamış olabilir miydi? Belki de tavırlarındaki bu ani değişimin sebebi de buydu? Bu varsayımım üzerinde dakikalarca, ellerimi belimin iki yanına yerleştirerek düşündüm ama en nihayetinde mümkün olmadığına karar verdim. Bir Nazi albayı,

evinde sakladığı evrakların evinde barınan iki kişi tarafından diğer tarafa taşınacağını anlasa onları gözünü kırpmadan öldürürdü. Bu Julian bile olsa, ihaneti affetmezdi.

On Dokuzuncu Bölüm

SVRCINA/ Meet me on The Battlefield

Yatağın içinde saatlerce yatıp düşünmenin hiçbir faydası olmadığına kanaat getirdiğimde kalkmaya karar verdim. Gecenin ilerleyen saatleriydi ve sabah saatlerinde çıkmış olmalarına rağmen hâlâ daha dönmemişlerdi. Karnımdaki hafif ağrı, ağrı kesicinin etkisinin geçmek üzere olduğunun sinyalini veriyordu. Dayanılmayacak gibi değildi, dayanılacak gibi olmayan tek şey yalnızlıktı. Vakit geç bir zamana yaklaşsa da uykum olmadığına iyice ikna oldum ve karanlık odadan çıkarak mutfağa, Emily'yi bulamayınca da orada olma ihtimaliyle salona gittim fakat onun yerine Komutan Geert'i gazete okurken buldum. Gözlüklerinin üstünden baktı, beni görünce gazeteyi özenle katlayıp usulca bir kenara bıraktı. Şöminenin üzerindeki radyoda konuşan adam arka planda hafif bir ses bırakıyordu.

"Gel bakalım, otur şöyle." dedi babacan bir tavırla. Karşısındaki kanepeye çekinerek oturdum ve yine ellerimi kucağımda birleştirdim. Klasik, kibarlık namına yapılan kısa hâl hatır

konuşmasını tamamladığımızda radyo cızırdadı ve bir adam hararetle konuşmaya başladı:

"Yaklaşık bir hafta önce teslim olan Polonya'da bugün savaş sona erdi. Slav kökenli alt sınıflar olan Polonyalılar, azınlık Alman vatandaşlarımıza saldırıyorlardı ve böylece Führer buna bir son verdi." Adamın hararetli konuşması bir cızırtıyla durduktan sonra devam etti. "Polonya'da yaklaşık altmış bin kişinin öldüğü tahmin ediliyor. Pek çok kişi, Polonyalı olan ancak Alman kanı taşıyan insanlara ne olacağını merak ediyor, bu yönde o vatandaşların asimile edileceği yönündeki tahminler akla en yatkın olanı gibi görünüyor. Ayrıca maalesef Polonya Sefer'inde çok sayıda askerimizin de öldüğü kayıtlara geçti. Bunlara rağmen Waffen-SS Teşkilatı askerleri Almanya tarihinde bir başarıya daha imza attı."

"Şunu kapatır mısın?" Komutan işaret parmağıyla şakağına bastırmış, kaşı bu eylemle hafifçe yana çekilmişti. Düşünceli görünüyordu, keyifsizdi.

Yerimden kalkıp radyonun düğmesine bastığım sırada yine o kulak tırmalayıcı cızırtı sesi odaya yayıldı. Az evvel oturduğum yere geri oturduğumda ortama ansızın bir hüzün çöktü ve sanki bunun tek kaynağı bendim. Burnumun direği sızladı. Daha ne kadar sürecekti? Dünyayı ele geçirmeden birileri bu canavarları durduracak mıydı yoksa oturup bizim kaderimizi yaşamamızı mı bekleyeceklerdi? İşte savaşın bir diğer soğuk yüzü buydu: bitmesi için ümit edersiniz ama gittikçe şiddetlenir ve artık ümidinizi kaybedersiniz. Sanki sonsuz bir cehennem döngüsünün içinde olmak gibi, ateşte yanmak gibi...

"İş yapabileceğinden emin misin?" Sesi gergindi ve sırf kafasını dağıtmak uğruna bu soruyu bilmem kaçıncı kez yinelemişti. Görünen oydu ki radyoda duyduklarımız üzerine birkaç laf etmek ikimizin de en son isteyeceği şeydi.

"Gerçekten iyiyim. Ben artık işimi yapmak istiyorum çünkü odamda boş boş oturunca daha da kötü olduğumu düşünüyorum." dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı.

"Aldığın yara taze sayılır. İş yaparsan daha da kötüleşebilir." Aynı konuşmanın benzerini birkaç defa daha tekrarladık. Fakat Geert ısrarcı olduğumu, kendimi zorlamayacağıma dair söz verdiğimi duyunca yenik düşmüş bir edayla "Peki tamam öyleyse. Ama yalnızca ufak tefek işler. Ağır kaldırmak yok. Yorulduğunu hissettiğin an git ve yat." diye tekrarladı.

Kalbimdeki baskıyla birlikte kafamı salladım. O odada yine o şekilde yalnız kalırsam son olanları, savaşın durumunu düşünmekle kafayı sıyıracağım kesindi. "İyi olduğunu söyledin ama gözlerin öyle demiyor." dediğinde gülümsemek için mücadele verdim ama başarısız oldum.

"Ah, şey, bilirsiniz işte. Savaşta olmak her iki taraf için de yorucu olabiliyor. Her ne kadar Yahudilere ve diğer ülkelere karşı zafer kazansak, Avrupa'yı ele geçirecek olsak da yorucu olabiliyor." Ne kadar da kolay yalan söyler hâle gelmiştim. Konuşmalarıma bakılırsa sanki bir Yahudi değil de Hristiyan'dım.

Derin bir nefes verdi. "Haklısın." dediğinde gözlerindeki beklemediğim endişe karşısında komutana kaşlarımı çatarak baktım. "İnsanı çok yıpratıyor. İnsanlar için her gün bombardıman sesi duymak çok korkunç." Peki o bombardımanı yalnızca duyan değil de bombalarla can verecek insanlar ne hissediyordu? Biz burada güvende olduğumuzu bildiğimiz hâlde bomba seslerini duyma fikrinden korkuyorsak kim bilir onlar ne yapıyordu...

Bu acı verici konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyordum. Zaten her daim kafamın bir ucunda kendini gösteren savaş gerçeği beni yasa boğarken bir de konuşmak daha da katlanılmaz oluyordu. Savaş her yerde benimleydi. Yemek yerken, kahve içerken, otururken, uyurken... Her yerde bana yapışmış kötü

bir gerçekti. Ve bitmiyordu. "Müsaadenizle ben kalkayım öyleyse." dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Bir isteğiniz var mı?

Rengi mora dönük dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında beyaz sakalları ağız çizgisini örttü. "Bir kahve isteyeceğim." dedi sonunda.

Sanki Julian'la ben konusunda ikimizi de hiç uyarmamış gibi eski tavrını takınmıştı. Belki de Julian dengesizdi ve bu dengesizliğini babasından almıştı. Artık şaşırmıyordum fakat sinirlerimi bozduğunu inkâr edemezdim.

Oradan kaçarcasına çıktım ve mutfağa gittim. Kimsecikler yoktu, bu iyiydi çünkü Emily yeniden çalışmaya başladığımı duyunca muhtemelen itiraz edecekti. Benimse bir kişiyi daha ikna edecek gücüm yoktu. Karanlık gökyüzünün kararttığı bahçeye baktım. Herkes bir saate kadar uyuyacaktı ama o ikisi gelmemişti. Kuvvetle muhtemel, lüks ve romantik bir mekânda kadehlerini tokuşturuyorlardı. Sophie'nin bulduğu fırsatta Julian'a sırnaşması işten bile değildi. Saat de bu kadar geç olduğuna ve hâlâ eve gelmediklerine göre belki de ağına düşürmüştü Julian'ı.

Kaynayan demlikteki suyu bardağa dökmek için demliği tuttuğumda kor gibi ısınmış kulpuna değen elimi küçük bir çığlık atarak çektim ve devrilen demliğin içindeki kaynar suyun bacağımın üst kısmına dökülmesiyle ikinci bir çığlık attım.

Sanki derim yerinden çıkarılıyormuşçasına müthiş bir ağrı bacağıma yayıldı. Eteğimi refleksle sallayarak bacağıma serinlik gelmesini sağlasam da hiçbir işe yaramadı. Yanık acısı yüzünden ayağım zangır zangır titriyordu. Güç bela bir sandalyeye oturdum, titreme yürümemi engellemeyecek kadar dinse yeterdi. Daha az önce söz vermiştim ama bulanık zihnim yüzünden hareketlerim bilinçsizce bir hâl almıştı.

Aptal Julian, hepsi onun yüzündendi. Onun ve kahrolası savaşın... Ah, hayır. Tabi ki Julian'ın yüzünden değildi. Ne diye o ikisini düşünüyordum ki hâlâ? Ne hâlleri varsa görsünler.

Çünkü inanmak istemiyordum...

Kafamın içinde gerçekleri söyleyen dobra tarafı kızarak susturdum. Zaten Julian ve benim birlikte olmamız bir masaldan ibaretti. Ve masallar asla gerçeği yansıtmazdı. Büyük bir hayal gücünün tatlı ama nihayetinde geçici bir ürünüydü. Onun ve benim, Julian'la gerçek benim, yani Ezra'nın sonu belliydi: Boynumuza geçirilmiş urgan ipi.

Dakikalarca öylece oturmak yerine bahçe kapısını açtım, sırtımı kapıya yaslayarak sızımı soğuk havaya teslim ettim. Neredeyse yere yığılacaktım. Sancı dinmemiş olsa da ayağımın titremesi dinince içeriye girdim. Suyu yeniden ısıttım ve kahveyi hızlıca fakat büyük bir özenle hazırlayıp komutana götürdüm. Ayağım da o sırada ilk baştaki sızısına geri kavuştu. Sanki tek çözüm ayağımı koparıp atmaktı. Dişlerimi sıktım. Canımın acısından alnımda boncuk boncuk terler süzüldü. Tek elimle alnımı kurulayıp salona girdim. Eteğimin bacağıma değmesi, bıçağın yaraya değmesiyle eşdeğerdi. Komutan Geert beni görünce "Bir süre daha getirmeseydin odama gidecektim." diye dalga geçti.

"Kusura bakmayın. Geciktirmek istememiştim ama." dedim ve renk vermeden kahvesini ortadaki masaya, komutanın ulaşabileceği bir noktaya koydum.

"Teşekkür ederim, kızım. Çıkıp uyuyabilirsin." Kafamı eğdim, sızının keskinleşmesiyle sert bir soluk aldım ve odadan yavaşça çıktım. Arkamı döner dönmez Emily'yi burnumun dibinde görünce korkuyla yerimden sıçradım.

"Neden öyle sessiz sessiz yaklaşıyorsun?" Sesim korkudan azarlamışım gibi çıktı.

"Hayır sessizce yaklaşmadım." dedi kaşlarını çatarak. "Sen çok dalgın olduğun için fark etmedin." Beni anlıyormuş gibi gözlerinin altındaki imada üzgün ifade vardı. Julian ve Sophie'yi kastettiğini anladım.

"Hayır, o ikisini düşündüğüm falan yok." diyerek inkâr ettim. "Sen haklıydın ve bunu kabul ettim. Albay ve ben birbirimize göre değiliz."

Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. "Başka bir şey için de dalgın olabilirdin. Ama sen onları kastettiğimi sanarak gerçekleri döküldün. Ama yine de söylediklerime kulağına küpe etmen hoşuma gitti." Bir an önce odama gitmek istiyordum.

Göz devirip "Dedektifliğe mi başladın şimdi de Emily?" dedim. Yanmış ayağımın üzerinde dikilmek öyle zor geliyordu ki bir yere tutunmak için yanıp tutuşuyordum.

Dudak büktü. "Belki de aşk dedektifi olmaya karar vermişimdir." Konunun seyrini değiştirmişti, benimle açıkça ve dostça eğleniyordu. Bu esprisine kayıtsız kalmayıp gülmek isterdim ancak canım çok yanıyordu. "Beyefendinin bir isteği var mı diye sorup uyuyacağım. İyi geceler." dedi yanımdan ayrılırken. Bende ona iyi geceler diledim ve Emily salonun kapısını vurarak komutana bir isteğinin olup olmadığını sordu. Komutanın ne cevap verdiğini duymadan ben odama inmiştim bile.

Ucu delik olan botlarımı ayağımdan çıkarırken yanan bacağım yüzünden zorlandım. Evdeki çalışanlar savaş koşulları gereği maaşa bağlanmıyordu ama komutanın ve Julian'ın, çalışanların tüm ihtiyaçlarını karşılamak gibi bir sorumluluğu vardı. Belki gidip bota ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim ama gurur meselesine dönüştürdüğüm için kendimi toparlayıp söylemedim. Hele ki Julian'ın son yaptığından sonra asla ...

Ateş yanıyormuş gibi hissettiğim derimi soğuk suyla ferahlatma arzusuyla duş almaya karar verdim. Soğuk suyun iyi geleceği zannıyla küvete girdim ve soğuk tarafını açtığım musluğun altına ayağımı koydum. Başta ürperdim, kalbimin hızla çarpmasını engellemek için musluğu kıstım ve sızının yavaşça yok olmasını gözlerimi kapayarak bekledim. Fakat küvetten çıktığım an acının yerine oturması bir dakikayı almazdı. Dakikalarca soğuk suyun altında bacağımı tuttum. Dikilmekten sırtıma ve belime ağrılar girmeye başlayınca isteksiz hâlde küvetten çıktım. Ayağımı kurulayamayacağımdan dolayı banyodan çıkmak üzere hareketlendiğimde aynadaki yansımamı görmemle durakladım. Bir yabancıya bakıyormuş hissiyle kendime baktım. Yeşil gözlerimin rengi solmuştu. Çökmüş aortlarıma, morarmış göz altlarıma baktım.

Sanki son bir buçuk senede yaşadığım her şey ifadelerime sinmişti. Yüzüm; acılarımın haritası... Daha fazla dayanamayacağımı bağırıyor, gözlerim yardım ister gibi bakıyordu. Fazla... Fazla aciz görünüyordum ve bu görüntüm sinirlerimi tepetaklak etti. Aynanın karşısından hırsla çekilip kendimi odanın içine attım, üzerime geceliğimi geçirdim. Yanmış bölgeye denk gelen kısmın ucunu elimle havada tutarak yatağın üzerine oturdum. Bu kısacık görüntü nefesimi daraltmıştı.

Savaştan önceki hâlimi düşündüm. Yüzüm kanlı canlıydı. Aydınlık ve parlaktı ve parlaklık gözlerimin içine dek ulaşırdı. Annem çoğu zaman makyaj yapmamın gereksiz olacağını çünkü cildimin ve gözlerimin kusursuz göründüğünü söylerdi. Yüzümün haricinde, çok enerjik bir kızdım. Daha doğrusu yorgunluğumu hissetmezdim. Saatlerce ayakta kalabilir, yürüyebilir, annemin bahçe işlerine akşama kadar yardım edebilirdim. Ayrıca hep gülümserdim. Babam hep bir gün ağzıma sinek kaçacağını söylerdi. Günlerdir şu yatakta yatacak bir kız değildim. Gözleri yardım çığlığı atacak bir kız değildim. İşte

savaş insanı böyle bir enkaza çeviriyordu. Ve bu enkazın izlerini hep taşıyacaktım. Gözlerimin içinde bunun emaresi olacaktı; hep hüzünle bakacaktım, biliyordum. Her ne zaman kendimi çok mutlu hissetsem, ölen inanlara saygısızlık ettiğimi düşünüp mutluluğu ruhumdan sessizce silecektim. Hep böyle olacaktı işte. Adım kadar da emindim.

Merdivenlerde komutana ve bir adama ait sesler duyduğumda eğik başımı kaldırdım ve dikkat kesildim. Komutan yürüyemediği için biri onu yukarıya, odasına taşıyor olsa gerekti. Komutanın kapısı kısa bir konuşmanın ardından kapanınca bundan emin oldum ve kapıyı açıp aydınlık koridora baktım. Sesini nasıl oldu da tanıyamadığıma şaşırdığım Alexander'la göz göze geldim. "Merhaba." dedi neşeyle. Beni görünce yüzü aydınlanır gibi oldu.

Onun gibi neşeyle karşılık veremesem de tebessüm ederek "Merhaba." dedim. Bacağımı geri atarak geceliğimin eteğinin sürtünmesinden kurtuldum.

Yanıma yaklaştı ve yanağındaki gamzeyi çıkartarak sırıttı. "Burası konuşmak için doğru bir yer değil." dedi fısıltıyla çalışanların odasını göstererek. "Mutfağa gidip bir kahve içebiliriz."

"Aslında..." diyerek kibarca reddedecekken konuşmama izin vermedi.

"Eminim bir kahvenin kimseye bir zararı dokunmaz." Nedense gözüme aniden fazla sevimli gelmişti. Sonra ideolojisi aklıma gelince aynı ölçüde geri durdum. Fakat yine de tuhaf bir şekilde Alexander'dan nefret edemiyordum. Ne seviyor ne de kin besliyordum.

Kafamı eğip güldüm ve "Peki." dedim. Zaten uykum da yoktu ve o odada kalırsam bacağımdaki sızıyla odaklanır, delirirdim. Eliyle merdivenleri gösterdi. Önüne düştüm ve birlikte mutfağa doğru ilerlerken topallamamaya gayret ettim.

"Geceliğin çok sevimli. Tatlı görünüyorsun." Çatılmış kaşlarımın yerini utangaç bir gülümseme aldı. Bunu anlamış olmalı ki mutfağa girdiğimizde "Kahveler benden." diye konuyu dağıttı.

"Peki." dedim ve tezgâha yaslanıp kollarımı gövdemde birleştirerek onu izledim.

Demliğin içine kahve attığında itirazlar ettim. "Hey, ne yapıyorsunuz?" dedim ve beceriksizliği karşısında daha fazla kahkahalarımı tutamadım.

"Ne, böyle yapılmıyor mu?" Şaşkın bakışları Alexander'ın komik görünmesine neden oldu ve kahkahamın dozu yükseldi. Bacağımın yara olan yeri sancılanıyordu fakat en azından başka ilgi odağım da vardı. Evin kapısının açıldı ve ardından Julian'la Sophie'nin seslerini duydum.

Aslında ikisinin sesini duyduğumda tüm sevincim kaçmıştı ve normal şartlarda kahkaha atmayı bırakmam lazımdı ama ben daha yüksek sesle gülmeye başladım. Bunu inattan mı yoksa sinirlerim bozulduğu için mi yaptığımı ben bile anlayamadım. Alexander da benimle birlikte gülmeye başladı. "Biliyordum, sadece seni güldürmek istemiştim." dedi kahkahasının arasından. Julian çatık kaşlarla, kravatı gevşekçe açılmış takım elbisesiyle mutfağa girdi. Arkasından da Sophie sızdı ve gözümün içine bakarak Julian'ın koluna girdi. Fakat albay kolunu hızla çekerek Sophie'nin elinden kurtuldu. Kız şaşırmış gibi görünse de çabucak toparlandı.

Julian ifadesiz bir yüzle "Neye gülüyorsunuz?" diye sorduğunda Alexander saygıyla dikildi. Ben ise aval aval albaya baktım. "Saatin kaç olduğunun farkında mısınız?"

"Aramızda komik bir şey geçti." dedim kafamı dikleştirerek. Nedense bu hareket bana cesaret verdi.

Julian kızgın bakışlarla bir bana bir de Alexander'a baktı. "Görev başına, asker!" diye kükreyerek emir verdiğinde Alexander bana kısa bir bakış atıp Julian'ın dediğini yaptı.

"Kahve içecektik." diye sinirle itiraz ettim. Ocağın üzerine baktı. Sanki bir an odaklanamadı gibi oldu. Tüm heybetiyle ocağın yanına gitti. Ne yapacağını kestirmeye çalışırken Julian bir anda eliyle demliği itti ve demlikle birlikte su yere döküldü. Bense küçük bir çığlık atarak geri çekildim. O an anladım ne yaptığının pek farkında olmadığını.

Sophie yarı yarıya bozulmuş saçlarını savurduktan sonra Julian'ın yanına geldi ve yine kolunu tutarak "Julian ne yapıyorsun?" dedi.

Albay "Bırak!" diye tıslayınca, onun gözlerindeki öfkenin büyüklüğünü gören Sophie korkuyla birkaç adım geriledi. Sonra bana döndü ve "Askerlerle konuşmak yasak!" diye de bana bağırdı ancak kelimeler diline dolandı. O an zihninin berrak olmadığını anladım, kendinde değildi.

Kafamı yana eğdim. "Bu kuraldan daha önceden hiç bahsedilmedi. Emily konuşuyor hem."

"Önceden bu kural yoktu zaten ama artık var. Yeni kural: Askerlerle konuşmak sana yasak." dedi sana kelimesine gereğinden fazla bastırarak. Arkasını dönüp Sophie'ye baktı ve "Sen de git uyu. Bugün sana yeterince dayandım." dedi.

Sophie ben ne olduğunu anlayamadan üzerime yürüdü. "Neye gülüyorsun öyle?" Dudaklarımın istemsizce aşağı sarktığı o an fark ettim gerçekten de sırıttığımı. Albay ona nahoş manalar yüklü bir bakış attı. Sophie öfkeyle bana baktıktan sonra mümkün mertebe hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

"Ne işin var bu saatte ayakta?" Benden beş adım kadar uzaktaydı ve geriye doğru yatırdığı saçları dağınıktı. Koyu mavi gözleri cam gibiydi.

"Ben ufaktan çalışmaya başladım. Bir meşguliyetim olmazsa nefes alamamaktan ölebilirdim." diye biraz doğru biraz da bahane bir cümle uydurmuş oldum.

"Bir şey yapmak yerine uyuyabilirsin. Odana giderken Emily'ye bana kahve yapıp getirmesini söyle." diye sinirli bir şekilde konuştu. Mutfaktan çıktığında Tanrı'dan sabır dileyerek içten bir nefes aldım. Yere zorlukla eğilip halıya devrilen demliği ve kapağını aldıktan sonra yıkadım ve su kaynattım. Emily'yi bir kahve için rahatsız edecek hâlim yoktu. Hiç özenmeden, bu kez büyük bir dikkatle sert bir kahve yaptım. Albayın odasının önüne geldiğimde korktuğumu fark ettim ama korkunun ecele faydası yoktu. Boşta kalan elimle kapıya vurdum. Yavaş ve gevşek sesiyle "Gir." diye seslendiğinde daha fazla kapının önünde beklemeyerek içeriye girdim.

Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarmıştı, karanlık odada rengi belli olmasa da beyaz renk gömleğinin de düğmelerini yarıya kadar açmıştı. Özenle yapılan saçının birkaç tutamı çoktan alnına düşmüş hâldeydi. Yayılarak koltuğa oturduğu için zaten uzun olan bacakları çok daha uzun görünüyordu.

Kahvesini sehpanın üzerine koymak için albayın oturduğu sandalyenin yanına doğru yürüdüm. Muhtemelen zihni ayık olmadığı için kahveyi benim getirmeme bir şey demedi. Tam doğrulacakken Julian kolumdan nazikçe tuttu ve buna engel oldu. Yüzlerimiz birbirine o kadar çok yaklaşmıştı ki nefesim kesildi. Hatta öyle ki ayağımdaki yanık sızısını hissetmedim bile.

Kafamı iki yana sallayıp kendime geldiğimde elimle kolumdaki parmaklarını çözmeye çalıştım ama sanki parmakları birbirine kenetlenmişti. Dik durmaya çalıştığımda benimle birlikte oturduğu koltuktan doğruldu. Bana iyice yaklaşınca geriye doğru yürüdüm. Fakat o da benimle geriye doğru yürüdü. Adımlarını hızlandırıp bu kez o beni geriye doğru itti ve

duvarla kendisi arasına sıkıştırdı. Gözleri gibi, kokusu da deniz kadar ferahlatıcıydı.

Kalbimin daha önce hiç bu kadar hızlı atmadığına kalıbımı basabilirdim.

Bir adım daha atıp bana yaklaştı ve geceliğimin eteği üzerinden bacağı, bacağımın yanık kısmına değdi. Acı dolu bir ses çıkarınca kaçacak bir yer aradım ama sıkışıp kalmıştım. Bunun yerine Julian korkuyla geri çekildi. Canımın neden yandığını anlamaya çalışır gibi hızla süzdü. İlk aklıma gelen şey karnım olmalıydı ki bakışları orada sabitlendi ama ben kendimi tutamayarak, acıyı hafifletsin diye yanığın olduğu yerin hemen üst tarafını sıktım. Bunu görünce ben daha ne olduğunu anlayamadan endişe içinde eğilip eteğimi dikkatle kaldırdı. Yanığın çok üstlerde değil de diz kapağımın üzerinde oluşuna şükredeceğim aklıma gelmezdi. Yine de itiraz ettim, eteğimin ucunu sıkan ellerini iteklemeye çalıştım ama umursamadı.

O kalkıp ışığı yakarken ben olduğum yerde dikildim ve yüzüne acı dolu bir bakış attım. Yeniden eğildi, eteği hafifçe kaldırıp baktı. Onunla birlikte bakmak istesem de görüş alanım bir hayli kısıtlıydı. Yine de o kızarmış, yanık bölgenin tam ortasının hafifçe su dolmaya başlamış hâlini gözümün önüne getirebiliyordum. Uzun kirpiklerinin gözlerine örtüldüğünü gördüm. Bacağıma doğru yaklaştı, bedenim kasıldığını hissettim. Ama o canımı yakmadan yaranın altına, diz kapağımın hemen üzerine öpücük kondurdu. Donup kaldım, nefesim kesildi ve gözlerimi bile kırpamadım. Sanki zaman kavramı her yerden silinmiş, bizim etrafımızda birikmişti. Öptüğü o an, üzerime atılmış toprak gibiydi: Hem ürkütücü hem heyecan vericiydi.

Eteğini dikkatlice indirip ayağa kalktı. Sanki az evvel yaptığı şeyi yapmamış gibi bir tavır takındı. "Neden dikkat etmiyorsun Sarah?" Sesinde sessiz bir yakarış, hatta yalvarış vardı.

Dudaklarım kıpırdadı, sesim birkaç saniye sonra çıkabildi. "Dalgınlığıma denk geldi." dedim utana sıkıla. Normalde sakar bir insan değildim ancak zor şeyler yaşıyordum ve kafamın içindeki bulanıklık eylemlerime de yansıyordu.

Bu sözüm üzerine gerildi. "Kafayı mı yedin? Kendini yakacak kadar neye daldın?"

Bitmeyen savaşa, senin korkaklığına, dengesizliğine, yalnızlığıma, anne babamın ne hâlde oluşunu bilmeyişime, her an öldürülebilecek potansiyel savaş mağduru oluşuma... Hepsini söylemek isterdim ancak ben kafamdaki fırtınayı dindirip yalnızca "Bilerek yapmadım." diyebildim.

Bir nefes aldı, oda dayanılmayacak kadar sıcak geldiğini düşündüğüm sırada Julian da yakalarını çekiştirdikten sonra banyoya gitti, yarım dakika olmadan bir ilaç ve sargı beziyle döndü.

"Koltuğa otur." dedi çenesiyle koltuğu işaret ederek.

Yüzümdeki kasların yavaşça gevşediğini hissettim ve koltuğa otururken dikkatli davrandım. Önümde dikilmiş, elindeki ilacın kapağını açarken ben de ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Bacakları hafif açık hâlde eğildiğinde "Ben yaparım." dedim kreme bakarak. Yüzüme dik dik baktı. Sessiz itirazını anlamak için konuşmama gerek yoktu. Kremi işaret ve orta parmağının ucuna sürdü ve çattığı kaşlarının altında dikkat kesilmiş gözleriyle yanığa baktı. Kemikli, iri elini inceledim. Benimki ne kadar ufaksa, onunki bir o kadar büyüktü ama elleri biçimsiz değil, aksine, yontulmuş gibi kusursuzdu.

Soğuk kremi kor gibi yanan tenimin üzerinde gezdirmeye başladığında keskin bir nefes alınca Julian da duraksayıp her şeyin yolunda olduğunu görmek istercesine yüzüme baktı. Yaranın en feci olduğu kısma parmakları değince acıyla

inledim. Gözlerimi açtığımda onun da yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Az kaldı." dedi buğulu sesle. "Başka şeyler düşünmeye çalış ve derin derin nefesler al."

Dediğini yapmaya çalıştım ancak canım bu kadar yanıyorken bu pek de işe yarayan bir taktik olmadı. Artık durması için iki elimle atılıp kemikli bileğinden tuttum. Durdu ve sıcacık bileğini tam saramayan, ince, kısa, buz gibi olmuş, bembeyaz kesilmiş parmaklarıma baktı.

Dudaklarımı ıslatıp mahcup bir tavırla ellerimi tekrar kucağıma çektim. İşini bitirdi ve sargıyı bacağımın etrafında çevirerek sardı. "Bundan sonra dikkatli ol, lütfen." diye ikaz etti doğrulurken. Kararsızlıkla elindeki merheme baktı. "Ben askerlerle konuşman yasak derken ciddi değildim. Saçmaladım, özür dilerim."

"Ciddi olmadığınızı biliyorum. Sonuçta bu evde köle değil, çalışanız." Bana önceden kurduğu cümleyi ona böylece hatırlatmış oldum. "Ben kalkayım." dedim ayaklanırken.

"Git ve doktorun verdiği ağrı kesiciyi alıp uyu. Yarın sabah erkenden doktor çağırtırım." dedi sessizce. Sesinde, ilk geldiğim zamanlardaki mesafe tonlaması vardı ve içimi sızlattı. Bir kristal parçasını andıran gözleriyle gözlerime baktığında kalbim acıyla yandı.

Boğazıma oturan yumruyu odama girene kadar tutmayı başardım. Ama kapı kapandığı, yalnızlığıma gömüldüğüm an hıçkırıklarıma engel olamadım. İlk işim seri bir şekilde yatağa girip yorganı üzerime çekmeden önce ağrı kesici almak oldu. Karanlık odamın penceresinden dolunay gözüküyordu. Ve nedense ona bakmak daha çok ağlamama sebep oldu.

Önceden Julian'ın dengesiz olmadığını mı düşünüyordum? Yanılmıştım çünkü o dengesizin en önde gideniydi. Bu aptal

tavırlarından nefret ediyordum. Niyeti neydi, neden böyle yapıp duruyordu? Birden beni kıskanır gibi hareketlere bürünürken, hemen ardından buz gibi oluyordu. Kafayı sıyırmak üzere olduğumu fark edince yataktan çıktım ve pencereyi açtım. İçeriye dondurucu bir soğuk hava girdi. Üşüyordum ama kapatırsam da havasız kalacağımdan korktum. Oflayarak ağlayıp gözümdeki yaşları silmeye çalıştım ama ıslaklığın yanaklarıma yayılmasından başka bir işe yaramadı. Burnum akmak için zaman kolluyormuş gibi akıyordu.

Tam beni sevmediğini, Sophie'yi sevdiğini düşünürken neden aniden böyle hareketler yapıp ümitlendiriyor, sonra da ümidime baltayı vuruyordu? Bir insana boş bir ümit vermek ancak kötü insanların yapacağı şeydi ve inanmak istemesem de bir tarafım Julian'ın zalim olduğunu bağırıyordu.

Kapı tıklatılınca hızlıca yüzümü ellerimle sildim. Omzumun üstünden kimin geldiğine baktım. Pijamaların üzerinde eğreti durduğu Emily yavaşça içeriye girip yanıma doğru yürüdü ve oturmadan önce açık pencereyi kapattı. Saçlarını hâlâ çözmemişti. Neler olduğunu biliyormuş gibi soru sormadı. Yanıma gelinceye kadar ağladığımı belli etmemeye, ağlamamaya çalıştım. Başarısız olacağımı anlayınca da Emily'ye sarılarak ağladım.

"Neden hep böyle oluyor? Neden herkes sevgisinin karşılığını görürken bana bu oluyor?" Konuştukça daha da şiddetli ağlıyordum. Komikti. Karşılık görsem de bir şey değişmeyecekti ama kalbimin ufak kanatları bu arzuyla çırpınmayı da kesmiyordu.

"Geçmeyecek belki. Kendimden biliyorum, Sarah ama alışacaksın. Onu her gün görürken alışman da çok zor olacak. Lütfen her türlü zorluğa hazır ol." Küçük kız kardeşiymişim gibi sımsıkı sarıldı ve saçlarımı öptü.

Bu evdeki tek güzellik Emily olabilirdi. "Bundan korkuyorum işte. Yeterince acı çekmişken, daha fazlasına nasıl katlanırım, bilmiyorum."

"Öyle deme. Zaten insan ne zaman öyle dese hayat daha fazlasına katlanmak zorunda bırakıyor, canım." Bir süre ikimiz de sustuk. Sargı sayesinde eteğimin yaratacağı tahrişten kurtulmuştum. Ama kalbimdeki yara için ne bir ilaç ne de bir sargı vardı.

"Savaş bitince ilk işim bu evden gitmek." dedim burnumu çekerek. Emily'nin varlığına minnettardım fakat annemin varlığını istiyordum. Onun kokusunu alarak ağlamak acıyı yarıya indirecekmiş gibi hissediyordum. Artık ailemi geri istiyordum. Yeterince ayrı kalmamış mıydık, yeterince zulmetmemişler miydi?

"Hele bir savaş bitsin." dedi içli bir nefes alarak. "O zaman her şey daha güzel olacak. Ancak şimdilik bu senin kaderin, Sarah. Keşke elimden bir şey gelse. Ama bakarsın albay rütbeyi önemsemez ve birlikte olursunuz." Asıl büyük problemin aramızdaki sınıf farkı olmadığını bilmiyordu. Bizi imkansızlaştıran şey din farkımız, savaş ve savaştaki konumlarımızdı. Sorun, albayın dinindeki insanların benim dinime mensup olanları öldürmesiydi. Ve Julian'ın da bizzat bu orduda, üst rütbeli bir asker olmasıydı en büyük sıkıntı. Tabii Emily bunu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Yorumuna sessiz kaldım ama beynimin içinde cevabı vermiştim. Zaman geçtikçe hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü. "Sen de git uyu artık, Emily. Yeterince tuttum seni zaten."

Benden ayrıldı ve yüzümü iki elinin arasına aldı. "Hayır, canım. Tabii ki de beni tutmadın ama artık senin de uyuman gerek. Zaten yaralısın, uykusuz kalırsan iyiden iyiye zayıf düşeceksin." Ayağımdaki yanığı bilmemesine memnun oldum. Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğumu Tanrı bilirdi.

"İyi geceler." dediğimde elimi bir kez sıkıp bıraktı ve kapıdan çıkmadan önce son bir kez bana bakarak tebessüm etti, çıktı. Emily gider gitmez gözüm dolunaya yeniden takıldı ve içim sıkıntıyla doldu. Şu lanet olasıca karnımdaki ve dizimdeki yara olmasaydı banyoya girer, az da olsa ferahlardım. Şimdi tek yapabildiğim çarşafın altına girmekti.

Uykuyla uyanıklık arasındayken yine kâbuslar gördüm. Beni yakalayıp tutukluyorlardı ve boynuma urgan geçiriyorlardı. Altımdaki tabure ayaklarımın altından kaydığı an gözümün önünde masmavi, dalgaları andıran bir çift göz görüyordum: Julian'ı... Sonra sıçrayarak uyanıyordum. Yardım isteyen tanımadığım bir sürü insanı, eski hayatımı, annemi ve babamı gördüm. Tekrar Julian'ı gördüm. Odama girip yanıma geliyordu ve saçlarımın arasına onlarca öpücük kondurup özürler diliyordu.

Tüm kâbuslarımdan, rüyalarımdan sıçrayarak uyanmıştım ve sabaha kadar belki iki saat ancak uyumuştum. Havanın yavaşça aydınlandığını ve sabah ayazının ağaçları hışırdatmaya başladığını duyunca tekrardan uyuya kaldım.

Uykuya dalmadan önce, daha güzel bir dünyaya uyanmayı diledim. Adaletin, dostluğun, hoşgörünün olduğu, insanların kaderinin kürsüye geçen cellâtlara bırakılmadığı bir dünyaya uyanmak istedim.

Yirminci Bölüm

Mariage d'Amour/ Paul de Senneville

İki hafta sonra;

Günler birbirinin neredeyse kopyasıydı. Ne evin içinde ne evin içindeki insanlarda ne de benim duygu durumumda bir değişiklik oldu. Örgüt biraz fazla sessizdi ve bu beni korkutuyordu. Gerçi Mia, albayın odasını araştırmaya fırsat bulamadığımızı söylemiş olmalıydı. Sophie, Julian'ın odasına habersizce dalmış, Mia ise izinli çalışanın yerine üst katı temizlerken görmüş. Odayı görebilmenin yolunun, onun evde olmadığı bir zaman dilimine denk getirmemiz ile mümkün olabileceğini söylemişti. Ve Sophie iki haftadır eve sülük gibi yapışmıştı.

Julian ile mesafeliydik ancak buna rağmen yaralarımla ilgilenmeyi hiç ihmal etmedi. Bu durum beni sevindirdi çünkü sağlığımı umursamadığını göstermesi beni kahrederdi. Sophie'yse sinirlerimi bozmaya devam ediyordu ve beni gördüğü her fırsatta konuyu Julian'la kendine getiriyordu. Tuhaf, Julian ona da onun söylediği gibi yakın davranmıyordu.

Gözlemlediğim kadarıyla daha çok yaptıklarını, söylediklerini görmezliğe, duymazlığa veriyordu.

"Hadi ama. Bir saatten bir şey olmaz." Yarım saattir devam eden ısrara karşılık elimdeki işi bırakıp Alexander'a sabit bir şekilde baktım. Onun ısrarlarına dayanmak, birkaç gün önce doktorun karnımdaki dikişleri almasından ve iki hafta önce yanan, doktorun büyük bir yanık olmadığını söylediği dizimdeki yanığa dayanmaktan daha zor geliyordu. Neyse ki yaralarım normalden daha hızlı iyileşiyormuş, Julian kapının kenarında dikilirken öyle söyledi doktor. "Hem sen de uzun zamandır uçurmamışsın, hava mükemmel."

"Tamam tamam." dedim başımdan savarcasına. "Sen de epey inatçı çıktın." dediğimde gamzelerini çıkararak zafer gülümsemesini takındı. Üzerinde üniforması vardı ama Julian'ınkinin aksine onunki nişaneler bakımından daha az kalabalıktı. Dudaklarını yaladı ve yapmacık bir kibirle bana baktı. "Şu gamzelerimi gören hiçbir kız dayanamıyor." dedi işaret parmağıyla yanağını göstererek. Göz devirerek güldüm.

"Gamzelerine yenik düştüğümü falan sanıyorsan..." deyip kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Yanılıyorsun. Tamam demezsem sabaha kadar başımda dikilip ömrümü yiyeceksin de ondan kabul ettim." Bozulacağını sandım ancak onun tek odaklandığı şey teklifini kabul etmem olduğu için bunu umursamadı bile. "Baksana, sen neden buradasın, albayın yardımcılığını yapmıyor muydun?"

Sorduğum soru canını anında sıkmışa benziyordu. "Bazen... Çoğu zaman ihtiyaç duymaz, kendisi gider işe. Bu yüzden bana gerek kalmıyor. Böyle zamanlarda komutanla ilgilenirim." Kafasını iki yana sallayarak "Albayın, komutanın oğlu olmasına çok şaşırıyorum. Babasına hiç çekmemiş." dedi. Merakımı belli etmemeye çalıştım. Oysa ben dengesizlik ve baskınlık yönüyle ikisini birbirine çok benzetiyordum. "Yani

bir baksana." dedi ve yüzünü buruşturdu. "Komutan oldukça kibar ve zarif bir adam. Ama albay öyle değil. İçinden geçenleri asla saklamıyor ve bu yüzden çoğu zaman kırıcı oluyor. Bilirsin, her doğru her yerde söylenmez." Aslında Alexander haklı sayılırdı. Julian birini sevmediğinde bunu açıkça belli ediyordu ve o an karşısındakine içinden geçen neyse onu söylüyordu. Adolf ve ailesi akşam yemeğe geldikleri gün bunu fark etmiştim. Ama açık sözlü olmasının iyi mi yoksa kötü mü olduğuna Alexander gibi kolayca karar veremezdim.

Dudak bükerek "Bilmem." dedim. Belki Emily olsaydı bu tezi sonuna kadar savunabilirdim ancak Alexander'a karşı albayı kötülemek içimden gelmiyordu. Gerçi son yaptıklarından sonra bunu hak ediyordu ya, neyse...

Gözlerini kocaman açıp "Ne yani benimle aynı fikirde değil misin?" diye sordu hayretle. Sanki her zaman, her konuda fikir birliğindeymişiz de yalnızca bu konuda ayrışmışız gibi ifadesinde şaşkınlık vardı.

"Bir şey düşünmüyorum, hepsi bu." dedim monoton bir sesle. "Dobra olması pek kötü sayılmaz." Ama sorun şuydu ki tamamıyla dobra olduğunu düşünmüyordum. En azından bana karşı.

Göz devirdi. "Hadi ama albayınki dobralık boyutunu geçmiş. Patavatsız herifin teki."

"Bence bu şekilde konuşmamız pek doğru olmaz." dedim tedirgince. Çünkü konu iyice albayı kötüleme işine doğru gitmesini istemiyordum. Özellikle Sophie her an her delikten çıkabilecekken. "Ben işlerimi bitireyim, sonra uçurtma uçuruz, uygun mu?" Az önceki konuyu tamamen unutmak ve ortamdaki gerginliği azaltmak maksadıyla neşeyle konuştum.

Ellerini iki yana açtı. "Tamam öyleyse. Albay Julian'ı da eve getirdikten sonra oynarız." Kafamı salladım. "O zaman

görüşürüz." dedi garip bir gülümsemeyle. Az evvelki konuşmanın hâlâ canını sıktığını anladım.

"Görüşürüz." dedim ve önüme dönüp meyveleri yıkamaya devam ettim. Alexander mutfağın kapısından çıktığını ve Emily ile eşikte karşılaştıklarını göz ucuyla gördüm.

"Merhaba." dedi Alexander. Emily'yle çekingen bir tonda konuştu.

Emily ise samimiyetsiz bir tebessümle karşılık vermekle yetindi. Alexander mutfaktan çıktığında Emily bana dönüp "Bu çocuktan hiç hoşlanmadım. Ne diye seninle yakınlık kurmaya çalışıyor?" diye sordu hesap sorarcasına.

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Artık yaralarımın acımıyor oluşuna meyveleri yıkarken şükrettim. Bu süreçte dakikalarca böyle ayakta dikilebilmenin bir nimet olduğunu da keşfetmiş oldum.

Emily bana dikkatle bakıp gözlerini yuvarladı. "Hadi ama sana olan ilgisini anlamayacak kadar salak değilsin."

Dudak bükerek "Bilmem belki de öyledir. Pek vakit geçirmedik. Bence buna karar vermek için çok erken. Yalnızca arkadaş olmak da isteyebilir. Karşı cinsten olduğu için illaki âşık olacak değil ya." dedim. Ama gerçeği içten içe biliyordum.

Ağzı açık bana bakıp "Ah, evet salakmışsın." dedi. Nedense Emily'nin bunu söylediğindeki yüz ifadesi çok komiğime gitti ve bir kahkaha attım.

"Sana kalsa albay da bana karşı bir şeyler hissediyordu. Ama bak, o şimdi eski nişanlısıyla yeni bir ilişki inşa ediyor." diyerek onu alaya aldım.

Kızgın bakışlarla baktı. "Sen geç dalganı. Haklı olduğumu eninde sonunda göreceksin nasılsa. Sophie ile olmasının mutlaka bir nedeni vardır, yakında görürüz zaten." Yakında göreceğimiz tek şey Julian'la Sophie'nin düğünü olurdu anca.

Meyve tabağını elime alıp içimi karartacak konuşmayı başlamadan bitirmek niyetiyle komutana götürmeden önce tezgâhın üzerinde, köşede duran vazodan ufak bir çiçek alıp Emily'nin ensesinde yaptığı simsiki topuzun tam ortasına geçirdim. "Hey." diyerek itiraz edip çiçeği çıkarmaya çalışırken birkaç saç tutamı özgürlüğünü ilan etti. Buna çok öfkelenen Emily öldürecekmiş gibi bana baktı. Onu saçları açıkken hiç görmemiştim. Günün her saati simsiki topuzuyla geziyordu. Hatta öylesine sıkıyordu ki tek bir saç tutamı bile havaya kalkmıyor, kaşları yukarı çekiliyordu. Emily'nin saçına her bakışımda benim saçım öyleymiş gibi saç tellerimin dibi sızlardı.

"Emily." dedim ufacık bir kız gibi. "Bazen saçlarını rahat bırakman gerekir yoksa yaşlanınca intikamlarını fena alırlar. Kel bir büyükanne olursun."

Damarına basmış olacağım ki "Seni haylaz." dedi ve öfkeyle üzerime yürüdü.

Kıkırdayarak kaçtım, meyve tabağını alıp mutfaktan kaçtığımda hâlâ Emily'nin homurdanmalarını duyabiliyordum. Gazete okumakla meşgul komutana meyve tabağını verdikten sonra aşağı kata, Mia'nın yanına gittim. Kapıyı açar açmaz içim kasvetle doldu. Havanın aydınlık olmasına rağmen odanın içi karanlıktı, lambayı yaktım. Mia bozuk çekmecesini tamir etmeye çalışırken zorlandığı için şakağındaki damar belirginleşmişti.

İlerledim, önceleri yatağım olan ancak şimdilerde boş olan mekân döşeğinin üzerindeki Mia'nın oyuncak bebeğini aldım ve inceledim. Kirli, ufak ve biraz ürkütücüydü. Yerine geri koyarken "Örgütten bir haber var mı?" diye sordum.

Çekmeceyle uğraşmayı kesti ve bana yavaşça döndü. "Bizden başka görevlendirdikleri muhbirlerin bazıları görevlerini başarıyla yapmışlar. Bizim işe yaramaz olduğumuzu söylüyorlar. Artık hızlanmamız lazım." Ne yalan söyleyeyim, örgütteki

insanların gerçek yüzünü gördükten sonra onlardan beklenmeyecek şekilde bize fazlasıyla zaman verdiklerini düşünüyordum. Alnındaki teri elinin tersiyle sildi. "Bahsettiğin metal kasada belgelerin onun içinde olduğuna eminim." dedi Julian'ın odasına gördükten sonra gidip Mia'ya anlattığım gizemli kasayı kastederek.

Dudaklarımı ıslattım ve boş yatağın üzerine oturdum. Bu oda, yeni odamdan daha karanlık, daha kasvetliydi. "Kesin sonuca varmayalım. Belki de değersiz bir şeydi. Yine de elimizdeki tek dal bu."

Saçını kulağının arkasına hararetle itekledi. "Onu bulmalı ve şifresini kırmalıyız. Eğer boşsa yeniden aramaya başlarız." dedi bariz bir sevinçle. "Ne kadar erken bulursak o kadar çabuk terk ederiz burayı. Albayı gebertmek işin kolay kısmı." Yüzünü buruşturdu. "Şu aptal Sophie evden gitmiyor, şeytan diyor ki onu da gebert."

Bu sözü üzerine bir an duraksadım. "Salonda oturduğu zamanları değerlendirebiliriz."

"Görünüşe göre son çaremiz buydu ve artık yapmamız gerek." Sona yaklaştığımızı hissediyordum ve yapmam gereken can alıcı görev beni dehşet içinde bırakıyordu. Her gün, bugün insanlar öldürülmesin diye ümit ederek uyanan bir insanın, şimdi birini öldürme fikrinin zihnine yerleşmesi kadar korkutucu ne vardı? Böyle olmaması gerekiyordu. Ben, insanların etlerinin yanarken çıkardığı o iğrenç kokunun sindiği toplama kampında yanımda Tanrı'dan başka kimsenin olmadığını öğrenmiştim. İnsanlar ağlıyordu, ben dinliyordum. İnsanlar yardım istiyordu, ben izliyordum. İnsanlar ölüyordu ve ben başımı yere eğiyordum. Benim için her canlının yaşam hakkı kutsaldı. Şimdi Tanrı'nın bahşettiği bir canın yaşamına nasıl son verebilirdim? Dünya üzerinde katillerden daha hadsiz bir kişi daha var mıydı? Ve şimdi kalkmışlar, annem babam

karşılığında Tanrı'ya, insanlığa karşı hadsizlik etmemi bekliyorlardı. Ölüm kabullenilecek, içselleştirilecek kadar basit değildi.

Ancak yapmazsam da en değer verdiğim iki insanı kaybedecektim. Bu çaresizlik nasıl anlatılırdı ki? Boğazımın içinde bir bıçak vardı, nefes alsam batarak ölmeme neden olacak, nefes almasam da ölecektim. Her şeyin darmaduman olduğu dönemlerdi. Bir karış toprak için güzelim dünyayı mahvettiler.

"Biliyorsun, öldürme görevi sana ait. Eğer yapmazsan ben yapacağım." Kendimle konuşmanın var ettiği uzun süreli sessizliğin ardından başımı kaldırıp Mia'ya baktım. "Ama bu durumda ailen kurtarılmayacakmış."

"Biliyorum." diyebildim sessizce.

"Örgütün sana iyi bir teklifi varmış ancak şimdilik söylemediler. Bana kalırsa, duyduktan sonra o pisliği öldürmek saniyeni almaz." Merak ettim, hem de deliler gibi merak ettim ama içimdeki korku yüzünden ne olduğunu soramadım. "O kasa mutlaka odasında bir yerdedir. Eğer yerini değiştiriyorsa, eninde sonunda görünür bir yere de bırakacaktır. Sen her gün kontrol et. Odasına her gittiğinde gözlerinle ara." Keyif dolu bir iç çekti.

"Zaten yapıyorum." dedim ve odadan kaçmak için kapıya baktım. "Örgütten bir haber alırsan söylersin. Ben de sana gelişme olursa söylerim. Dikkatli ol." Başını huysuzca salladığında hışımla yerimden kalkıp kendimi oradan dışarıya baktım. Mia'nın yüzü, bana olacakları haykırıyordu ve bu yüzden içimden ona bakmak gelmiyordu.

Odama gittim, dolabımı açıp sütlü kahverengi elbisemi ve beyaza çalan pantolonlu çorabımı giydim. Elbisem diz kapağımın altında bitiyordu, uzun kolluydu ve kollarının üst kısmı balon gibi şişti. Yakasında ise şirin, elbisenin renginden daha koyu olan bir kahverengi tonunda fular vardı.

Banyoya girip saçımı taradıktan sonra balıksırtı ördüm. Mia'yla olan konuşmamı kafamdan sildim ve karanlık geleceğe değil, ana odaklandım. Bu model bir saçı buraya geldiğimden beri ilk kez yapıyordum. Bugün keyfim biraz da olsa yerindeydi ancak az önce bozulmuştu. Buna rağmen kendimle de ilgilenmek istiyordum. Gözüm aynanın kenarında duran, geçen gün Emily'nin verdiği birkaç makyaj malzemesine kaydı. Dudağımı ısırıp bir süre düşündüm. Bugün güzel görünmek istiyordum. Yüzüm de hâliyle çok solgundu ve birazcık renklendirmenin kimseye bir zararı olmazdı.

Tüm bunları zihnimi oyalamak için yaptığımı biliyordum. Gerçeklerden kaçıp köşe bucak saklanmak için kullandığım basit bir yöntemdi.

Mia'nın kirpiklerine sürerken gördüğüm şeyi aldım ve kirpiklerime sürdüm. Sonra siyah bir göz kalemi alıp gözüme sürmeye çalıştım ama işim bittiğinde gözümden yaşlar akıyordu. Bulaşmasın diye de gözlerimi kırpmamaya çalışırken daha fazla sulanmasına sebep oldum. Dakikalarca aynanın önünde dikilip gözlerimin iyileşmesini bekledikten sonra şeftali tonlarında bir ruj sürdüm. Kadınlar buna neden katlanırdı ki? Tam bir işkenceydi.

Fakat aynaya baktığımda buna değdiğini anladım. İki üç şey beni değiştirmiş, yüzüme renk katmıştı. Hatta yeşil gözlerim olduğundan çok daha güzel görünüyordu. Evet, galiba bu beni az da olsa mutlu etmişti. Aynada kendime bakarak sırıttım, sonra somurttum, göz devirdim, kendimle konuştum. Sonra bu aptallığım karşısında kahkaha atıp banyodan çıktım.

Umarım sıyırmak üzere değilimdir, diye içimden geçirdim.

Yeniden mutfağa girdim. Bulaşıkları yıkadıktan sonra soğuk suda kıpkırmızı kesilmiş ellerimi kurularken etrafa bakındım. Bahçe, ileride görünen heybetli dağ yemyeşildi ve dün esen rüzgârın ağaçların dibinden sürüklediği yapraklar bahçenin

dört bir yanına saçılmış, kartpostallık bir görüntü yaratmıştı. Huzurla doldum. Evimde olsaydım, bu havalarda annemle her zaman yaptığımız şeyi yapardık. Ben tırpanla yaprakları temizler, annem de ağaçlarının kökünü, bahçeye yaptırdığı musluğa bağladığı hortumla ağaçları sulardı. Babamsa verandada oturur, bağırarak elinde hangi kitap varsa, ki genellikle Dostoyevski Shakespeare, Voltaire ya da Dante'nin beğendiği cümlelerini okurdu. Ardından işimiz bittiğinde, yemek faslı da sona erdiğinde piyano çalmak için odama çekilirdim.

Buradayken evimde yaptığımın aynısını yapmam imkânsız olsa da yıllar sonra uçurtma uçuracaktım. Alexander'a her ne kadar çaktırmasam da çok heyecanlıydım. Son zamanlarda öylesine korku dolu, öylesine buhran içindeydim ki bu heyecan bana kendimin de bir insan olduğumu hissettirdi. Korkuyordum, buradayken her anımı korku içinde geçiriyordum. Bu kimilerine göre zayıflık sayılabilirdi. Fakat insan zaten zayıf bir varlıktı.

Evin dış kapısının açıldığını ve Alexander'ın sesini duydum. Koşar adım mutfaktan çıktım ve dış kapıya açılan kapıyı açmadan önce "Alexander!" diye bağırdım. Bir yere kaybolmadan, bahçenin ön kısmında değil de mutfağa bakan tarafında uçurmayı teklif edecektim. Dış kapının bulunduğu hole açılan kapıyı araladığımdaysa Julian'ı karşımda buldum ve gülümsememem yavaşça yüzümde soldu. Julian'ın kaşları yavaştan çatıldı. Elbiseme, sonra da saçıma ve yüzüme baktı. Julian'ın arkasında duran Alexander'ın da kaşları havaya kalktı.

"Özür dilerim." Kafamı yere eğdim. Uzun saniyeler boyunca Julian'ın çatık kaşlarla bana baktığını az buçuk görebiliyordum ve gerginliğim gitgide artıyordu. Sonra tek kelime etmeden yanımdan geçip içeriye gitti.

Derin bir nefes verdim. "Aptal gibi mi göründüm?"

Alexander dudak bükerek kafasını sallayıp "Hayır. Aksine çok sevimli göründün." dediğinde son cümlesi gibi bir cümle beklemediğim için afalladım.

"İşin bittiyse çıkıp uçurtma uçuralım." dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Julian'ın ufak sözü bile beni heyecanlandırırken, Alexander'ın iltifatları beni rahatsız ediyordu.

"Bekle, hemen uçurtmaları getireyim." dedi ve beni yalnız bırakıp hızla arkasını döndü. Etrafa bakındım. Gözlerim Julian'ın şapkasında takılınca birkaç saniye duraksadım. Sonra irademe yenik düşüp adımlarımı o tarafa yönelttim. Elimi kaldırdım, yumruk yapıp geri indirdim, sert bir soluk aldım. En sonunda şapkasını askılığın ucundan çıkarıp parmaklarımın arasına aldım. Sert kumaşı evirip çevirdim. Ayak kısmında gamalı haç olan, Nazi partisinin sembolü olan kartala dokundum. Bunlar bizim için ölümün, dehşetin, vahşetin armasıydı. Korkunun sembolüydü. Ve bunu Julian takıyordu çünkü onlardandı. Mia böylesine nefret dolu olmakta haklı mıydı? Sorunlu olan ben miydim?

Titreyen elimin arasındaki şapkayı burnuma götürdüm. Saçlarına değen kumaşa kokusu sinmişti ve bu rahatlatıcı kokusu bana acı veriyordu: Onu seviyordum, oysa sevmemem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Alexander'ın sesiyle yerimden sıçradım. Tanrı'ya şükür şapka burnuma dayalıyken yakalamamıştı.

Boğazımı temizledim. "Albayın şapkası düştü de onu alınca üzerindeki şu sembollere de baktım." diye bir yalan söylemek zorunda kaldım. Başımı kaldırdım ve Alexander'ın kollarının arasında tuttuğu malzemelere baktım. "Mutfak tarafındaki bahçede oynasak daha mantıklı olur. Biliyorsun, bu taraf asker kaynıyor."

"Evet, albayların canı değerlidir." derken sesinde kinaye vardı. Sıkıntı dolu derin bir nefes bırakmamak için kendimi zor tuttum. Neyse ki bu kez uzatmadı çünkü daha önce albayın dedikodusunu yapmaya yanaşmadığımı görmüştü. "Kim daha yükseğe uçuracaksa hesabı diğerimiz ödeyecek." Alexander'a dönüp ne demek istediğini anlamaya çalışarak baktım.

"Ne hesabı?" dedim anlamayınca. Çoktan mutfağa geçmiş, bahçenin kapısını açmıştık. Dengesiz hava bu kez de bahar serinliğini yüzümüze üfledi. Bu şehirde bir haftada dört mevsim de yaşanabiliyordu anlaşılan. Ya da hava koşulları bu sene öyleydi.

"Yemeğe çıkacağız ya." Meydan okuyan gözlerle bana baktı. Julian için bir hayli değerli olan çardağın yanından geçtik.

Dere ile evin ortasında bir yerde durduğumda "Neden bundan benim haberim yok?" diye sordum.

Yine gamzelerini göstererek güldü. "Bana karşı koyamayacağını düşündüm de ondan."

"Ne?" dedim ve kahkaha attım. "Hayır, yemeğe falan çıkmak istemiyorum."

Düşünür gibi yaptı ve "Bunu bildiğim için sana meydan okuyorum. Ben kazanırsam yemeğe çıkacağız." dedi. "Sen kazanırsın seni asla zorlamayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım ve "Hiçbir şeye?" diye kuşkuyla sordum.

Ellerini havaya kaldırmadan önce eğilip malzemeleri çimlerin üzerine bıraktı. "Kesinlikle. Hatta söz veriyorum."

Dudağımı ısırdım ve kendi öz güvenimi tarttım. Ben kazanırsam büyük ölçüde rahata kavuşacaktım çünkü Alexander fazla ısrarcı biriydi ve ben bir insanı sert dille geri çevirmeyecek kadar hassastım. "Tamam." dedim omuz silkerek. Daha şimdiden kazanmak için dualar etmeye başladım.

Alexander elime beyaz uçurtmayı verdi. Ondaki de beyazdı ve ipini ayarlarken ben de onu taklit ettim. Yan yana geçip birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra rüzgâra karşı koşmayı başladık fakat benimki her ne kadar geçmiş sayılsa da yaralarımdan dolayı koşmaktan ziyade hızlıca yürümekti. Arkamızda kalan uçurtmalarımızın havalanması için ellerimizi de kaldırmıştık. Nedenini bilmesem de rüzgâra karşı gelmek güzel hissettirince kahkaha atmaya başladım. Alexander arkamda kalmıştı ve ona omzumun üzerinden hızımı azaltmadan baktığımda onun da güldüğünü gördüm. Uçurtma yükseğe çıkana kadar ilerledim. Sonra durdum ve gerisini elimdeki ipi oynatarak yönetmeye çalıştım. Aramızda yaklaşık on adım vardı ve dilimi dışarı sarkıtıp dilimle de ısırarak odaklanmaya çalışıyordum. "Ama bu haksızlık, sık sık uçuruyor musun?"

Gözleri gökyüzünde süzülen, benimkinden daha yüksekte olan uçurtmasındaydı. "Savaştan önce kasabada yaşıyordum ve orada her yıl, birkaç tane uçurtma şöleni olurdu." Bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Yaklaşık on dört yaşımdan beri tüm birincilikler bana ait."

Hayretle bakakaldım. "Sen hile yaptın. Bunu daha önce söyleseydin anlaşma yapmazdım."

Güldü ve "Artık çok geç." dedi. "Hem daha önce sorsaydın o zaman söylerdim."

Dudağımı sarkıttım, kaçan keyfimle biraz daha çabaladım ancak onu geçmenin mümkün olmadığını görünce elimde ipin sarılı olduğu makarayı çimlerin üzerine bıraktım. "Pes mi ediyorsun?" diye sorduğunda eve doğru yüzümü döndüm.

"Bu adaletli değildi." desem de artık söz verdiğimi, yakınmalarımın bir işe yaramayacağını biliyordum. Eh, en azından yemeğe çıkarsak komutan da artık oğluyla ilgilenmediğimi görürdü. Tabii Julian da.

Onu düşündüğüm an gözlerim evin önünde dikilmiş siluete kaydı ve başımı kaldırınca bu siluetin Julian'a ait olduğunu gördüm. Ellerini üniformasının ceplerine sokmuş, upuzun boyu ve heybetiyle bize baktığını gördüğümde nedense tedirgin oldum. Alexander da elindeki makarayı benimkinin yanına bırakıp yanıma geldi ve bakışlarımı takip ederek Julian'a baktı.

Alexander'ın fazlasıyla yanımda olduğunu, elini elime temas ettirince fark ettim. "Ellerin buz gibi." dedi bana dönerek. Julian'ın bakışlarından zar zor çekebildim gözlerimi.

"Ellerim genelde üşür." diye net bir açıklama yaptım.

Alexander hareketlenip cebinden eldivenlerini çıkarınca kaşlarımı çattım ve elimi elinin üstüne koydum. "Hayır, buna gerek yok." deyip elimi geri çektim.

"Havalar dengesiz olduğu için çoğumuz eldivenleri yanımızda taşırız." Beni dinlemeden eldivenlerini elime geçirdi.

Şaşkınlık yüzünden kelimemi telaffuz ederken kekeledim. "İstemediğim şeylerin böyle aniden yapılmasından hoşlanmam, Alexander." dediğimde çocuk gibi omuz silkti. Bu tavrına karşılık istemsizce güldüm. "Sen gerçekten gördüğüm en inatçı insanlardan birisin."

Diğer elime de eldiveni geçirirken "Öyle mi? Diğerleri kim?" diye sordu sırıtarak.

"Ah." dedim ve havaya bakarak düşündüm. Eldivenler elime sandığım kadar büyük olmadı ama deri olduğu için rahatsız ediyordu. "Pek biri yok ama ilk sırada sen varsın." Alexander kahkaha atarken fırsattan yararlanıp elimdeki eldivenleri çıkardım. Üzerimde Julian'ın bakışlarını hissediyordum ve bu, eldivenlerden daha da rahatsız ediciydi. Arkama dönüp yere düşmüş uçurtmamın ipini sardım, kendisininkini sarmış olan Alexander'a verdim. Kapının açılma sesini hiç duymadığım için içeriye girmediğini düşündüm. Tahminimin doğru olup

olmadığını anlamak için kasten hafif yan döndüm göz ucuyla, orada dikilmiş hâlâ bizi izlemekte olduğunu gördüm.

"Alexander!" Julian'ın sesini duyduğumuzda ikimiz de donup kaldık. Alexander malzemeleri topladığı yerden yavaşça doğrulurken dişlerinin arasından "Nefretlik adam." dediğini duydum ve şaşırdım. Bu kadar mı nefret ediyordu yani? "Evet, efendim?" dedi sahte bir saygıyla.

"Sarah yaralı. Ne halt edip de koşturuyorsun?" Neredeyse sinirden kudurmuşa benziyordu.

Alexander'ın yüzünden düşünce bulutu geçti ve dönüp bana özür dileyerek baktı. "Unutmuşum, efendim." Julian o esnada verandadan indi, yanımıza doğru gelmeye başladı. Ne yapamayacağımı bilemeyerek etrafa gergince baktım.

Az ileride, tam karşımızda dikildi. Çenesini hafifçe kaldırıp "Arabayı temizle." dedi Alexander'a.

Başını itaatkâr bir şekilde salladıktan sonra kulağıma yaklaşıp hızlıca konuştu. "Ben kazandım, unutma." Julian ağzını açmıştı ki Alexander, başıyla albaya selam verdikten sonra yanımızdan geçip gitti.

Julian birkaç adım atıp karşımdaki yerini aldı, tek kaşını kaldırdı ve "Mesai saatlerinde, evin içindekilerle dışarıdaki askerlerin arasında bir samimiyet olursa görevleri aksar." dedi. Bahçede ikimiz yalnız kaldık, dümdüz birbirimize bakıyorduk. "Özür dilerim ama bunu bana değil, askerlerinize söyleyin. Benim sadece canım sıkılıyor ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Emily çok yoğun, Mia ile pek anlaşamıyoruz. Geriye bir tek arkadaş olarak Alexander kalıyor ve görevini aksatmasına neden olduğumu bilmiyordum." Ona bakmayı kesip içeriye gitmek için yürümeye başladım çünkü daha fazla açıklama yapmak, üzerimde patronluk taslamasına müsaade etmek istemiyordum. Daha doğrusu deli saçması bahanelerini işitmek istemiyordum.

Tam yanından geçerken kolumu tuttu. Hâlâ bana bakmıyordu. Teniyle bütünleşmiş, kendisine has olan kokusu burnuma çarptı. "Biliyor musun?" Yavaşça bana döndü. "Aslında çok yakışıyorsunuz." dedi ama çenesi kaskatıydı. Bakışlarındaki ifadede her an, her şeyi darmaduman edeceğinin izleri vardı. Bilerek yapıyor, öfkesine yenik düşüyordu. Aptalca bir intikamdı. Sophie için ben de ona aynısını söylemiştim.

Onun gibi kaşımın tekini kaldırdım. "Ah, evet. Biliyorum ve sizinle aynı fikirdeyim." İlk kez canımı yakan birine karşılık olarak kullandığı silahı doğrulttum ve albayın kırgınlıkla bakan masmavi gözlerine kısa bir bakış atıp içeriye girmek için hareketlendim.

Yirmi Birinci Bölüm

NF/ Paralyzed

İster iyi olsun ister kötü, damarına basılan insan genellikle görmek istemeyeceğiniz maskesini gösterirdi. Ama insanın bu sınıra ulaşması zaman ve meşakkat istiyordu. Bardağı taşıran son damla bir felaket de olabilirdi, ufacık bir olay da... İşin özü, patlama noktasına gelene kadar dolmaktı. Ve albay benim damarıma basmıştı. Beni üzdüğü sürece onu üzmek umurumda bile olmayacaktı. Sabrımı koruyabilmek için çok uğraşmıştım fakat işte tüm uğraşım elimde kalmıştı. Canımı yakmak için o kelimeleri kullanmayacaktı. "Tavuğu öyle sinirle doğramaya devam edersen ya parmağını keseceksin ya da tavuğu ikinci kez öldüreceksin." Emily'ye bir anlığına odaklanamadığım için kurduğu cümle bir anlam ifade etmedi.

"Anlamadım?" diye sorduğumda tekrarladı. Oflayarak bıçağı bıraktım ve elimin tersiyle alnıma dokundum. Az önce gerçekleşen olaydan beri boğazımda bir düğüm vardı.

Emily de benimle birlikte durdu. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

Gözlerimin dolmasını engelleyecekmiş gibi gözlerimi kapayıp "Bilmiyorum." dedim. "Ama bu hissin adı neyse, hemen durması gerekiyor. Çünkü canımı çok yakıyor."

"Onu bu kadar önemseme." dediğinde saçma bir konuşma yaptığını kendi de fark etmiş olacak ki dudağını ısırdı. Sustum. Elini omzuma atıp kolumu dostane bir tavırla sıktı. "Daha yeni başlıyor, Sarah. Güçlü ol." Derin bir nefes verdi. "Ben güçlü olamadım ama sen güçlü ol."

Yaşlı gözlerle Emily'ye döndüm. "Kendine haksızlık etme, Emily. Sen hayatımda gördüğüm en güçlü insanlardan birisin." Omzuna başımı koydum. "Hatta biliyor musun, kitaplarda okuyunca güç ve yeteneklerine hayran kaldığım roman kahramanlarından biri gibisin."

Acıyla karışık gülerek "Eninde sonunda mutlu sona kavuşamayan şu roman karakterlerinden biri mi?" diye sordu.

Gülümsedim. "Eninde sonunda beyaz atlı prensini bulan kahramanlardan."

"Beni bırak da kendini anlat." diye geçiştirdi.

"Anlatacak bir şey yok ki. Her şeyi zaman gösterecek." Omuz silktim. "Kim bilir, belki daha güzel bir kapı açılır."

Bana dönüp gülümseyerek baktı. "Aferin, şöyle umut dolu ol biraz." Ben de ona tebessümle karşılık verdim. "Hadi işimizin başına dönelim. Sonra dertleşiriz."

Önüme isteksizce dönüp tavuğu görünce, sanki yarım saattir uğraştığım şey tavuk değilmiş gibi bıkkınlıkla baktım.

Emily benim bu hâlimi görünce güldü. Sebzeleri sudan geçirdi ve "Hadi acele edelim misafirler gelecek." dedi.

Kaşlarımı çattım. Kalbim sıkıştı çünkü buraya gelen misafirlerin sıradan insanlar olduklarını sanmıyordum. Korkuyla sordum: "Kim geliyor ki?"

Bir anlığına tereddüt eder gibi göründü ancak aceleci bir tavırla sözlerini "Sophie'nin babası." diye devam ettirdi. Sebzeleri su dolu yeşil leğenin içinden çıkardı ve temiz bir köşeye koydu. "Kendisi SS Korgenerali." *Bir büyükbaş katil daha...*

Nefes alamadığımı hissettim. Bunun tek açıklaması; ilişkilerinin artık ciddiye binmesiydi.

Somurtarak işimi yapmaya döndüm. Kalbimdeki gülle gibi baskıyı yok saymaya çalıştım ancak bulduğum ilk fırsatta ağlayacakmışcasına kirpik diplerim sızlıyordu. Sonunda tavukları doğrama işim bittiğinde sosladım ve Anna'nın pişirmesi için kenara koydum. Emily'nin de işini hemen bitirebilmesi için ona yardım ettim ve beraber salataları, mezeleri hazırladık. Mutfağa doğru gelen ayak seslerini duyunca dönüp bekledim. Julian'ın içeriye girdiğini gördüğümde hızla önüme döndüm.

Ben konuşmayınca Emily ellerini yıkayıp albaya döndü. "Buyurun, efendim. Bir şey mi istemiştiniz?"

"Sen çalışabilecek durumda olduğuna emin misin?" Emily'ye cevap verme zahmetinde bulunmadan direkt olarak benimle konuştuğunu anlayınca ona döndüm.

"Evet, eminim. Böylesi benim için daha iyi." dedim oldukça mesafeli bir tonla.

Emily aceleyle konuşarak konuşmamı böldü. Aramızda tartışma çıkacağı korkusundan bunu yaptığı aşikârdı. "Merak etmeyin, efendim. Ağır iş yapmasına müsaade etmiyorum."

Julian tereddütle Emily'ye baktı. Sonra bakışları bana kaydı. Sinirle "Yorulduğunu hissettiğin an gidip o rahat durmayan arkanın üstüne oturuyorsun." dedi ve benim gözlerim kocaman açıldı. Yüzüm utancın etkisiyle kızardı.

Albay mutfaktan çıkıp gittiğinde Emily sessiz bir kahkaha attı. "Ne dediğini duydun mu?" diyerek Julian'la alay etti. Gözlerim kötü kötü Emily'ye baksa da dayanamayıp güldüm.

"Dengesiz, kontrol manyağının teki." dedim başımı iki yana sallayarak.

Benim iç dünyamdaki karanlık yüzünden gülüşüm kısa sürdü. Sonra Emily'nin kahkahasının dinmesini bekledim.

Anna yemekleri pişirince her şey hazır olmuştu. Masanın üzerinde olmayan bir şey yoktu, sıradan bir insan görse bunca yemeğin iki misafir için yapıldığına akıl erdiremezdi. Mutfağa aynı ölçüde yemek ve pasta kokuları sinmişti. Şimdi masaya bakınca benim bile iştahım kabarıyordu.

Komutan her zamanki yerinde oturuyordu. Bu defa Julian da onunla birlikte, tam karşısında yerini almıştı. Komutan beni görünce "Nasıl oldun bakalım?" dedi tekerlekli sandalyesinin sırt kısmının üzerinden bana dönerek.

Salatayı masanın ortasına yerleştirdikten sonra arkama döndüm ve komutana cevap verdim. "İyiyim. Teşekkür ederim." Ellerimi önümde birleştirdim.

"Alexander bugün seninle uçurtma uçurduğunu söyledi." dedi komutan gülerek. Bu adam evdeki tüm çalışanlarla arkadaştı galiba. Ayrıca Alexander bunu ne diye komutana söylemişti ki?

"Evet, sonu her ne kadar iyi bitmese de." Julian'a kısa bir bakış attım. Yüzüme bakmasa da beni duyduğuna ve ettiğim imayı anlamış olduğuna emindim.

"Bir şey mi oldu yarana yoksa?" diye sordu komutan endişeyle.

"Hayır hayır." dedim hemencecik açıklama yaparak. "Kaybettim ve karşılığında da onunla yemeğe çıkacağım." Julian bakmasa da dikkatle bizi dinliyordu ve bu sözümden sonra hafifçe kıpırdandı.

"Bu çok güzel bir haber." Sonra bana göz kırptı. "Belki çifte düğün yaparız. Julian ve Sophie, sen ve Alexander." Kalbim yine acıyla tekledi. İkisinin isminin yan yana koyulması dahi beni bu kadar üzüyorken nasıl alışacaktım ki? Hem de evlenip birbirlerine karı koca sıfatıyla yaklaşırken ... Umarım o zaman geldiğinde biz bu evden ayrılmış olurduk. Çünkü komutanın vazgeçmeye niyeti yok gibiydi.

"Baba yine ne hayaller kuruyorsun?" dedi Julian dümdüz babasına bakarak. "Benim kimseyle evleneceğim yok." İçimin rahatlaması mı gerekiyordu? Evet, biriyle evlenmesindense ömür boyu bekâr kalmasını tercih ederdim.

Komutan Geert incinse de belli etmedi. "Peki, sen evlenme, gönül eğlendirmeye devam et, oğlum. Üstelik Sophie'nin babası bile geliyorken. Ama belki Alexander'la Sarah evlenecektir." Komutanın yalnızca şaka yaptığı açık olsa da Julian öfkelenmişti.

Alev almış gözlerle odaya geldiğimden beri ilk kez bana baktı. "Konuşacak daha iyi bir konun yok mu, baba?" Sesi aniden sakin fakat tehlikeli bir tınıya bürünmüştü.

Tanrım, bu konu beni yerin dibine soktu. "İzninizle, efendim." dedim ve komutanın onayını alınca, Julian'ın öfkeli bakışlarını umursamadan mutfağa gittim.

Az önceki konuşma beni bir hayli yormuştu. Emily de bunu yüzümden anlamış olacak ki "Otur sen, bir şeyler ye. Devamını ben hallederim." dedi. İtiraz etmeden masadaki yemekleri tırtıklamaya başladım.

Az sonra kapı çaldı. Daha sonra Emily hızla mutfağa girdi. Bir an, gerçek kimliğimin ortaya çıktığı gibi paranoyakça bir korkuyla kasıldım. "Sophie ve babası beklenenden önce geldi." dedi âdeta mutfak dolaplarına saldırarak. Dörtnala koşan kalp atışlarımı, ciğerlerimdeki havayı boşaltarak dindirmeye çalıştım. "Acil bir servis açmamız gerekiyor. Sarah kendini iyi hissediyorsan salona gidip bekler misin? Bir istekleri olabilir. Ben de burada servisi hazırlayayım." dediğinde ağzımı silerek hemen kalktım ve koşar adım salona gittim.

İçeriye girdiğimde herkes masadaydı. Sophie, geriye itilmiş, muhtemelen albayın sandalyesinin yanında oturuyordu. Babası ise tam karşısında, komutanın bitişiğindeydi. Adamın üniformasının göğüs kısmı madalyonlarla donatılmıştı. Julian'sa sürahiyi eline almış, herkesin bardağına su dolduruyordu. Sophie'nin babasının bardağına doldurduğu sırada Julian'la göz göze geldik. Hızlıca gittim ve şişeyi albayın elinden almak için harekete geçtim. Beklenmedik bir şekilde birbirimize çok yakındık. Ben hemen geri çekildim. "Önemli değil." diye fısıldadı. "Ben yaparım."

Bu ortamda ısrar etmek saçma olacağından sessizce kenara çekildim ve istekleri olur diye dikilmeye başladım. Julian da Sophie'nin yanına otururken, konuşan generale baktı.

Adamın yüz hatları keskindi, ellili yaşlarında gösteriyordu ve saçlarını yan taraftan ikiye ayırmıştı. Rütbesinden dolayı olacak ki rahatça, hatta kibre kaçacak kadar gevşekçe oturuyordu. Komutan Geert ise onun bu tavrından rahatsız oluyor olacaktı ki ara sıra yüzü kasılıyordu ama Sophie için katlandığını düşündüm. Julian ilk defa birinin yanında bu kadar saygıyla duruyordu. Genelde çevresindeki herkesten üst konumdaydı. Bu hâli bana keyif verdi.

Sophie'nin babası "Nazi hükûmetinin faaliyetlerini nasıl buluyorsunuz?" diye adama açık bir meydan okumayla sordu.

"Bunu savaşın sonunda anlayabiliriz ancak şimdilik gayet iyi gittiği aşikâr." diye Geert karşılık verdiğinde Julian kafasını eğdi. Sophie ise kaşlarını kaldırdı.

"Ah, evet. Sizin askerlik yaptığınız dönemdeki Alman hükûmeti tam bir felaketti. Führer'in ülkeyi toparlaması biraz zor oldu ama görüyoruz ki tamamıyla başarıya ulaştı. O lanet olası Yahudi farelerin kökünü kazıyacak." Başını iki yana salladığı sırada ben de boğazıma çöken yumruyu yutkunarak yok etmekle cebelleştim. "Almanya'yı onlar batırdı, sömürdü. Kendi pisliklerini yiyen domuzlardan farkı yok." İçim titredi, ellerim buz kesti ama öylece dikilmeye devam ettim. Benimle aynı havayı soluyordu, benden fazlası yoktu. Hepimiz aynı insani duyguları taşıyorduk. Bir poşetin içindeki her elma sağlam olamazdı ve çürükler yüzünden bizim de atılmamız çok vahşiceydi.

Julian, Waffen-SS birliğine bağlı asker olsa da diğerleri kadar bağnaz değildi. Fakat masanın en başında utanmazca oturan general kör bir canavardı. Zaman zaman Julian da hükûmete karşı isyankâr bir tavır seziyordum fakat bunu deşerek açığa çıkarmak gereksiz bir risk olduğu için susuyordum.

Komutan derin bir nefes aldı. Susmaya çalıştığını, benim gibi gerçek fikirlerini bilen biri ancak anlayabilirdi. Nazi Almanya'sı aleyhine konuştuğu an kurşuna dizerlerdi. Ve bir de Julian'la Sophie'nin evliliği rüya olurdu. Çok saçmaydı ama bu noktada Sophie'yi ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Böyle bir babaya onun için boyun eğiyordu.

Emily içeriye girdiğinde odada insanı ürperten bir sessizlik vardı. Emily önce generalin ve komutanın, ardından Julian'la Sophie'nin yemeğini koydu ve kafasını saygıyla eğerek geri çekildi.

Adam keyifle bir nefes çekip "Yemekler harika görünüyor, masada olmayan şey yok." dedi. Gerçekten de öyleydi. Koskoca masanın her yeri farklı yiyeceklerle donatılmıştı. "Führer

askerlerine karşı bonkördür. SS askeri olmadığınız için belki siz anlayamazsınız sevgili komutan ama oğlunuz biliyordur." Dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

Komutan bir saniye kadar burun kemerini sıktı. "Aslında tahmin edebiliyoruz. Soyumuz da dikkate alındığında fark etmeniz zor olmaz. Hitler askerlerine çok fazla maaş, toprak veriyor."

General samimiyetsizce güldü. "Siz asker ailesisiniz, sahi kaç kuşaktır asker olan bir soyunuz var?"

Komutan Geert gözlerine ulaşmayan bir tebessüm takınarak "Saymadım." dedi.

Adam laubali bir şekilde omuz silkti. "Her neyse. Sizin soyunuz ve aileniz bizim için çok değerli. Yeni Almanya'da böyle soylu aileler bir elin parmağını geçmez." Sözleri övgü barındırsa da ses tonu derin bir kıskançlığa ev sahipliği yapıyordu.

"Teşekkür ederiz, onore olduk." diye araya girdi Julian babasının konuşmayacağını anlayınca.

"Evet." dedi Sophie ışıltılı bir gülümsemeyle. "Babam sizin soyunuza karşı her zaman hayranlığını dile getirmiştir."

Komutan, kıza içtenlikle baktı. "Teşekkür ederiz." diye tekrarladı.

General derin bir nefes vererek "Ee, Julian." dedi. "Sen bir SS askeri olarak Führer'in gidişatı hakkında ne düşünüyorsun?"

Julian çatalını tabağın kenarına bırakıp ağzını sildi. "Sağlam adımlarla gidiyor. Almanya'da devrim yaptığı su götürmez bir gerçek. Almanlar için ondan daha iyisi gelemezdi." Durdu, bakışları bir an tabağına kaydı ama generale tekrar dönmeyi akıl edebildi. "İskandinav tarafını fethetmeyi düşündüğü hakkında dedikodular var. Eğer öyleyse bu çok sevindirici bir haber." Sophie yemeğini yerken sessizce ikisini dinliyor, kim

konuşuyorsa başını o kişiye çeviriyordu ve hâlinden epey memnun gibiydi.

Bense konuşulanlara takılıp kalmıştım. Bunları söyleyen kişinin gerçekten Julian olup olmadığını anlamak için kaşlarımı çatarak albaya baktım. Tabii karşısında bir general varken hükûmeti övmekten başka çaresi kalmıyordu ancak yine de afalladım. "Evet evet, bazı planlar var ama biliyorsun, bunları sana anlatmam etik değil. Diğer generallerle ve etkin yetkili kişilerle konuştuk."

Julian bir an için bozulur gibi oldu. "Evet, biliyorum."

"Oğlum, biraz da general yemek yesin." diye Geert Julian'ı ikaz ettiğinde sebebini çözemedim. Adamın kibirli tavrına mı dayanamıyordu yoksa gerçekten misafirini mi düşünüyordu? Bunun üzerine başka bir sohbet dönmedi.

Onlar yemeklerini bitirip bugün misafirlere özel şöminenin etrafına konulan kanepelere geçtiklerinde ben de masayı toparlamaya çalıştım. Bir ara Julian'ın belgelerle ilgili bir şey sorduğunu duyunca dikkat kesilmiştim ancak konunun generalin evindeki belgeler olduğunu anlayınca hüsranla işimi yapmaya devam ettim. Sayamadığım kadar çok kez salondan mutfağa malzemeleri taşımak için gidip geldim ve en sonuncusunda mutfak masasına yığılırcasına oturdum.

"Kendini çok yordun." dedi Emily harıl harıl iş yaparken. Nasıl oluyordu da gün sonu bayılmadan ayakta kalabiliyordu, anlamıyordum doğrusu.

"Biraz." diye itiraf ettim. "Ama bir şeylerle meşgul olmayıp zihnimi yormaktansa bedenimi yorup zihnimi hasta etmemeyi tercih ederim."

Tepsideki pastayı tabaklarda özenle dizdi. "Doğru söylüyorsun." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de aynı taktiği uyguluyorum."

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan elindeki tabakları tepsiye dizip hızla mutfaktan ayrıldı. Masaya döndüm ve çayın yanına misafirler için yapılmış kurabiyeleri gördüm. Kapıyı gözümle kolaçan ettikten sonra bir tane kurabiyeyi ışık hızında alıp ağzıma tıktım ve hızlı hızlı çiğnedim. Emily misafirler için yapılmış kurabiyeyi yememe izin vermemişti. Şimdi asla vermezdi.

Ağzımdakileri hızla çiğnedikten sonra yuttum. "General, albayın iyi bir damat adayı olduğunu söylüyordu." Kaşlarımı çatıp Emily'nin dediklerini idrak etmeye çalıştım. "İş ciddiye biniyor gibi." Gözlerinde bana acıdığını gösteren bir ifade belirip kayboldu.

Ve bu beni hırslandırdı. Omuzlarımı silktim. "Ömür boyu mutlu olsunlar."

Emily bana kaçamak bir bakış attıktan sonra çalan kapıyı açmak için koşar adım gitti. Dinlenmiştim, salona gidip olası istekleri için bekleyebilirdim ama sohbetleri, canımı yakacak bir evreye çevrilmişti ve ben duymak istemiyordum. Ne ikisinin gelecek planlarını ne de generalin övdüğü cellâtları...

Mia da geldi ve yemek yaparken kirlenmiş yerleri, dizleri üzerine çökerek silmeye başladı. "Mia, biraz daha titiz olur musun? Ekmek kırıntıları duruyor." dedi Emily yerlere bakarak.

Mia'nın temizlediği yerlere baktığımda gerçekten de üstünkörü bir temizlik yaptığını gördüm. "Eğilerek silmek kolaysa sen temizle bakalım." diye çıkıştı.

"Benim görevim o değil." Emily kollarını göğsünde birleştirip başını dikleştirdi. "Ayrıca fark etmiyorum sanıma ama çoğu zaman ya tozları almıyorsun ya da yerleri silmiyorsun."

"Körsün o zaman." dedi Mia ve elindeki bezi bıraktı. Tehlikenin yaklaştığını görebiliyordum fakat Mia'yı çıldırtmamak adına susmayı tercih ettim. "Sen de hep yaralarını bahane ediyordun. Şimdi de orada durmuş keyifle bizi seyrediyorsun!"

Yine de Mia bana musallat olmadan edemedi... Kaşlarımı çattım. "Keyifle izlediğim falan yok, Mia. Sabahtan beri iş yapıyorum ama senin gibi mızmızlanmak yerine gönüllü olarak yapıyorum. Otelde kalmıyorsun ya da tatilde değilsin. İnsanlara sitem etmeyi bırak. İşimiz belli." dedim ve yalnızca Mia anladı söylediklerimin altında yatan manayı.

Burnunda soludu, dişlerini birbirine kenetledi ancak yere eğilerek bildiği gibi silmeye devam etti. Neyse ki Emily yine onu uyarmak gibi bir hata yapmadı. Mutfağa doluşan gerginlik, Mia işini bitirip gidince dağıldı. "Merhaba, hanımlar." Kapıdan içeriye giren Albay Brandon'a bakar bakmaz içindeki enerji bana da yansıdı.

Gülümsedim. "Merhaba." dedik Emily ile aynı anda.

Sağ elinin başparmağını üniformasının karın kısmındaki kemerine geçirdi ve tezgâha doğru yürüyüp yemyeşil, pasparlak bir elma alıp havaya atıp tuttuktan sonra koca bir ısırık aldı. Ağzındakini daha yutmadan "Gudubet Sophie ve onun gudubet babası buradaymış." dedi. Yüzünü ekşitti. "Bilseydim asla gelmezdim." Emily de ben de aynı anda güldük ancak Brandon ciddiyetini korudu. "O ikisi gittikten sonra evin tavanını bile silin çünkü gözle bile görülecek kadar mikrop yayıyorlar." Albay olmasının rahatlığıyla evdeki çalışanlara bunları söyleyebilecek özgürlüğe sahipti. Onu ispiyonlarsak kime inanacakları ortadaydı.

"Albay sizin gibi düşünmüyor." deyince bana baktı.

"Tabii ki düşünüyordur." Bir anlığına burnunu kırıştırdı. "Ama bazen gereken neyse onu yapmak gerek, değil mi?" Kaşlarımı çatıp düşündüm. Başta anlamasam da sonra Komutan Geert'in ısrarları yüzünden gerektiğini anladım. Öyle davranması gerekiyordu çünkü babası öyle istiyordu. *Korkak Julian*...

Brandon yanıma doğru geldi. "Oturabilir miyim? Onların yanında durmak istemiyorum."

"Tabii." dedim sandalyemi geri çekerken. Brandon oturdu ve ağzına bir kurabiye attı.

Onu izlediğimi görünce kaşlarını çattı. "Yesene." dedi kaşlarıyla tepsiyi gösterip. Mutfaktan ayrılmış Emily'nin yokluğunu fırsat bilerek bir tane aldım.

"Niye kaçtın?" Julian'ın öfkeli sesini aniden duyunca yerimden sıçradım. O ise ateş saçan gözlerle Brandon'a bakıyordu.

"O odanın havasını solumak ciğerlerimi büzüştürüyor." Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım ve ek olarak elimi ağzımla kapattım.

"Tüm topu bana attın." dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Kendini haklı çıkarmak için insanları alakasız yerden vuruyordu. Albay Brandon'ın değil, kendisinin o adamla bir münasebeti vardı.

Brandon'ın sessiz kalışından faydalandı. "Sen neden o kadar dikildin?" Bu kez öfkesini bana yöneltmişti.

"Emily'ye yardım etmem gerekiyordu. Ayrıca ben iyileştim, kendimi iyi hissediyorum." Parmaklarımın uçlarında kalan kurabiye kırıntılarını silkeledim.

"İlk önce kendini düşün." diye beni haşlamaya devam etti.

"Julian?" dedi Brandon, gözlerini kısmıştı ve dudağının kenarı sinsice kıvrılmıştı. İmasını anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

"Brandon?" dedi Julian da tek kaşını kaldırarak. Sanki ağzını açarsa onu tek hamlede masaya gömecekmiş gibiydi. "General gitti, hadi odaya geçelim."

"Çay falan içmedi mi? Müstakbel eşinin babacığı seni sevmedi mi yoksa?" diye sordu Brandon alayla.

Julian göz devirdi. "Hayır, toplantısı varmış. Detayları ikimiz yalnız konuşuruz." Yalnız, kelimesine özel bir vurgu yapması beni orada fazlalık gibi hissettirdi. Brandon sandalyeden kalktı. "Şuradan bir tabağı sen al." dedi tepsiyi göstererek. "Çayları ben götürürüm."

Albay Brandon'ın götürmesi için kurabiyeleri üç tabağa hızlıca dizdim. Göz ucuyla Julian'ın da çay koyduğu bardakları tepsiye koyduğunu gördüm. "Kalan tek tabağı getirir misin?"

Julian Brandon'a delici bir bakış atsa da konuşmadı, ben de ikisinin arkasından gittim. Salona girene kadar Brandon'ın Julian'ı çıldırtışını dinledim. Odaya girdiğimizde Julian, babasına kısa bir bakış attı. Sanki bir şeyler konuşmak istiyormuş da konuşamıyormuş gibi bir hâli vardı. "Misafirler yüzünden sana hoş geldin diyemedim. Hoş geldin, Brandon."

"Hoş buldum komutanım." Gülümseyerek, içten bir saygı ve sevgiyle karşılık verdi. Fakat 'komutanım' kelimesini aralarındaki samimiyetten ötürü kullandığı sesinin tonundan anlaşılıyordu.

"Sen benim ikinci oğlumsun. Kendini bu kadar özletme." Komutan gerginliğini yeni atıyor gibiydi.

"Beni Polonya'daki kamplardan birine göndereceklerdi. Berlin'de dostlarım olmasa orada kalacaktım az kalsın." dedi ucuz yırtmış bir nefes vererek.

Julian odaya girdiğinden beri konuşmuyor, öfkeli gözüküyordu. Bana bakmamasından güç alarak sık sık ona baktım. Sonunda ayağa kalktı ve oksijen yetmiyormuş gibi nefes almaya çalıştı. "Ben bir hava alıp geleceğim." Brandon ve komutan oturdukları yerden Julian'a baktılar.

Julian odadan çıktıktan az sonra içeriye saçlarını savurarak, siyah elbisesi ve uçuk kırmızı rujuyla Sophie girdi. Tabii ya, Sophie'nin hâlâ daha evde olduğunu unutmuştum.

Dudaklarım yer çekimine dayanamamışcasına aşağı doğru sarktı. Brandon "Oda kararda sanki, ışıklardan biri mi söndü?" dedi ciddiyetle, sonra bakışlarını Sophie'ye kaldırıp "Ha yok, Sophie gelmiş." dedi ve güldü.

Arada Julian olmasaydı Sophie'nin, Brandon'ın ayağını kaydırmak için babasına şikâyet edeceğine emindim. Komutan, Albay Brandon'a çatık kaşlarla baktı. Ancak Sophie'yle o birbirlerine düşmanca bakıyorlardı. Gözlerinde, sanki bakış gücüyle onu evden defedecekmiş gibi yoğunluk vardı. Açıkçası benim isteğim de buydu ama Sophie alımlı bir tavırla komutanın karşısına oturdu, ardından Brandon'ı yok sayıp bana içtensizlikle göz kırptı. *Ben kazandım*, diyordu bakışları.

Yirmi İkinci Bölüm

Billie Eilish/ I love You

Julian'ın sesini duyunca adımlarımı daha da hızlandırdım. Bu ondan kaçış için bir bilet değildi, açıkçası cilve gibi durmuştu. Merdivenleri çıkmıştım ki kolumdan tuttu, yanaklarımı şişirerek döndüm fakat gözlerinin içine bakmadım. "Sana sesleniyorum." dedi hafif bir kızgınlıkla.

"Buyurun?" Kuyruğu dik tutmaya çalışıyordum ama başarılı olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Böyle yapma." Kırgınlıkla ve sanki biraz da yalvararak söylemişti.

Bu defa bakışlarımı Julian'ın mavi gözlerine çevirdim. Her baktığımda sanki dalgalar okyanusa vuruyormuş gibi hissediyordum. Okyanusun derinliklerine benzeyen koyu mavi gözleri insanı her daim yenilgiye uğratıyordu. "Ne yapıyorum ki?"

"Her defasında bana böyle kırgın bakma." Yüzünden geçen ifadenin hüzün olduğuna kalıbımı basabilirdim.

"Size kırgın bakmıyorum, kırgın bakmak için bir sebebim de yok." diye itiraz ettiğim sırada salonun kapısının açılma sesi duyulunca Julian aceleyle kolumu tuttu ve beni hızla odasına soktu. Sırtımı kapıya yasladım. O da tam önümde durdu.

"İnkâr etme artık, Sarah. Ne sen aptalsın ne de ben." Yüzlerimiz birbirine yakındı. Odanın karanlık olduğuna şükürler ettim.

Kafamı eğdim, alnıma Julian'ın nefesi vuruyordu ve bu içimi gıdıkladı. Pes etmiş gibi gözlerimi kapattım ve sesimin güçlü çıkması için kendimi telkin ettim. "O zaman neden bana umut veriyorsunuz?" Sesime yapışan çaresizliği silip atmak için her şeyimi verebilirdim. "Siz Sophie'ylesiniz. Onunla evleneceksiniz."

Parmağıyla çenemi hafifçe tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. "Gözlerini benden kaçırmandan nefret ediyorum." Dudaklarını ıslatıp devam etti. "Hayır, dinle. Onunla evlenmeyeceğim ama şimdilik mecburum. Biliyorum, dengesiz kahrolası bir adam gibi görüyorsun beni. Ya da gönül eğlendirdiğimi. Ama öyle değil." Durdu, gözlerime sırasıyla baktı. "Sana olan duygularım asla oyun değildi. Ama geçici bir süre böyle olması gerekiyor, sadece buna inan. Doğru olanı yapıyorum. Yalvarırım bana güven. Seni incittiğim her an kendimden tiksiniyorum. Bu yüzden bunları söylüyorum. Ben..." dedi ve derin bir nefes verdi ve tereddütte kalır gibi duraksadı. "Ben seni seviyorum, Sarah. Tanrı şahidim olsun ki seviyorum."

Seni seviyorum... Albay Julian beni seviyormuş. Ezra'yı. Yahudi bir kızı.

Taşa dönüşmüş gibi kalakaldım. Kelimeler neredeydi? Gözlerimin içine alev konulmuş gibi sulandı, kırpıştırma gereği hissettim.

Suskunluğum cevabım olunca Julian konuşmaya devam etti. "Umut vermek istemiyorum, Sarah. Ben de umut etmek istemiyorum. İnan bana bunun için o kadar çaba veriyorum ki. Ama bazen ben de başarısızlığa uğruyorum." Gözlerine daha derin baktım. Göğsümde büyüyen yarayı deşen o mavi gözler, beni mezar kuyusuna iten cellâda ait. Ve o cellât beni sevdiğini söylüyordu.

"Babanız beni istemiyor." dedim ve hemen dudağımı ısırdım. Komutanı oğluna şikâyet ediyormuşum gibi bir izlenim vermek istemiyordum ama bundan daha iyi bahanem yoktu. Ne diyebilirdim ki? Aslında ben Yahudi'yim ve evinize muhbir olarak geldim mi? Olmaması gereken şeyleri hissediyor, yaşanmaması gereken şeyleri yaşıyorduk. Aşmamız gerekiyordu. Zamanla unuturdum. Ya da alışırdım. Ama böyle her gün onu görürken acıya alışmak mümkün değildi. "Birbirimizi görmezden gelmeye çalışmak en doğrusu olur."

Kafasını hızla iki yana salladı ve alnını alnıma koydu, ürperdim. "Yapamam." dedi fısıltıyla. Julian'ın sesinin titrediğini fark ettiğimde hayret ettim. "Babamın ne istediği umurumda değil." dedi hiddetlenerek. "Artık değil."

O bir Nazi askeri, diye hatırlattım kendime. *Senin düşmanın, Ezra. Bu adam senin düşmanın.* "Ben sizin denginiz değilim." diyebildim sadece. *Keşke her şeyi bilseydi,* diye düşündüm. *O ve ben, ancak geceye doğan güneş kadar mümkündük.* "Ayrıca ne sanıyorsunuz beni? Mecbur olduğunuz için Sophie ile birlikte olduğunuzu söylemek çirkin bir bahane. Bana karşı dürüst değilsiniz."

Yüzüme acıları çizen yüzüne baktım. Julian Müller acı çekiyordu. "Bahane değil, şimdi açıklayamıyorum fakat belki bir gün..." Cümlesinin devamını getirmeden sustu. "Sadece şunu bil, Sophie'yi sevmiyorum ve onunla bir geleceğimin olması mümkün değil. Bunu bil ve tüm kalbinle inan."

Sert bir soluk verdim. Söylediklerini duymazlığa verdim. "Yakında buradan gideceğim." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de vazgeçmesi için dilimden dökülen aptalca bir cümleydi. Beni sevmeseydi her şey ne kadar da kolay olurdu. Sanki o an ruh parçasıydım; yalnızca duygulardan ibaret bir soyutluktum. Uykudan uyanır gibi titredim ve nefes aldım. Konuşmak istedim; kelimeleri aradım ancak harfleri bile bulamadım.

Gözlerini açıp bana baktığında yüzünden düşünce bulutlarının geçtiğini gördüm. Bir şeyler düşünüyormuş gibi yere, sağa sola baktı ve tekrar gözlerini yumdu. "Hayır, Sarah. Bunu isteme." Sesi zayıfladı ve "Buna izin veremem." derken fısıltıya dönüştü.

Bu konuyu kapatıp zihnimden geçen öteki düşünceyi dillendirdim. "Babanız haklı." Gözümden yaş aktı ama her zaman yaptığımı yapmayıp, bu defa gözyaşımı silmedim. "Olması gereken bu."

Gözü hafifçe seğirdi ve ciddi olup olmadığımı ıstıraplı bir yüz ifadesiyle inceledi. "Olması gereken bu değil." dedi dehşetler içerisinde kalmış gibi.

Gülümsemeye çalıştım. Onu unutmaya çalışsam, gözlerindeki kalıntılar zihnime düşüyor, anılarımızı oluşturuyordu. Zaman mevsimlere dönüşse, mevsimler senelere evirilse de Julian'la olan anılarım tüm berraklığını koruyacaktı. "Mantıklı bir insan olduğunuzu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki durum tam tersiymiş."

"Bu kadar acımasızca konuşma, Sarah." Gözleri alev alev yansa da ses tonu oldukça sakin fakat hazin doluydu.

Omuz silkmekle yetindim. "Unutmamız gerekiyor." Fakat seni seviyorum deyişi hâlâ kulaklarımda, acı bir şarkıydı.

"Evet." dedi yenilgiyle. "Unutmamız gerek, Sarah. Bu çekime dur dememiz gerek. İkimizi de yaralıyor ve bu kadarla da kalmayacak." Kaşlarım çatıldı, ağzım hayretle aralandı. Oysa bunları duymak istiyordum. Doğruydu ve doğrular her zaman mutlu etmiyordu. Julian sertçe yutkundu. Kasları gevşedi, bir adım geri çekildi. "Buna son vermemiz gerek." Tekrar yaklaştı ve kolumu nazikçe tuttu. Yine fısıltıyla "Ama neden son vermemiz gerektiğini denemeden öğrenemeyiz." dediğinde kaşlarımı çattım.

Bizden bunu isteyemezdi. Bunu başarabilecek en son insanlardık. Gözlerine bakarken bile ruhum kıvranırken ve sonumuz belliyken nasıl başarabilirdim ki? Yanağımdan akan gözyaşımı öptü. Ve bu hareketi beni sarstı. "Senden binlerce kez özür dilerim." dedi usulca. Sonra elini uzatıp bedenimin yanından gevşekçe sarkan elimi tuttu. "Teklifimi kabul et."

Başımı iki yana sallarken "Hayır." demek istedim fakat Julian müsaade etmedi.

"Sana yalvarıyorum. Babamı sorun etme, ben onu halledeceğim." Hiçbir şey bilmiyordu... İnsanlarda merhametin kalmadığı bir dönemi yaşıyorduk ve ikimize de merhamet etmeyeceklerdi. Masallar diyarında değildik ve bizim ayrıcalığımız yoktu.

Yutkundum. "Hayır." derken elimi hızla çektim. Duygularımız önceki gibi değildi. Kuvvetlenmişti ve şimdi beni daha fazla korkutuyordu. "Lütfen." dedim yalvarırcasına. "Lütfen üsteleme."

Yitip giden ümitle baktı gözlerime. Acı doluydu, o da bana yalvarıyordu ve bu hâli beni paramparça etti. Ruhum, Julian'ın kırıldığı bu anı zarflayıp başköşeye yerleştirdi. Aşk acımasızlıktı çünkü içinde çaresizliği, kayıplara karışan umudu, iç savaşı doğuruyordu. En yalın hâliyle hissettiklerim bunlardı.

Benden ayrıldığı an gözlerine bakmadan kapının kulpunu tuttum ve odadan çıktım. Aniden çıkmazsam kolayca yapamayacağımı biliyordum ama yine de kendimi odama atar atmaz yetim kalmış bir çocuk gibi boşluk hissi ruhumu kemirdi. Yatağa oturdum. Durduramadığım zamana öfkelendim. Akıp giden saniyelere, bilinmezliğe... Aşkın da savaş kadar zalim oluşuna hayıflandım. Acılarımı küçültecekmiş gibi kıvranarak uzandım. Anne babamı, Julian'ı düşündüm; birlikte olamayışımıza acıdım. Bu cehennemin sönmesi için daha kaç insanın ölmesi gerektiğini düşündüm.

Bana "Seni seviyorum." demişti. Kelimeyi yeni öğrenen çocuklar gibi bunu içimden tekrarladım. Beni seviyormuş... Bu beni korkutuyordu çünkü ben de aynısını hissediyordum. Onu seviyordum ve ruhumun her köşesinden kanlar akıyordu: Bir insan düşmanına nasıl âşık olurdu?

Derin bir nefes eşliğinde sırt üstü dönüyordum ki önce savaş uçağının göğü ve insanın kulağını delen o ürkütücü sesini duydum. Korkuyla gökyüzüne baktım ama uçak görünmüyordu. Bu ses nefesimin kesilmesine yetmişken, aniden insanın tüylerini ürperten bir uğultu, ardından kulakları sağır eden bomba sesi duydum. Ağzımdan istemsizce dökülen çığlıkla beraber kendimi yerde, diz üstü çökmüş ve kulaklarımı kapatmış hâlde buldum. İçim sanki parça parça olup kanlar içinde dört bir yana dağıldı. Titredim, ne yapacağımı şaşırdım. Patlama bir kez oldu ancak kulaklarım çınlamaya devam ediyordu. Zihnim hızla Kristal Gece'nin dehşetine, toplama kampındaki insanlık dışı anılara saplandı. Birazdan evin üzerine bomba patlayacaktı. Biraz sonra ölecektik... Titrememi durduramadım. Kötü hatıraları, gün yüzüne çıkan korkularımı saklamaya çalıştım ama olmadı.

Odaya biri girdiğinde korktum, geriye doğru çekildim ve kendimi yatak ile duvarın birleştiği köşeye sıkıştırdım. Kafamı

kaldırıp bakamıyordum çünkü Nazi askerlerini göreceğimi sanıyordum. Sapkıncaydı ancak zihnimi berraklaştıramıyordum. Gözlerimi ve kulaklarımı sıkıca kapatmış, çocuk gibi ağlıyordum. Yukarıdan sesler geliyordu, her şey karma karışıktı.

Kokusunu aldığımda bakmaya bile gerek duymadım fakat aniden rahatlama hissi bedenimi uyuşturdu. Julian eğilerek kafamdan tutup beni göğsüne bastırdı. Bir eli kafamın arka tarafında, diğer eli ise sırtımdaydı. Bizi ölümden koruyamayacaksa da korkumu hafifletmesi için ben de ona sarıldım. "Şşş, geçti." Başımın üzerini öptüğünü hissettim. "Tamam, tamam sakin ol. Bir şey yok." Parmakları saçlarımın üzerinde dolaştı, sarılışı gibi dokunuşu da nazikti. Kokusunu ciğerlerime hapsetmek ister gibi algılarıma kazıdım. Sıcaklığı yanağımın altındaki göğsünden hızla benim bedenime akıyordu. Dinginleştim, yüzümü göğsüne daha çok gömdüm. Bir süre onun kalp sesini dinledim. Korkunç bir an, onun varlığıyla bir anda unutulmaz bir hatıra oluvermişti.

Az sonra hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştüğünde kollarımı Julian'dan çektim. O da çekti. Kolumu kibarca tutup "Hadi kalk, orada oturma." dedi. Kendime birkaç saniye verdim, o da sabırla beni bekledi. Zangır zangır titreyen bacaklarımın üzerinde ancak birkaç saniye kadar durabildim. Yatağa çökercesine oturduğumda albay da karşıma oturdu. Yukarıdaki sesler de kesilmişti. Hâlâ deli gibi korkuyordum. Bunu fark etmiş olmalı ki bana doğru uzandı. Parmaklarını yanağıma sürtünce gözlerimi kapatmamak için direndim. "Korkma." dedi yatıştırıcı sesle. "Çok uzaklarda patladı." Dokunuşu yanağımda kocaman alevlerden bir kütle oluşturdu, sıcak bastı.

Titremelerim dinmeye başladığında kendimi geri çektim. Suratıma baktı. "Neden bu kadar korktun?" diye sordu. "Ses uzaklardan geldi."

"Hayır, uzak falan değildi. Tepemizden uçak geçti ve yatağım titredi." Gözlerimi kapayıp korku dolu bir soluk bıraktım. "Evin üzerine bomba atılacak sandım."

Kaşlarını çattı. "Burada çalışmadan önce evin savaş bölgelerine yakın mıydı?" Belgelerde yazanları unutmuş olmalıydı. "Ancak bu şekilde sende sarsıntı bırakmış olabilir çünkü ses yatak titretecek kadar değildi."

Kuruyup çatlayan dudaklarımı ıslattım. "Bilmiyorum, belki de bir gün kurban ettiklerimiz gibi kurban edileceğimizden korkuyorumdur." *Bir yalan daha... Zaten ben kurbandım.*

Julian bir yorumda bulunmadı. "Şimdi iyi misin?" diye konuyu değiştirdi.

"Evet." derken başımı salladım ama içim hâlâ titriyordu. Ayağa kalkarsam yürüyemeyeceğimden emindim. Artık bana dokunmadığında sopsoğuk bir gecenin arasında kalmış gibi donmuş hissettim. "Evet, sanırım. Teşekkürler." Yüzümü sıvazladım, bir dakikayı doldurmaya yeten süre zarfında sessizlik yaşandı. "Neden buraya geldiniz?"

"Korktuğunu düşündüm ama bu kadarını beklemiyordum." Ne yapacağına karar verememiş gibi göründü. "Seninle kalabilirim?" dedi en sonunda. Sanki gururunu ayaklar altına almış gibi bir ifade vardı yüzünde.

Odadan giderse, yalnızlığımı kollayan korkularım yüzünden aklımı kaçıracağımdan korktum. "Savaş kızışıyor, değil mi?" Sorum cevabım oldu ve Julian rahatlamış göründü.

Koyu tonlardaki masmavi gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Evet." dedi ve bir süre sonra ekledi: "Ama az önce patlayan bombanın başka ülkeler tarafından yapıldığını sanmıyorum."

Onun gibi camdan dışarı baktım. Afalladığımı inkâr edemezdim. "Yani hükûmet kendi halkını mı bombalıyor? Çünkü bombalayacakları Yahudi sokağı bile kalmadı."

Julian dudak büzdü. "Ya direniş örgütü yaptı ya da devlet gene avlayacak bir kesim buldu."

"Hiç bitmeyecek gibi." O kadar bunalmış hâlde sormuştum ki sorduktan sonra pişman oldum. Sanki doğduğumdan beri savaşı yaşıyordum. Eski hayatım şimdi yalnızca bir rüyaydı.

"Şiddetleniyor. Şimdi olmasa bile bize de saldıracaklar ve bir taraf yenilecek. Çünkü Almanya durmuyor, birisi eyleme geçmeden durmayacak da. Ya sadece Almanya kazanacak ya da dünya." Bunun beni sevindirmesi gerekirken dehşete kapıldım. Ne bekliyordum ki savaş büyümeden o böcek suratlı adamın duracağını mı? Öfkelendim. Harekete geçmek için yılanın kendilerini sokmalarını bekliyorlar, zehirledikleri binlerce insanı görmezden geliyorlardı. Elbette Naziler canavardı ama sessiz kalarak izleyenlerin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

"Peki, yenilirseniz size ne olacak? Yani Nazi askerlerine?" Ağzım yüreğinde cevabını bekledim çünkü cevabı biliyordum. Endişelendiğim şey ordunun askerleri değil, Julian'dı ama direkt bunu soramazdım.

Dudak büktü. "Muhtemelen üst rütbede olanları infaz ederler. Diğerlerini ise hapse tıkarlar."

İşte korktuğum cevap buydu. "Zulme karşılık zulüm mü?" derken sesim fısıltıyla çıktı.

"Hayır, zulüm yapana karşı zulüm." Julian bu ülkede bir zulüm yaşandığını kabul ediyordu... "Kaçınılmaz son budur." Sustu, bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibi bir tavrı belirip kayboldu.

Bu hâlinin üzerine sormak istediklerimi unuttum. "Bir şey mi oldu?" diye sordum çekingenlikle. O konuşmadan beynim olasılıkları hesaplamaya başlamıştı bile ama öylesine hızlı çalışıyordu ki elle tutulur bir ihtimal bulamadım.

"Birkaç aya savaşa giden taburda olacağım." dediğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Vahşi bir hayvana ait sivri tırnaklar kalbimin derisini yırtmış gibi bir ağrı hissettim ve o ağrı kulaklarımda çınlama, gözlerimde bulanıklık, üzerimde buz etkisi yarattı. O bir askerdi ama şimdiye kadar onun da benim kadar tehlikede olduğunu fark edemeyişime şaşırdım.

"Anlamadım?" dedim çünkü olmaması gerektiği kadar, canımı yakacak kadar iyi anlamıştım. Oysaki aynı cümleyi yeniden kurmasını istemiyordum. Julian da bunu biliyor olmalıydı ki yalnızca bakmakla yetindi. Gülümsemeye çalıştım fakat daha çok kıvrandım. "Bir şey olmaz, değil mi?" diye aptalca bir soru sordum.

"Bu noktada gerçekçi olmam gerekiyor." Yüzü ifadesizdi ve dobralığı merhametsizceydi. "Sana böyle bir şeyin sözünü vermek sahtekârlık olur, Sarah."

Yutkundum. Boğazımın tam ortasına sözlerinin yarattığı bir yumru oturdu. Yüzüne bakmak istedim ama cesaret edemedim. "Bu bir tercih meselesi değil mi?" diye titreyen bir sesle sordum. Odanın içindeki hava gülle gibi ağırlaşmıştı.

"Korkarım değil ama bu kadar erkenden karalar bağlamak tercih meselesi." Sesindeki tınıdan gülümsediğini düşündüm. Yanağıma düşen incecik saç tutamını kulağımın arkasına itti. "Üzülmen için söylemedim. Sadece hayatın akışını söylemek istedim."

Hayatın akışı: Ölümle yüz yüze olmak, birkaç dakika sonra bile bir ruh ağırlığından ibaret kalma ihtimali...

Burnum sızladı, gözyaşlarıma direndiğim için boğazım acıdı ve damarlarım gerildi. Kendimi ne kadar tutmaya çalıştıysam da ağzımı açar açmaz bir hıçkırık çıktı, peşini yanağımda ince bir yol çizen gözyaşlarım izledi. Julian güven vermek ister gibi sarıldı ama bunu istemedim. Bir kere bu huzuru tadarsam ona bir şey olduğunda daha fazla canım yanar diye korktum.

Kimi kandırıyordum? Ne olursa olsun onu ben öldüremezdim.

Belki de eşit şartlardaydık. İkimiz de namlunun ucundaydık ama tam şu anda, benim canım onunkinden daha değerli değildi. "Gitme." derken yüzüm omzuna yaslı olduğu için sesim boğuk çıktı. Çocukça bir istekti ama kendime mâni olamadım. Zayıflık gösteriyordum fakat güçlü olduğumu savunmamıştım. İnsanın, önündeki engellere dikkat kesilmesi için bazen düşmesi de gerekiyordu. Her insan gibi tüm insani zafiyetleri yaşamaya hakkım vardı.

Keşke hiç söylemeseydi, diye düşündüm. Hatta bir ara bu kadar erken söylemesine öfkelendim ama sonra düşündüm ki ben bütün kapıları yüzüne kapatmış, ona başka çare bırakmamıştım. "Ne zaman öğrendin bunu?" diye sordum güçsüz çıkan sesimle. Julian'ın kollarının arasından ayrıldım.

"Sabah." dedi yavaşça. Alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

Şimdi anlıyordum bu kadar ani değişiminin sebebini. Başına bir şey gelebilir diye düşünmüş ve bu düşünce ona bu eylemi yaptırmaya zorlamıştı. Aramızda ölümü iliklerimize kadar hissettiren bir sessizlik yaşandı. Yanımda olması hem huzuru veriyor hem de beni müthiş bir karamsarlığa itiyordu.

Çok değil, birkaç sene evvel bana, bunları yaşayacağım söylenseydi yaşamayı istemezdim. Korku çaresizliği, çaresizlik korkuyu doğruyordu ve bu kahredici döngü sürekli bir devamlılık içindeydi.

Yatağa uzandım, bakışlarım bir an için tavana, ardından Julian'a kaydı. Söylemek istediği şeyi söyleyemediğini fark ettim ve düşünmeden kenara kaydım. Çünkü ileride pişman olacağımdan korktum. Ona bir kez daha bakmalıydım diye kendimi suçlamaktan korktum. Anılarımı güzelleştirmediğim için hayıflanmaktan korktum. Julian yanıma sessizce uzandı. Başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinledim. "Nereye gideceksin?" diye zorlukla, kendimi bir süre toparladıktan sonra sorabildim.

"İskandinav ülkelerinden biri." dediğinde sesindeki tokluğu göğsünden çıkıp kulağıma doldu. Doya doya kokusunu kokladım. Belki fazla ümitsizdik ama bulunduğumuz bu korkunç koşullarda ümidi beslemek imkânsızdı. Her şeyi arka plana attım. Az önce ona ayrı olmamız gerektiğini söyleyen ben değilmişim gibi gerçekleri unutmaya çalıştım. Yalnızca Julian ve ben vardık. Mavi gözlü albay ve ona tutuk ben... Zamanın bütün kıvrımları ikimizle kaplıydı ve diğer herkes bir süreliğine yok oldu.

"Martin Eden okumadım uzun zamandır." dedi. Sesi sanki daha neşeliydi ya da beni neşelendirmek için kendini zorlamıştı.

"Sophie ile meşguldün." Göz devirdim. "Beni görmezden geldin."

"Ve sen de beni. Benim bir sebebim vardı ama senin yok. Hiç çabalamadın, Sarah." Sitemkâr sesi parçalara bölünüp odanın havasına dağıldı.

"Sen başka kadına aniden ilgi göstermeye başladın ve benim yüzsüz gibi hesap sorabileceğimi mi düşünüyorsun?" Kafamı göğsünden ayırıp yüzümün yukarısında kalan güzel yüzüne baktım.

"Hayır elbette fakat sebebini sorabilirdin." Gözleri yüzümde fazla oyalanınca başımı yeniden önüme çevirdim ve elimi yanağımla onun göğsünün arasına yerleştirdim. "Ve ben de sana, Sophie'yi sevmediğimi, bir süre için bunu yapmaya mecbur olduğumu ve bunun da babamla bir ilgisinin olmadığını söylerdim."

"Pekâlâ, neden bunu yapman gerekiyordu?"

"Bir gün anlatacağım." dedi fakat sesi ansızın sis bulutunun arasına girmiş gibi perdelenmişti. "Dediğim gibi, bir süreliğine mecburum. Ve ısrar etmek yerine kararıma saygı duymanı istiyorum." Anlaşılan itirazımı önceden anladı, ben

dillendirmeden önümü kesti. Yine o yapışkan huzursuzluğun hâkim olduğu saniyeleri atlattık. "Resmimi tamamladım." dedi uzun süre sonra. "Yarın sana göstermek istiyorum. Aynı zamanda bir beste üzerinde çalışmaya başladım. Giriş kısmının hazır olan bölümünü dinleyip fikrini almak isterim."

Gülümsedim. "Bitti mi?" diye sordum heyecanla. "En son kötü çizdiğinden bahsediyordun. Ben o hâlini bile beğenmiştim. Şimdikini düşünemiyorum."

"Göreceğiz." dedi hafif bir gülüşle.

"Besteni duymak için de can atıyorum." Yeşil gözlerim odanın kapısında asılıydı ve tüm ev ölüm sessizliğini giyinmişti. "Ne hissettirir acaba?"

"Pek güzel şeyler değil belki ama benim sürekli o kısacık yeri bile tekrar tekrar dinleyesim geliyor."

"Çok yeteneklisin." dedim hayranlıkla. Bir süre düşününce gerçekten de ancak toplumun yüksek kesiminde olabilecek yetenekleri olduğunu keşfettim. "Sen gerçek bir sanatçısın." derken sesim fısıltıyla, dehşetengiz bir hayranlıkla çıkmıştı. Sanki uzun süredir düşünüp de bulamadığım bir kelimeyi bulmuş gibiydim.

"Sanatçı mı?" Benim aksime Julian'ın tadı kaçmış gibiydi.

Kaşlarımı çatıp sebebini kendimce bulmaya uğraştım ama yapamadım. "Evet sanatçı. Bu seni neden korkuttu?"

"Sanatçı olmak... Çok tuhaf." Kelimeleri bulamıyor gibiydi ancak ben ne demek istediğini anladım.

Gözlerimi yumup babamın bir keresinde yazarlar hakkında konuşurken söylediği cümleyi hatırladım, sesli olarak dile getirdim: *"Her devrimci sanatçı değildir ama her sanatçı bir devrimcidir."* Ve Julian'ı korkutan da buydu. Bir eser var etmek, onu dünyaya emanet etmek; o eserin içinde istediklerini anlatmak ve insanlara bağırmak istediğin şeylerin çığlığını atmak...

Bunlar korkunçtu ve aynı zamanda hakkıyla yapmanın en zor olduğu şeylerden biriydi.

"Kesinlikle. Sanırım sanatçı olacak kadar cesur değilim." diye mırıldandı. Sesindeki yavaşlık, cümlelerini esir alan düşüncelerin bir getirisiydi. Nedenini sormama gerek bıraktırmadan devam etti: "Ruhumu ve zihnimi insanlara açma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ama bana açıyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Dudaklarımın hafifçe iki yana kaydığını hissettim.

Julian öyle bir şey söyledi ki ne devamını getirip anlamı bozmak istedik ne de üzerine yeni şeyler eklemek... "Sana açmaktan çekinmiyorum. Belki de..." dedi ve derin bir nefes verip yavaşça içini bana açtı. "Ruhumun ve zihnimin bir parçası sana ait olduğu içindir."

Bunun üzerine ekleyecek hiçbir şey yoktu çünkü bu sözü kalplerimizin yaşadığı değişimi anlatıyordu. Birbirine yabancı iki insan, iki düşman zamanla ruhlarında ve zihinlerinde birbirlerine ait bir parça bulmuştu. O benim kokumla, ben onun kokusuyla uyuyakalmadan önce rüzgârın çıkardığı hafif ıslık sesinin arasında duyduğum kalp atışlarıyla, bana beni sevdiğini söyleyişini ve son itirafını düşündüm. Fakat güzel duygular insanı çepeçevre sardığında ruhumuzu kapkara bir ıslaklığa çeviren nahoş hisler de başını uzatırdı. Julian savaşa gidecekti. Onun yokluğunun kokusu daha şimdiden üzerime sindi ve her nefes alışımda ciğerlerime batmaya başladı.

Gece yine kâbuslar görmüştüm ama bu defa daha az ve şiddeti kısıtlıydı. Sabah birbirine mühürlenmiş gibi açılmayan göz kapaklarım yüzünden kulaklarımın işlevini yerine getirmesiyle Julian'ın bir ara odadan çıktığını, sonra yeniden girdiğini

duydum. Yatak sanki aniden bomboş kalmıştı ve gece boyunca burnuma dolan kokusunun azalması uykuda bile beni üzmeye yetti.

Başımın üzerinde bir el hissettim. Gözlerimi açmama gerek yoktu. Onu sıcaklığından bile tanıyordum. "Sarah." dedi. "Uyan hadi. Doktor karnına bakmak için geldi." Gözlerimi açmadan yatakta huysuzca kıpırdandım. Tam yaramın artık geçmiş olduğunu söyleyecektim ki "Tedbir amaçlı, içimiz rahat olsun." dedi.

Gözlerim sanki bu komutu bekliyormuş gibi aniden açıldı ve mahcup bir tavırla yatağımda doğrulup oturdum. Yaşlı adam bu refleksime karşılık güldü, Julian da ona eşlik etti. "Karnınızı ve bacağınızı açın, lütfen." dedi titrek sesindeki kibarlıkla. Doktor burnunun ortasına kayan gözlüğünü yukarıya doğru itip yatağımın kenarına usulca oturdu, malzemelerin olduğu çantasını büyük bir dikkatle açtı.

Julian'ın çıkması için ona dik dik baksam da onun keskin bakışları doktorun üzerindeydi. Adam gözlüklerinin üzerinden, neden hâlâ öylece beklediğimi sorgularcasına bakması üzerine el mahkûm üzerimdeki elbisenin eteklerini sıyırdım. Sağlam olan bacağımı çabucak yorganın altına soktum. Yaşlı adam beyaz eldivenlerini titreyen ellerine geçirirken biraz vakit kaybetti. Üzerime eğilip karnıma dikkatle baktı, arından bacağıma geçerek duyularımı kontrol etti. Bana birkaç soru sorduktan sonra "Durumun gayet iyi, hiçbir sorun yok." dedi.

Çantasını ağır ağır kapattı. Cebinden çıkarttığı kalemle reçeteye ilaç yazdıktan sonra Julian'a uzattı. "Evham yapma, evlat. Hiçbir sorun yok." Julian sessizlikle karşılık verdi. Doktor en nihayetinde tamamen toparlandığında hâlâ açık olan karnıma baktım. İzi saymazsak yara kapanmıştı.

Doktorun eldivenlerini çıkarttığını duydum. "İşte bu kadar." Deri yüzeyli çantasını eline alarak doğruldu.

Yattığımda oturur pozisyona geçtim. "Teşekkürler." diye mırıldandım.

Gözlerinin etrafına kara kalemle çizilmiş gibi yayılan çizgileri gülümsediğinde derinleşti. "Geçmiş olsun." deyip kapıya doğru hareketlendiğinde önde doktor, arkasında Julian odadan çıktı.

Emily beni akşam yemeği için uyandırmasa Tanrı bilir kaç saat uyuyacaktım. Bana, sofrayı kendisinin hazırlayabileceğini, benim yemek yemem gerektiğini söyledi ama itiraz ettim. İyiydim ve iyi değilmiş gibi bu kadar işi onun üzerine yığamazdım. Masayı topladıktan sonra yemeğimi yiyebilirdim.

Odaya elimde tepsiyle girdim. Albay Brandon da dâhil herkes şöminenin başında oturmuş, koyu bir sohbete dalmışlardı. Julian ise koltuk kalmadığından yine sandalyede oturuyordu. Sophie bacak bacak üzerine atmış, elindeki içeceği keyifle yudumluyor ve Brandon'a gülüyordu. Konunun ne olduğunu anlamadım ama Brandon her ne anlatıyorsa Julian bile hafifçe tebessüm ediyordu. Julian'la aynı anda birbirimize baktık. Aramızda bir saniyelik bakışma geçti.

"Her neyse. Bunlar komik anılarımdı." dedi Brandon. Bu yüksek sesi ile Julian'ın ve benim ilgimi çekti. Kanepenin arkasına yaslandı ve uzaklara dalmış bir hâlde kahvesinden bir yudum aldı.

Sophie üst zümreden insanlar gibi yavaş bir tınıyla konuştu. "Polonya Almanya'ya göre daha karışık diyorlar. Öyle mi?"

Brandon alt dudağını sarkıttı. "Resmiyette orada savaş bitti. Ama süregelen bir mücadele var. Kıyaslama yapmak çok gereksiz." dedi Sophie'ye aptalmış gibi bakarak.

Julian kısık ve sakin bir sesle "Sen Polonya'ya nasıl oldu da gitmedin? Polonyalı kızlara deli oluyordun. Oraya gönderileceğini söylediğinde, dualarının kabul olduğunu düşünmüştüm ancak reddettin." diyerek konuyu değiştirdi.

Brandon'ın yüzü asıldı. Sonra Sophie'ye ve bana baktıktan sonra "Sır çıkar mı?" diye Julian'a sordu.

Julian konuşmadan önce alnına düşen koyu sarı saç tutamını arkaya itti. "Birinden evet, birinden hayır." Bahsettiği kişinin Sophie olduğunu biliyordum. Ama Sophie ben zannetti ve sofrayı hazırlarken bana oturduğu yerden sırıtarak baktı.

Brandon beni güldüren kaba bir tavırla "Sophie bize müsaade eder misin?" deyip öne doğru eğilerek sanki devletin gizli kasasının şifresini veriyormuş gibi gizemli bir tavırla "Komutana anlatmak istiyorum da." dedi.

Komutan misafirine yapılmış bu nahoş hareket karşısında bozulur gibi oldu. "Neyse oğlum. Baş başa kahve içtiğimizde anlatırsın."

"Sophie'nin olmadığı bir saniye göremiyorum ben." Brandon kimsenin uyarıcı bakışlarını umursamıyor, konuşurken acımıyordu. O bile sır çıkacak kişinin ben değil, Sophie olduğunu biliyordu.

Sophie sanki ona karşı bir kabalık yapılmamış gibi asil bir tavırla ayağa kalktı. Elindeki bardağı hemen önündeki sehpaya koydu ve dar eteğini çekiştirirken "Önemli değil, Geert." dedi gülümseyerek. "Yukarıda, odamda işlerim vardı zaten." Odam, derken amacı Brandon'ı sinir etmekti ama albay oralı bile olmadı. Amacına ulaşmış gibi keyifli görünüyordu. Sophie de ona gülümsedi ama bir adım atıp Brandon'ı ve diğerlerini arkasında bıraktıktan sonra yüzüme bakmadan, öfkeli bir suratla salondan ayrıldı.

"Bir kıza âşık oldum." diye direkt konuya girdi. Geldiğinden beri Brandon hep şakacı ve neşeli biri gibi duruyordu. Oysaki şu an aniden, bariz bir şekilde mutsuzluk yüzüne çöreklenmişti.

"E bunun nesi kötü?" dedi komutan kaşlarını çatarak.

Brandon üzgünce baktı. "Kız bir Yahudi." Komutan ve ben şaşırdık fakat Julian'ın sakinliğine bakılırsa bunu zaten önceden biliyordu. Elimdeki tabakla öylece kalmıştım ama komutan şaşkınlığı yüzünden yarım kelimelik bir ses çıkarınca kendime geldim.

Gözlerim boşluğa dikildi. Ama sanki somut bir yere değil de soyut bir yere bakıyor gibiydim. Hislerimin yüzüme ayna gibi aksetmesinden korkarak kafamı eğdim. Bu bir işaret miydi? Hayat sanki defalarca kez imkânsız olduğumuzu yüzümüze vuruyordu. Beynim gerçekleri görüyordu ama aptal kalbim yine de umut ediyordu.

"Oğlum, yine benimle şakalaşıyor musun? Canına mı susadın?" Komutanın şaşkınlığı elle tutulur cinstendi. İkisi de birbirine gözlerini diktiler.

"Galiba." dedi Brandon keyifsizce gülerek. "Öyle olmalı ama pek komik değil."

Julian'ın herhangi bir şey demesini bekliyordum. Olumlu olsun ya da olmasın bu konudaki fikrini merak ediyordum. Beklenti içerisinde ağzından çıkacak kelimelere odaklandım ama o sessiz kalmayı tercih etti. "Gerçekten de bir Yahudi'ye mi âşık oldun?" diye üsteledi komutan.

Brandon, komutanın ikna olmamasından sıkılmış gibi nefes alıp verdi. "Hadi, ne kadar mümkün olmadığını anlat da vazgeçeyim."

Komutan Geert ellerini kucağında birleştirdi. "O kadar imkânsız ki anlatmaya bile gerek yok. Bir ahmaklık yapma, oğlum. Elimde büyüdün ve sen bana annenin babanın emanetisin. Yahudi bir kız ve Nazi askeri..." dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Oğlum, sizi darağacında sallandırır o caniler."

Brandon kaşlarını çattı. "Evet, bu ziyadesiyle yeterliydi."

Komutanın dedikleri kulaklarımda çınladı. Oğlum, sizi daraağacında sallandırır o caniler... Yahudi bir kız ve Nazi asker: Ezra ve Julian...

Tepside kalanları masaya hızlıca yaymaya çalıştım. "Bunu sonra neden anlatmadın, Brandon? Sophie'yi kovmana değecek kadar acil değilmiş."

Göz ucuyla Brandon'ın yeni çıkmaya durmuş sakallarını sıvazladığını gördüm. "İyi bir bahane fırsatını kaçırmadım." Komutan nasıl baktıysa Brandon sesini yükseltti. "Hadi ama Geert, o şımarık, istediği yapılmadığında çıldıran birinin yanında kim huzurlu ki Tanrı aşkına? Her şeye potansiyel eleştiri tablosu gibi bakıyor ve güya üstün gözlem gücünü kelimelere döküyor." dedi üstün derken alayla. "Bizim kafamız yeterince şişiyor zaten. Ayrıca babasının kim olduğunu biliyorsun, onun yanında söyleyecek kadar canıma susamadım."

Keyfim yerinde olsaydı gülebilirdim ama tüm tadım kaçmıştı. Üstelik sanki artık her şey üst üste geliyor, biriktikçe boğazıma dayanıyordu. Julian'ın birkaç ay sonra evde olmayacağı fikri yeterince kötüyken, bir de gerçekleri tekrar duymak beni aydınlatmıyordu.

"Hadi sofraya geçelim." dedi Geert. "Yemekler buz gibi olmuştur."

"Isıtmamı ister misiniz?" Sesimi uzun zamandır kullanmamışım gibi tuhaf çıktı.

"Hayır, kızım. Sen gidebilirsin, bir şeye ihtiyaç yok." Başımı hafifçe eğip Julian'la birbirimize kaçamak bir bakış attıktan sonra salondan ayrıldım. İştahım da kaçtığı için yemek saati bitene kadar odamda dinlenmek istedim fakat başımı kaldırdığımda alt kattan hızlıca çıkan Mia'yı gördüm. "Neredeydin?" diye sordu ama cevabımı beklemeden aceleyle konuştu. "Etrafta kimse yok, yukarısı boş. Gidip odasını arayalım."

Gözüm hemen önümdeki merdivenlerin vardığı üst kata takıldı. "Sophie odasında." diye fısıldadım. Dudaklarımı ıslattım ve düşündüm. "Tamam, ben odasına gidip yemek için onu çağıracağım."

Mia başını salladığında üst kata çıkmak için hareketlendim ve istemesem de Sophie'nin odasının kapısını tıklattım. "Gel!" diye seslendi. Kapıyı açtım, beni görünce bozuldu. Muhtemelen Julian geldiği için ümitlenmiş, bense onun ümidini söndürmüştüm. Makyaj masasının karşısında gözlerinin üzerine bir şeyler sürüyordu.

"Rahatsız edişinin mantıklı bir sebebi var diye umuyorum." dedi bana karşı hep takındığı küçümseyici tavırla.

Kaşlarımı çattım. "Yalnızca yemeğin hazır olduğunu söylemek için geldim."

Çenesini kaldırdı ve önüne döndü. "Çıkabilirsin." Aşağıya, hizmetlilerin olduğu kata indim. Mia da orada bekliyordu. Birbirimize kısa bir bakış attık ve Sophie'nin adım seslerine kulak kesildik. Beklemekten belimin ağrıdığı sırada topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı tok sesi işittik. Ardından salonun kapısı açıldı ve Sophie'nin sahte neşeyle "Afiyet olsun." dediğini duyduğumuzda önce ben, arkamdan Mia atıldı ve hızla üst kata çıktık.

"Kapıda birimizin beklemesi daha dikkat çekici duruyor. Hem de ikimiz de birden ararsak daha hızlı sonuca varırız." Tereddütte kaldım ama tartışacak zamanımız yoktu. Yukarıya sessiz bir hızla çıkıp içeriye girdik. İçeride birinin olduğu anlaşılmasın diye kapının altına, Julian'ın yatağındaki gömleği tıkadıktan sonra ışığı açtık ve hızla farklı yerlere dağıldık. Ben bu kez sanat odasına girdim. İlk gördüğüm şey üzeri beyaz bir bezle kaplı resim tuvaliydi. Odada aranacak bir yer yoktu ama yine de karanlık tarafa baktım. Enstrümanları öne eğip arkalarına baktım. Hiçbir şey yoktu. Oradan çıktım. Mia, Julian'ın

gardırobunun üst tarafına bakmak için cam kenarındaki kanepenin yanında duran sandalyeyi kaldırdı. Ben de çekmecelere bakmaya başladım. Yerlerde saklama yeri olabilir miydi bilmiyorum ancak tüm parke karesini tek tek denememiz imkânsızdı. En azından böyle kısıtlı zamanda. Mia sandalyeye çıkıp gardırobunun üzerini aramaya başlayınca ben de diğer çekmeceye gittim.

Ve merdivenleri tırmanan ayak sesini duyduğumda donup kaldım. "Mia biri geliyor." derken kalbim çoktan göğsümü zorlamaya başlamıştı. Çekmeceyi kapattım. Mia'nın sandalyeyi alıp cam kenarına doğru koştuğunu gördüm. Sanat odasına girmeden önce Julian'ın gömleğini kapının altından çektim ancak lambayı kapatmam için vaktim kalmamıştı. Julian'ın resim yaptığı, piyano çaldığı odaya girdim. Mia da gelsin diye kapıyı aralık bıraktım. İşte her şey bitmişti. Kahretsin, Mia'yı dinlememeli, kapıda nöbet tutmalı ve böylece Julian'ı oyalamalıydım ama çok geçti. Ellerim, her yerim titriyordu. Beni saklayacak gibi duvara sindim. Mia'nın gelmesi için dualar ettim ama odanın kapısının açıldığını duyduğumda neredeyse yere yığılacaktım.

Yakalanmıştık. Her şey buraya kadardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

John Legend/ All of Me

Öldürmekten başka bir dilin bilinmediği bir zamana denk geldim. Öyle olmasaydı bu evde, böyle bir konumda olmaz, duvara sinerek korkuyla beklemezdim. Düşmanımın evine muhbirlik için gönderilmez, daha önemlisi Julian'la düşman olmazdım.

Avuç içlerim terledi ve alnımdan aşağıya iki damla buz gibi ter süzüldü. Julian'ın konuşmasını bekledim ama konuşan kişi Emily'ydi. "Burada ne arıyorsun?" Sesindeki şaşkınlığı duvarın arkasından bile duydum.

"Sarah ayağına merhem sürecekti, Albay Julian'ın odasında olduğunu söyledi ve ben de almaya geldim. Aradan zaman geçmesine rağmen sızlamış, biliyorsun o dayanıksızdır."

Mia öylesine doğal, öylesine gelişine konuşmuştu ki neredeyse ben bile inanacaktım. Yine de adrenalinin getirisiyle çıkan sert soluk seslerim kulaklarıma doluyordu. "Keşke bana söyleseydin." dedi Emily, sesinde şüphe var mı yok mu anlayamadım.

"Ne bileyim rica edince oyalanmadan çıktım." Mia öfkeyle çıktı. Bu iyiydi çünkü alttan almaya çalışması, Mia'nın huyu olmadığı üzere Emily'yi kuşkulandırabilirdi.

"Bulabildin mi?"

"Hayır, yeni gelmiştim. Banyodadır yüksek ihtimalle." Ayak sesleri işittim. Bir süre sessizlik oldu. Sonra saklandığım odaya yaklaşan adım sesleri, şakaklarıma döven damarlarımın gerginleşmesi, kalbimi aniden durduracak kadar hızlı adımları... Nefesimi tuttum. Emily'nin beni burada bulması durumunda açıklayacak hiçbir şey kalmıyordu. Odanın en izbe tarafında olsam dahi beni hemencecik görürdü.

Ama iki bardağın birbirine çarpışını, ardından da uzaklaşan ayak seslerini işittim. "Buldun mu?" diye yineledi Emily.

"Evet evet, götüreyim de mızmızlanmasın." Odadan önce çıkan kişinin Mia olduğunu tahmin ettim. Çok geçmeden kapı örtüldü ve karanlığa bulaşan sessizliği dinledim. Julian her an gelebilirdi. Nefesimi tutup sanat odasından, yatak odasına çıktım ve boşlukla karşılaşınca dakikalardır doğru dürüst alamadığım tüm nefesi dışarı boşalttım. Kapıyı açıp çıkmadan önce kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Çıt çıkmıyordu, bu fırsatı hızlıca değerlendirdim ve kendimi koyu sarı ışıkların aydınlattığı koridora attım.

Emily'nin odama gitmediğini umuyordum. Merdivenleri hızlıca inerken içeriden çatal bıçak seslerinin geldiği salonun kapısının açılma korkusuyla doldum ama Tanrı'ya şükürler olsun odama sorunsuz gidebildim. Mia yatağımın üzerine oturmuş beni bekliyordu ama konuşmaya başlamadan önce elimi kalbime koyup sakinleşmeye çalıştım. Adrenalin, kaslarımı titretmeye devam ediyordu. "Aşağılık herif nereye saklamış olabilir o kasayı?"

Ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. "Belki de o kasa değildi, aksi hâlde odasında olmaz mıydı? Örgüt Julian'da önemli belgelerin olduğunu nasıl çıkardı anlamıyorum."

Bana ters ters baktı. "Emin olmasalardı neden göndersinler? Tatil için veya aksiyon yaşayalım diye değil herhâlde." Yatağımdan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Albayın ağzından laf alabildin mi?"

Göz devirdim ve sert bir nefes aldım. "Mia bir albayın ağzından devletle ilgili bilgi almak mümkün mü sanıyorsun?" diye öfkeyle tısladım. "Beni sıkıştırmayı kes, buradaki tek görevin benim bulduğum kasayı açmak. Beni daraltmaya hakkın yok. Elimden geleni yapıyorum işte."

"Elinden gelen bu mu?" diye kin dolu bir delilikle baktı. "Bu evde bir gün daha kalırsam kafayı yiyeceğim."

"Karın ağrın belli oldu, Mia. Sen sıkılıyorsun diye ben ikimizi tehlikeye atan fevri hareketler yapmayacağım." Kapalı kapının ağzından çekildim. "İyi geceler." Odamdan çıkmasını istediğimi anladı ve dudağı seğirdikten sonra bana şöyle bir bakıp hışımla çıktı. Mia'nın Emily'ye söylediği yalandan sonra masayı toplamak fazla tuhaf kaçardı. Bu sebeple odamda kalmaya karar verdim.

Yatağa bir oturursam kalkamayacağımı bildiğim için yorgun adımlarla banyoya girmeden önce geceliğimi yanıma aldım, dişlerimi fırçaladım, geceliğimi giyindim. Hâlâ alev alev olan yüzümü az da olsa serinletmek için soğuk su çarptım ve odama geçtim.

En son beklediğim şey pencerenin önünde dışarıyı seyreden Julian olduğu için yerimden sıçradım. "Beni korkuttun." dediğimde ağır bir hareketle arkasını döndü ve göğsünde birleştirdiği kollarını iki yanına sarkıttı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Sarah." Kinayeyle gülümsedi. "Uyuyacak mıydın? Saat çok erken."

Omuz silktim. "Hayır, sadece uzanacaktım." Aramızda beş adımlık mesafe olsa da ikimizin arasındaki çekim tüm odayı doldurmaya yetiyordu.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan sana tabloyu göstermek ve bestemin giriş kısmını dinletmek istiyorum." dedi.

Düşünmeme gerek yoktu. Bu kadar hevesle söylemesinden ziyade ortaya koyduklarını gerçekten de görmek istiyordum. "Tamam." dedim ve yanağımda sallanan saçımı kulağımın arkasına ittim. Julian elini açarak kapıyı gösterdi. Önce ben çıktım ama onun odasına gidene kadar merdivenleri bile yan yana çıktık. Odasına girdiğimiz ilk an dağıttığımız yerleri topladığımızı hatırlayamadım ve bir anlığına kasıldım fakat Julian ışıkları yaktığında her şey yerli yerinde duruyordu. Sesli soluk vermemek için burnumun altını kaşıdım. Kapıyı kilitleyince kaşlarımı çattım ve Julian başıyla yan taraftaki Sophie'nin odasını işaret etti.

Doğruca sanat odasına gittik. Elinin duvara sürterek lambanın anahtarını bulmaya çalıştı. Tepemizdeki minik ampul yandığında ışıktan en çok nasibini alan tuval oldu.

Julian tuvalin üzerindeki beyaz bezi indirdiğinde karşımda kusursuz kara kalem çizimi açığa çıktı. Kocaman bir kafesin içinde öylece duran bir güvercin vardı. Kafes ve kuş. Basit durmalıydı ama beni büyüledi. Bir adım yaklaştım ve boyum kadar olan tuvalin önünde durdum. Elimi kaldırıp kömür kalemi dağıtmayacak hafiflikte, kafesin boylam demirlerinde parmağımın ucunu dolaştırdım. Tek tek, hiçbirini atlamadan. Yutkundum, gözlerim doldu çünkü resmin bana haykırdığı bir şeyler vardı. *Gerçekler, ben ve benim gibiler...* "Bu çok güzel." diye fısıldadım. Yüksek sesle söylemeye cesaretim yoktu.

"Oraya bir güvercin daha ekleyeceğim. Her şey değiştiğinde." dedi yanıma gelerek. "Her şey düzelirse çizeceğim yoksa boş bir kafes olacak." dedi.

Eğer düzelirse... "Ya düzelmezse?"

"O zaman bizim ruhlarımız ömür boyu bu kafesin içine sıkışmış iki kuşa hapsolacak." Nefesim daraldı.

"Keşke savaşa gitmemek gibi bir seçeneğin olsaydı." Odanın içine aniden kasvet, karanlık çökmüştü sanki.

"Resim sana ne hissettirdi?" diye sordu konuyu değiştirerek. Mantıklı olan da buydu. Olması gereken bir olay üzerine keşkelerle cümleler kullanmak yersizdi.

Ruhumu... Ama ona bunu söyleyemezdim. "Kelimelerle tarif etmek zor. Hem bir hayranlık hissi uyandırıyor hem de acımasız gerçekler gibi insanların hâli yüzüme çarpıyor."

"Tek bir kelimeyle ifade etmeyi dene, cümlelerden daha kolay olacaktır."

Güldüm ama gülüşüm keyifsizdi. Kurumuş dudaklarımın üstünde dilimi gezdirdim. "Özgürlük." dedim bir çırpıda. "Yani mutluluk. Kafese tıkılmış mutluluk."

Yana döndü, başını eğip bana baktı. "Doğruymuş." dedi yavaşça. Anlamaya çalışarak ona baktım. Kara kaleme çevirdi bakışlarını. "İnsan elinden çalınanlarda mutluluğu arar. Sen de ben de özgürlüğümüzü kaybettiğimiz için mutluluğu özgürlükle özdeşleştirmişiz."

Bir an ne diyeceğimi şaşırdım. "Yahudi olmadığım için şükrediyorum. En azından çok da tutsak sayılmayız burada."

"Sen de hassassın, Sarah. Bu dünya ikimizi de acıtıyor. Kurban olan taraf olmamıza gerek yok. İnsanlık adına duyulan acı da bazen insanı tutsaklaştırır. Ölen insanlar için harekete geçemiyorsak, fikirlerimizi korkmadan dile getiremiyorsak, mazlumları savunamıyor, onlarla arkadaşlık edip konuşamıyorsak bizim de özgürlüğümüzü çalmışlar demektir."

Boynumu tutarsam daha rahat nefes alabileceğimi sandım ancak işe yaramadı. "Besteni duymak istiyorum." diye bu kez konuyu dağıtan taraf ben oldum.

Elinde tuttuğu bezle tuvali örttü. Piyanonun kapağını açtıktan sonra tabureye oturdu ve benim de oturabilmem için kenara kaydı. Parmaklarını çıtlatırken notalara baktı. Sonra başladı. Daha birkaç notada o hüznün sesini aldım. Çaldığı müzik en yalın hâliyle ölümü anlatıyordu. Hıçkırıklarla ağlamak istedim. Annem ve babam aklıma düştü. Sonra Julian'ın savaştan dönemeyeceği evhamına kapıldım. Tüylerim ürperdi, üşüdüm. Kısacıktı, hemen bitti ama etkisi uzun süre kalacak gibiydi.

"Nasıl?"

Ben dinlemeye bile dayanamamışken o nasıl bestelemişti? "Güzel." dedim derin bir nefes vererek. Berbat hâldeydim. Yığılıp kalmak istiyordum. Bir tablo ve kısacık bir müzik ruhumu parçalamış, ruhumu yorgun düşürmüştü. "Bestenin adı ne?"

"Tamamladıktan sonra karar vereceğim. Belki birlikte karar veririz?"

İlk aklıma gelen "Darağacı" oldu. Komutanın sesi yine kulaklarımda çınladı: *Oğlum, sizi darağacında sallandırır o caniler...* "Olur." dedim zorlukla. "Benim uykum var." dedim tabureden can havliyle kalkarken.

"Bir dakika." Ayaklanışını izledim. Kapıyı açıp odasına geçmeden önce "Benimle gel." dedi. Onu takip ettim, komodinle yatağın arasına sıkışmış bir kutu çıkardığında az önce onu nasıl göremediğimi düşündüm ama dikkatle baktığımda kasaya benzer başka bir şey olmadığını gördüm. Kahverengi bir hediye paketine sarılmış büyük kutuyu ifadesiz bir yüzle bana uzattı. "Bu senin için."

Kalbim heyecanla çarptı. "Bu ne?" diye sordum.

"Hediye." demekle yetindi. Kutuya öylece baktım. Ne yapacağımı bilemedim. Verdiği şeyi geri uzattım.

Ellerime baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Hayatımda iki kez biri için bir şey aldım. İlki de sendin, ikincisi de." Geri uzattığım kutuyu almadı.

Bu sözü üzerine hediyeye baktım ve iki elimle birlikte tutup karnıma bastırdım. "Çok teşekkür ederim."

"Teşekkür etme." dedi tebessüm ederek. "Gülümse, gözlerinin içi gülsün ve o gözlerle bana bak."

Yanaklarım utançla ısındı. "Tamam, aklımda tutarım." diye saçma bir cümle kurdum. "Odamda açayım?" Başımı zorlukla kaldırıp gözlerine baktım. Kafasını usulca salladı. Hâlime eğleniyor gibi bir ifadesi vardı. "İyi geceler." dedim çabucak kaçmak için hızlıca.

Güldü. "İyi geceler." Ama ben onun gülüşünü izleyemeden odasının kapısını açmıştım bile. Elimde kutuyla koşar adım merdivenlerden inerken salondan Sophie çıktı. Yüzüne bakmadım, konuşmadım veya konuşmasına fırsat verecek bir an yaratmadım.

Odama girer girmez kutuyla beraber yatağıma oturdum ve hediye paketini yırtıp açmadan önce Türk usulü bağdaş kurdum. Kutunun kapağını iki yana ayırdım. İl gördüğüm şey kiremit renk kabanımla aynı renk olan botlardı. Bilekten biraz yukarıda bitiyordu ve bağcıklıydı. Ayakkabının numarasına baktığımda tutturmuş olduğunu gördüm ya da hususi olarak botumun numarasına bakmıştı.

Kendim seçsem bu kadar beğenmezdim. Hemen ayağımdakileri çıkartıp Julian'ın aldıklarını denedim. Eğilip bakarken de iki yanıma düşüp görüşümü kapatan saçlarımı tuttum. Odanın içinde salak salak sırıtarak dolaştım. Bu sevincimin sebebi botlar değildi. Bunları Julian'ın beni düşünerek almış olmasıydı.

Askerler bizi zorla evimizden çıkartıp toplama kamplarına götürdüğünden beri kendimi değerli hissettiren tek kişi Julian olmuştu. Yatağın üstüne oturup bir diğer hediyeye bir de Martin Eden'ın Almanca ilk baskısına baktım. Çok eski bir kitap olmamasına rağmen bir hayli nostaljik havası vardı. Küçük bir sevinç çığlığı eşliğinde kalın kitabın sayfalarına sinmiş kokuyu ciğerlerime doldurdum. İlk sayfalarında parmaklarımı gezdirdim. Kapatıp kenara koydum.

Kutuyu ortadan kaldırmak için elime aldığımda köşede bir şey daha gördüm ve kaşlarımı çatarak ne olduğuna baktım. Toprak rengindeki kalın eldivenleri elime aldığımda yere bir kâğıt düştü. Eğilip aldım ve Julian'ın el yazısıyla bana bıraktığı notu okudum.

"Alexander'ın eldivenleri sana hiç yakışmadı."

Onu düşündüm. Mavi gözlerindeki ışıltıyı, gülümseyişini ve kaşlarını çattığında silinen sevimliliğin yerine gelen can alıcılığını... Onu seviyordum, o da beni seviyordu. İmkânsızdık fakat kalbimizin umurunda değil gibiydi.

Bir kafes çizdi, kafesin içine önce kendini koydu, sonra beni.

Yüreğimdeki korku artık oydu. Birçok yara açıldı içimde, yarısı savaşa, yarısı ona aitti. Zihnimde yazdığım her mektubun muhatabı oydu. Kendim için bir soluksam, ona ruhtum. Gözlerimi tavana diktim, ben de bir resim çizdim orada: Şekilsiz bir kalpti, çirkindi ama ikimizin ruhunu o kalbin içine koyunca birden değerlendi.

Yatakta yan döndüm. Sanki baktığım açık pencereden görünen lacivert, bulutsuz, yıldızlı gece değildi: *Julian'ın gözleriydi.*

Ve birkaç ay sonra Julian savaşa gitti. Tüm dualarıma rağmen, beklenen o lanetli an geldi. Hiçbir şey güzel değildi.

Suyun tadı bile berbattı. Savaş Norveç ve Danimarka'da olacakmış ancak Julian'ın hangisine gideceği belli değildi. Ondan haber alamıyorduk. Evden ayrılmadan önce odama gelip alnıma bıraktığı tüy kadar hafif öpücüğünü şimdi bile hatırlarken ürperiyor, gözlerim doluyordu. Bir de o gittikten sonra odama ağlayarak girdiğimde komodinin üzerinde gördüğüm kese... İçinde yüklü bir para vardı. Mahcup olurum diye kendi eliyle vermediğini düşündüm. Onun bu kadar düşünceli olduğunu tahmin bile etmezdim. Babasının deyimiyle o heykel gibi bir adamdı. Her zaman kaşları çatık olurdu ve her an birine çıkışacak gibi bir izlenim verirdi.

Gideli yirmi günü geçmişti. Danimarka, Julian gittikten birkaç gün sonra, savaş çıktığı gün teslim olmuştu ve radyodan bu haberi dinlerken onun da o taburda olması için dua ettim. Sonra Julian gelmedi, korktum. Bu kez de Norveç'te olmasını ve savaş devam ettiği için gelmediğini ümit ettim. Ama korkuyla yaşamak korkunçtu.

Neredeyse günün her saati radyo dinliyorduk. Komutan odasından çıkmıyordu ve Sophie evden ayrılmıştı. Acım yetmiyormuş gibi her gün Mia'yla uğraşıyordum. Her gün... Gelip bana, dünyanın bu hâlde oluşunun suçunu bile yüklemeye çalışıyordu. Buradaki işimiz bitmişti. Julian artık evde olmadığı için odasını istediğimiz süre zarfınca aramış, o kasayı sanat odasındaki kanepenin arkasında duran, duvara monte edilmiş minik kapı gibi bir yerin içinde bulduk. O sıra gözüm tabloya kaymıştı ama kafesin içinde hâlâ tek bir güvercin vardı. Neden çizmediğini anlayamadım ama o an sorgulayacak vaktim de yoktu. Mia açarken çok zorlandı, saatlerini harcadı ancak bir sürü belgelerin olduğu kasayı açmayı başardı. Hemen ertesi gün, muhtemelen resmî belgelerin kopyası olan kâğıtları birlikte teslim ettik. Bir an evden ayrılmamızı isteyeceklerini düşündüğüm için endişe ettim. Hiç yoktan Julian'ın sağ salim

dönmesini umuyordum. Ama daha korkunç olan konuda ısrar ettiler. Evde beklememizi, albay sağ gelirse belgelerin yok olduğunu anlamadan işini bitirmemizi istediler. Aralarında Yasef vardı ve itiraz etmeme fırsat bırakmadılar. İşin doğrusu ağzımı bile açamadım.

Ben onu öldüremezdim. Ölmesine izin veremezdim. Ne pahasına olursa olsun onu döndüğünde uyarmaya karar verdim. Ancak şimdilik tek isteğim Julian'ı kanlı canlı karşımda bulmak, o parlak, masmavi gözlerini görebilmekti. İsmimi bir kez söylesin, dünyalar benim olurdu.

Ama günler geçmek bilmedi. Artık doğru düzgün uyuyamıyordum. Vücudum iflas etme eşiğine geldiğinde kendimi radyonun başında, kafam komodinin üzerine düşmüş hâlde uyurken buluyordum. Emily bile huzursuzdu. Komutan doğru dürüst yemek yemediği için pek yemek pişmiyordu. Yalnızca Albay Brandon'ın geldiği günler pişiyordu. Bu süreçte bizim en büyük destekçimiz o oldu. Bana ve komutana. Julian'la aramızda olanları bildiğini bana karşı olan bu hassas tavrından anlıyordum. Döneceğini, içimi rahat tutmam gerektiğini ve Julian beni böyle çelimsiz hâlde bulursa ne kadar kızacağını söyleyip duruyordu. Savaşın ne zaman biteceği belli olmazmış. Albaylardan önce düşük rütbeli erler öne sürülüyormuş. Ama tüm tesellileri birkaç dakika kadar etkisini gösteriyordu.

Evde bir kasvet, matem havası hâkimdi. Her şey ne kadar kötü olabilirse o kadar kötüydü. Ve işte bugün de Emily beni, bu eve geldiğim ilk zamanlarda gittiğim o pastacı hanına götürmeye ikna etti. Evdeki ilk zamanlarım... Julian buradaydı. Kanlı canlıydı. Ve bana ilk dediği şey "Önümden çekilecek misin?" olmuştu. Duygularım arasında uçurum vardı. Keşke ilk günkü gibi onu sevmeseydim... Şimdi böyle korkulu bir acı çekmezdim.

"Hazır mısın, Sarah?"

"Evet." dedim dış kapının önüne çabucak gelerek. Nisan ayının sonlarında olmamıza rağmen hava esiyordu. Üzerime ince bir hırka giyindim. Komutanın ihtiyaçları karşılanması için görevlendirilmiş asker Alexander'dı. Bizi arabasının kaportasına yaslanmış hâlde bekliyordu. Çıkığımızı görünce ellerini cebinden çıkardı ve şoför koltuğuna oturdu. Emily ile arka koltuğa oturduk. Alexander'la günlerdir konuşmuyorduk çünkü artık dayanamayacak raddeye geldiğimde onu, kendime hâkim olamadan azarladım. Nazileri övmek dışında başka şeyler konuşsaydı tahammül edebilirdim ama sohbetinin yarısından çoğunu savaş hakkında, Hitler'e dizdiği methiyelerinden oluşturuyordu. Bir gün beni dışarı çıkarmak için zorladığı an fırsatın bu fırsat olduğunu düşünüp onunla konuşmak istemediğimi söyledim.

Emily benimle konuşmaya çalıştı ama ne sohbet konusu açarsa açsın dilim tek kelimeden fazlasını edemedi. Bunun üzerime Emily pes etti ve tek tarafının çivisi söküldüğü için gevşekçe asılan Han Pastanesi tabelasını gördüğümüzde ayaklarımızı hareket ettirmek için çabucak indik. Alexander ağzını açmadan arabada kalmayı tercih etti. Julian'ın içine para koyduğu kesem elimdeydi. Minik tepeyi tırmanarak ahşap pastaneye girdik. Kapı o zamandan beri yağlanmadığı için gürültülü bir şekilde gıcırdadı. İki masa dışında tüm masalar boştu. Pastaneci kadını başta görmedim ama biz vitrine doğru ilerlediğimiz sırada kadın içerideki kapıdan çıkageldi. Bu kez pespembe giyinmişti, saçındaki bandanadan, tırnağındaki cilaya kadar her şeyi pembeydi. Kulağında o kadar iri küpeler vardı ki nasıl olur da kulak deliğinin yarılmadığına hayret ettim.

"Ne istersiniz?" dedi gülümseyerek. Tebessümü hüzünlü müydü yoksa ben kendi ruh durumumu onun yüzünde mi görüyordum, bilmiyordum.

Canım hiçbir şey istemiyordu fakat Emily koluyla kolumu dürtünce orman meyveli olan kurabiyelerden birkaç tane istedim. Emily de kendine pasta istedi ve cam kenarına oturup siparişlerimizi bekledik. "Her şey çok üzgün görünüyor." diye mırıldandım. Boğazıma bir yumru çöktü. "Masa bile."

Siparişlerimiz geldi, hiçbir şey yiyemedim. Kurabiye ağzımda büyüyünce zorlamamaya karar verdim. Emily de ısrar etmedi.

Emily uzun parmaklarıyla masanın üzerindeki elimi kavradı. "Albay Julian dönecek, Sarah. Norveç teslim olmak üzere. En fazla bir hafta gecikir."

Ama öyle olmadı. Radyoda Norveç'in teslim olduğunu duyduk. Orada savaş bitmişti. Norveç işgal edilmişti. Bekledim. Ha bugün, ha yarın gelir, diye düşündüm ama aylar geçmesine rağmen gelmedi. Artık komutan da iyice çökmüştü ve Brandon bize teselli vermiyordu. Onun da yüzünde endişesini görüyordum. Günler geçmişti ama Julian hâlâ yoktu. Nefes alamıyor, aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Çaresizliği asıl o zaman yaşadım. Acı çok tazeydi ve her gün tazeleniyordu. Beni delirten buydu.

Odamın içinde volta atıyor, sonra yatağa çöküyordum ama ne uyku uyuyabiliyor ne de bir şey yiyebiliyordum. Banyo bile zorlukla yapabiliyordum. Onun odasına gitmek bir yana, gözlerimi kapattığımda yüzünü görürüm korkusuyla gözlerimi bile kırpmak istemiyordum.

Tanrım, günler korkunç bir devinimle birbirinin aynısını seyrediyordu. Mia gelmesin diye odanın kapısını da kilitlemiştim. Örgüt artık Julian'ın zayıf noktam olduğunu biliyordu. Hiçbir şey umurumda değildi. Anne babamın ve Julian'ın özlemi beni mahvetti. Aynaya baktığımda mezardan yıllar sonra çıkmış bir ölüye veya tımarhane kaçkınına benziyordum. Saçlarımı bile tarayamıyordum. Gücüm, hâlim yoktu.

Şaşıyordum: meğer onunla biriktirdiğim ne çok anı varmış. İki aylık yokluğu ömrüme bedel oldu. "Tanrım." dedim yeniden ağlamaya başlayarak. "Lütfen sen Julian'ı koru ve onu bana sağ salim ver."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Billie Eilish/ Lovely

Albay Julian Müller

İçindeki sıkıntı katlanılmaz bir boyuta ulaşsa da dayanmak zorundaydı. Akıl sağlığını korumak adına yapabildiği tek şey, eve döndüğünde Sarah'a daha güzel seslendirmek için okuduğu Martin Eden'dı. Onu karşısında hayal ediyor, satırları sesli okuduğunu düşlüyordu. Bazen başını kitaptan kaldırdığında onu bir saniye için gördüğüne yemin bile edebilirdi fakat birden yok oluyordu ve o an Julian derin bir ıstırapla yapayalnız kalıyordu. Sarah... Albay Julian, Sarah'ı sevdikten sonra anladı içinde hâlâ umudun yaşadığını. Hatta öyle ki dünyaya, ona kitap okuyacak kadar inanmaya başladı.

Kan, vahşet, merhametsizlik... Savaşın diğer isimleri bunlardı ve Albay Julian, hepsini birden ilk kez böylesine yoğun hissediyordu. Dayanabilecek gibi değildi fakat dayanıyordu. İyi değildi; bitkindi, mutsuzdu, umutsuzdu, sessizdi, tüm yolları kapanmıştı. Savaş sona erse, bu ateş hattından sağ kurtulsa

bile gördükleri onunla ölüme kadar gidecek ve beyninin içini yiyen kurt büyüyecekti. Buradaki kimse sağlıklı kalmayacaktı.

Babasının asker olması konusunda zorladığı için asker olmamıştı çünkü bir Nazi askeri olmaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi ama annesinin planını reddedemezdi. İnsanlar böyle kolay öldürülebiliyorken, Albay Julian'ın da hiçbir şey yapmamaya vicdanı izin vermezdi. Tehlikeliydi, canından olması küçücük bir hatasına bakardı ancak insani vazifesini yerine getirmişliğin verdiği o huzur, ölünce bile kendisiyle olurdu. Böyle umuyordu. İstifa edemezdi çünkü örgüt için yeterince belge toplayamamıştı.

Nazilere karşı kurulabilmiş adam akıllı tek grup Direniş örgütüyken, onlar bile kendi aralarında parçalanmış, bu işi güce dönüştürmüşlerdi. İyi kalpli Yahudilerden ve onlar gibi farklı etnik kökenli insanlardan oluşuyordu. Bu işi kanla çözmeyi hedefleyen taraf tüm dengeyi bozuyor, Julian'ın içinde olduğu tarafın işlerini epey zorlaştırıyordu. Oysaki çözüm öldürmekten daha kolay işlerle de yürüyebilirdi. Julian ve aynı zamanda Brandon gibi Nazilerin arasına sızmış askerlerin yaptığı muhbirlik sayesinde önemli belgeler el altından örgüte ulaştırılıyor, onlar da dış güçlerle iş birliğine giriyordu. Bu iş birliğini yapan kişiler arasında Julian ve Brandon yoktu çünkü ne olursa olsun askerlerin örgütteki kimlikleri kendi güvenlikleri açısından saklanırdı.

Julian başta bunun da pek işe yaramadığını düşünüyordu. Pek çok belge taşımış, pek çok bilgi vermişti ama şimdi geldiği noktada savaş alanındaydı. Yine de biliyordu ki böylesine bir yönetimi bastırmak, ülkeleri birlik olsa da kolay değildi ve zamana ihtiyaç vardı. Acele etmek yalnızca onları parçalardı. Devlete baş kaldıracak kadar fazla değildiler, o kadar silahları da yoktu.

Örgütün o koluna karışmasının birkaç etkeni vardı. Bunlardan biri, safi barış için mücadele etmeleriydi: Öldürmek yok, zarar vermek yok. Bir diğer etken annesiydi. Savaş patlak vermeden yaklaşık bir sene önce, Kristal Gece'den hemen beş gün sonra annesi evden ayrılmıştı ve babasına güvenmeyen Julian'la annesi onu ölü göstermek zorunda kalmışlar, bunun için eve örgütün saldırmasıyla annesinin öldüğünü söylemişlerdi. Babası o zaman şehir dışındaki bir hastanedeydi ve böylece yalnızca bir sahte mezarlık yaptırmak, problemi çözmüştü.

Julian annesine hayran bir adamdı. Gördüğü en güçlü kadın olduğunu düşünürdü. Dilinin kemiği yoktu, kimseye minnet etmez, hiçbir şey için boyun eğmezdi. Kendisi çalışır, çizer ve parasını bu yolla kazanır, eşinin verdiği hediyeyi bile zorlukla kabul ederdi. Onuru, gururu, gücü annesinden öğrenmişti. Öz babası öldüğü gün annesinin yıkılacağını sandı ama aksine, kadıncağız oğlu için ayaklarının üzerine daha sağlam basmaya başladı.

Devrimci ruhluydu, birlikte çardakta resim çizerken Julian'a sık sık ülkenin nasıl yönetilmesi gerektiğini anlatırdı: yerine göre eşitlik ama her zaman adalet. Yaşam hakkının kutsallığı, yeme içmenin, eğitimin, sağlığın her paydaya eşit dağıtılması... Annesi hep bunlardan bahsederdi ama Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi hükûmete geldiğinden beri tek söylediği şey devrimin gerektiğiydi çünkü annesine göre onları alt etmenin başka yolu yoktu.

Sanatı çok seviyordu, bu huyunu oğluna aşılamış, onu erdemli hikâyelerle, müzikle uyutmuştu. Julian annesinin, o küçükken okumayı yazmayı henüz bilmediğinde bile eline kitap tutuşturduğunu hayal meyal hatırlardı. Sözün kısası, onun annesi eşsizdi. Julian zaten sessiz kalmayacağını, bir şeyler yapacağını biliyordu. Her şeyi bırakıp örgüte katılacağını söylediğinde şaşırmadı. İnsanların dinlerinden ötürü cezalandırılmasına

susacak en son kişi annesiydi. Birlikte o evde geçirdikleri son gecede, Julian ona endişelendiğini, gitmesinin ne denli doğru bir karar olduğunu sorguladığında oğlunun ellerini tutmuş hâlde dimdik otururken "Julian." demişti kadifemsi bir sesle. "İnsanlığın yok oluşunu seyredersem insaniyetimi kaybederim. Bazı şeyler vicdana sığmaz. Ya vicdanını yırtıp atarak fıtratından çıkarsın ya da harekete geçersin. Senden de istediğim bu: Ben seni insan doğurdum, insan kalmanı istiyorum."

Öyle de yaptı. Harekete geçti, izlemedi. Elinden gelenin en iyisini yaptı. Annesi; kendisini, babasını bu amaç uğruna terk ettiğinde ona hiç kızmadı. O da Julian gibi Komutan Geert'e saygı duyuyordu ama baskıları, eşinden soğumasına neden olmuştu.

Komutan Geert... Üvey babası. Annesinden yaşça çok büyüktü. Julian annesinin komutanı sevdiği için evlenmediğini biliyordu. Koşullar o zaman bunu gerektirmiş olmalıydı. Julian, Geert'i her zaman sevmiş, saymıştı ama fazla kontrolcü yapısı ne ona ne de annesinin özgür ruhuna uymuyordu.

"Albay Julian." dedi Binbaşı Dietz. "General hemen saldırmamızı istiyor."

Düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Julian gözlerini kapatıp yalnızca bir saniye kadar sessizlik istedi. Sessizliği bile özlemişti. Ama onun yerine masanın üzerindeki haritaya baktı. "Saldırı hattını uzakta tutun." diye emretti. "Norveç askerini bizim tarafımıza gelmesini sağlayalım ki köy halkına zarar gelmesin."

"Önceliğimiz bu değil, albay. Askerleri bize doğru çekmek günlerimizi alır. Kuzey taraf çoktan bize geçti. Bizim de elimizi acele tutmamız gerekiyor. Adolf Hitler çarçabuk Norveç'in düşmesini emrediyor." Genç adam dişlerini sıkınca çenesi kasıldı.

"Tek planınız bu mu? Sadece saldırmak mı? Orada çocuklar var." diye hiddetlendi. Kolunu gözükmeyen köye doğru uzatmış, işaret parmağıyla o tarafı gösteriyordu. "Askerleri bu tarafa çekin. Köyün diğer tarafından saldıracağımızı zannettikleri an bize doğru geleceklerdir."

"Bunu generallere raporlamamız gerekebilir." dedi yüzüne is bulaşmış Binbaşı.

Julian sert bir ses tonuyla konuştu. "Kimseye rapor verecek durumda değiliz. Görevinizin dışına çıkamazsınız, Binbaşı. Ayrıca general tüm komutayı bana devretti."

"Bizi bekleyeceklerini sanmıyorum, Albay Müller."

Julian gözlerini haritadan kaldırdı ve adama bir adım yaklaştı. "Burada yetkili olan kim?" diye sordu tehditkâr bir tınıyla. Adam sessiz kalınca Julian memnuniyetle başını salladı. "Güzel, bir an unuttuğunuzu düşünecektim." Dudak büktü. "Hatırlatmak zor olmazdı ama neden kıymetli zamanımızı buna harcayalım?" Etrafta askerlerin çıkardığı bir uğultu, bu tahta barakadan bile duyulabiliyordu. "Şimdi çık ve askerleri hizaya sok."

Binbaşı ayaklarının iç kısımlarını birbirine vurup saygıda durduktan sonra barakadan çıktı. Julian şapkasını çıkardı, saçlarının arasına parmaklarını daldırdı. Nefes almayı pek istemese de derin bir nefes alıp verdi. Az sonra barakanın tahta kapısı gürültüyle açıldı. "Bu da ne?" dedi Julian kaşlarını çatıp içeriye davetsizce giren bir diğer albaya bakarak. Bu yardakçının adı neydi, hiç hatırlamıyordu.

"Sen bizi düşürmek mi istiyorsun?" diye bağırdı. "Savaş doktrinimizi yok sayamazsın. Ani ve hızlı saldırmamız gerekiyor. Düşmanın ayağına gelmesini bekleyemezsin."

"İlk bölgeyi böyle aldım ama." Julian kaşlarını çattı. "Bu benim ikinci görevim ve ilkinde olduğu gibi sivil insanlara zarar

gelmesini önlemek istiyorum. Biz askeriz, kasap değil." Kendi bile buna gülecekti. Nazi askerleri bir şeytanken, söylediği söz komikti.

"Binbaşı!" diye bağırdı adam Julian'ın gözlerinin içine bakarak. "Generale rapor ver. Hemen, şimdi."

"Emredersiniz!" Bu Julian'a duyduğu itaatten daha istekli bir sesti.

Julian yumruklarını sıktı. "Tamam." dedi Binbaşı gitmeden. "Tamam, Binbaşı Dietz, askerlere harekât için onay verdiğimi söyleyin. Bir saate toparlanmış olsunlar." Pes etti. Çünkü Julian, generallerin hiçbirinin halkı düşünmediğini biliyordu. Muhtemelen diğer albayı dinleyeceklerdi. Bir önceki bölgeyi alırken temiz bir taktik kullanması onları tatmin etmeyecekti çünkü Hitler ve yandaşları ülkenin çabucak düşmesini emrediyordu. İstediği olmazsa, rütbesine bakmadan bu bölükteki askerleri infaz edebilirlerdi. O kaçık herifler her şey yapabilirdi.

Fakat Dietz diğer albayın onayını aldıktan sonra "Emredersiniz!" diyebildi. İşte Julian, tüm insanlığıyla burada yapayalnızdı.

Herkes toplandı. Julian'a, ateş hattına giderek orada öncülük etmek düştü. Diğer üst rütbeler geride duracak ve kazandıkları sıra yanlarına geleceklerdi. Julian büyük bir tankın içine girip şehre açılan köye ilerlemeden önce savaş doktrinini yeniden açıkladı. "Olabildiğince hızlı ve ani olun, düşmanın bir düzen kurmasına müsaade etmeyin." dedi ve peşi sıra bir düzine emir yağdırdı ama gerek kalmayacaktı çünkü savaş uçakları az sonra havalanıp köyün etrafındaki askerlerin menzilini bombalamaya başlayacaktı. Julian göreceği tabloyu biliyordu. Düşman askeri onların geldiğinden haberdar olsaydı muhtemelen kendileri de bombalanacaktı fakat düşman askeri haberdar olduğunda her şey çok geç olacaktı.

Julian, tepesinde kapağı açık tankın içinden savaş uçaklarının kulak zarını yırtan seslerini işitti. Tank toprak arazide takır takır ilerlerken yüzünü buruşturdu. O an aklından tek geçen, büyük bir pişmanlıktı. Hiç asker olmamalıydı. İşe yaramayacak belgeler için cani rolü oynamak katlanılmazdı.

İlerlediler, savaş uçaklarının sesi kesildi. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Tankı kullanan asker "Albay'ım, ... Kilometre ötede düşman hattı görünüyor." diye seslendi.

Julian hemen ayaklanıp tankın içinden dışarıyı gösteren dürbünden baktı. Belli belirsiz bir karartı toprak yolun sonundaydı. Julian tepesindeki açıklıktan dışarı çıktı ve bağırdı. "Saldırı pozisyonu!" Namlulların aynı anda ileriye doğrulurken çıkardığı mekanik sesi işitti. Arkada silahla savaşacak askerler de boyunlarına mermiliklerini taktılar. Julian askerleri kontrol etti. Arkasında uçsuz bucaksız sıralanmış erler, kendisinden daha düşük rütbedekiler hizalanmıştı. Yüzlerce, hatta belki binlerce asker... Tam anlamıyla saldırı için hazırdılar. Sonra bütün tankların tepesindeki ağır metal kapandı. Julian içeri girdi ama hazır hâlde bekliyordu. İlk ateşin, Julian'ın olduğu tanktan atılması bekleniyordu. Askerlerin arasında sessiz bir uğultu vardı. Bu uğultu kendilerine aitti.

Biraz daha ilerlediler. Gidebilecekleri son hızda gidiyorlardı. Julian dürbünle dışarıyı gözetledi. Tank ateşlediğinde düşmanı vurabilecek mesafeye geldiklerinde sakince "Ateşle!" diye emir verdi ve tank sarsıldıktan sonra peş peşe gümbürtü koptu. Kısacık bir sessizlik oluştu, o sesin arasında siren seslerini duydu. Köy halkına düşmanın saldırdığı uyarısı veriliyordu.

Sağ tarafından şiddetli bir patlama sesi geldi. Sonra içinde olduğu tank üst üste karşıda Norveç askerinin bulunduğu hattı bombaladı. Düzenli aralıklarla havalanan savaş uçakları bombardımana başladı. Sonra aniden bir şey oldu. Sarsıldılar, tankı ateşleyen asker geriye doğru fırladı. Julian sırt üstü sertçe düştü ve ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

"Tankı vurdular." dedi asker can havliyle ayaklanıp. Şakağını bu ufacık yerde her nereye çarptıysa süzülen kan daha şimdiden üniformasının yaka kısmını ala boyamaya başlamıştı. "Albayım tankı vurdular. Çıkmamız gerek." Julian bir yerden tutup toparlandı ve tepesindeki metal kapağı açmaya çalıştı. Sıkışmıştı, çıkamayacağını düşündü ama dışarıdan yardım eden birkaç el sayesinde kapak açılıverdi. Kimsenin yardımını alamadan kendini dışarıya attı. Ve kurşun sesini duydu. Onu kurtarmak için kapağı açmaya gelen asker şakağından vuruldu ve bir bez bebek gibi tankın üzerinden toprağa düştü. Julian kısa bir an şok yaşadı ama ona seslenilmesiyle kendine geldi. Yere atladı, az önce ölen askerin üzerine basmadan arkaya ilerlerken gerisine dönüp tankın içindeki askerin çıkarıldığından emin oldu.

Diğer askerlerin yanına giderken yerde gördüğü onlarca askerle bir an kaskatı kesildi. Korkunç bir tabloydu: Parçalanmış et ve kemik parçaları, yerlere serilmiş yardım diye feryada eden yaralılar ... Dehşet vericiydi, kanı damalarında donup kaldı ve ilerleyemedi. Nefes alamadığını sanıyor, çırpınma isteği duyuyordu ancak tam bu vahşetin ortasında nasıl olduysa dimdik durabildi.

Bir ses duydu. Bir inleme sesiydi, arkasında devam eden çatışmanın arasından nasıl duyduğunu bilmiyordu fakat etrafına şöyle bir baktığında fark etti ki sol ayağının hemen yanında bir asker vardı. Tüm bu ceset çölünün ortasında bunu fark etmemesi doğaldı ancak yine de şaşırdı. Eğildi, askerin yaşı gençti ve gözleri nemliydi, titriyordu, dudakları morarmaya durmuştu. *Acaba yavaşça öldüğünün farkında mı*, diye düşündü Albay Julian. Ne kadar korkunç bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı.

"Komutanım." dedi zorlukla. Nefes alamadığı için kesik kesik konuşuyordu. "Beni ..." Sustu, boğazından hırıltılı bir ses

yükseldi. Julian ne yapacağını bilemedi. Elini mi tutması gerekiyordu yoksa her şeyin geçeceğini mi söylemeliydi? Kararlaştırmaya fırsat kalmadan asker yutkundu, bir an için sarsıldı. "Annem." diyebildi sadece çünkü cümlesini kuramadan ağzından kan boşaldı. Julian boğulmasın diye nafile bir çabayla onu hafifçe doğrultmak istedi. İşte o sıra sol kolunun kopmak üzere olduğunu gördü ama en büyük darbe göğsünden gelmişti. Şiddetli bir kasılmanın ardından, albayın eli askerin sırtındayken gözleri boşluğa dikildi. Julian üzüldüğünü hissetti. Anladı ki savaşta herkes kaybediyordu. İnsanlar her zaman kurban olan tarafın yalnızca ezildiğini zannederdi ama acılar karşılıklı çekiliyordu. Gördüğü bu tablo durumu özetler nitelikteydi.

Julian doğruldu ve insanlık dramına bir kez daha baktı. Sonra arkasına dönüp bir yüzbaşından durumu öğrendi. Ülkenin güneyine açılan köyü düşmüştü. Julian askerlerin konuşlandığı yere iyice bakması için bir grup askeri gönderdi. Norveç askeri geri çekilmemiş ancak hepsi ölmüştü. Çünkü ülkeleri için direnmişlerdi.

Diğer albayı gördü ve işaret parmağıyla ona gelmesini işaret etti. Adama doğru yürürken bir asker çığlık atıp akabinde kahkaha atmaya, tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Julian yürümeye devam ederken o askere baktı. Sağlık görevlisi kollarından tutmaya çalışıyordu. Askerin gözlerinde büyük bir hüzün vardı ama kahkaha atıyor, yüzünün derisini tırnaklarıyla kaldırmaya çalışıyor bir yandan da yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bazı ağlama sesleri geliyordu ancak tüm bu durumun içinde keyifle sigarasını tellendirenler de vardı. Julian iç çekme dürtüsünü bastırdı.

Albayın yanına gitti. Yaşlı adamın bir bağırışı sağ askerlerin hepsini bir hizaya soktu. Serbestçe çalışan hemşire ve doktorlar hariç herkes hareketsizdi. Julian, albayın "Köyü temizleyin!" emrini duyunca gözlerinden ateş çıktı.

Bir el işaretiyle harekete geçen askerleri durdurdu. Albayın karşısına geçti, burnunun dibine girdi ve tehditkâr bir hareket eşliğinde kaşlarını çatarak, "Köy düştü zaten." dedi. "Ne halt yemeye böyle bir emir verirsin?"

"Kimin ne yapacağını bilemeyiz." dedi albay ukalalıkla. Julian, kendisinden yaşça büyük bu albayın özgüveninin temelini biliyordu. Bu öz güven, az önce arabasından inip onlara doğru gelen generalden kaynaklanıyordu. Köyü aldıklarını duymuş olmalıydı yoksa bu savaş hattına gelerek kendisini tehlikeye atmazdı.

"Halka dokunmayın." dedi Julian askerlerine dönüp. "Hiç kimseye zorla bir şey yapmayın. Zorba olmayın, yalnızca insanları nizama sokun ve güvende olduklarını söyleyin." Ama güvende olmayacaklardı. Nazilerin ikiyüzlü taktiğini kullandığı için Julian bir an kendisinden tiksindi ama bu zavallı insanları rahatlatmanın başka bir yolunu bilmiyordu.

"Savaşta aklını kaçıran şu aptal, zavallı askerler gibi konuşuyorsun genç adam." dedi albay. Muhatabını rütbesiyle aşağılayamıyordu çünkü aynı konumlardaydı.

"Benim akıl sağlığım yerinde ama siz bunamış olabilirsiniz." Şu anda bu tartışmayı askerlerin önünde yapmak profesyonelce olmadığı hâlde Julian karşısındaki albayın da akıl dengesinin sarsıldığını biliyordu. *İnsan olan herkesi sarsardı.*

Ve general geldi. "Neler oluyor burada?" diye kükredi. Onun yüzüne baktığında kuduz bir köpeğe bakıyormuş hissi uyandı içinde.

"Albay Julian Müller halka dokunmamamızı emrediyor." dedi alayla. "Ama düşman askerinin sivil olup olmadığını ve bir planlarının bulunmadığını bilemeyiz. Bu işi temiz yapmalıyız, generalim."

"Öyle mi?" diye ağır bir baş hareketiyle Julian'a döndü. "Sizin planınız ne albay? On askerimizi köyün içine gönderip kobay faresi gibi kullanmak mı?" Tankçılara döndüğünde Julian itiraz etmek için bir adım attı ama kelimeler sımsıkı kapalı iki dudağının arasında kaldı. "Köyü ateşleyin!"

Julian kendini ölmek üzere olacak kadar bitkin hissetti. Bu yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda psikolojik bir savaştı. Julian köy bombalanırken o tarafa bakamadı. Ellerini arkasından gevşekçe birleştirip başını eğdi. Gözleri buğulandı. Önünü bulanık görüyordu. Ölen şu askerlerden biri olmak istedi çünkü yaşarsa, yaşadığı tüm süre boyunca yürüyen, nefes alan bir ölü olacaktı.

Sonra köyün içlerinden bir ses geldi. Bir çığlık gibiydi ve o taraf bombalanmadan önce tüfeklerden çıkan mermi seslerini duydu. Bir şarapnel parçası, barut kokusu eşliğinde Julian'ın göğsünde bir yere saplandı. Ağzı sıcak bir sıvıyla doldu, yere düştü.

Dileğinin bu kadar çabuk kabul olacağını düşünmüyordu ama zihninin ayık kalan ufacık bir yerinde Sarah'ın gülen gözleri belirip kayboldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Wiz Khalifa, Charlie Puth/ See You Again

Sarah Meyer

Hangi günde olduğumuzu bilmiyorum. Umurumda da değil. Artık pes etmiştik. Komutan, eve her gün gelen aynı doktorun verdiği ilaçlarla uyuyordu. Daha iki gün önce onu gördüğümde iskelete dönmüştü. Brandon eve daha nadir uğruyor, geldiğindeyse yüzünde bir ümit arıyor ancak bulamıyordum.

Yine uyandım... Korkunç bir sabahtı, yaşamak istemiyordum. Herkes bir bir yok oluyorken benim yaşamam haksızlıktı. Ağlamak istedim ama gözlerimden yaş akmadı. Zayıf bedenim yorganın altında titredi. Doğruldum. Ayaklarımı karnıma çektim ve alnımı dizlerime yasladım. Hiçbir şeyin tadı yoktu. Sanki üç ay önce bir kâbusa yatırılmıştım ve o kâbus devam ediyordu.

Odamın kapısı tıklatıldı ancak başımı bile kaldırmadım. Kapıdan gelen ses "Sarah." diye seslendi. Bir süre bekledikten sonra ekledi: "Bir şeyler yemen gerekiyor canım."

"Canım istemiyor." diye her sabah olduğu gibi aynı karşılığı verdim Emily'ye.

Ayak seslerini duydum. "Böyle yapma." Yatağımın bir tarafı çöktü, ardından parmaklarını saçlarımda hissettim. "Kendini bu kadar bırakma, toparlan."

Yutkundum ve başımı zar zor kaldırdım. "Ben bu evden gideceğim." dedim aklıma gelen ani fikirle. "Yoksa kafayı yerim, Emily." Omuz silktim. "Dayanamıyorum." Ki hâlâ Direniş Örgütü'nün bizi burada neden tuttuğunu bilmiyordum. Belki de bize yeni bir görev verene kadar, iki boğaz eksilmiş gözüyle bakıyorlardı.

"Ama." dedikten sonra bir tereddütle, "Belki..." diyecekti ki cümlesinin devamını getiremeden susturdum. "Belki mi? Orada savaş bitti, Emily. Almanya'nın şu an başka bir ülkeyle savaşı olsaydı oradaki cepheye gönderildiğini düşünürdüm ama yok." Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı ondan çekip duvara sapladım. "Artık umudum yok."

"Böyle ölü gibi yaşayamazsın Sarah." dedi Emily üzgün bir sesle. Dizlerimin etrafına sardığım kolumun bileğini tuttu.

"Sen nasıl atlattın, Emily?" Çatlak sesim kulaklarıma dolunca ne kadar acınası olduğumu fark ettim. Emily'nin gözleri boşluğa daldı ve eski günlerin verdiği ıstırabın gölgesi buz mavisi gözlerine çöktü. "Özür dilerim." derken içimden kendime kızdım. Böyle bir soruyu ona hiç sormamalıydım.

"Sorun değil." dedi ama bileğimden çektiği elinin titrediğini hissettim. "Artık olmadığına kendimi inandırdım. Başta çok zordu. Tıpkı senin gibiydim ama benim, acımı yatağımın içinde yaşayacak lüksüm yoktu. Bu yüzden çoğu zaman hastalandım ancak buna rağmen yine çalıştım. Sonra..." dedi ve omuz silktim. "Yokluğuna, ölümüne alıştım. Bu kadar."

Suçlayıcı konuşmamıştı ama kendimi kötü hissettim. İnsanlar acılarını yaşamakta bile eşit olamıyordu. "Haklısın, buradan ayrılınca..." Durdum, buradan ayrılınca yapacak hiçbir şeyim yoktu. Diğer örgütü bulmanın bir yolu varsa da bilmiyordum. Mia'yı Julian'ın artık dönmeyeceğine ikna etmeliydim. Boşuna bekliyorduk. Julian dönmeyecekti. Bu gerçek içime karabasan gibi çöktü. "Sen git, ben de birazdan yanına geleceğim. Belki birlikte kahve içebiliriz?" O an yalnız kalmak için uydurduğum bahanenin sonrasını düşünmedim. Emily başını salladı, saçımı tekrar okşayıp odadan çıktı. Onun ardından birkaç dakika sonra çıktım ve Mia'nın odasına gittim. Odada göremeyince dün akşam yarın çarşıya ineceğini söylediğini hatırladım. Bana onunla gelip biraz hava almak isteyip istemediğini sorduğunda durumumun ne denli vahim göründüğünü anladım. Mia bile benim için üzülmüştü...

Ayağa kalkmışken Emily'ye verdiğim sözü tutarak yanına gittim. İki fincana kahve koyuyordu. "Ben de seni zorlamamak için yanına getirecektim ama iyi oldu geldiğin. Bahçede içelim mi?" Başıyla işaret ettiği bahçeye baktım. Yemyeşildi, yaz güneşi yaprakları kızartıyordu. Çok sevdiğim bu manzara bile hüzün verdi.

"Olur." diye mırıldandım. Emily kahveyi hazırlayana kadar sandalyede oturdum, geldiğim raddede bir dakikadan fazla ayakta dikilemiyordum. Emily küçük bir kâseye dilimlenmiş meyve de koydu ve birlikte bahçeye çıktık. İleride akan derenin gürültüsü geliyordu. Dağın eteklerindeki bodur ağaçlardaki kuşların cıvıltısı da kulağıma hoş gelmedi. Çardağa baktım. "Orada oturalım mı?" Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyordum çünkü acı verecekti. Emily de bunu biliyor olmalı ki kısa bir süre kararsız kaldı ancak isteğimi geri çevirmedi.

Çardağa girip etrafındaki yer minderlerine oturduğumuz sıra "Minderlerin hepsini tek tek yıkadım." dedi. Sonra sustu,

ben de sustum. İçinde hâlâ ümit vardı ve bu canımı sıktı. Yorumda bulunmadan elimdeki kahveye baktım. Hiç konuşmadık, kahvem soğudu ama bir yudum almadım.

Bir saate yakın olmalıydı. Emily nihayetinde ayaklandı. "İçeri girelim mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Burada kalmak ve Julian'la burada olan anılarımızı düşünmek istedim. Gözyaşları acıyı azaltmıyordu ama ağlamak istiyordum. Kendimi paralasam bile değişen hiçbir şey olmayacaktı. İlk kez başka biri olarak dünyaya gelmiş olmayı diledim. Belki Hristiyan bir Alman olabilirdim. O zaman bu eve hiç gelmemiş, Julian'ı hiç tanımamış ve şu an ailemle yaşıyor olurdum. Perişan hâldeydim, kendime acıdım.

Julian artık yoktu: Dünyadaki ufak iyilikler de azalıyordu. Yokluğu her şeyi eksiltiyor, dünyayı karartıyor, küçültüyordu. Bir hoşça kal bile diyemedim. Tüm geleceği silecek kadar çaresizdim. Ruhum nefesimden dökülüyordu. Başımın arkasını kafamın ardındaki tahtaya yasladım. "Belki özgür olduğumuz bir zamanda kavuşuruz." diye fısıldadım. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yumdum.

"O zamana daha çok var. Şimdiye ne dersin?"

Bir an hayal sandım. Kalbim güm güm attı. Bayılacağımı sandım, rüyada olduğumu düşündüm. Kulaklarım uğuldayınca etraftaki sesleri duyamadım. Ayağa fırladım, o gücü kendimde nasıl bulabildim bilmiyordum ama mucizeviydi. Bir süre birbirimize baktık. Bahar rüzgârı tatlı tatlı aramızdaki boşlukta salındı. Gülümsedi fakat karşılık veremedim. Gözlerimi kırpıştırdım, uyandığımda boşlukla karşılaşıp yeniden ağlamaya başlayacağım rüyalardan birini mi görüyordum? Bana bir adım attı, bense kaskatı hâlde durmaya devam ettim. Gerçek olamazdı. Tam karşıma geçip kollarını bana doladı. Zangır zangır titreyen elimi kaldırıp koluna dokundum, gerçekti, yok olmadı. Kokusunu içime çektim ve gerçekliğini bir kez daha

sorguladım. "Julian." dediğimde ağzımdan hıçkırık kaçtı. "Rüya değil, değil mi?" diye sordum. Boyum yetseydi yüzümü boyun girintisine saklamak isterdim ama ulaşabildiğim en yüksek yere, göğsünün üst tarafına yüzümü sakladım. O kadar sesli ağlıyordum ki yüzümü göğsüne bastırmak zorunda kaldım.

"Buradayım." Daha sıkı sarıldı. "Buradayım, Sarah. Yanındayım, döndüm." Başımın üzerine öpücük kondurdu. Gerçek olmayacak kadar güzeldi. Belki de az önce ölmüştüm ve şimdi cennetteydim. Ya da belki de ateşli bir hastalık geçiriyordum. Gözlerimi açtığımda onu bulamazsam diye ödüm koptuğu için gözlerimi açamadım. Kollarımı ondan ayıramadım. "Yüzüne bakabilir miyim artık?" İstemesem bile bu sözü üzerine ürkekçe geri çekildim. Fakat karşımdaydı. Gerçekti. Zayıflamıştı, göz altları mosmor olmuştu ama sağdı ve yanımdaydı. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Neredeydin?" dedim titrek sesimle. Gözlerimi sıkıca yumup açarak biriken yaşları döktüm.

"Seni merakta bıraktığım için özür dilerim." dedi sadece.

"Savaş bitti." Ağzımdan hıçkırık kaçtı, iç çektim. "Bir ay oldu savaş biteli, Julian. Neden gelmedin? Bir şekilde haber göndermedin?"

"Yaralandım." Omuz silkti. "Daha üç gün önce taburcu oldum. Üzgünüm." Sonra beni şöyle bir süzdü. "Bana kendine iyi bakacağına dair söz vermiştin. Bu hâlin ne?"

"Yaralandın mı?" diye sordum dehşet içinde. "Neyin var, iyi misin?" Vücuduna, sanki kıyafetinin üzerinden yara izini görecekmişim gibi baktım.

"Sakin ol, Sarah." dediğinde sesindeki sakinlik tüylerimi ürpertti. Yaralanmıştı ve sakin olmamı mı söylüyordu? Elbette şükretmeliydim çünkü henüz dakikalar öncesinde

öldüğünden emindim ama endişe etmek elimde değildi. "İyiyim, bir ay neden yoktum sanıyorsun? Tedavi oldum ve çok iyiyim. Her savaşta yara izi neredeyse kaçınılmazdır. Dert edecek bir şey değil." Koskoca bir aydır tedavi oluyordu, hatta belki daha fazlaydı ve kalkıp önemli olmadığını mı söylüyordu? Yüz ifademi okudu. "Tanrı'ya yemin ederim, iyiyim."

Çocuk gibi omuz silktim ve sanki beni ikna edecek tek şey sarılmakmış gibi yine sarıldım. Niyetimi anlayınca derin bir nefes verdi ama yine de o da sarıldı. Hâlâ daha inanamıyordum. "Efendim." Bir öksürük sesi duyunca ikimiz de aniden geri çekildik. Emily gülümsemesini zorlukla bastırıp "Babanız sizi odasında bekliyor." dedi ama onun da gözleri dolmuştu.

Julian gülümseyerek başını salladı. "Teşekkür ederim, Emily." O mutfağa doğru gittiği sırada bana yeniden döndü. "Sen beni odamda bekle, olur mu? Bir sürprizim var."

"Tamam." dedim ve üst kata kadar beraber çıktık. İçim içime sığmıyordu. Kapkaranlık günlerdi, hiç ışığım yoktu ve sanki aniden tüm güneş benim yüzüme vurmaya başlamıştı. Dans etmek, çığlıklar atmak ve haykırmak istiyordum.

Odasına girdim, yatağına oturdum ve ona ait olan bu yerine her köşesine baktım. Üç ay... Üç ay boyunca kendi bedenime, kendi ruhuma küsmüştüm. Hayata kırgındım, tek başımaydım. O gittiği gün diri diri gömülmüş, gün geçtikçe de can vermeye başlamıştım. Ama o geldi ve beni kurtardı. Küskünlüğümden, kırgınlığımdan, yalnızlığımdan... Yüzümü ellerimin arasına gömüp ağlamaya başladım. Sevinçten ağlamak tuhaf hissettirdi. Yıllardır mutluluk gözyaşları dökmemiştim.

Ben artık gözyaşlarımın kuruduğunu sanırken dakikalarca ağladım. Julian odaya geldi, onu odasında görebildiğim için daha şiddetli ağladım, tekrar sarıldım. Tekrar yüzümü ellerinin arasına aldı ve geldiğini söyledi. Başparmaklarıyla yanaklarımı sildi. "Ağlamayı bırakırsan hediyeni göstereceğim."

Başımı eğip dudaklarımı ıslattım. Bu yeterli gelmeyince derin bir nefes verdim. "Tamam, iyiyim."

Gittiğinde yanında çantası vardı ama şimdi eli boştu. Cebinden bir kutu çıkardı. Küçüktü. Kaşlarımı çattım. "Arkanı döner misin?" Kolye takacağını anladım ve saçlarımı önümde bir tarafta topladım. Gerdanıma değen soğuklukla başımı eğip kolyenin ucuna baktım. Bir çiçekti ama adını bilmiyordum. "Buraya gelmeden önce çarşıdan aldım: Limon çiçeği." diye açıkladı aklımı okumuş gibi. "Tıpkı senin gibi zarif."

"Limon çiçeği mi?" Güldüm ve kolyenin ucunu parmaklarımın arasında çevirdim. Sonra yüzüm aniden soldu. "Gerçeksin, değil mi?"

Zarif bir kahkaha attı. "Fazlasıyla gerçeğim. Bu akşam o ikinci güvercini çizecek kadar gerçeğim. Ve sen de yanımda durup izleyecek kadar gerçeksin." Ona neler olduğunu detaylıca sormak istiyordum ama gözlerinin altındaki acıyı görmek beni engelledi. Hatırlatırsam basbayağı canı yanacaktı. "Ben şimdi duşa gireceğim. Sen de yemeğini ye, sonra gel."

"Sen de yiyecek misin?" Ellerimi önümde birleştirdim. "İkimiz için bir şeyler hazırlayabilirim?"

Başını eğdi, bir süre yüzünde bir tebessümle bana baktı. "Olur." dedi en sonunda. Aynı şekilde ona karşılık verdim.

Merdivenleri neredeyse zıplayarak indim. Boş mutfağa gittim ve ikimiz için kahvaltı tepsisi hazırlamaya başladım. Bütün o yorgunluk ve bitkinlik yerini müthiş bir enerjiye bırakmıştı. Birinin mutfağa taraf geldiğini işitsem de işimden başımı kaldırmadım. "Albay gelmiş."

Duyduğum sesle tüm keyfim sönüp gitti. Mia'ya döndüm. "Evet, döndü."

"Görevin belli." Kollarını gövdesinde birleştirdi.

Tepsinin üzerindeki ellerimin hareketi yavaşladı. Sonra elimdeki zeytin tabağını bırakıp ona döndüm. "Ben kimseyi öldürmeyeceğim." dedim kendimden emin bir tonlamayla. Şimdiye dek kendimi kandırmıştım fakat ben kimsenin canına kıyamazsın. Hele ki üç aydır yokluğunun beni deli ettiği adama hiç kıyamazdım.

"Saçmalıyorsun, Ezra." Dişlerinin arasından konuştu.

"İsmim Sarah." diye uyardım birinin duyabileceği korkusuyla. "Beni yalnız bırak, Mia."

Ancak beni dinlemedi. "Örgüt sana, onu kedinde âşık etmeni istedi. Senin ona âşık olmanı değil."

"Bitti mi?" dedim bıkkınlıkla. Nasıl da bir anda tüm sevincim sönüvermişti!

"Bitmedi, eğer sen yapmazsan, benim yapmam emredildi." Meydan okur gibi bir tavırla baktı. Beklemediğim bir şey değildi ama şaşırdım mı yoksa korktum mu anlayamadım.

"İzin vermem." Başımı iki yana salladım. "Ne pahasına olursa olsun."

Mia yanıma çabucak vardı ve kemikli eliyle incecik kalmış bileğimi morartırcasına sıktı. "Zırvalıyorsun. Profesyonel davranmıyorsun."

"Bir insanı öldürmeyi reddettiğim için mi?" Bileğimi hızla çekerek mengene gibi derime yapışmış parmaklarından kurtuldum. "O zaman kesinlikle amatör olmak tercihim."

Mia zoraki güldü. Dudaklarını ıslattı, ısırdı. Sanki beni dövecekmiş de kendine hâkim oluyormuş gibi bir hâli vardı. "Ve işte örgüt de bunu tahmin ettiği için albay döner dönmez seninle görüşmek istediğini söyledi. Tekliflerini duymadan hareket etmeyi istemezsin, Sarah." Başını iki yana salladı. "Eğer başına buyruk bir şey yaparsan, sonuçları yüzünden canına kendi ellerinle kıyarsın."

Yutkundum. Ne demek istediğini tam anlamıyla kavrayamadım fakat aklıma ilk olarak anne ve babam geldi. "Sakın, kendi iyiliğin için, sakın örgütü dinlemeden fevri bir hareket-te bulunma. Onları dinle ve kendi kararını kendin ver, kardeşim." Hitabındaki kinayeyi duymazlığa verdim. Mia bana hain bakışlarla bakıp çıktıktan sonra tezgâha yaslanıp kendimi sakinleştirdim. Bu kadarı fazlaydı. Yalnızca ana odaklanacaktım. Yukarı çıkacak, Julian'la kahvaltı edecek ve onu resim çizerken seyredecektim. Yarını yarın düşünürdüm. İçimdeki sıkıntıyı defetmeye çalışırken acaba yaptığım şeyin kendime bir eziyet mi yoksa iyilik mi olduğunu düşündüm. Geleceği görmezden gelmek ne kadar doğruydu bilmiyordum.

Birkaç kahvaltılık eksikti ama onları koymak içimden gelmedi. Yukarıya çıkarken, Alexander'ı komutanın odasından çıkarken gördüm. Beni görünce duraksadı. "Albay Julian döndü." dedi ama memnun mu yoksa hoşnutsuz mu olduğunu anlayamadım. Karşılık vermeden kalan basamakları da tırmandım. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Bu kadar belli olduğuna göre neden soruyorsun?" Bakışlarımı yüzüne diktim. Elimdeki tepsiyi tutmak gitgide zorlaşıyordu.

"Evet, özellikle o savaşa gittiğinde daha fazla belli edemezdin." dedi mesafeli bir duruşla. Ağırlığımı öteki ayağıma verdiğimi görünce elindeki şapkasını başına geçirdi. "Ben tutmayayım seni."

Aynı anda aksi yöne doğru ilerledik. Komutana gidip bir şey söyler miydi bilmiyorum. Sona yaklaşmıştık, bunu iliklerime kadar hissediyordum. En azından şu an mutlu olmaya hakkım vardı. Julian'a bir şey olmasına müsaade edemezdim ama her türlü biz bitecektik. Ya bu evden gidecektim ya da öldürülecektim.

Odasına girmeden önce kapını kulpunu zorlukla indirdim. Julian giyinmiş, ayakta genişçe açık bacaklarının üzerinde doğrulmuştu ve saçlarını elindeki havluyla kuruluyordu. Beni görünce durdu ve alnına düşen hafif nemli saçlarıyla gülümsediğinde içim gitti. Yanıma gelip elimdeki tepsiyi aldı, yatağın tam ortasına koydu. "Otur bakalım." Julian'ın tam karşısına geçip yatağına oturdum. Onu burada yeniden görmek paha biçilemezdi. "Ben yokken neler yaptığını anlat."

İç çektim, sonra omuz silktim. "Seni beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Daha doğrusu gücüm yoktu."

Julian kınarcasına bana baktı. "Sana yakıştıramadım, şu cüsseye güçsüzlük yakışıyor mu?" diye alaya aldı.

Güldüm ama kalbimin bir yerleri kanıyordu. "Özür dilerim endişelendiğim için." Bir ekmek aldı ve üzerine yağ sürdü. Bir yandan da sırıtıyordu. O an içimden her şeyi anlatmak geçti. Daha fazla uzatmak, beklemek istemiyordum. Sonuçları neyse katlanmaya razıydım çünkü onun ölümünü seyretmekten daha büyük bir ıstırap olamazdı. "Julian." dedim yüzünü endişeyle incelerken.

Başını kaldırıp yüzüme baktı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Sana bir şey söylemem gerek." Yutkundum. Ağzındaki lokmasını yavaşça çiğnerken kaşlarını daha da derin çattı. Ona söylediğimi ve silahı yüzüme doğrulttuğunu hayal ettim, ürperdim. Beni öldürebilir miydi? Onu kandırdığım için asla affetmeyeceğini biliyordum. Başta ona belge için yaklaştığımı öğrenince çılgına dönmesi işten bile değildi. "Ben..." Dudağımı ısırdım ve bakışlarımı kucağıma indirdim. Keskin bakan gözlerinin hâlâ beni takip ettiğini biliyordum. "Sen bana, beni sevdiğini söylemiştin. Ben karşılık veremedim o zaman." Derin, titrek bir nefes aldım. Gerçeklerden kaçtım. "Ben de seni seviyorum, tüm kalbimle ve bunu asla unutmanı istemiyorum. Belki her şey yalan olabilir ama benim sevgim gerçek." Ve ona başka bir gerçeği söyledim.

Tepsinin üzerinden uzandı ve yanağımı okşadı. "Yaşadığımız her şey gerçek, Sarah. Tıpkı sevgimiz gibi." Elini geri çektiğinde sanki boşluğa itildim. "Dünya üzerinde insanın unutamayacağı tek duygu, sevdiğinin ona verdiği sevgidir. Unutmam mümkün değil."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Evet, haklısın. Saçmaladım işte." Gözlerine sırasıyla baktım. "Yemeğe devam edelim mi?"

Önümüzdeki tepsiye baktım ve ekmeğe uzandım. Sessizce kahvaltımızı ettik ancak ikimiz de birbirimize belli etmek istemesek de iştahımız yoktu. Konuşmadığı, kendi içine kapandığında her an patlayacak gibi dururdu. Onu konuşturmak ve içini dökmesini istiyor ama bir türlü cesaret edemiyordum. Üzerine gitmek istemedim. Kendisinin hazır olduğu bir anı beklemeyi tercih ettim. Yemeğimiz bitince "Hadi." dedi. "Gidip seni çizelim. Tek başıma kafeste canım sıkılıyor."

Ağzımı peçeteyle silerken güldüm ve ayağa kalktım. "Çiz ve daha sonra biraz komutanla vakit geçir. O pek iyi değil." Ben de iyi değildim ama onun yaşı bedenini daha zorluyor olmalıydı. Deliler gibi özlemiştim fakat bencillik edemezdim.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, akşam Sophie gelecekmiş. İyi haberse Brandon da gelecek. Emily'nin haber etmediği kimse kalmadı zannedersem."

Göz devirdim. Fazla kıskanç görünmemek adına çenemi kapalı tutsam da içten içe deli oluyordum. Aradan üç ay geçmişken Julian'a nasıl yaklaşacağını düşünemiyordum bile. "Neden onunla oluyormuş gibi olmak zorundasın ki?"

Odanın kapısını açtı ve önce geçmem için kenara çekildi. "Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Şimdi..." dedi, eliyle sanat odasını işaret etti. "Şu işi halledelim."

Yenilgiyle gülümsedim, odaya girdim. "Tanrım." diye söylendi. "Burayı bir kez bile havalandırmadınız mı?" Cam

kenarına yürürken ben de suçlulukla ellerimi önümde birleştirdim. Cam kenarındaki kitaplardan birini alıp evirdi, çevirdi. "Güneş ışığı yüzünden sapsarı olmuş." Yüzü asılmıştı.

"Gitmeden önce neden halletmedin ki? Benim bu odaya giremeyeceğimi tahmin etmeliydin." diye suçumu savuşturmaya çalıştım. Bir kez olsun gelebilirdim, haklıydı ama yapamadım.

İç çekti ve kitaplarını camın önünden kaldırıp köşeye taşıdı. "Pekâlâ, mühim değil." Ellerini çırparak doğruldu. Bakışları piyanosuna takılınca mavi gözlerinin içi gölgelendi. Kararsız göründü ama hareketlenerek tuvalin üzerindeki bezi indirdi. O tabloyu incelerken ben de yanına gittim. Kusursuzdu ve sanki etkisini artırmıştı. "Düşündüm de ilk önce piyano çalalım. Beraber."

"Hangi besteyi?" diye sordum onu sorgulamadan.

"Benimkini. Notalar var zaten." Omuz silkti. "Sen çalarken dinlemeyi çok isterim."

Tereddüt ettim fakat onu kıramadım. Zaten henüz giriş kısmını bestelemişti, zor olmayacağını düşündüm. Ben sessiz sedasız tabureye oturunca o da beni takip etti. Piyanonun kapağını kaldırıp yanıma oturdu. Bir süre tuşları izledi. Vazgeçecek sandım. Nefes sesini duyabiliyordum. Sanki kendisiyle cebelleşiyordu. "Julian." dedim omzuna dokunup. "Daha sonra çalalım istersen."

Bana bakmadan başını iki yana salladı ve uzun, kemikli parmaklarını notaların üzerine koydu. Dudaklarını ıslattıktan sonra o ağır, hezeyan dolu müzik kulaklarımıza doldu. Çaldı, defalarca tekrar etti. Onun için endişelenmeye başlamıştım çünkü her geçen saniye sanki hırçınlaşıyordu ve bu ruh hâli notaların sesini bile isyankâr çıkarıyordu. "Julian." Tuşların üzerindeki elini tutmaya çalıştım, bana mısın demedi. Kendimi öylesine etkisiz hissettim ki bir an benim varlığımı unuttu

sandım. Alnında ter birikmişti ve yüzü ilk kez böylesine kasılmıştı. "Julian!" diye bağırdım onu sarsarak.

Ellerini tuşların üzerine basınca tiz, kulak tırmalayıcı ses çıktı. Daha sonra taburenin üzerinde bana arkasını döndü. Birkaç saniye öylece, şaşkınlıkla kalakaldım. Ağlıyordu. İçim titredi, nefesim sanki boğazımda takılı kaldı. Daha önce onu hiç böyle görmemiş, hayal bile etmemiştim. Heykel gibi adamdı ve şimdi ağlıyordu. Yıkılmışlığını her zerremde hissettim. Düğmeme basılmışcasına bir hızla ayağı kalktım ve önüne gidip dizlerimin üzerinde oturdum. Dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü. Sessizdi ama sarsılıyordu. "Julian." diye fısıldadım dehşetle. İçim parçalansaydı daha az acı çekerdim. Ellerini yüzünden çekmeye çalıştım, müsaade etmedi. "Benim yanımda ağla, Julian. Kendini benden saklama." Sesim titredi. "Ağlamak senin hakkın, kendine fazla görme. Lütfen." diye yalvardım. Bileklerinden tuttuğumda bu kez beni zorlamadan yüzünü açtı. Sadece bir saniye görebildim yüzünü kaplayan yaşları. Sonra bana sımsıkı sarıldı. Eşit olabilmemiz için dizlerimin üzerinde doğruldum. Yüzünü boyun girintime sakladı. Titredi, sessizleşti. Sesli ağlayıp içini dökmesini istedim ama o bunun yerine daha da sessizleşti. "Geçti." diye fısıldadım. Dakikalar sonra kollarını benden ayırdı. Suratına böyle bakmamdan rahatsız olduğunu fark edince tekrar yere oturdum ve başını dizlerine koydum.

"Geçmedi." dedi inatçı bir çocuk gibi. İnatçı ve acılı bir çocuk... Eski Julian devrilmiş, yerini yalnızca ruh almıştı. "O ölümler gözümün önünden gitmiyor, Sarah." dedi zorlukla. Susup devam etmesini bekledim, karışmadım. "İnsanlar deliriyordu. O kadar ölüm oldu ki... Bir insanlığın kaybıydı ve şimdi sağ kalanlar o anları hatırlayarak yaşamak zorunda. Ölmek üzere olan insanlar ölmemek için yalvarıyordu." Gözlerimi kapadığımda sımsıcak, tenimi yakan bir yaş burun

kemerimden Julian'ın bacağına doğru düştü. "Savaşın tek taraflı olmadığını, canların tek taraflı yanmadığını öğrendim. Pek çok kişi akıl sağlığını kaybederken ben nasıl delirmedim, bilmiyorum." Yeterince içini dökmediğini biliyordum. "Annelerinin, babalarının gözleri önünde ölen çocuklar gördüm. Annesinin, babasının cesedinin başında ağlayan çocuklar gördüm. O insanların hiçbir suçu yoktu. Kendi evlerinde yaşayan sefil insanlardı ve tek dertleri yuvalarına ekmek götürmekti."

Onu anlıyordum, hem de öyle iyi anlıyordum ki... Boğazım düğümlendi, burnum sızladı. Julian'ın yerine ben ağlamak istedim ama ona destek olabilmek için kendimi sıktım. Ben gözlerimin ardındaki karanlıkta hayal ederken bile canım yanıyorsa, bunları bizzat gören bir insanın neler hissedeceğini düşünmek istemiyordum. "Ölüm orada bizimleydi, Sarah. Ben orada savaşmadım. Ben o savaş meydanında öldüm."

Julian kendini biraz olsun toparladığında babasının yanına gitti. Brandon ve Sophie eve gelmiş, salonda ikisinin dönmesini bekliyorlardı. Sophie bir ara yukarı çıkıp Julian'ı görmek konusunda ısrarcı olduysa da Brandon ona kızarak oğulla babasının hasret gidermesine karşı saygılı olması konusunda uyarınca biraz da bozularak yerine oturdu. Onlara kahve verdim ama Brandon, Sophie ile kahve içmektense kendini asmak ister gibi göründü ve bahçede, ayakta içti kahvesini. Emily'yi de onunla kahve içmesi için ikna etti. İkisini sırıtarak izlerken Mia geldi. Öğleden akşama geçişteki o zaman dilimindeydik.

Korktuğum oldu. "Örgütle buluşman lazım." dedi. Julian'a her an anlatırım diye korktukları için acele ettiklerini biliyordum.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum. "Sen gelmezsen gitmem." Çünkü bunun bir plan olabileceğinden korktum.

"Ciddi misin? Seni kurtaran insanlardan mı korkuyorsun?" Gözlerinde öfke parıltısıyla yüzüme daha dikkatli baktı.

"Onlardan değil, kötülüklerinden korkuyorum. Burada bir emir kulu olan adamı öldürmek yerine gidip baştakileri öldürsünler. Julian ölünce ellerine ne geçecek? Savaş bitecek mi?" Julian ve ölüm kelimesini yan yana getirmek bile boğazıma kıymık batma hissi veriyordu.

"Kararları sorgulamıyoruz. Biz de emir kuluyuz."

"Ben hiçbir insana kul falan değilim, Mia." dedim hırçınca. "Sen hastasın. Minnet duyarsın ama senin çizgini geçmelerine kadar." Onunla tartışmayı uzatmak istemedim. "Ya benle gelirsin ya da şimdi Julian'a her şeyi anlatırım."

Gözü, dudağının kenarı seğirdi. "Tamam." dedi tükürürcesine. "Yürü o zaman, acele edelim." Kolayca kabul etmesinin nedeni merakı olmalıydı.

Acele ettim, ne konuşacaklarsa bir an önce konuşmalarını istedim çünkü izinsiz uzun süreli yokluğumuz dikkat çekerdi. Evden çıktık, batmaya yaklaşmış güneş fazla kavurucuydu ve anında, kısa kolumdan gözüken beyaz, çıplak kollarımı kızartmaya başladı. Mia yanımda elini gözlerinin üzerinde perde misali kullanarak yürüyordu. Böyle itirazsız gelmesine bakılırsa ben evde yokken Julian'ı öldürmek gibi bir planları yoktu.

Bahçeden çıktık, ağaçlık alana yöneldik ve kulübenin olduğu açıklıkta durduk. Kimse yoktu. "Bekleyelim, birazdan gelirler."

Bekledik, etrafa bakındık. Ağaçlardan yükselen yeşillik kokusunu içime çektim. Mia beni şaşırtarak kavga etmeden sessizce bekledi. Gergin görünüyordu, muhtemelen örgütün onu değil, beni tercih etmesinin gerginliğini taşıyordu. Çalılıkları ezen ayak sesini duyunca arkamı döndüm ve iki Nazi askerinin bize doğru geldiğini gördüm.

Kalbim gümbürdedi. Aklıma bir saniye içinde onlarca senaryo geldi. En elle tutulur olanı örgütün, isteklerini yapmadığım için beni Nazilere vermesiydi. Kaçmak için arkamı döndüm ama "Ezra, Yeine, durun!" diye seslenince Mia kolumu tuttu.

"Bunlar örgütten." dediğinde dehşetle kalakaldım. Şaşırmamam gerekiyordu. Beni de öldürdükleri askerlerden alıp giyindikleri üniformayı giyerek kurtarmışlardı.

Karşımıza gelip durmalarına kadar gözlerimi ikisinden çekmedim. "Albay Julian'ın ölmesini istiyoruz." dedi bodur olan. Direkt konuya girmesi yüzündeki siniri pekiştiriyordu. "Şimdiye kadar beklemeniz kabahat." Ağzımı açmıştım ki kapattırdı. "Sakın tek kelime etme, Ezra. Şimdiye dek bizi hep oyaladın. Üstelik ele avuca sığmayan bahanelerle. Bugün albay ölecek."

Bir adım öne çıktım. "Öyle bir şey olmayacak."

Adam bana bir adım yaklaştı ve "Evet olacak. Hem de isteyerek yapacaksın." dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsunuz?" Diğerine de baktım. Yüzünde midemi bulandıran bir sırıtış vardı.

"Bizimle gel." diye emretti. "Annenle babanı özlemişsindir, Ezra. Yoksa yanılıyor muyuz?"

Ve işte, korktuğum şey oldu. Ellerimi, kollarımı bir cümleyle bağladılar.

Yirmi Altıncı Bölüm

The Neighbourhood/ The Beach

Kalbimin topraklarında verdiğim savaşı ben kaybediyordum. Hiç cephem yoktu, sığınağım, menzilim yoktu. İki ateş arasında çırılçıplak ve savunmasızdım. İki tarafa da bakmaya cesaretim yoktu. Çünkü ne kadar enkaz hâlindeysem, bir o kadar da enkaz yaratacaktım. Sadece bir kişiye anlatmak istedim. Annemi ve babamı o dikenli tellerin ardında, bir deri bir kemik gördüğümde birine içimdeki savaşı anlatmak istedim. Çığlığım duyulsun istedim. Bir yardım eli uzatılsın istedim, biri artık beni korusun istedim çünkü içimdeki savaş kendimi korumama izin vermiyordu.

Ben kimdim? Annemle babamın savaşçısı mı yoksa sevdiğim adamın savaşçısı mı?

Kalbimde sevginin olmamasını istedim. Ama boşunaydı. Julian'la ben bir düşmanlığın aşka dönüşünün hikâyesiydik. O hikâye güzel harflerle döşenmiş acı verici cümlelerle yazılmıştı. Okumaya korktuğum ama okumaktan kendimi alamadığım

bir hikâyeydi. Ve annemle babamı gördüğüm şu anda öykünün sonuna yaklaştığımı anladım. Sayfalar sapsarıydı ve bizden sonra tozlanacaktı, kimse bizi okuyamazdı. Katı bir yürek için bile acı vericiydik. Bizim hikâyemiz adil değildi. İşte erteleDiğim gerçekler kırık cam parçaları gibi yüzüme saplandı. Dünya kirlendi, gün ışığı kayboldu, biz yok olduk. Kanadık...

Sadece bir kez olsun gerçek ismimi söylemesini isterdim. "Görüyor musun onları?" İkisine de bakmadım. Çok uzakta bir yerdeydik ama bu geniş açıklıktan, dikenli tellerin arkasındaki annemle babamı görebiliyordum. Elindeki bombayı, gizlice gözüme sokmaya çalıştı. Bakmadım. "Ya onları öldürüp savaşmayı, güçlenmeyi öğrenirsin ya da biz sana güçlenmeyi öğretiriz."

"Lütfen." dedim hıçkırarak. Adamın dizlerine kapanacağım sırada beni kollarımdan tutup dişlerini sıkarak tısladı.

"Dikkat çekeceksin, kes şunu. Ya albayı gebertirsin ya da annenle baban ölür." Şimdi bağırmayı, bizim Yahudi olduğumuzu buradaki gerçek Nazi askerlerine duyurmayı düşündüm. Ama ben bağırdığım an bombayı atarlardı. Eğer canımı feda ettiğimde annemin, babamın, Julian'ın hayatının kurtulacağından emin olsaydım bir an bile tereddüt etmezdim.

"Lütfen." dedim iç çekerek. "Lütfen."

Adam gözlerime bakarak diğerine bombayı verdi. "Bombayı dikenli tellerden içeriye doğru fırlat." dediğinde başımı hızla iki yana salladım. Kimin daha zalim olduğunu sorgulamama gerek yoktu. Julian Nazi'ydi ama Nazi fikrini taşımıyordu. Karşımdaki adamlar Yahudi'ydi ama şu tel örgünün içindeki zavallı insanların aksine ne mazlumdu ne de masumdu. İnsanlar yalnızca kalıplaştırılmış ve o kalıbın içine sorgusuzca konulmuştu. Bu etiketler gerçekliği yansıtmıyordu. Keşke herkes kendi insanlığı ile değerlendirilebilseydi...

Adamın ellerine sarıldım. Bombanın o sert yapısını boğazımda hissettim. "Tamam, lütfen onlara zarar verme, yalvarıyorum."

Annemle babama döndüm ama gözlerimdeki bulanıklığın ardından yüzlerini görebilmem birkaç dakikamı aldı. Değişmişlerdi. Bambaşka birer insan olmuşlardı. Babamın saçları sıfıra vurulmuştu ve annemin başındaki eşarbın yırtık pırtık olduğu buradan bile belliydi. Derilerinin altında sanki et değil, sadece kemik vardı. Onlar bunu hak etmiyordu... Kimse hak etmiyordu.

"Onları kurtaracak mısınız?" diye fısıldadım.

"Albayı bizzat öldürürsen, elimizden geleni yapacağız." Yutkundum, keşke sağlıklı düşünebilme fırsatım olsaydı. Onlar benim canımdı. "Ne yapacaksın?"

Çaresizce ağladım. Mia kenarda kalarak yalnızca seyretti. Keşke bu tercihi yapacağıma ölmüş olsaydım. Üzerime ölü toprağı atılıyordu. *Ben nasıl devam edecektim?* "Öldüreceğim." dedim çünkü başka çarem yoktu. Hayata o an küstüm.

Sonra arabaya bindik, bizi kulübenin oraya götürdüler. Onların keyifleri yerindeydi. Bense bir yaşayan cenazeydim. Umut, eskide kalmış yabancı bir kelimeydi artık. Ağladım, gözlerim pınar gibiydi, ruhumun sancısının büyüklüğünü taşıyordu. Bizi bırakıp gittiler. Kendimi öldürmeyi bile düşündüm ama yapamadım.

Direnmek isterdim ama kanatlarımı kopardılar. Julian'sızlık benim için üzerinde hiçbir bitkinin bitmediği bir toprak parçası olmak demekti. Yine de o eve girdim. O odaya gittim. Mia "Akşam." dedi heyecanla. Heyecanı midemi alt üst etti. "Komutan fena hasta olmuş, onu hastaneye götürdüler. Doktorun evde müdahale edebileceği kadar iyi değilmiş. Normalde Julian gidecekti ama eve yeni döndüğü için Emily onunla refakatçi

kalmak konusunda ısrar etti. Sophie beynamazı da kalmıyor gece. Onun yerine Brandon var. Tek dikkat etmemiz gereken kişi o. İşimiz bittiğinde merdivenlerim hemen karşısındaki ütü odasından arka bahçeye çıkıp kaçacağız." Bir dakika içinde soluk almadan planı söyledi. Midem gerçekten bulanıyordu. Dizlerimde, elimde, kolumda mecal kalmamıştı.

Yatağa çöktüm. O esnada kapı çalındı. Mia benim yerime cevapladı. Julian'ın geldiğini göz ucuyla gördüm. Çığlık atmak istedim, her şeyi söyleyebilirdim ama annem ve babam, yüzlerce onlarca insan bunun bedelini canlarıyla öderlerdi. Belki birine anlatsam annemle babamın zaten öleceğini söylerdi ama onlar benim her şeyimdi. Ölümü bu kadar kolay kabul edemiyor, böylesine çabuk ölüme itemiyordum. "Bayım dönmenize ne kadar sevindiğimi anlatamam." diye şakıdı Mia. Başımı duvara hafifçe çevirip yüzümü buruşturdum. Bacağıma gözümden düşen yaş aktı.

Julian "Bizi yalnız bırakır mısın?" diye bir karşılık verdi.

"Ben uyuyacağım." dedim can havliyle. Fazlasına gerek yoktu. Anılarımıza yenisini eklemek istemiyordum. "Kendimi yorgun hissediyorum."

Ama Julian "Mia." diye ikaz etti. Onun çıktığını duydum. Ardından onunla baş başa kaldık.

"Neden anlamıyorsun?" Sesim fazla hırçındı. Julian kaşlarını çattı. "Yorgunum diyorum."

Ellerini kaldırdı. "Tamam, biraz sakin ol ve ne olduğunu anlat. Mia gene densizlik mi etti? Eğer istersen onu işten çıkarabilirim."

"Hayır ama odadan çıkmayarak densizlik eden sensin." Her şeye olan öfkemi ondan çıkardığımı fark edince dilimi ısırdım.

Julian yüzüme kırgın kırgın baktı. Buna rağmen karşıma geçti. "Neyin var, Sarah?"

Nefes alamadım, yaşamak içime battı. Ben sessiz kalınca bana sarıldı ve anında sesli bir hâlde ağlamaya başladım. Güzelim kokusunu almamak için nefes almamayı denedim. Sadece ağladım. O ise sustu ve sabırla bekledi. Ondan ayrıldım. "Uyumak istiyorum." dedim.

"Tamam, anlatmak istemiyorsun ama seninle kalabilirim?" Kavisli kaşlarını kaldırdı.

Başımı iki yana salladım. "Tek kalmak istiyorum."

"Peki." dedi bana şöyle bir bakıp. "Kendini iyi hissettiğinde anlat."

Yalan söyledim: "Tamam." Odadan çıkmadan önce alnımı öptü.

İtmek ve kızmak istedim çünkü bana ne kadar büyük bir kötülük yaptığını bilmiyordu. Yine de pişmanlığı yaşamak istemedim. Kapıdan çıkıyordu ki onu durdurdum. "Julian." Döndü ve masmavi gözlerini yeşil gözlerime kenetledi. "Seni seviyorum."

Buruk bir tebessümle dönüt verdi. "Ben de seni seviyorum, limon çiçeği."

Ben ne kadar gelmesini istemediysem gece, o hızda geldi. Julian akşam gelip beni kontrol ettiğinde uyuma numarası yaptım. Kapının eşiğinden geçerken durup bir bakış attığında, bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Sonra gitti. Hak ettiğim gibi beni yalnız bıraktı.

Ev çok sessizdi. Gece dörde yaklaşıyordu. Mia yanıma elinde tabancayla geldi. Onun benim intihar aracım olmasını nasıl dilerdim... "Önce sen gir odasına, bak bakalım uyuyor mu." Hiç uyumamama rağmen yataktan kalkmak istemedim. "Ezra, örgütü yeterince iyi anlamadın zannedersem. Yarın olduğunda

anlatırlar ama daha acı şekilde. İster misin bunu?" Gözlerimin etrafı sızım sızım sızlıyordu. Ayağa kalktım. Nasıl doğrulabilmiştim bilmiyorum. "Yeine." dedim çatlak sesimle. Ona uzun zaman sonra ilk kez ismiyle hitap edince şaşırdı. "Sen yap, bunu her zaman istedin. Sen yap, aramızda kalsın. Eğer o silahı ben alırsam kendimi vururum." Tam manasıyla o ruh hâlindeydim. "Düşman diyordun, yap da içindeki nefret kurusun."

Bana şöyle bir baktı. Yapamayacağıma emin olduğu için el mahkûm kabul etti. Yukarı çıkarken her yerim titriyordu. Bir çeşit şok geçirdiğimi sandım. Hatta kendimde de değildim. Merdivenlerden düşeceğim sırada Mia beni tuttu. Dişlerini sıktı. "Sessiz ol." diye tısladı.

Önden beni gönderdi. Kendisi de sağa sola baktı. Kapısını çok yavaşça açtım. Kafam tümüyle uyuşmuş, bedenimden alevler çıkıyordu ama ben üşüyordum. Bir ölünün bedenine girmişim gibi donuyordum. Uyuyordu, yüzüne hilal şeklini almış ay ışığı vuruyordu. Kalk, seni öldürecekler, bizden kaç, benden kaç, demek istedim. Anneni öldürenler şimdi seni istiyorlar...

Mia benim sessizliğimden uyuduğunu anlamış olacak ki peşimden odaya girdi. Keşke ses çıkararak girseydik ama en ufak bir çıt çıkmamıştı. Mia hiç zorlanmadı, silahı savunmasız hâlde yatan Julian'a doğrulttu ve nişan aldı. Julian'a; sevdiğim adama. Üç aydır evde olmadığı için öldüğüm adama. Şimdi ömür boyu benden kopuşunu seyredecektim.

Hiç düşünmedim çünkü fazla zamanım yoktu. İzin veremedim, yapamadım. Mia silahı patlattığı anda silahı tutup hafifçe ittim. Mia'nın elindeki silah elimde kaldı. Gözlerimi hızla Julian'a çevirdim. Beyaz çarşafı uğursuz bir kırmızıya boyanmıştı ama gözleri açıktı, inlemeden önce bağırdı ve mavi bakışları önce beni, sonra elimdeki silahı buldu. Başımı iki yana salladım. Alt katta evin kapısının açıldığını duydum. Mia yanımdan

fırlayıp kaçtı. Julian'ın gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı ve hatta nefret beni öldürdü. Donup kaldım, ben yapmadım bile diyemedim çünkü hiçbir önemi yoktu. Yine de bir saniye silahı itmekte geç kalsaydım ölümcül bir bölgesine gelecekti.

Hiçbir şeyin önemi kalmadı. Cayır cayır, diri diri yandım. Birileri beni kollarımdan tuttuğunda ağzımı açıp ona tek kelime edemedim. Bakışlarındaki soğukluk bir katile aitti. Gördüğüm kişi sanki bana beni sevdiğini söyleyen o adam değildi. Vahşiydi, caniydi. Tıpkı benim gibi, bana acımadan kıyıyordu. Karnının kenarını tutarak ayağa kalktığını gördüm ve bir emir verdi. Ne dediğini duymuyordum, kimseyi görmüyordum. O an görme algım sadece Julian için çalışıyordu.

Beni ne ara merdivenlerden indirip ışıklandırmaların aydınlattığı ön bahçeye çıkardıklarını bilmiyordum. Mia'yı orada gördüm, dizlerinin üzerine çöktürülmüştü ve iki asker onu tutuyordu. Beni kaç kişinin tuttuğunu bilmiyordum çünkü hiç çırpınmadım. Arkamızda bir düzine asker dizilmişti. Hava sanki aniden kışa dönmüşçesine soğumuştu. Brandon'ı gördüm. Julian'ın biricik dostu Albay Brandon'ı... O da onun gibi bakıyordu ama soğuk bakışları üzerimde hiçbir iz bırakmadı. Julian eline silahı aldı. İlk önce Mia'ya doğrulttu.

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Sarsılarak titremeye başladım. Bir el silah sesinden sonra Mia'nın yeşilliğe düşen bedenine bakamadım bile. Ağladım, daha şiddetli, kâbustan uyandıracak kadar şiddetli ama uyanmadım. Tüm bunlar hakikatti. Her şey sanki müthiş bir hızla oluyordu. Ve aynı şekilde büyük bir hızla ölmeyi diledim. Julian'ı ölümden kurtarmıştım. Annem ve babam karşılığında... Keşke cesedim onların hayatına da yardımcı olabilseydi.

Korkuyordum. Çok korkuyordum. Ölümden fakat daha çok beni öldüren kişinin Julian olmasından... Silahını çevirip sanki birbirimizi hiç sevmemişiz gibi, birlikte gülmemiş,

sarılıp ağlamamışız, kalbimiz birbirimiz için atmamış gibi yüzüme doğrulttu. Gözlerimden yaşlar aktı. Yeşil gözlerimi mavi gözlerinde yuva yaptım.

Okyanus gözlere sahip bu sevdiğim adam beni öldürecek diye ödüm koptu. Kalbim atıyor muydu, bilmiyorum. Gözlerimi kapattım. Beni öldürdüğünde bir ölüm içinde bin ölümü barındıracaktı.

Gözlerimi açtım. Eli titredi. Piyano çalan, beni o kafesin içine ikinci güvercin olarak çizecek olan parmakları titredi. Dudakları kıpırdadı. Silahı Brandon'a verdi. "Sevgim yalan değildi." dedim ilk kez konuşarak. Konuşan ne ben ne de irademdi. Sol tarafım kelimeleri ıslak bir kalıba dökerek çıkarmıştı.

Sevgim yalan değildi, demesini bekledim çünkü ben koca bir aptaldım. Julian arkasını döndü. İleri atıldım ama yalvarmak için değil, bir kez olsun sarılmak için. Tanrım, her şey berbat derecede kahrediciydi. Titredim, hıçkırarak ağladım. Bana bakmasını istedim. Bir yabancıya, düşmana dönüşmesin diye feryat ettim ancak dudaklarımın arasından yalnızca hıçkırıklar fırladı.

Çok ani oldu. Gözlerim bana bakmayan Julian'ın sırtındaydı. Bedenimin her parcasına ağrı saplandı ve aynı anda yere düştüm. Ağrı bir an için durdu, boşluk içimde kabardıkça büyük bir dehlize dönüştü. Etraftaki tüm sesler yutuldu ya da burada öylece ölüme terk edildim. Gözlerimi açmak istedim ama ruhumun bir yerlerinde nabız gibi atan ölümün verdiği ağırlık buna engel oluyordu. Sonra keskin bir ağrının pençesine düştüm yine. Ağzımı açmak, bir ses çıkarmak için yarısı çoktan kapanmış bilincimi zorladım çünkü bir ses duymaya ihtiyacım vardı. Yaşadığıma dair bir ses. Herhangi bir ses... Fakat duyamadım. Karanlığın içindeki çizgiler de yavaş yavaş kaybolduğunda ölümün eşiğinde olduğumu anladım. Çalınmış hayallerim, çalınmış hayatım öylece yok oluyordu.

"Her zaman iyi insanları bulmak mümkün mü, baba?"

"İyi insanlar... Kalbini iyi tutarsan, bulursun. İnsanlar dünyaya baktıklarında yüreklerinin renklerini görürler, kızım."

Julian... Yapmak üzere olduğum şeyi o yapmayı başardığı için ona kötü demeye hakkım yoktu. İhanet, zalim bir dünyanın içinde karşılıklı oynanan zalim bir oyundu. O masaya malum iki türlü sonun olduğunu bile bile oturup o kazandığında öfke duyamazdım. Ancak kırgın olmadığımı söyleyemiyordum. Ben kaybettim, sonra kayboldum ve şimdi de yok oluyordum.

Yeniden bir ses duymak için kendimi zorladım. Fakat bir anlığına gözümün önünde ölen onlarca insanın cesetleri geldi, midem bulandı. Ağzımın kenarından çıkıp buz gibi tenimin üzerinde süzülen sımsıcak bir sıvının aktığını hissettim. Kan... Benden mi geliyordu yoksa gözümün önündeki cesetlerden mi? Hayır hayır, aklımı kaybediyor olmalıydım.

Ardından, aylar sonra ömrüm boyunca almak istemeyeceğim o kokuyu aldım. İnsan etinin yanarken yayılan, burun direğini sızlatan ve yaşama dair tüm inancı kemiren yanık kokusu. Neyse ki bu dayanılmaz yanılsamalar son buldu.

Başka hiçbir şey olmadı. Karanlık, geceyi emdi.

Bu yaşta, bir savaşa denk geldim, bu yaşta düşmanımı sevdim. Ruhundaki solgun çiçekleri diriltmeye çalışan bu adam bedenimi değil, ruhumu öldürdü. Bizim hikâyemiz böylece biraz eksik, biraz fazla kapandı. Oysaki devam etmesini ve bana Ezra demesini isterdim. Gerçek kimliğimle, olmaya seçemediğim hâlimle. Olmadı. Bir vardı, bir yoktu.

Devam Edecek...